

Учителя Петър Дънов
Пътят на ученика

съборно слово
1927-30

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

**Съборно слово
1927 – 1930**

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

СЪБОРНО СЛОВО

1927 – 1930

Издателство •Бяло Братство•

София, 2010

Настоящото издание включва беседи, публикувани в сборниците:

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА,

*Беседи от Учителя, дадени на учениците
от Всемирното Бяло Братство
през лятото на 1927 г., София, Изгрев*

ПО БОГА НАПРАВЕНИ

*Беседи от Учителя, дадени на учениците
от Всемирното Бяло Братство
през лятото на 1929 г., София, Изгрев*

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

*Беседи от Учителя, дадени на учениците
от Всемирното Бяло Братство
през лятото на 1930 г. при Седемте рилски езера*

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

*Лекции на Общия окултен клас
на учениците от Всемирното Бяло Братство
IX година (1929–1930 г.) том III, София, 1939*

Съдържание

Съборни беседи 1927 г.

Пътят на ученика.....	9
Духът на Господа	46
Братя в единомислие	73
Ще се превърне в радост.....	106
Обич към знанието.....	146
Пробуждане на съзнанието на ученика.....	165
Дойде глас	189
Явно говорих	221
Свещеният час.....	251

Съборни беседи 1929 г.

По Бога направени	272
Положителни и отрицателни страни на живота.....	304
Линиите на Природата	334
Абсолютна чистота	352
Духовното у човека.....	371

Рилски беседи 1930 г.

Интуиция	398
Скришната стаичка	404
На езерата	410
Задължително право	420
Първият ден	424
Начало и край	430
Упътвания и наставления	439
Благословена между жените.....	447
Виждане и съзнаване	464

Носител на Божиите мисли	482
Познава гласа Му	498
Божествена връзка	515

ПРИЛОЖЕНИЯ

Речник на остарели и чужди думи	532
Обяснителни бележки	534

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1927

19 август – 24 август

София, Изгрев

Пътят на ученика

Сега ще ви прочета част от 49-а глава на пророк Исайя, от 15-и стих надолу. Това е учението на старозаветните, на староплътните хора. Тук са изразени техните тогавашни разбирания.

Ще ви прочета и 15-а глава от Евангелието на Матей и ще направя един паралел между двете прочетени глави. Ще започна пак от 15-и стих надолу.

Този събор е пръв по рода си. Първият ден започва с деня на Любавта.

Ние разделяме хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни – хора на новите времена, и ученици. Какви са били вашите мисли и възгледи за живота в миналото, ще ги намерите в Стария Завет. Какви са били вашите възгледи за живота като новозаветни хора, ще ги намерите в Новия Завет. Ако пък търсите в Евангелието пътя на ученика, там няма да го намерите. Значи пътят на ученика – това е новото, което днес Бог дава.

Някой човек казва: „Аз говоря така, аз мисля така.“ – Не, никой човек в света не може да говори, никой човек не може да мисли. В света само Бог се проявява, а всички хора са носители на великата Божия Мъдрост. Тя се излива чрез тях. И всеки човек, който заграбва Божественото и казва, че е негово, не е човек. Един от най-великите духове на първата създадена Вселена се огледал веднъж в Божественото огледало и като видял своята красота, която била ненадмината от никой друг дух, казал: „Това съм аз!“ Но от момента, когато казал „това съм аз“, започнал да потъмнява, да губи красотата си. Защо? – Тази красота не е била негова. Ние наричаме този дух *Денница*.

Някои питат: „Що е грехът?“ – Грехът е изопачаване на външния физически живот, т.е. на великия Божествен живот. Когато говорим за греха, ние не разбираме духовния живот, но разбираме материалния живот на хората. Във всички

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

материални светове грехът върви тъй, както сянката подир колелото. Това е една неизбежност. Когато има слънце, има сянка, има и грях. Когато няма слънце, няма сянка, няма и грях. Обаче във физическия свят съществува една привидност, че Слънцето изгрява и залязва. Всъщност Слънцето никога не залязва, вследствие на което сянката винаги ще се явява зад колелото.

Днес в съзнанието на всички хора има известни противоречия. Например някой път вие мислите, че сте намерили Господа. Тогава сте радостни, весели, учени, мислите, че всичко знаете. И действително, така е. Вие сте дотолкова праведни, доколкото човек може да бъде праведен. Вие сте дотолкова святи, доколкото човек може да бъде свят. Вие сте дотолкова учени, доколкото човек може да бъде учен. Във всичко това има ограничения, има предел. Когато говорим за знание, не разбираме всезнанието на Бога, нито даже всезнанието на ангелите, но разбираме това знание, което е достояние на човешкия ум. Когато говорим за добротата, разбираме също тази доброта, която е достояние на човешкото сърце. Когато говорим за силата, разбираме тази сила, която е достояние на човешкия дух.

И тъй, най-първо вие трябва да имате ясна представа за старозаветния човек, трябва да имате ясна представа за новозаветния човек, трябва да имате ясна представа за праведния човек – за човека на новата епоха, на новите времена; и най-после, трябва да имате ясна представа за ученика. Това са пътища, фази, които ученикът трябва да знае.

Следователно, когато говорим за богатства, за материални блага в света, ние подразбираме стремежите на известен род хора. Това са старозаветните хора. Прави са техните стремежи, затова и Бог им дава. Докато са старозаветници, те са в правото си да имат ниви, волове, разни видове говеда, рала, мотики, да орат, да копаят земята, да се раждат и прераждат, да се убиват – всичко могат да правят. Това е една обстановка на физическия свят. Грънчарят, който прави грънци за продан, ще направи много грънета – и хубави, и лоши. Едните ще се напукат, другите ще излязат здрави, и той ще ги сор-

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

тира по качества. Това зависи от неговото знание и умение като грънчар. Той ще изпрати и едните, и другите грънци на пазар, но според разбирането си, хубавите грънци ще определи за по-горно употребление, а по-лошите – за по-долно употребление. За всички грънета има пазар в света. Ако у грънците има съзнание, по-долнокачествените и по-лошите щяха да кажат: „Защо този грънчар постъпи с нас така? Защо на онези грънци там даде такава красива форма, а нас направи толкова грозни? Защо на тях даде почест и слава в света, а нас изложи на такова безчестие?“ Питам: отговорен ли е грънчарят за всичко това? Туй е външната, физическата страна на живота, това е само едно временно схващане на нещата.

От този пример аз не разбирам само положението на грънчаря. Той е един израз на Живата Природа, която работи у нас. Днес на всички предстои да разрешим този важен въпрос в Живата Природа. В този смисъл, питам ви: стомахът има ли това почтено място, което имат дробовете? Дебелите и тънките черва имат ли туй почтено място, което заема мозъкът? Ходилата на краката имат ли това почтено място, което заемат очите? Как ще обясните всички тия противоречия в живота? Обаче всички удове в нашето тяло, независимо от това, какво място заемат, са създадени от живи клетки, от живи души, които имат една обща, единна душа. И ако един ден им се дадат благоприятни условия за развитие, те ще станат тъй умни, толкова красиви, като вас, и с толкова знания, колкото имате и вие. И те ще могат да заемат в обществото такова почтено място, каквото заемате и вие. Но днес тия клетки са смалени, турени са на такива незавидни места, за да учат смиреннието. Те се задоволяват от тази нищожна служба.

Вие запитвате какво нещо е грехът. Ще ви кажа. Грехът започва с великите работи, а доброто започва с нищожните, малките работи. Великите работи, като се смаяват, произвеждат греха, който разрушава. И обратно: малките, нищожните работи, като се увеличават, произвеждат доброто. Разликата между доброто и злото седи в следното: доброто като расте, клетките се размножават, съединяват се в едно цяло и

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

образуват организма. Когато пък тия клетки, след като се размножат, започнат отново да се разединяват, става индивидуализиране между тях и с това се ражда злото. Следователно достатъчно е двама, трима, четирима, петима, шестима или десетина души, които са били по-рано в съгласие, да се индивидуализират, и всеки от тях, за да изпъкне в нещо, започне да настоява на своето. Те са вече пред прага на злото, пред прага на греха. Те се разединяват и впоследствие нямат обща цел. Грехът е отклонение от Бога. Когато хората се отклонят от Бога, те имат разни цели, разни стремежи. В греха има разнообразие на идеалите, разнообразие на формите. В живота на праведните хора, повидимому, има едно външно еднообразие към целта, която преследват. Всички се стремят към едно и също нещо – да бъдат праведни. Грешникът никога не казва, че иска да бъде грешен човек, но казва: „Аз искам да си поживея, да опитам всичко в света, затова именно съм дошъл на Земята. Баща ми има голямо богатство, аз трябва да го използвам. На стари години, след като опитам всичко в живота, след като добия знания и мъдрост, ще си помисля как ще служа на Бога с тия придобивки. Тогава ще бъде поопитен и ще зная как да служа на Бога.“ Така говори този мъдрец на греха.

Та казвам: като ученици вие трябва да имате ясна представа за пътя на ученика. От гледището какъв трябва да бъде пътят на ученика, ние не критикуваме абсолютно никого, ние не правим никакви операции. От това гледище ние не морализираме никого, не казваме, че този е крив, онзи е прав. Ние абсолютно не се занимаваме с погрешките на хората. Те не съществуват за нас. За нас съществува само правилният живот – животът на Любовта. Аз казвам: Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира, на Радостта. Следователно това са качества и на ученика. Ако вие ме запитате какъв трябва да бъде вашият идеал при сегашните условия, ще ви кажа, че вашият идеал трябва да бъде: Любов, Светлина, Мир и Радост за душите. Това не е някакъв идеал за вечността, но той може да се постигне още днес. Вие не можете да кажете, че обичате Истината, Мъдростта, че искате да ги постигнете.

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

За Истината и за Мъдростта ще дойде друга епоха. Те не са за сега, не са за днешните времена. Сега, в началото, на вас ви трябва Любов, но не без Светлина. На вас ви трябва Светлина, но не без Мир. На вас ви трябва Мир, но не без Радост. Значи на вас ви трябва Любов със Светлина, Светлина с Мир, Мир с Радост. Всички тия неща са съединени в едно цяло.

Какво струва любов без светлина? Нали всички старозаветни хора имаха любов без светлина? Какво придобиха? Какво струва светлина без мир? Нали всички новозаветни хора имаха светлина без мир? Какво придобиха? Ето защо вие правилно трябва да разбирате вътрешния процес на живота. След като добиете знания, туй знание трябва да ви даде светлина. Така ли е всъщност? Вие имате много знания, но сте недоволни от живота си, нямате мир в себе си. Религиозните хора, освен че нямат мир в себе си, нямат и радост. Затова, когато религиозните и учените хора разправят за някоя своя опитност, техните възгледи и заключения са обикновени. Когато един ученик разправя за някоя своя опитност, той може да разправя за една опитност на Любовта, в която има Светлина. Ученикът може да разправя за една своя опитност на Светлината, в която има Мир. Ученикът може да разправя за една своя опитност на Мира, която носи Радост за неговата душа. Всички ученици на Всемирното Бяло Братство са живели и между старозаветните, и между новозаветните. Днес те живеят и между праведните.

Аз наричам праведни хора тия, които имат съдилища с установен ред и порядък. Всички хора търсят правдата в света, имат желание да я постигнат, но нямат методи как да я приложат. И днес всички се питат: „Как трябва да се поправи светът?“ Под думата *свят* разбирам сегашния живот във всичките му проявления: индивидуалния, обществен и общочовешкия. Как могат да се поправят всички тия видове живот? – Чрез Любовта, чрез Светлината, чрез Мира и чрез Радостта. В сегашния живот любовта не се дава, светлината не се дава, мирът не се дава и радостта не се дава. Аз говоря за новия живот, който сега иде. Той ще дойде чрез новата Любов, която влиза вече в света. Това е пътят на ученика. Вие

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

трябва да знаете как да възприемете тази Любов. Вие трябва да знаете как да посрещнете новата Светлина, която иде в света. Вие трябва да знаете кое място в душата си трябва да дадете на новия Мир. Вие трябва да знаете какво най-богато, най-хубаво угощение трябва да дадете на Радостта, която иде в света. Дето има радост, само там може да има угощение.

Ще ви прочета 15-и стих от 15-а глава на Евангелието от Йоана: „Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му; а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца Си, явих ви го.“

Онези от вас, които ме слушат, трябва да ме разбират добре, да мислят право. Никой от вас не трябва да се обезсърчава, нито да се съблазнява. Озлобяват се старозаветните, съблазняват се новозаветните, наскърбяват се праведните, а ученикът винаги се радва на противоречията, които среща в живота си. Той знае, че всяко противоречие е една велика задача в живота му, която той трябва да разреши. Тия противоречия не са само факти, както някои ги наричат, но те са резултат на всички четири вида живот, които текат в нашия организъм. Старозаветният живот тече във вашите жили, в дебелиите черва. Вие не можете да се избавите от него. Следователно той носи ред противоречия в себе си, от които вие не можете да избягате. Новозаветният живот тече във вашите дробове, простира се и във вашата симпатична нервна система, в слънчевия ви възел. Животът на праведния обхваща долните пластове на мозъка, а животът, който обуславя пътя на ученика, тече във висшите слоеве на мозъка. Той е заел най-хубавото място. Затова този живот представлява идеалното в човека.

По какво се познава ученикът? Вие ще познаете ученика по следните качества: той носи в себе си една мека светлина, която не предизвиква никакво дразнене на очите. Той говори с толкова мек тон, че никога не дразни ухото. Той може да те нахрани с такава храна, че никога няма да разстрои стомаха ти, нито да развали вкуса ти. Вие трябва да разбирате тия неща не по форма, но по вътрешен смисъл. Когато имате радост, която изхвърля всички противоречия вън от вас, вие

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

сте засегнали една малка част от живота на ученика. Тази радост ви показва какви трябва да бъдете като ученици.

Досега мнозина хора от разните епохи са се стремели да примирят всички тия течения в живота и да отстранят противоречията, които се явяват като техни естествени резултати. Обаче резултатите на тия животи, сами по себе си, са непримирими. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на човека, който изгаря една къща, с резултата от постъпката на друг някой, който съгражда тази къща. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на онзи, който изгаря една свещена книга, с резултата от постъпката на друг, който написва тази свещена книга. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на едного, който убива човека, с резултата от постъпката на другия, който ражда този човек и го отглежда. Как ще примирите тия два вида резултати? Някой човек, след като убие подобния си, ще говори за карма, за Божии права, за създаването на света, и т.н. Това са човешки измислици. Този човек бил ли е съветник на Бога, да знае, че всичко това е тъй, както го разправя? Ако това е един общ закон, той трябва да бъде общ за всички. Защо праведникът не говори по същия начин? Той казва например, че Волята Божия е да се съгради тази къща, да се напише тази свещена книга, да се възпита и отгледа този човек. Питам: кое е по-хубаво – да се направи една къща или да се създаде едно тяло? И кое е по-лошо – да изгориш една къща или да убиеш едно тяло?

Това са елементарни въпроси, които аз няма да разрешавам. Вие сте минали тия фази на живот. Вие имате в себе си старозаветния живот, имате новозаветния, имате живота на праведния и сега сте при вратата на пътя на ученика. Това са четири неизвестни, които трябва да решите. Аз минавам живота на старозаветния човек мимоходом, но трябва да го изясня. Ако имам време, ще ви обясня какво нещо е старозаветният живот. Казвам, ако имам време, защото човек може да говори само ако има време. Всички вие живеете във време и пространство, а мнозина от вас искат да правят това, което е несъвместимо със законите на Живата Природа. Вие казвате:

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

„Как тъй човек да не може да направи всичко, да не може да говори, когато иска?“ Вие искате например да ви държа една беседа за старозаветния живот, но представете си, че в това време става такова земетресение, че всички камъни в салона, дето ви говоря, започнат да се събарят, стените – също, Слънцето отвън се помрачава и вие от тия силни трусове се намерите на разстояние половин час от салона. Питам: кои от вас ще останат в салона да слушат моята беседа? Когато Слънцето изгрее отново, аз ще се намеря сам в салона. Всички тия работи могат да станат. Следователно, за да се разисква върху такава една философия, изисква се мир в Природата, да няма никакви земетресения.

След това вие искате да ви обясня какво нещо е новозаветният живот. Аз започвам да ви говоря, но представете си, че тъкмо в това време ви донасят един лист, с който ви съобщават, че кредитната банка „Гирдап“ е фалирала. Вие обаче сте вложили капитала си именно в тази банка. Хващате се за главата, ужасявате се от това положение и от този момент, каквото и да ви говоря вече, мисълта за банка „Гирдап“ заема моето място в главата ви. Как ще разберете в този случай новозаветния живот? Това са факти в живота, които всеки ден отвличат вашето внимание. Когато ни се говори нещо, ние трябва да бъдем тъй искрени, нашите умове и сърца трябва да бъдат тъй отворени и свободни за него, че всичко, което става отвън, да не ни занимава. Ние се занимаваме с неща, които мязат на земетресенията в Природата. Ние се занимаваме с банка „Гирдап“, с ред още материални работи, и казваме: „Нали трябва да живеем, нали трябва да имаме средства?“ – Разбира се, че трябва да живеем, разбира се, че трябва да се ползваме от условията на живота. Всеки човек, който е дошъл на Земята да живее, трябва да има условия за това: той трябва да има храна да яде, трябва да има вода да пие, трябва да има дрехи да се облича, трябва да има жилище, де да се прибере и да си почине.

Казват някои, че Бог е промислил за всичко. Да, Той отдавна е промислил за всичко, но ти сам трябва да отидеш на извора да си донесеш вода. Никой ангел няма да слезе от

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

Небето да ти донесе вода. Един от великите пророци на Израеля, мощен със своите знания и сила, като останал в уединение, почувствал нужда от храна, но не дойдоха ангели от Небето да му донесат храна, а врани изпратиха да му услужат. Те му носеха хлябец в устата си. Този велик пророк разбра Божествения закон, беше доволен от Него и благодари на Бога. Питам: колко храна може да донесе една врана в своята човка? Вие не мислите, че тя е донесла някое голямо парче хляб. Не, тя донесе една малка хапка, като нафора, колкото може да носи в устата си. Пророкът се задоволяваше и с тази малка хапчица.

Сега ще направя едно малко сравнение. Вие сте в положението на пророк Илия, който прекарал в уединение затънтен нейде в планината. Там враните му носели хляба. Вие знаете колко тежко беше положението на Израеля тогава! Гладни години бяха. Три години не беше валило дъжд – навсякъде имаше голяма суша. Почти всичко беше изгоряло, изсъхнало. Хамбарите на Израеля бяха изпразнени, малко хляб имаше. Жито имаха само богатите, а бедните се хранеха с корени. Представете си, че и вие се намерите в това незавидно положение като Илия! Какво ще почувствате, ако дойде при вас една врана и ви донесе малко хляб в устата си? – Божествена Радост.

Питам тогава: какво нещо е Божествената Радост? – Тя е хапчицата хляб, която малката врана донася в устата си. Но вие, като старозаветника, вземате тази хапка хляб и казвате: „По-добре да не е била и тя, само да ми дразни стомаха! Не ми трябва такава малка хапка. За мен са нужни най-малко 30–40 такива хапки!“ Вие сте недоволни, протестирайте. Казвам: чакайте, не бързайте толкова! На другия ден враната пак ще дойде, ще ви подхвърли още една хапка. След като погладувате така десет дена, преставате да сте старозаветен, ставате новозаветен. Като получите тази малка хапка, казвате: „Малко ми е този хлябец, но ще направя един опит, все-таки ще уталожя глада си.“ Вземаш тази хапка и я изяждаш, но оставаш ненаситен. На другия ден враната донася още една хапка. Докато си недоволен, ти си старозаветен човек, но

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

като разбереш великия Божий закон, да бъдеш доволен от малките хапки, които враната ти донася, минаваш в Новия Завет, ставаш новозаветен човек, преставаш да се ожесточаваш, започваш да разсъждаваш, да оправдаваш враната, и казваш: „Наистина, колко може да донесе в устата си тази малка врана? – Колкото тя може да изяде. Виждам, крилцата ѝ са малки, крехки. И на толкова съм благодарен.“ Сега вече ти не се ожесточаваш, не се съмняваш и от новозаветен човек започваш да се готвиш да влезеш в живота на праведния. И като такъв започваш да скърбиш, че няма повечко храна, и си казваш: „Не може ли да се намерят повече врани, поне десетина, та да ми донесат повече хапчици?“ Дойдете ли до това положение, този въпрос вече лесно се разрешава.

В сегашния свят има много такива праведни хора, които казват: „Трябва да имаме повече храна!“ Просякът, който тръгва на просия в света, казва: „Дано има повече праведни хора в света, та този ще ми даде един грош, онзи ще ми даде един грош, от сто места по един грош, правят 20 лева, и то златни!“ Аз ви представям във форми трите вида живот.

Какъв трябва да бъде животът на ученика? – Той не очаква враните да му донасят хляб. Ученикът има вече една реална опитност, той има разумна връзка с невидимия свят, понеже е минал през трите етапа на живота: през старозаветния живот, през новозаветния живот и през живота на праведния. Сега вече той влиза в пътя на ученика, в който път трябва да има други схващания и възгледи за живота. Христос казва: „Вие, които сте минали през тия пътища, трябва да се самоотречете от живота.“ От кой живот? – От живота на старозаветните. Трябва да се самоотречете от кой живот още? – От живота на новозаветните. И най-после трябва да се самоотречете и от живота на праведния. Старозаветен ли си, ти се ожесточаваш. Новозаветен ли си, ти се съмняваш. Праведен ли си, ти се наскърбяваш. Това не са грехове, това са естествени състояния, които всички хора минават. Това са култури, които са съществували в миналото. По нямане на други термини ние употребяваме думите *старозаветен*, *новозаветен*, *праведен човек* и *ученик*.

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

Ако обърнем страниците на Стария Завет, ние виждаме, че там има изказани велики неща, но великите работи не са останали в Стария Завет. Те са преминали в Новия Завет. Има хора и от сегашната култура, които казват, че грешният човек може да бъде праведен. Не, грешният човек никога не може да бъде праведен. Той обаче има възможност да изправи греховете си и след това да стане праведен човек. А сегашните хора, като искат да подкрепят мисълта си, че грешният човек може да бъде праведен, привеждат следния пример. Те казват: „Вижте онзи човек, беше затънал до уши в дългове, но сега оправи живота си, изправи работите си и се облече в редингот, с хубави модерни панталони, с лачени обувца, с цилиндър на глава, с хубава, цветно нашарена връзка, със златен часовник на хубава, солидна верижка, с бастун с дръжка от слонова кост в ръка, и тъй върви, като джентълмен, по всички правила на благородника: вдига бастуна, пак го слага на земята и на всички познати вежливо се покланя. Де как мине, всички казват: „Ето един благороден човек!“ Казвам: дано никой не чува това, що други хора казват. Мине шапкарят покрай него, казва: „Този цилиндър е мой!“ Мине дрехарят, казва: „Тия дрехи са мои, още не са ми платени!“ Мине обувçarят, казва: „Тия лачени обувца са мои!“ Мине часовникарят, казва: „Този часовник е мой!“ А ние се чудим на този човек, че бил джентълмен, че бил благородник. Той обрал света, облякъл се с чуждо и минава за човек от високо произхождение. Не, той е един грешник. Аз наричам грешните хора хора, накичени с добродетелите на праведните. Облекли се с техни дрехи и минават за праведни. Българинът, след като е разбрал тази философия, казва: „Чуждо нещо и на връх Великден се взема.“ Как да не се вземе!? Ще дойде време, когато всички заграбени неща ще се вземат. Закон има за това! Ще дойдат стражари, ще хванат облечения джентълмен, ще го дадат под съд, ще му вземат дрехите, цилиндъра, лачените обувца, златния часовник с верижката – всичко това ще си отиде на своето място.

И тъй, аз искам да ме разберете добре. Ако се озлобявате, ожесточавате, трябва да знаете, че това е старозавет-

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

ният живот, който тече във вашите жили. Но старозаветният живот не сте вие. Не смесвайте вашата личност, вашата индивидуалност, вашето лично разбиране за живота, с дълбоките вътрешни стремежи на вашата душа. Когато говорим за новозаветния живот, пак разбираме течения, които стават вътре във вас. Същото нещо е и животът на праведния. Това са общи колективни течения на човешкото съзнание. Това са възгледите на всички хора от миналото. Казва Христос: „Съблазните неизбежно ще дойдат, но тежко и горко на онзи, чрез когото идват.“ В какво седи това „горко“? – Този човек неизбежно ще страда. В старозаветния живот е казано: „Много са страданията и изпитанията на праведния, но от всички тях Бог ще го избави.“ Колкото се отнася до ученика, Христос казва: „Ако имате Любов, т.е. ако сте влезли в тази нова епоха като ученици и Ме любите, ще опазите Моя закон и ще имате Мир и Радост в душите.“ Учениците ще носят радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радост, която се мени, но за Радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да достигне до този връх. Божественото слънце всякога огрява този връх. Никакви бури няма на този връх. Там царува Любовта, там царува Светлината, там царува Мирът, там царува и самата Радост. Тъй разбираме ние Радостта на ученика.

Любовта, това е най-голямата сестра, най-голямата дъщеря на Бога, родена във вечността. Светлината, това е най-големият брат, също роден във вечността. Мирът, това е най-хубавото жилище, в което радостта може да живее. За в бъдеще, ако искате да съградите своето тяло, своето жилище, мирът трябва да ви дойде в помощ. Такъв е законът. И тогава радостта ще влезе да живее в това тяло. Радостта е най-малката, най-любимата сестра, която всички гаят. Дето има Любов, има и радост. Дето има Любов, има и светлина, има и мир, а мирът носи радостта. Мирът носи жилището на радостта. Ако нямате мир, радостта никога не идва на Земята. Тя не идва, без да сте ѝ приготвили жилище. Любовта, свет-

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

лината и мирът са отстъпили най-високия връх на Земята за радостта.

За в бъдеще, при повече свободно време, ще засегнем въпроса как трябва ученикът да се лекува, както и въпроса какви са законите, по които той може да си създаде едно ново тяло. За тази цел той трябва да изучава законите на мира. Това е вярно и в обикновения живот. Вземете например какви деца ще роди онази майка, чийто ум не се безпокои, нито се смущава от никакви бури и противоречия в света и чийто дух е тих и спокоен? – Тя ще роди здрави деца. Всички майки, които имат мир в душата си, раждат здрави деца. Онази майка пък, която се е тревожила през всичкото време на своята бременност, било от условията на живота, било от неблагоприятните съчетания в Природата, ражда болни, хилави деца.

Ние пренасяме този закон и към себе си. Всеки човек, който влезе в пътя на ученика, той ще ражда, ще създава по една нова мисъл и по едно ново чувство, и то не само веднъж през годината, но почти всеки час, почти всяка минута. В какво положение ще се намерите тогава? Рибите как разрешиха този въпрос? Те в миналото имаха една възвишена култура, но какво направиха? – Изхвърлиха във водата всички свои мисли и чувства във вид на малки яйчица. Те изхвърляха наведнъж по 200–300 хиляди яйца и тъй ги оставяха. Така и ние по някой път написваме нашите мисли на книгите и ги оставяме настрана, да се излюпят както яйцата на рибите, но това не е правилно разрешение на великия Божий закон.

Сега аз не искам да ангажирам със своята беседа за дълго време вниманието ви, да ви развивам по един философски начин новата мисъл за старозаветния живот, за новозаветния живот и за живота на праведния, защото ще се уморите. Кой ще остане да ме слуша? – Никой. Започна ли да говоря за живота на ученика, той ще ми каже: „Говори, Учителю, аз съм готов да те слушам!“

Сега аз засягам въпроса психологически. Туй, което вие търсите в живота си, е щастието. Вие търсите и богатството, и знанието в света. Стремежът ви да търсите всичко това е

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

прав. Казано е в Писанието: „Искай, хлопай, търси!“ Погрешката не седи в това, че търсите щастие, богатство и знание, но начините, методите, които избирате, за да постигнете тия неща, са неправилни. В методите има отклонения. Следователно за всяко нещо ученикът трябва да има само една идея, а не две идеи. Има ли две идеи за едно и също нещо, той ще се раздвои.

Ще ви приведа един пример от Свещеното Писание. Всемирната Бяла Школа започна с двама ученици. След тях дойдоха други двама, Адам и Ева, създадени по образ и подобие на първите. Те бяха вторите инициирани ученици на тази Школа, които Бог въведе в рая и им даде първата задача за разрешение. Той ги повика при Себе Си и им каза: „Ще се занимавате с всички дървета на рая, ще ядете от плодовете на това дърво, наречено Дърво на живота, както и от всички други плодове, но тук има едно дърво, с което няма да се занимавате и от плода му няма да вкусвате. В който ден вкусите от неговите плодове, вашият ум, вашето сърце и вашата душа ще се отровят, защото в него се крият всичките отрови на живота.“ Аз ви говоря на модерен език, а в Писанието е казано с други думи. И рече им Бог: „В който ден ядете от плода на това дърво, ще умрете.“ И това не бяха прости хора, но най-малко кандидати за ученици.

Един ден другарят на единия от учениците ходеше из райската градина да изучава дърветата: разглеждаше ги, държеше си бележки, правеше си снимки. По едно време той се приближи и към Дървото за познаване доброто и злото и започна да го изучава: преброяваше листата му, изчисляваше броя на плодовете, формата им, цвета им и т.н. В този момент се приближава до дървото един благообразен на вид човек, с дълга черна брада, с черни мустаци, увиснали надолу, облечен с черен дълъг редингот, като на старовременните учени хора, отгоре метнал черна разперена тога, на врата с черна огърлица, на която виси черен кръст, на главата със златна корона, с черни диаманти околоръст, и внимателно, тихо запитва този ученик: „Мога ли да зная с какво се занимавате, какво изучавате?“ – „Нашият Учител ни зададе една задача,

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

нея решаваме.“ – „Какво знаете за това дърво?“ – „Нашият Учител ни каза, че в който ден хапнем от плодовете на това дърво, ще умрем.“ – „Не, вашият Учител има друго разбиране по този въпрос. Той ви казва така, за да изпита умовете ви. Вие не сте Го разбрали добре. От думите Му се подразбира, че в който ден хапнете от плодовете на това дърво, ще станете като вашия Учител и нещо повече от Него.“ – „Тъй ли?“ – „Да, ето тия знаци, които нося по себе си, показват, че аз зная това нещо, защото съм завършил тази Школа, в която вие едва сега влизате. Аз съм вече адепт на Школата. Гердадите, които нося, ми са дадени като емблема на завършено образование. Едно време и мене като вас изпитваха при това дърво, но аз не бях тъй прост като вас, правилно реших задачата.“ – „Тъй ли? Щом сте я решили правилно, лесна работа тогава.“ И ученикът веднага отстъпва. Този господин продължава по-нататък: „Аз съм запознат с вашия Учител. Той ме изпрати да дойда при вас, да ви осветля върху въпроса.“ И те повярваха. В какво? – Че като яде човек от плодовете на това дърво, не само че няма да умре, но ще стане като Учителя си, дори и по-горен от Него. И действително, и двамата ученици ядоха от плодовете на забраненото дърво и съгрешиха.

Казвам: тия кандидати за ученици имаха две идеи за Дървото за познаване доброто и злото. Първата идея беше, че в който ден ядат, ще умрат. Втората идея беше, че в който ден ядат, не само че няма да умрат, но като Учителя си ще станат, а дори и като Бога. Коя мисъл излезе вярна? – Първата. Първата мисъл, първият лъч в света е Божественият лъч. Вторият лъч е отражение, а отражението има обратна посока, не води към целта. Щом имате две идеи за едно и също нещо, вие нямате реалността, но отражението. И ако се водите по отражението на нещата, няма да имате никакви резултати. Вие ще дойдете до същото място, откъдето сте тръгнали. Следователно и грешните хора един ден ще се върнат към Бога, но през това място, откъдето са излезли. Вие знаете ли мястото, през което хората са излезли първоначално? – То е най-тъмното място, през което човек може да мине.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

Та онези от вас, които искат да бъдат ученици, ще имат само едно схващане за нещата. Вие можете да имате само един Учител в света! Аз говоря за ученика. Всеки може да ви говори: вие ще го изслушате, без да се противите. Какво трябваше да направи ученикът, който беше в райската градина, като слушаше да му говори адептът пред Дървото за познаване доброто и злото? На този адепт аз бих казал следното нещо: „Почитаеми господине, ти си един от първите ученици на Школата, но аз не искам да бъда пръв. Аз искам да нося бяла премяна, а не черна като твоята. Ако ти, след като си се занимавал много години с това дърво, придоби тази черна краска, аз ще отложам тази наука за друг път. Благодаря ти за тази услужливост и готовност да ме просвещаваш, но още не съм готов за това. Тази Школа препоръчва на слабите ученици да избягват изучаването на този въпрос. Този въпрос е много сложен и аз ще го отложам за в бъдеще, когато се засия. Като се видим втори път, ще си поговорим по този предмет. Сега довиждане!“ Всичко това ще му докажа научно, без да го обидя в нещо.

Христос казва: „Не ви наричам вече раби, но приятели.“ Вие сте слушали много пъти думата *раб*. Робството е най-долното положение, което човек може да заеме в този свят. По-долно положение от него няма. Роб, заробване – значи каквото кажат на човека, да го направи без каквото и да е противоречие, без всякакво противодействие. Ще го направи, няма какво. Аз не говоря за състоянията в живота, но за съзнателното робство, в което може да изпадне човек. Робство има в Умствения свят – ти не си свободен да мислиш, както искаш. Робство има в Духовния свят – ти не си свободен да чувстваш, както искаш. Докато други ти определят едно верую, докато други ти налагат едно учение, ти не можеш да бъдеш свободен. Защо Господ даде свобода на двамата ученици в рая? Той не можа ли да постави двама ангели пред Дървото за познаване доброто и злото, които да не позволят на двамата ученици да ядат от плодовете на това дърво? – Можа, но Той не постави никакви стражари пред това дърво, а го остави свободно. Какво разрешение на въпроса щеше да има, ако тия ангели стояха с пламенни мечове пред това

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

дърво и не позволяваха никому да се докосне до него? – Ние и досега щяхме да бъдем праведни хора. За предпочитане е свободата, придобита по негативен начин, отколкото ограничението. Ограничения има навсякъде. Ограничения има например в старозаветния живот. Ограничения има в новозаветния живот. Ограничения има и в живота на праведния. В живота на ученика обаче ограничения няма. Там всяка негова постъпка е съзнателна и разумна.

Та казвам: в света има три положения, в които вие може да действате. Първото положение: вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на Земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли, или не искате. Такова е положението на старозаветния човек. Второто положение: изпращат ви на Земята, дават ви тяло, като се ползвате само с една малка свобода – да кажете де искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Третото положение: изпращат ви от невидимия свят на Земята при най-благоприятни условия да се учите, за което се ползвате със сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния човек. В старозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а като дойдете на Земята като ученик, ще изучавате първото правило, чрез което Любовта може да се приложи във вашия живот. При Любовта аз определям себе си, своите постъпки, отношенията си към хората и към свършените същества. Дойде ли някой човек при вас, отношенията ви към него са вече определени, вие знаете как да постъпите с този човек. Вие можете да му говорите много благо, при това отношенията ви да бъдат неестествени. Вие можете да му говорите много грубо, при това отношенията ви да бъдат пак неестествени. Питам: кой е най-правилният начин, по който трябва да говорите на някой човек? – Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Вие ще бъдете тъй снизходителни към другите, както и към себе си.

Казвам: онези от вас, които искат да влязат в пътя на ученичеството, трябва да имат възвишен идеал. Те трябва да изучават вътрешното ограничение. Ония, които живеят

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

в старозаветния живот, казват: „Дотегна ни вече животът, не искаме повече да живеем.“ Друг някой казва: „Не искам да живея вече, искам да умра.“ Казвам му: „Хубаво е това, но има ли кой да те погребее? Щом искаш да умреш, трябва да намериш някой да те погребее.“ Семето, което излиза из житницата, трябва да намери човек, който да го посее на нивата. Не е достатъчно само да го извадят навън и да го хвърлят някъде. Това още не е разрешение на въпроса. Ако ти умреш, без да има някой да те погребее, ти изгубваш своето предназначение в света.

Следователно под думата *умиране* ние подразбираме посяване. Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то няма да даде никакъв плод.“ Тогава питам: как искаш да умреш – като житно зърно, което умира и го погребват в земята, или без да го погребват? Когато житното зърно умре и се зарови в земята, то принася плод много и преминава от едно състояние в друго. И тъй, при всяко страдание вие сте заровени в земята. При всяка голяма тъмнина, при всяка голяма скръб вие искате да умрете, да се хвърлите от някоя голяма канара или да се удавите, или да се обесите, или да се мушнете с някой нож, или да си отсечете главата, и т.н. Всички тия неща идват отвън, те не са ваши желания. Това са все ваши другари от миналото, които ви дават тия съвети. Някой от тях ти казва: „Ако искаш да свършиш с живота си, вземи един револвер или една чаша с отрова.“ – Не, не се свършва тъй лесно. Счупените чаши не разрешават човешкия живот. Изгорелите къщи не разрешават човешкия живот. Умирането на хората не разрешава човешкия живот. Нито страданията, нито мъченията, нито неверието, нито съблазните са в състояние да разрешат живота.

Що е Животът? – Той е голямата дъщеря на Бога, която единствено можете да вземете като учителка. Тя ще ви заведе при Учителя ви. Учителят има четирима ученици в този свят, които Той обича. И ако тези ученици ви препоръчат на Него, Той ще ви приеме в Школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако Светлината ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

Школата. Ако Мирът ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. И най-после, ако и Радостта ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако тия четирима ученици кредитират за вас, Учителя ще ви отвори вратите на Школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици, и от този момент вие ще имате достъп в Школата. Нямате ли препоръката на Любовта, вашият Учител не може да ви приеме. Аз не говоря за Любовта като за разумна сила, нито като за вътрешно чувстване, но говоря за Любовта като за едно от разумните същества, първо по рода си. Тя е най-мощният дух, най-силният ангел. По-красиво, по-силно и по-благородно същество от Любовта няма. Като погледнеш лицето на този ангел, всякаква скръб изчезва. Като те срещне, той ще те прегърне, ще те помилва, и след като те остави от прегръдките си, всичките ти страдания, всичките ти грехове изчезват. И след това, като се погледнеш в огледалото, виждаш, че мязаш на него. Кажеш ли обаче, че всичко това е твое, ти веднага ще потъмнееш. Затова ти ще прегърнеш този ангел, ще му благодариш и ще кажеш: „Стой при мене, не ме оставяй. Отсега нататък ще ходя по твоите пътища. Работи в мен отвътре, а не само да ме утешаваш отвън. Говори ми за моя Учител, аз ще те слушам.“ И той започва да говори сладко, увлекателно. Този ангел на Любовта е най-голямата дъщеря на Бога. Тя говори тъй сладко, че който чуе нейния глас, никога няма да я забрави.

Казвате: „Това е първата любов.“ Всички говорите за първата любов, но никой от вас не я е задържал. Някои от вас са опитали първата любов за една секунда, други са я опитали за пет секунди, трети – за десет секунди, а малцина само са я опитали за 60 секунди. Проявената Любов е голяма величина. Да я опиташ само за 60 секунди, това е много нещо. Но понеже мащабът на физическия живот е много голям, не зная тогава какво ще ни ползва такава малка хапчица, донесена от една врана. Илия тогава не знаеше закона на смаляването, но като изпадна в тия ограничителни условия на живота, го научи. Когато враната му носеше малките хап-

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

чици хляб, той не беше вече голям човек, а заемаше положението на една малка пеперуда, тъй щото от тази храна даже му оставаше. Той казваше: „Господи, храната, която ми изпращаш, е в изобилие!“ Така Илия се смали и се задоволяваше с храната, която една врана можеше да изяде.

Този закон е верен и по отношение на Бога. Някой път Бог дохожда до нас, سماлява се, за да ни повдигне. Божието благословение не седи в големите работи, но в малките. Малкото житно зърно например съдържа всички условия за един велик живот. Така и вие съдържате всички условия за един велик живот. Де се крият те? – Във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух. Но за това се изисква време. За да бъдете ученици, първо трябва да влезете в Школата, но време се изисква, за да разберете Любовта, Светлината, Мира и Радостта в една планета, а време Бог е дал, колкото искате. Времето е безконечно, то няма ни начало, ни край. И по отношение на времето понякога Господ казва: „Ще почакаш малко!“ Умреш преждевременно, плачеш. Господ ти казва: „Ще почакаш малко, има време, пак ще те повикам. Тогава ще ти дам на разположение време, колкото искаш.“ Ти казваш: „Господи, искам да живея 60 години, да продължа работата си!“ Той те пита: „Не искаш ли повече години? Хайде, аз ти давам още 20 години.“ Никой от вас не е издържал до 120 години. В какво положение ще се намерите, ако вие сте на 120 години и се огледате сам на Земята, немилнедраг за всички? Вашите другари са заминали, новото поколение не ви познава, не ви зачита. Всички ви погледнат и казват: „Този старец защо ли не си замине? Какво ще прави още на Земята? Неговият ум не може да схваща новите времена.“ Ще кажете: „Този старец поне опитности ще има.“ Какви опитности?

Ще ви приведа един пример за дядо Стоян Пенджурски, който бил на 100 години. Той събира един ден децата наоколо си и започва: „Ех, деца, деца, знаете ли какви неща е научил дядо ви от живота? Знаете ли колко е патила главата ми? Едно време, като бях 20-годишен момък, ходих в Австрия да печеля, бях градинар. Един ден пишат ми от дома, че ме сго-

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

дили. Вземам веднага парите, които бях спечелил, и тръгвам за вкъщи радостен и весел. Когато минавам през Стара планина, хванаха ме турски разбойници, обраха ме и аз се върнах дома си беден и ранен. Отиде моята годеница! – не можах да се ожения. Знаете ли, деца, какво значи човек да работи цели 10 години в чужбина, както аз работих в Австрия, и да изгуби парите си в един ден? Върнах се пак в Австрия, взех двама ортаци, да работим заедно една градина, но след като работихме и тримата 10 години, тия ортаци ме обраха. И аз пак се върнах в България с дрипелите си, без да мога да се ожения. И тъй, станах човек на 45 години и си казах: „Веднъж разбойници ме обраха, втори път – моите ортаци. Какво да правя сега?“ Най-после, за добро, за зло, реших да се ожения за една богата мома – продадох свободата си. Какво излезе от тази женитба? – Тази жена ме биеше по два пъти на ден. Виждате ли, деца, какво е патил дядо ви от тази жена? Не стига това, но родиха ми се син и дъщеря, които мязаха на майка си. Когато пораснаха, синът ме хване за краката, дъщерята – за косата, а жена ми отгоре ме налага с дърво. Да не ви дава Господ такава опитност!“

Това е опитността на дядо Стоян Пенджурски. Питам: каква философия има в това, че го обрали разбойници, че го обрали ортаци, че го налагали жена му, син му, дъщеря му? Всинца вие имате такава опитност. Кой от вас не е бит? Но де седи разрешението на въпроса? Обръща се дядо Стоян Пенджурски към децата и ги пита: „Деца, макар че сте млади, а аз – толкова стар, не можете ли да ми кажете какво трябва да правя сега? Аз не зная защо главата ми тегли толкова много! Сам не можах да спечеля, с ортаци – също, от женитбата само бой видях. Кажете ми, дядовото, мои грехове ли изплащам, майка ми и баща ми ли са били грешни? Защо става всичко това?“ – „Не знаем, дядо.“ – „Опичайте си умовете, деца, да не ви патят главите като моята!“ Това беше заключението на дядо Стоян Пенджурски.

Аз ви моля, ако между вас има някой Стоян, да не ми се сърди, че съм взел неговото име, защото каквото име и да взема, все ще го носи някой от вас. Аз говоря за дядо Стоян Пенджурски.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

В този пример се виждат трите живота, които човек трябва да разреши на Земята. Разбойниците представляват старозаветния живот, ортаците – новозаветния; дъщерята, която бие баща си, показва какъв път трябва да мине праведният. Кажете ми кой праведник не е бит като дядо Стоян Пенджурски? Кой художник не е бит по всички правила? Ако ме попитате защо е така, не мога да ви отговоря, но казвам, че това е факт. Това е задачата, която всички трябва да разрешите. Аз няма да се спирам да разрешавам въпросите на старозаветния и на новозаветния живот, понеже ви считам достатъчно умни сами да си ги разрешите. Аз ви давам упътвания какъв трябва да бъде пътят на ученика. Пътят на ученика трябва да бъде път на Любовта, път на Светлината, път на Мира и път на Радостта. Можете ли да влезете в този път не за в бъдеще, но още сега, още в този момент? Любовта не зависи от знанието ви. Знанието е второстепенно нещо. Любовта не зависи нито от вашата сила, нито от вашата красота. Знанието, силата, красотата – това са само условия, които вашата душа може да използва, за да разреши задачата на своя живот. Любовта е в състояние, при най-малките изключения, да разреши всички трудни въпроси. При сегашното положение, в което се намираме, Любовта е в състояние да разреши 75% от мъчнотиите ви. Мъчнотиите са задачи, които ученикът не трябва да избягва. Възроптае ли защо Господ му е дал тази задача, той не може да бъде ученик. Напротив, той трябва да каже: „Господи, благодаря Ти, че ми даде тази трудна задача.“ Когато Господ или Учителят ти те поставят пред една трудна задача, те имат високо мнение за теб. Когато Учителят ти не те вдига на урок, когато не ти дава задачи, тогава именно злото ще дойде. Ако си старозаветен, ще се озлобиш. Ако си новозаветен, ще се съблзниш. Ако си праведник, ще се наскърбиш. Това са състояния. Ако ти се намираш пред голямо изпитание, какво ще направиш? Ако старозаветният живот има преодоляващо влияние върху теб, ти ще се озлобиш и ще си кажеш: „Аз ли съм най-големият грешник, че Господ ми даде толкова големи изпитания? Главата ми побеля от изпитания!“ Ако

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

новозаветният живот има преодоляващо влияние върху теб, ти ще се съблазниш и ще кажеш: „Защо тия страдания идват върху мен? Ето, аз се моля по три пъти на ден, чета Евангелието и като ме вдигнат на урок, след като съм учил цял ден, учителят ми пише една тройка, а този ученик там по-малко учи от мен, но учителят му пише шесторки. Има някаква причина, навярно учителят не е добре разположен към мен.“ Ако ти определяш характера на твоя учител от бележките, които той ти поставя, тогава ти си разбрал отчасти старозаветния и отчасти новозаветния живот.

Та казвам: задачата, която имате да разрешите в живота си, е трудна. Защо? – Защото се намирате при трудни условия, но трябва да знаете, че Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и на Радостта. Господ владее Небето, Господ владее живота. Господ носи вечното веселие и мир за душата. Какво ни показва времето тази сутрин? Днес аз говоря за ученика и вижте какво е небето, как хубаво го е направил Господ! Това чисто, светло и приятно небе е заради ученика, който е възлюбеният на Господа. За ученика, който иска да учи, Господ дава всичко най-добро. Ученикът пък казва: „Господи, всичко, което Ти си отредил за мене, е хубаво. Аз се радвам, че мога да решавам задачите, които си ми дал.“ Този хубав ден не е за старозаветните. Този хубав ден не е за новозаветните. Този хубав ден не е и за праведните. Този хубав ден е за ученика, който иска да учи – за възлюбения на Бога. Следователно само ученикът може да каже: „Хубав е този ден!“ Той няма да го каже гласно, но ще почувства в душата си, че това е Божие благоволение. Това показва, че ако вие ходите по пътя на ученика, според както аз ви говоря, и вашето вътрешно небе ще бъде тъй ясно, и вашето сърце ще бъде тъй чисто, както е небето днес. Също така и вашият ум, и вашата душа ще бъдат като днешното безоблачно, чисто и светло небе.

Сега аз искам да ме разберете правилно. Аз внимавам в думите си, за да не внеса във вас никакви илюзии: да очаквате повече, отколкото може да ви се даде. Например аз често съм правил следния опит: дам някому една круша, но

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

той не е доволен, иска по-голяма круша. Дам му по-голяма круша, пак не е доволен, иска една за дъщеря си. Дам и за нея. Пак е недоволен, иска за приятеля си. И тъй, за приятеля си вземе, за този-онзи вземе – погледнеш го, събрал десетина круши. Дали ще ги даде на тия, за които ги е взел, това е въпрос. Аз го гледам обаче: седнал под някое дърво на сянка и си ги яде сам, една след друга. Той представлява едновременно и дъщеря си, и приятелите си. Такова е разбирането му! Злото не е в това, че този човек иска повече, но в неправилното разпределение на получените блага. Той не е разбрал смисъла на нещата. Обаче ученикът, който влиза в живота, трябва да разбира смисъла му, за да може да реализира хубавото в този живот. Някой казва: „Идеите на Новото учение, които се проповядват, не са за сега, те не могат да се реализират.“ – Не, именно сега е времето им, но трябва да знаеш как да ги приложиш. Ти не можеш да пробиеш една канара с някое дърво, но ако вземеш един диамантен свредел, ще я пробиеш.

В Африка има сонди, които пушат в земята на дълбочина 800 метра и оттам извличат вода. Такива сонди могат да се спуснат и на дълбочина 2000 метра. Там водата е още по-хубава. Днес Земята е много малко проучена. Има известни земни пластове, до които съвременните учени още не са достигнали. Стремез на ученика е не само да проникне с тия сонди до дълбочина 2000 метра надолу в земята, но да издигне нагоре в пространството високи стълбове, близо 500–1000 километра височина. Знаете ли каква енергия би потекла надолу по тия стълбове? Ние бихме създали един перпетум мобиле. Знаете ли какъв океан от енергия се крие в пространството? По същия начин и във вашия мозък се крие грамадна енергия, която изисква време и пространство, за да се прояви и реализира. Единствената причина, дето не можете да реализирате това, което Бог ви е дал, то е, че се занимавате с идеи, които отпосле са дошли. Това са идеите на старозаветния живот. Вие ще оставите настрана старозаветния живот; ще оставите настрана и новозаветния живот. Някой казва: „Искам да бъда праведен.“ – Не, вие ще оста-

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

вите и живота на праведния. Едно ще гледате да придобиете – живота на ученика. Това е новото в света. Няма да ликвидирате със стария живот, но ще го държите настрана, да не се смесва с новия живот. Първите три вида живот текат в корените на цялото човечество, но ние не можем да ги изолираме изведнъж. Изолирането им трябва да става постепенно, като придобиваме истинското знание в живота. Можем ли да изолираме тия животи, докато не завършим живота на ученика? – Не можем. Не е въпросът да ги изолираме, нито да ги използваме, но да се повдигнем над тях.

Та ще знаете: озлобяваш ли се, това е животът на старо-заветния човек. Съблазняваш ли се, това е животът на ново-заветния човек. Страдаш ли, скърбиш ли, това е животът на праведния човек. Всичко това е, защото искаш да намериш човек, който да те обича, искаш да добиеш Любовта в света. Кой може да те обича, освен твоя Учител? Може да те обича само онзи, който те учи. Ако ти обичаш едно животно и го повдигнеш до твоето положение, каква философия може да внесе то в живота ти? Утре това животно може да умре, и ти ще скърбиш за него. Следователно това, което обичаш, трябва да бъде безсмъртно, да не умира. То не трябва да изгубва своята красота, не трябва да изгубва своята интелигентност, не трябва да изгубва своята благост и доброта. Аз не говоря за външната доброта, но за добротата на душата. Аз наблюдавам: някой човек говори криво, но има нещо хубаво, добро, благородно в душата си, с което влияе на другите хора. Такива хора са добри, щедри, не обръщат внимание на дреболиите в живота.

Та казвам: право е желанието на хората да ги обичат. Но ако е въпросът за съвременната любов, която трае ден до пладне, какво ще ни даде тя? – Само разочарования и страдания. Ние сме опитвали тази любов много пъти. Някой казва: „Човек може ли жаден да ходи?“ Да се разберем добре! Вярно е, че без любов не можем да живеем, както и без вода не можем, без хляб не можем, без топлина не можем и без светлина не можем. Светлината и топлината в света са течения, които се движат с голяма бързина. В такъв случай, ако

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

ти подпушиш светлината и топлината, те ще ти създадат най-големите страдания. Съвременните хора подпушват тия течения и затова страдат. Следователно нямате право да подпушвате онова, което тече. Защо? Защото всички течения са природни и трябва да ги оставим свободно да си текат. Има светлинни лъчи, които, като излязат веднъж от теб, обикалят пространството и след 10 години, като направят един кръг, ще се върнат пак при теб. А ти, като човек, за да направиш един такъв кръг и да се върнеш на същото място, отдето си излязъл, нужни ти са най-малко десет милиона години. Затова не се смущавай, не плачи! Светлината, която обикаля в пространството, след 10 години пак ще дойде при теб и ще ти каже: „Добър ден!“ Светлинните и топлинните енергии се движат с голяма бързина, затова не спирайте пътя им, нека текат! Любовта тече с такава бързина, каквато човешкият ум не може да си представи. Ако искаш да подпушиш Любовта, която Бог внася в теб, ще си създадеш най-голямото нещастие. Остави Любовта да тече върху теб! Онова, което Бог е намислил за тебе, е велико нещо. Той е намислил и определил за всеки човек велики неща. Твоят велик Учител ще ти определи един другар, с когото ще учиш. Този твой другар ще бъде един от умните ученици, а не като онзи адепт, който дойде до Дървото за познаване доброто и злото и създаде голямо страдание на двамата ученици в рая. Сега се изискват ученици, които трябва да се върнат при Дървото за познаване на Живота. Значи Животът произтича от Любовта. Затова всеки, който иска да намери този живот именно, не трябва да върви нито по старозаветния, нито по новозаветния живот, нито по пътя на праведния, но трябва да влезе в пътя на ученика.

Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не ви наричам вече раби, вие сте минали по този път, но ви наричам приятели, защото всичко, което чух от Отца Си, явих ви го.“ Какво е чул? – За мощното, за великото знание в света, което и те самите ще опитат. Христос запозна учениците Си със силата на Природата, затова при един случай те Го запитаха: „Учителю, според както ни учи, да снемем ли

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

огън от небето, както направи Илия, да изплашим ония там?“ Христос им отговори: „Този огън не е за сега. Вие ще снемете огън за сърцата на хората, а не отвън. Вътре в сърцата им ще внесете огън. Ако снемете този огън отвън, вие ще изгубите пътя си като ученици. Аз не съм дошъл да погубвам, но да дам живот, и то преизобилно.“ Това значи: „Аз не съм старо-заветен, нито новозаветен, нито праведен, но Учител.“ На кого? – На ученика. Затова се казва в Евангелието: „Без Мене нищо не можете да направите.“ Образец трябва на света!

Сега, като ученици, ще държите строго в себе си мисълта, че ученикът е свободен да слуша когото и да е, независимо от това, дали говори право или криво, но когато дойде до приложение, ще каже: „Братко, аз трябва да започна първо с Любовта, после със Светлината, след това с Мира и най-после с Радостта.“ Това е вътрешната връзка на ученика с Бога. Аз мога да слушам, без да се отегча, всеки човек, който може да ми говори за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта, цял ден, а дори и през целия си живот.

Някои от вас, които ме слушате, ще кажете: „Вижте, нашият Учител иска да напуснем света.“ – Не, аз не съм от тези, които искат да напуснете света, аз не съм от тези, които искат да напуснете училището. Аз искам вие да разрешите всички мъчни задачи, турени в програмата на училището. Аз искам да разрешите всички мъчнотии в живота. И всеки, който преодолее най-големите мъчнотии, има моето уважение. Срегнах одного праведника, който минаваше за ученик, казваше ми: „Учителю, днес ме понабиха малко едни мои приятели. Имах много кръв – дадох им малко. Те ме поздравиха по особен начин, но благодаря на Бога, защото в мен имаше известни погрешки, които по този начин изчезнаха.“ След това се поусмихна и продължи пътя си. После, една от сестрите ми разказваше за една своя опитност, от която благополучно се спасила. „Вървя – казва тя – между боровете на „Изгрева“, а пред мене друга сестра, едва на 2–3 крачки разстояние, бърза за някъде. По едно време тя улови един от клоните, за да си направи път, и веднага го пусна. В този момент аз наближавам и пуснатият клон силно ме удари в

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

бялото на окото и ми протече кръв.“ Казвам ѝ: „Благовари, че с малко се изплати, клонът можеше да те удари в зеницата на окото и тогава щеше да бъде по-опасно. Иди промий окото си с чиста вода! Ти трябваше да вървиш най-малко 20 крачки след нея, а не толкова близко, както си била.“ Какво щеше да направи тази сестра, ако беше от старозаветните хора? – Щеше да стигне първата, да я поразгърси малко и да ѝ каже: „Защо вървиш тъй невнимателно, не можа ли да задържиш клона, докато го хвана аз?“ А тя каза: „Аз съм виновна, трябваше да вървя малко по-назад от нея.“ Така всички хора имат тази слабост: вървят близо един до друг. Когато минавате през някоя гора, трябва да вървите най-малко на 20 крачки разстояние един от друг. Като се пущат клоните, така много хора са ослепявали, осакатявали са се по този начин. Хората в живота се сближават, но тази близост в случая не е никаква добродетел. Когато пътници вървят през някоя гора, трябва да вървят на разстояние най-малко 10 метра един от друг.

Та казвам: този хубав ден, който имаме днес, е за ученика. Той ни показва какъв е пътят на ученика. Както виждате, този път е велик.

Христос казва: „Иди разпродай всичко, раздай го на сиромасите, ела и Ме последвай!“ И аз ви казвам: идете и раздайте вашия старозаветен живот, който имате. Раздайте след това и новозаветния си живот. Най-после раздайте и живота на праведния, който е у вас, и след това идете при вашия Учител. Той ще ви посрещне. Но ако вие отидете при вашия Учител с разперена тога, с гърдани на врата, със своето велико достойнство, Той ще знае как да ви посрещне. Ще ви се усмихне само и ще ви каже: „Вие ще дойдете друг път, малко по-късно. Засега в Школата няма място. Като дойдете идната година, ще се явите на конкурс, ще видим какви ще бъдат тогава условията за приемане.“ И тъй, година след година ще ви отлагат, докато най-после старини дойдат и кажете: „Съжалявам, че не можах да вляза в училището!“ Но трябва да се влезе в училището. Най-хубавото нещо в живота е да влезете като ученик в Школата. Питате: „Кога, идната година ли?“ – Не, днес още! Даже не и следобед. Не влезете

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

ли сега, времето е вече изгубено. Сега, още този час, докато аз говоря. Престана ли да говоря, всичко се свършва. Свършва ли беседата си, може да хлопате, колкото искате, може да счупите всички врати – затворено е вече! Сега всички можете да влезете, но без багажа си. Спомнете си стиха, в който Христос казва: „По-скоро камила може да влезе през иглени уши, нежели богат в Царството Божие.“

Първото нещо, чрез което можем да успеем, е онзи вътрешен процес на освобождение, който става у нас. И всички трябва да се освободим! Как? – Като се слушаме, като си помагаме. Това индивидуализиране, което се забелязва в съвременната култура, води към една крива посока на живота. Днес има много хора, които под бремето на незнанието разрушават своя живот. Мъчно е, когато дойде някое голямо оскърбление на душата! Трябва да се помогне на такъв човек било с блага дума, било с мил поглед. Някой път се намериш в парична криза, нямаш нито пет пари в джоба си. Все трябва да дойде някой богат човек да ти помогне. Друг някой забатачил, задлъжнял до уши и ми казва: „Поговори ми, много ми говори, насърчи ме. Постави се най-после в моето положение!“ Гледам го: той има една полица от 20 000 лева, която на еди-кой си срок трябва да изплати. Какво ще го ползват в случая моите думи, ако взема да му говоря: „Не бой се, Господ е велик. Той има на разположение много ангели, които ще дойдат да ти помогнат. Ето, на еди-кой си господин в Америка помогнаха по този и този начин“, и т.н. Обаче аз съкращавам своята реч. Вземам един чек от 20 000 лева, подписвам се, давам му го и казвам: „Ще отидеш в Народната банка да изтеглиш тия пари!“ Той взема чека и излиза. Така въпросът е разрешен. Трябва да се даде нещо на света. Когато Бог говори, Той винаги дава.

И тъй, само в пътя на ученика ние можем да разрешим правилно живота. В другите три живота методите и начините са други. Едно заблуждение, от което трябва да се пазите, е следното: не мислете, че в Царството Божие може да се влезе чрез палене на свещи, чрез правене на добрини, чрез подкупи и т.н. В Царството Божие с палене на свещи не

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

може да се влезе, в Царството Божие с правене на добрини не може да се влезе, в Царството Божие с подкупи не може да се влезе. Някой човек ви е учил на нещо и вие казвате: „Аз мога да се изплатя на този човек.“ Как? – „Като му дам пари.“ – Не, този учител не взема нищо, той не работи за пари. Скъпи са уроците на този учител! Питам: колко сме платили, за да дойдем в този свят? Ако се заемете да решите една математическа задача, да изчислите колко струват условията, при които живеем, ще видите, че за всеки едно от нас се харчат с милиарди левове жива енергия. Тази енергия не се намира така лесно. Например, ако вие изгубите своята жизненост или ако изгубите светлината на вашия ум, ще видите, че не можете да я доставите тъй лесно. Тази енергия не се намира на Земята. Много от съвременните хора страдат от невраснения. Защо? – Те са загубили много от тази жива енергия, от своята жизненост, вследствие на което става пропукване в нервната им система. Тогава животворният магнетизъм и животворното електричество у човека изтичат и той усеща вътрешна слабост в себе си, едно вътрешно отмаляване. Такъв човек вече от нищо не се интересува.

Това обаче не представлява никаква философия на живота. Човек трябва да се учи в училището на живота и до най-старата си възраст. И 120-годишен да е, трябва да се учи! До последния час, до последния момент на живота си, човек трябва да се учи. Щом се освободи от тялото си, той вече е млад. Душата на човека е винаги млада. Той се облича в друго тяло, в което съществува вечна младост. Когато тялото остарява, у човека се ражда скръб. Защо? – Понеже той е отделил живота на тялото от живота на душата. Във всяко тяло, което остарява, тече старозаветният живот, а той оставя своите дълбоки бразди. И новозаветният живот оставя дълбоки бразди върху тялото на човека. И животът на праведния оставя бразди върху тялото на човека. Изобщо тия три вида живот разрушават тялото на човека и задачата му в този свят остава неизпълнена. Ето защо, като влезем в другия свят, ние срещаме едно голямо противоречие.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ „Аз

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

съм Пътят.“ – Един е Пътят, но този Път има три разклонения. „Аз съм Истината.“ – За да има човек Истината в себе си, той непременно трябва да има Мир в душата си, а мирен може да бъде само онзи човек, който има Мъдростта на своя страна. „Аз съм Животът.“ – Един е Животът и той изтича от Любовта.

Та казвам: някои ученици, които постъпват в училището сега, те са още слушатели, затова трябва да се учат от опитността на по-възрастните, на по-напредналите ученици от тях. Между вас трябва да има правилно надпреварване. Сега всички ученици искат да се доближат до Учителя. Не може така. Някъде ще се учите един от друг. Ще се допитвате по зададените уроци от по-напредналите ученици. Между всички ученици трябва да има взаимно почитание. Младият ученик трябва да се отнася с почитание към по-възрастния. Ако младите, новите ученици, не зачитат по-възрастните, т.е. тия, които са се учили и знаят повече от тях, един ден и те ще се намерят в същото положение. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се измери“, казва Писанието. Казвате: „Ние знаем това нещо.“ Знаете го, вярно, но вие още не сте добили същественото знание за живота. Например ти си честен човек, но банката не ти дава пари назаем. При това учен човек си, завършил си три факултета, но условията в България сега са такива, че тя има на разположение много чиновници, и за тебе няма място. Ти имаш голямо мнение за себе си, но хората не те признават. Ти можеш да пишеш хубаво, поет си. Напишеш нещо – хората не го оценяват: ще ти платят тъй малко, че ти започваш да съжаляваш за труда си. Ти имаш още и художествени дарби. Нарисуваш някоя картина, но пак не я оценяват. Както виждате, има нещо съществено в живота, което хората не знаят, вследствие на което работите им не вървят, както трябва.

Преди няколко дни дохожда при мене един художник, предложи ми да купя две негови картини. Аз имам правило – за картини пари не давам, пък и картините не ми трябваха. Но за да го насърча, взех картините и му дадох една сума за тях. След това той рисува изворчето долу при

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

реката. Платих му и за тази работа. Какъв беше резултатът от всичко това? – Той не употреби парите на място. Аз не му казах нищо, но си помислих: „Пътят, по който върви този човек, ще го изведе на загуба.“ Защо? – Художество с пари не се продава. Художник, който продава картините си, мяза на майка, която продава децата си. Всяка нарисувана картина е дете на художника. Той трябва да изпрати това дете то само да му донесе пари. Как? – Ще изложи картините си, и всяка картина сама за себе си казва: „Всеки, който иска да ме види, ще плати нещо за мене, без да ме вземе.“

Та казвам: според новите разбирания на живота вие трябва да давате подтик на талантливите между вас, да се интересувате от хубавите им работи! Аз съм слушал да се повтарят и потретват стари работи. За мен е било добре, аз съм се учил на търпение, но вие придобихте ли нещо ново от това? Преди години дойде при мен един евангелски ученик да ми проповядва Евангелието. Започна той да ми цитира стихове – от единия край на Евангелието до другия. Тъй продължи цели три часа. Питам го после: „Свърши ли вече?“ – „Свърших.“ – „Добре, и аз съм доволен. Хайде сега да излезем малко да се поразходим, да помислим за хубавите стихове.“ – „Да, добре трябва да мислиш, никой друг не ги е цитирал тъй, както аз ги зная. Знаеш ли колко време съм се занимавал с тази работа? Цели 20 години от живота си съм посветил само за тия цитати!“ – „Да, много хубави са цитатите.“ Казвам: и вие като ученици ще се научите да изгърпявате. Който иска да ви проповядва, изслушайте го, но научете се от всичко да вадите поука.

Казах ви, че този събор е пръв по рода си. В какво отношение? – Първият ден на този събор започва с деня на Любовта. Ето защо вие трябва още този ден да приложите Любовта. Започнете ли с Любовта, всичко ще ви тръгне по мед и масло, както казват българите. Тогава и Светлината ще дойде у вас. Как ще познаете, че Любовта действа у вас? – Сутрин, като ставате, ако у вас не е станало никакво окисляване, това показва, че Любовта действа вече у вас. Не е достатъчно обаче да проверите това само в един ден, но ако

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

се минат два, три, десет, сто, 500, 1000, 10 000 и 100 000 дни и у вас не се забелязва никакво окисляване, никакво смущение, значи вие сте добили новата Любов. Нека не говорим за такъв голям мащаб от време – 10 000 или 100 000 дни. За вас е добре, ако поне през 100 дни наред от живота ви Слънцето не залязва, нито сърцето ви губи своята Любов. Новата Любов иде от Бога, от ангелите, от всички ваши братя, които живеят на Земята и горе на Небето, и от всички ученици. Като си легнете вечерно време и се предадете на размишление, ще почувствате, че тази Любов иде отвсякъде: отвън, отвътре, отгоре, отдолу. Тя ще изпрати някой да похлопа на вашия телефон и ще ви запита: „Как сте?“ Всяка вечер ще ви изпраща поздравите си чрез някого и ще ви каже: „Днес ви изпратих една кошница грозде, една кошница круши, една тенекия мед, един чифт нови обуца, една нова шапка, нови дрехи.“ Вие слушате само какво ви се изпраща. Освен това пощата всеки ден ви носи толкова писма от тия същества на Любовта, че вие не знаете какво да правите с тях и им отговаряте: „Моля ви се, братя, спрете малко с пратките си, докато освободим от пощата получените неща.“ Така постъпва Любовта. Тя се отличава с вътрешно изобилие.

И сега желая пощата постоянно да ви донася пълни кошници с грозде, круши, ябълки, сливи, смокини, портокали, банани – изобщо всички най-хубави плодове, които съществуват на Земята. Превърнете всичко това в духовен смисъл. Благодарете на Бога за доброто, за благото, което ви е дал. Благодарете на Бога за хубавите думи, които ви е казал. На Бога само ще благодарите. Не благодарите ли на Него, каквото и да казвате на мене или на когото и да е друг, нищо няма да ви ползва. Бог е първоизточникът на всички блага. Нему ще благодарите и към Него ще отправите ума и сърцето си. Ще благодарите на Бога за хубавото време, за хубавия живот, за добрите условия на живота; ще благодарите, че ви е пратил на Земята между този народ; ще благодарите, че сте член на човечеството; ще благодарите, че сте свързани с ангелите, а понякога и Той сам благоволява да говори с вас. Някой от вас може да пее добре, друг – да рисува, трети – да

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

пише, и казвате: „Имам един малък талант.“ – Не, на Бога ще благодарите за този свой талант и ще знаете, че и малките таланти могат да се увеличават, да стават големи. Аз уподобявам малките таланти на една малка дупчица, през която светлината влиза. Колкото повече отваряш тази дупчица, толкова повече светлина ще влезе. Да се отваря тази дупчица повече и да става все по-голяма, това зависи и от самия човек.

Та казвам: вие ще проповядвате Любовта в своя живот. Как? Ще ви дам един пример. В един чифлик живеели в съдружие две кози и една маймуна. Козите, като се връщали вечерно време от паша, козината им била набодена с много цигански тръни. Маймунката, като виждала, че се връщат, отивала при тях да ги пощи – изхвърляла всички тия тръни от козината им. Най-напред изчиствала едната, после другата, и като нямала какво повече да прави, хвърляла се по гърба, по главата ту на едната, ту на другата, дърпала ушите им, дращела ги, с което искала да им каже: „Донесете още тръни!“ Козите викали, кряскали, искали да се освободят от нея. Какво заключение ще извадите от този пример? – Щом мъчнотиите дойдат в живота ви, трябва да знаете, че маймуната е свършила работата си и вие трябва да отидете в гората.

Преди да завърша беседата си, ще ви дам още един пример. Това се случило в новите времена. Граф Берози имал един добър приятел, италианец, на име Нунцио. По едно време Нунцио се влюбва в една богата мома, която обаче имала и друг кандидат. Последният, като се научава за любовта на Нунцио, възненавидял го толкова много, че намислил най-после да го отрови, да се освободи от него, за да придобие той момата. Как да извърши това? Той искал тъй да направи това престъпление, че никой да не го разбере, даже и сам Нунцио да не усети нищо. Обаче граф Берози, който обичал приятеля си, схванал мисълта на противника му. Един ден съперникът на Нунцио отива у дома му и му поднася чаша сладко вино, в което турил една от модерните отрови, със свойство да действа бавно, но сигурно. Смъртта от тази отрова идвала едва шест месеца след изпиването

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

й. В този момент граф Берози бил при своя приятел. Като видял, че той надига чашата с виното да пие, веднага взема пушката си и се прицелва право в чашата. Чашата се счупва и на парчета пада на земята. Нунцио и неговият съперник се уплашват, но граф Берози, съвсем спокоен, казва: „Извинете, аз исках да се опитам дали съм добър стрелец, ще мога ли да ударя чашата, без да повредя някого.“ Нунцио не подозирал, че приятелят му по такъв начин го избавил от смърт, но и съперникът му не подозирал, че това нещо е направено съзнателно, с цел да спаси живота на приятеля си. И двамата похвалват граф Берози за умението му да стреля.

Казвам: когато поднасят чаша с отрова някому, вдигнете вашата пушка, отправете своя изстрел срещу чашата! Коя е тази пушка? – Вашата права мисъл. Отправете я към чашата с отрова, за да я разбие! Единственото нещо, което се позволява на ученика, е да разбие чашата с отровата. Това е един метод, практикуван още в най-старите времена. Чашата, това са човешките удоволствия, които държат хората в робство. Всички знаете какво нещо са удоволствията. Аз вземам думата *удоволствия* в широк смисъл. Те са такова робство, за което се е плащало с хиляди години. Затова чашата, която заробва човека, трябва да се разпръсне. Казвам ви: отхвърлете чашата, която трови вашия живот! Помогнете на вашата душа, помогнете на вашия ум, помогнете на вашето сърце! Вие можете да си помогнете. Един от начините, чрез които можете да си помогнете, е молитвата.

Ние разглеждаме молитвата като разговор с невидимия свят, като разговор с Бога. Да се молиш, значи да се учиш да говориш. Трябва да се говори. Днес ние страдаме, понеже не сме научили небесния, Божествения език. Не е достатъчно само да се моли човек, но молитвата трябва да представлява един израз, в който да взема участие целият човешки дух, цялата му душа, целият човешки ум и цялото му сърце. В това, което човек иска от Бога, трябва да има само един вътрешен смисъл. Молиш ли се, кажи: „Господи, да бъде Твоята воля! Аз ще приема на драго сърце всичко онова, което иде от Твоята ръка, и ще изпълня Волята Ти без никакво пресъпване на Твоя закон.“ Тъй и ученикът трябва да каже на

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1927

Учителя си: „Учителю, аз ще разреша всички задачи, които си ми дал в живота. Аз ще ги донеса пред Тебе за одобрение и каквато корекция направиш, ще я приема с разположение.“ Такъв трябва да бъде новият път! Ако тръгнете по този път още от днес, ще забележите, че с вас ще стане велика промяна. Ще видите нова светлина, която ще се излее върху вас. В душата си ще почувствате такъв мир и такава радост, каквито никога в живота си не сте имали. И животът ви само по този начин ще се осмисли.

Сега младостта нека не ви блазни. Най-първо заинтересувайте се от Любовта, а не от младостта. После, заинтересувайте се от Светлината, а не от младостта. След това заинтересувайте се от Мира, а не от младостта, докато най-после дойдете и до самата Радост.

И тъй, сега аз ви поздравявам с Любовта. Какво значи поздравът? Кого поздравяваме? Когато обичаме някого, поздравяваме ли го? – Само странникът се поздравява. На този, когото обичаме, ние се усмихваме вътрешно и му даваме най-хубавото, което имаме. За него трябва да отворим душата си тъй, както Небето се отваря за нас. Ние трябва да му се усмихнем вътрешно и да му кажем: „Заповядайте, добре дошли, отдавна ви чакаме. Много се радвам, че сте ни дошли на гости.“

Сега всички ще отворите душите си за вашия Учител. Които могат, нека направят това още днес, още сега, да не чакат даже и свършването на беседата. Нека това бъде един свършен факт. Тогава между вас ще има вътрешна хармония. Аз искам вашите умове да си хармонират, да мислите еднакво за Любовта. Вие можете да прилагате Любовта по различни начини, както намирате за добре – свободни сте. При прилагането на Любовта няма никакви стражари, нито ангели със своите огнени мечове. Вие сте свободни да изявявате Любовта, както намирате за добре. Никой няма право да ви съди. Постъпвате ли така, вие се благославяте. Ние гледаме какви са мотивите, които предизвикват проявлението на Любовта.

Казвам: всички ще отворим сърцата си за новия ден. Той е ден на Любовта, той е ден на вечния живот. Аз вярвам, че

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

всички сте дошли за новия живот. Ако се занимавате със стария живот, вашето идване на Земята е безсмислено. Ако вие сте дошли на Земята гладни, боси, бедни, със скъсани и кирливи дрехи, и ви изпратим пак такива, вашето идване на Земята е безсмислено. Аз искам да се върнете хубаво облечени, добре нахранени, но не преситени, добре напоени с чиста, хубава вода; да сте слушали най-хубавата проповед, която ви е посочила пътя към великата цел в живота; да сте си написали една програма, по която да работите за в бъдеще, та всичките мъчнотии в живота ви да не са в състояние нито на косъм да ви отклонят от правия път, по който сега сте тръгнали.

Аз зная, много от вас са бедни, много от вас са болни, много от вас са невежи, много от вас имат недъзи, много от вас са прости, не са учени – всичко зная. Казвате: „Учителя не знае ли всичко това?“ Зная, и защото зная, показвам ви пътя, по който ще намерите това богатство, показвам ви мястото, откъдето можете да го вземете. Казвате: „Учителю, ела с нас, дай ни от този хамбар!“ – Ние с крини не даваме. Ние жито на тегло не мерим. Всеки ще бъде абсолютно свободен, ще отиде сам и ще си вземе, колкото му трябва. Всеки трябва да бъде искрен, да знае, че това учение има приложение.

Бог царува на Небето! Бог царува на Земята! И всяка интелигентност, всяко знание, всяка сила, всяка доброта и всяка мощ – било на човека, било на обществото, било на народа, било на цялото човечество – се дължи на Този, Който е създал света. Този свят има и външен израз. Ние сме членове на този свят и трябва да изпълним Божията воля, каквато и да е тя. Този е Великият закон на Вечния живот. Този е Великият закон на учениците, които искат да реализират Доброто, и то тъй, както е писано в Божествената книга, която още не е напечатана на Земята.

Желая всички вие да започнете с Божествената Любов, сърцата и умовете ви да бъдат свободни. Божественият Дух и Божествената Любов да бъдат с вас, да бъдете през целия ден радостни и весели!

19 август, петък, 7 ч.

Духът на Господа

*Духът на Господа Иеова е връх мене;
Защото Господ ме помаза,
за да благовествам на смирените.*

Исайя 61:1

В далечното минало, преди християнската епоха още, ние виждаме един виден израилски пророк да казва: „Духът на Господа Иеова е връх мене, защото Господ ме помаза, за да благовествам на смирените.“

Какво е разбирал пророкът под думите „Духът на Господа е връх мен“? Защо на един съвременен човек с обикновено съзнание, с обикновено схващане за нещата, думите „Духът на Господа“ се виждат странни? – То е, защото „Духът“ изобщо е нещо невидимо. Даже когато се говори за Господа, за мястото, дето живее Той, и това е странно за мнозина от съвременното човечество. Казваме: Бог живее извън времето и пространството. Когато говорим за време и пространство, разбираме начало на реалния, на физическия живот. Следователно под „време и пространство“ трябва да разбираме видимото, ограниченото, което се изменя. Обаче зад времето и пространството съществува друга една реалност. Как можем да определим тази реалност? Тя е реалност, която ни ограничава. Колкото и да са малки познанията ви върху този въпрос, всеки от вас има поне една такава опитност. Например вие замисляте да извършите една трудна работа. Какво правите тогава? – Не спите цяла нощ, че втора, трета: мислите, предприемате един план – отхвърляте го; предприемате втори план – и него отхвърляте; предприемате трети – и от него сте недоволни. По цели нощи се борите, замисляте проект след проект, докато най-после приемете един от тях и казвате: „Аз реших вече да постъпя по този начин.“ Питам: защо става тази борба във вас?

Ще ви приведа един конкретен пример, за да изясня мисълта си. Да допуснем, че вие сте касиер в някоя банка.

Един ден вие се намерите в трудно материално положение, имате нужда от пари. Обръщате се към един приятел да ви обслужи, но той ви отказва, нямал пари. Обръщате се към друг – и той не ви дава. Какво да правите? Да злоупотребите – не можете, вие сте честен, почтен човек. Борите се, мислите, най-после започвате да обикаляте касата на банката, дали тя не би ви дала пари назаем. Обръщате се към нея и казвате: „Моля ти се, ти си тъй добра, при това и много мълчалива, ще можеш ли да ми обслужиш с един заем? Надявам се, че няма да ми откажеш.“ Проектирате как да постъпите: да вземете ли, или да не вземете. Вие се намирате в една вътрешна борба. Питам: защо се борите цяла нощ да вземете или да не вземете? Защо не бръкнете изведнъж в касата да си вземете, колкото ви трябват? Ако решите да вземете пари, кои са мотивите, които ви карат да постъпите така? Ако пък решите да не вземете пари, на какво основание ще постъпите по този начин? Ще си определите ясно кои са вътрешните мотиви, вътрешните причини, които обуславят постъпките на съвременните хора.

Не е достатъчно да се знаят само мотивите за постъпките на хората, но трябва да се знаят и тия на цялото органическо царство, защото един и същ е великият закон, който регулира цялото органическо царство. Този закон, тази реалност в света е разумна, само че всички същества не я схващат еднакво. Например съзнанието на растенията не е тъй будно, както у животните; съзнанието у животните не е тъй будно, както у човека. И най-после, съзнанието у всички хора не е еднакво будно. Съзнанието на един земеделец или на един търговец не е толкова будно, както съзнанието на един учен човек, на един философ, който се занимава с отвлечени въпроси. Обаче съзнанието и на този човек философ пак не е толкова будно. Този човек може да е философ или някой виден учен, или някой поет, или писател, но за да има будно съзнание, неговото съзнание трябва да представлява съвкупност от съзнанията на поетите, на учените хора, на философите, на търговците, на земеделците и т.н. Има един вътрешен закон, едно разумно съзнание, което направлява

съзнанията на всички същества. Това съзнание определя например какъв трябва да бъде търговецът. Вие мислите, че занятията, които съществуват в света, са произволни. Не, всички занятия, които съществуват от паметивека, се определят именно от този велик закон. Търговецът например е носител на известна идея в Природата. Писателят, поетът или ученият човек са пак носители на известни идеи в Природата. Всеки от тях има своето предназначение. Всеки човек е съработник на Природата. Каквато служба и да заема той, колкото малка и да е, тя има своето определено място. И ако човек изпълни своята служба, както трябва, той се счита почтен и благороден.

В древността един от гръцките граждани, Сократ¹, който впоследствие се е проявил като виден философ, няколко години изпълнявал една долна служба в Атина – бил метач. Той се учил да мете улиците в Атина, и след това се заел с философия. Той си казвал: „Ако аз съм майстор да вдигам праха от улиците, ще бъда майстор да вдигам праха и от умовете на хората. Ако мога да изчистя улиците на Атина, ще мога да изчистя и умовете на атиняните.“ Сократ е бил човек с оригинален ум. От ваше гледище той минава за ексцентричен човек. Например, когато разглеждал въпроса за брака и решавал да се жени, или не, той не го разбирал тъй, както съвременните хора: да се оженят така, че да бъдат щастливи. Той си казвал: „Аз ще се ожения за най-лошата жена и ако мога да издържа нейното поведение, ще разбера, че в мен има положителна философия за живота и ще мога да стана гениален човек.“ И действително, неговото спокойствие е образцово. Един ден той завежда един от своите приятели у дома си и го запознава със своята възлюбена, като му казва: „Моята другарка е отлична жена, подобна на нея няма в цяла Атина. Тя е благородна, образована, трудолюбива и каквото намисли да извърши, направя го, без да ѝ трепне окото.“ И какво става? – В този момент неговата другарка взема един леген с вода и го излива върху главата на философа. Той се обръща към приятеля си и казва: „Моята жена знае, че отдавна не съм си правил баня, имам нужда от такава, затова

изпълнява длъжността си точно навреме, без да взема в съображение обстоятелството, че имам гост.“

Често, когато искат да представят лоша, устата жена, вземат за пример жената на Сократ. Питам: кой от вас по същество е по-добър от нея? Но може да се каже, че философията на Сократ се дължи именно на неговата жена, Ксантипа. Тя обичала Сократ и той я обичал, и това, което считали за лошавина в нейния характер, се дължало на нейната активна воля, на нейния активен ум. У Сократ умът не е бил тъй буден, тъй активен, както у жена му. Той имал добре сформирано чело, но носът му не е бил хубав. Като дете бил своенравен, а в първите си младенчески години водил лош, порочен живот. Когато един добър физиогномист описвал всичките недъзи на Сократ, той му казал: „Правя е твоята наука. В първите години на своята младост бях такъв, какъвто ме описваш, но днес, с помощта на моята благообразна Ксантипа, изправих всичко това.“ Така казва преданието. Но кой може да говори така? – Само онзи човек, у когото съзнанието се е пробудило. Действително, в края на живота си Сократ имал пробудено съзнание. Един от съвременните писатели, който мяза малко на Сократ, това е Толстой². Де седи приликата между двамата? – В черепа, в челото и в носа им. Веждите на Толстой са като тия на Сократ. И двамата са имали обективен ум, не се занимавали с отвлечени въпроси. Те се занимавали повече с реалния живот.

Ще се върна към стиха: „Духът на Господа е връх мене.“ Как може Духът на Господа да прониква у нас? В съвременната наука например се разглежда въпросът как мисълта на един човек може да проникне мисълта на друг човек. От това гледище мисълта е нещо материално, което има своя форма. И за образуването, за съчетанието на всички тия форми има определени закони, на които те се подчиняват. Следователно всеки човек, който познава законите, по които се нареждат мислите ви, може да ви влияе. С какво? – С мисълта си. Ето защо вие не можете да се избавите от влиянието на неговата мисъл. Влиянието на мисълта не е лошо нещо. Благодарение на този закон и добрите, и лошите хора в света едно-

временно си влияят. Например ние се влияем от Слънцето, от растенията, от водата, от хляба, от родителите си, от братята и сестрите си, от приятелите си и т.н. Разумността обаче изисква всяко влияние да се постави на своето място, за да произведе благотворен резултат в душата на всеки едного. Чрез влияние ние можем да поставим в умовете на хората мисълта, че Бог царува навсякъде в света. Това се твърди във всички религии. Това твърди и съвременната наука, като казва, че в света съществува един велик закон, който управлява всичко.

Има известни области от науката, които едва сега се проучват. Например има нови методи, нови начини, чрез които хората без никакви церове се лекуват. Тия нови методи се прилагат вече в по-големите градове като в Париж, в Лондон, в Берлин, в Чикаго, в Ню Йорк и другаде. В какво седят тия опити? Забележете, ние не говорим за никакви чудотворци, но за обикновени учени хора, които постъпват съобразно природните закони. Тия методи показват какво мощно влияние оказва човешката мисъл. Мисълта на човека е велик фактор в живота му. Тя чудеса произвежда. Тия хора, които лекуват по новите методи, са крайни материалисти, а някои от тях са обективни. Те лекуват по следния начин. Дойде при тях някой парализиран например, поставят го на стол и този, който се заема с лекуването му, поставя ръцете си над главата на болния и бавно ги спуща до стъпалата. След това свива ръцете си, изтърсва пръстите си и отново пак прекарва ръцете си от главата до краката на болния. Пак свива ръцете си, изтърсва пръстите си и потретва опита. Тия движения на ръцете се правят няколко пъти, при което се спазва един правилен ритмус. След като ръцете се прекарат така 10–15 пъти, болният изпада в една приятна магнетическа дрямка, както детето заспива в ръцете на майка си. Поставете това дете в ръцете на една нервна слугиня и то ще се умори от плач. И когато някой ме пита защо еди-кой си човек плаче, казвам: той плаче, защото се намира в една дисхармонична среда. Турете го в една хармонична среда, между добри приятели, този човек веднага ще се усмихне и сълзите му ще

престанат. Питате: „Какъв е цярът на сълзите?“ – Хармоничната среда. Какъв е цярът на сиромашията? – Хармоничната среда. Всички учени хора доказват това нещо. Съвременните лекари дават наставления за болните да не се смущават, дават разни лекарства, правят различни инжекции, бани и т.н.

Новите методи за лекуване избягват всички тия средства и казват: създайте хармонична среда на болния и духът му ще се успокои. Който отива при болен, не трябва да има в себе си никаква дисхармонична или негативна мисъл, защото болният е крайно чувствителен субект. Има известни инструменти, с които проверяват, че неговият двойник е много разширен. Това разширение произвежда у болния едно раздразнено състояние, от което се ражда неврастенията. У всички неврастеници двойникът е разширен, заема по-голямо пространство, отколкото трябва. Вследствие на това голямо разширение Природата им налага данък тъй, както държавата налага данък на всички ония хора, които са собственици на места. Някой човек купува голямо място и държавата му налага голям данък, като му казва: „Ако не искаш да плащаш такъв голям данък, трябва да съкратиш мястото си.“ И като го съкрати, пак ще плаща данък, само че по-малък. Нали всички хора плащат данък за водата, за сметта, за къщата, за правото да ходят по улиците – за всичко плащат. Дойде ли ред до Природата, мислите ли, че там може без данък? – Не, там вече се приближават към великия закон на разумната обмяна: обмяна в чувствата, обмяна в мислите.

Това, което ние не виждаме в света, е Бог, Който мисли. Следователно между мисълта на Бога и нашата мисъл трябва да става правилна обмяна. Божията мисъл се изразява в разни форми. Слънцето например е една от формите на Божията мисъл. Луната, звездите също са образи на Божията мисъл. Самият човек, тъй както е сега създаден, в своята целокупност, е образ на Божията мисъл. Растенията, животните, водата, въздухът, огънят – всичко това са образи на Божията мисъл. Следователно, когато палиш огън, ако разбираш закона, на който той се подчинява, веднага ще влезеш в общение с Божията мисъл. И ако ти палиш огън, дето не

трябва, непременно ще пострадаш. Важно нещо за учениците е правилното разбиране и прилагане на законите. Отидеш ли в някоя гора, ти имаш право да запалиш огън само ако имаш нужда да се стоплиш или да си стоплиш вода за пиене, но нямаш право да си играеш с огъня. Когато отидеш при някой чист извор, ти имаш право да пиеш вода или да си полееш върху главата, ако те боли, или да си измиеш ръцете и краката, ако са нечисти, но да си играеш с водата не е позволено. Често някои деца, като се спрат при някой извор, започват да хвърлят камъни във водата. И какво става след това? – Често се случват големи нещастия. Водата не обича да я задяват с камъни. Ако искаш да поставиш някой камък във водата, ще вземеш да го измиеш настрани и внимателно, полака ще го поставиш във водата. Вие трябва да знаете, че водата крие в себе си разумна сила. Някои мислят, че във водата няма разумност. Как да няма разумност? Че нали тя лекува всички недъзи в света? Направете опит да видите какво влияние оказва водата върху организма на някой раздразнен, неразположен човек. По какъв начин? – Чрез пиене на гореща вода или чрез миене на тялото с нея.

Днес съвременните религиозни хора, както и всички останали, са изгубили правата и разумна мисъл, която съществува в Живата Природа. Имате ли тази права мисъл, ще знаете, че всичко в Природата е живо и затова към всички трябва да имате дълбоко почитание и уважение. Ако ти си разумен човек, като минаваш покрай някое растение, ще го погледнеш, ще отправиш погледа си нагоре и ще се отнесеш с почитание и уважение към този живот, който се проявява в това растение. То е една малка форма, която е образ на Божи-ята мисъл. Ако ти видиш един извор, който прави усилия да си пробие път, и го критикуваш, че не е излязъл на хубаво място, той ще се омъчни и ще каже: „Аз зная какви усилия правих толкова години, докато намеря този път!“ Този извор за в бъдеще ще има по-хубаво място. Изворите, като всички живи същества, менят местата си – и те претърпяват известна еволюция. Растенията, животните, изворите, реките, езерата еволюират, във всички става една вътрешна промяна.

Божествената мисъл се проявява навсякъде, тя видоизменя, регулира всички неща. Та когато говорим за Живата Природа, ние разбираме проявата на Божията мисъл, проявата на онзи велик закон, чрез който Бог работи в света.

Да допуснем, че у вас се зараждат ред болести: главоболие, коремоболие, слабост в гърдите, ревматизъм, ишиас, диабет и т.н. Питам: на какво се дължат всички тия болести? – Те са резултат на една вътрешна дисхармония в живота. Болестите показват пътищата на нашето отклонение от великия Божествен живот, или от правата мисъл. И сега всички учени хора, които работят върху разните болести, пишат цели томове за лекуването им и казват: „Болният може да се лекува, като се премахне причината на болестта.“ Как ще стане това? – Като се отстрани онзи недъг, който първоначално е предизвикал болестта. Те поддържат, че в основата на всяка органическа болест лежи една психическа причина. Затова във всеки недъг, в не проявяването на даден талант у човека, трябва да се търси известна психическа причина. Например паметта у някои хора е съвсем слаба, съвсем осакатена. Те забравят всичко. Аз съм виждал такива случаи. Някой човек тури писалката на ухото си, но забравя, че я е турил там, и започва да я търси: „Де е писалката ми?“ Тя седи на ухото му, а той я търси из цялата къща. Друг някой турил шапката на главата си и я забравил. Ходи из къщата, пита жена си, децата си: „Де е шапката ми?“ Жена му казва: „Приятелю, не виждаш ли, че шапката ти седи на главата?“ Той се чуди кога я е турил на главата си. Този човек е дошъл до голяма самозабрава. Коя е причината за тази разсеяност?

Казвам: причината за разсеяността у човека седи в това, че у него топлината се развива повече, отколкото светлината. Този факт произвежда аномалност в чувствата. И затова много от болестите се изразяват чрез горене. Лекарите, като знаят това нещо, при лекуването на болестите прилагат известни методи за намаляване на това горене. При треската горенето се забелязва на повърхността на тялото, при което температурата на болния се повишава с няколко градуса. Значи в организма става едно повишено горене.

Когато някои клетки в общия организъм се изопачат, те произвеждат повече топлина, отколкото трябва, а тази топлина руши организма. И това нервно състояние, в което някога изпадате, се дължи именно на тази излишна топлина. Който се занимава с лекуването на хората, препоръчва водата като добро средство за лекуването, понеже тя е голяма любителка на топлината – отнема излишната топлина и възстановява равновесието в организма. Равновесието се дължи на скритата органическа сила в нашето тяло. Топлината на нашия организъм не трябва да се изразходва безразборно, тя има своето велико предназначение. Природата я използва за различни разумни цели.

Пророкът казва: „Духът на Господа е върх мене и ме помаза.“ Думата *помазване* значи, че те турят на известна служба, която можеш да извършиш. Само силният, разумният, добрият човек може да бъде помазан. Та ще знаете: Божията мисъл се проявява във всяко ново движение, във всяко ново начинание в света. Например от 1914 година насам, па и по-рано още, навсякъде по света се явяват ред явления, ред събития, които сегашните учени хора не могат да обяснят. Тия явления са забелязвани и друг път, но сега стават по-често. Тия явления имат за цел да събудят съвременното човечество, да раздвижат мисълта на хората. Защо е необходимо събуждането им? – Понеже е дошло време за вътрешна, духовна работа. Кога спи човек? – Вечерно време. Денем, когато Слънцето изгрее, всеки трябва да е на крак, готов за работа. Когато дойдат благоприятните условия за духовна работа, всеки трябва да бъде готов!

Духът на Господа е върх мене.

Как ще изтълкуваме тия думи? – Те означават, че Божията мисъл е върху нас, т.е. тя е заради нас. Ние сме дошли вече до фазата да изучаваме Божията мисъл и да влезем в съприкосновение с нея. Всеки човек, който може да манипулира с Божията мисъл и да влезе във връзка с Нея, той може да бъде господар на своя живот, може да бъде господар и на условията, при които живее. Ще ви приведа един факт, да видите как Божията мисъл въздейства върху човека. Една

наша сестра почти цяла година беше схваната. Тя страдаше от ръката си. Често ръката ѝ се схващаше и това схващане се местеше по цялото ѝ тяло – тя изглеждаше като парализирана. Казвам на тази сестра, че ще трябва да възстанови хармонията в себе си. Но докато стане това нещо, ще мине известно време, през което ще има няколко кризи. Как ще възстанови хармонията в себе си? – Като влезе в съприкосновение с Божията мисъл. Всеки човек, който се лекува по Божествен начин, не може да се излекува изведнъж, по магически начин, но постепенно, с ред кризи. И какво направи тази сестра? – Отиде на Витоша и там приложи всички разумни методи, които ѝ се дадоха. В резултат на тия методи дохожда ѝ голяма криза: хваща я толкова силно коремоболие, че тя мисли, че ще заминава вече за другия свят. Но след едно хубаво пречистване болката съвършено изчезва и тя оздравява.

При известни болести препоръчват разтриване на тялото до изпотяване. Що е потта? – Тя се предизвиква от една разумна сила, която иска да ви покаже, че всички пори на тялото трябва да бъдат отворени. Човек има седем милиона пори в своето тяло, т.е. седем милиона прозорци, които трябва да бъдат отворени. За да бъде човек здрав, всички пори трябва да се отворят. Следователно първото лекуване при каквато и да е болест се свежда към отпушване на порите, за което е нужно изпотяване, измиване на тялото. Изпотяването става най-добре с пиене на гореща, вряла вода – от 1 до 10 чаши най-много. Като се пие гореща вода, тя излиза чрез порите навън, отваря ги и с това се възстановява здравословното състояние на организма. Порите са канали, отвори на душата. Отпушат ли се всички пори на тялото, човек дохожда до естественото състояние на душата, при което тя диша свободно, безпрепятствено. Душата диша през порите. Чрез дробовите се извършва едно специфично дишане, а чрез порите на кожата става общо дишане. И когато специфичното и общото дишане вървят паралелно, човек е здрав. От състоянието на кожата у човека зависи и състоянието на неговия ум. Затова човек трябва да внимава много за тялото

си, по възможност да няма никакви недъзи. Трябва да пазите тялото си от изгаряния, от разни разтривки с газ, с йод или с каквито и да е медикаменти. Кожата трябва да се държи в едно меко състояние, защото порите ѝ са дробовите, чрез които душата диша на физическия свят.

Всеки съвременен човек трябва да се запознае с физиологическите закони на своя организъм, да знае от какво зависи здравето му, както и доброто чувстване и правилното мислене. Всичко това се определя от един велик закон. В съвременната наука за всичко се държи статистика: раждат ли се деца, или умират, колко от тях са момчета и колко момичета – всичко това не е безразборно, този брой е строго определен. Също тъй строго математически е определено колко къщи трябва да изгорят и колко да се направят; колко параходи трябва да потънат и колко да се построят; колко дървета трябва да се изсекат и колко да се посадят; колко хора трябва да умрат и колко да се родят, и т.н. Във всичко има съответствие. Следователно, когато вие страдате, това е отсичане, а когато се радвате, това е посаждане. След всяка скръб иде радост. Скръбта е излишното, старото, което трябва да се отсеке, и на негово място да се посади новото, да дойде радостта. Когато влизате в новото, докато заживеете с него, вие изпитвате скръб. Например вие напускате отечеството си и отивате в друга някоя страна, нова за вас, но скърбите. Защо? – Обстановката е нова, непозната за вас. Вие напускате старите условия, при които сте живели, и скърбите за тях. Но останете ли още за дълго време да живеете в старата си обстановка, вие не ще можете да се повдигнете. Старата обстановка представлява бедна почва, която не ражда нищо, и на нея виреят само беднотия, болест и скръб. Напуснете ли старите условия, в замяна на това ще имате по-богата, по-плодородна почва. Ако живеете в някое планинско място, ще имате чист въздух, но бедна почва. Живеете ли в полето, ще имате богата, плодородна почва, ще станете по-трудолюбив, но ще имате повече страдания. Природата казва: „Съвременните хора още не са станали достойни да живеят по планините.“ И наистина, ние виждаме, че хората, които

живеят по планините, не са много интелигентни, понеже не са се повдигнали на нужната висота, та да могат да се ползват от тия условия. Там хората поети стават, писатели стават, но още не познават хубостите на Природата и не могат да се ползват от тях. Ония хора пък, които живеят в полетата, в долините, са по-интелигентни, по-развити, защото им се създава повече работа.

Значи засега Божията мисъл функционира повече в материалния свят. Бог работи повече в полетата, в долините, отколкото във високите места. Ще кажете: „Щом е тъй, да живеем грешен живот.“ Това е лесно да се направи, хората знаят това изкуство, но трябва да имат предвид, че всеки, който злоупотребява с кредита на някоя банка, натоварва се с много дългове и тя го наказва. Една банка колкото и да дава, всичко се записва, и един ден тя ще си вземе това, което ти е дала – или от тебе, или от твоите деца. По същия начин и Природата постъпва. Ти не можеш да я излъжеш с нищо. Тя има счетоводни книги, в които записва всичко, което се взема от нея. И когато някой се яви при нея за нов кредит, тя веднага отваря книгата си, за да види колко пъти той е взел заем от нея и какво има да ѝ дава. Според както вие сега разбирате и изучавате света, според както разбирате и изучавате духовния живот и доколкото разбирате законите на Божията мисъл – всичко това определя степента на развитието ви, до която сте достигнали. Кое е това, което се бори във вас? Борбата всякога произтича от несъгласие между вашата мисъл и Божията мисъл. Борите ли се, значи не сте в съгласие с Бога. Когато искате да извършите нещо лошо, Божията мисъл ви казва: „Слушайте, не правете това, което сте намислили! Ако го направите, ще страдате и ще бъдете отговорни.“ Всички имате такива опитности. Колцина от вас сте постъпвали разумно? Колцина от вас сте послушали този вътрешен глас? Някой казва: „Аз се борих цяла нощ, докато реша еди-кой си въпрос.“ Такъв пример имаме с Яков, който цяла нощ се бори с Господа. Тази борба е представена като един физически процес, но всъщност тя представлява един жив вътрешен процес. След този процес Яков се преобрази,

защото в неговия ум дойдоха нови идеи. Най-после той каза: „Господи, отсега нататък ще Ти служи добре и няма да върша неправда в този свят.“ Следователно ние се борим, за да добием по-добра мисъл, да създадем у нас правата мисъл.

Някои питат: „Защо трябва да учим?“ – За да познаем Господа. „Защо трябва да бъдем по-добри?“ – За да познаем Господа. „Защо трябва да обичаме?“ – За да познаем Господа. „Защо трябва да търсим Истината?“ – За да познаем Господа. Единственото най-съществено, най-реално нещо, към което трябва да се стремим в сегашния си живот, е да познаваме формите на Божията мисъл. И всеки човек, който познава формите на Божията мисъл, може да има помощта на Господа.

Казва пророкът: „Духът на Господа е върх мен.“ Аз бих ви превел този стих в следния смисъл: „Формите на Божията мисъл са с мен. Аз познавам законите на обективната Божия мисъл.“ Следователно, когато човек се докосне реално до Божията мисъл, той ще усети тази връзка.

Често аз съм давал на тия от вас, които боледуват, известни наставления за лекуване. На тия от вас, които са отпаднали физически или душевно, съм казвал: ще отидете при някой стар, но здрав дъб, който не е изгнил, и ще опрете гърба си на него. Така ще постоите 5–10–15 минути, най-много половин час, и ще му кажете: „Понеже в тебе има изобилие на Божиите мисли, изобилие на Божиите форми, бъди тъй добър да ми дадеш малко от твоята енергия.“ Дъбът ще отнеме част от вашите дисхармонични енергии и вие ще се успокоите, ще се възстановите и ще си отидете зарадвани. Значи дъбът ви е дал нещо Божествено. Ако пък сте много раздразнени, залейте се с една кофа прясна чиста вода. По този начин главата ви ще се освободи от ред непотребни елементи и една Божествена мисъл ще се влее у вас.

В света съществуват безброй форми, които философите си представят във вид на една тънка жива материя, която прониква в нашия организъм. Тази материя огражда клетките с особена сила, която учените хора наричат имунитет. Когато всяка клетка имунира с Божествената мисъл, или когато

човешкият организъм имунира с Божествената мисъл, човек е защитен от всички непредвидени случайности, от всички мъчнотии, от всички нещастия в живота. В деня, в който ти нарушиш този имунитет, Божествената мисъл започва да се оттегля от теб. Това показва, че ти си влязъл в дисхармония с Нея. Тогава нещастията се зараждат в живота ти. Някой казва: „Моят живот е нещастен.“ Казвам: необходима ти е хармонична среда. Събирай се с хора, които не само да говорят за Бога, но и да живеят в Бога! Събирай се с хора, които не само да говорят за Любовта, но и да проявяват Любовта! Събирай се с хора, които не само да говорят за Истината, но Истината да им е постоянна мярка в живота! Казвате: „Няма такива хора в света.“ Не казвайте така! Вие ще срещнете такива хора и в София, и навсякъде по света. Тези хора не са само между най-учените. Вие може да ги намерите и между простите хора, както и между селяните. Такъв човек може да бъде някой селянин, който по цял ден оре на нивата си, без сам да подозира, че крие Божественото в себе си. За да намериш този човек, може да пропътуваш и 10–15–20 километра, но намери го. Иди при него, поприказвай си малко – ще видиш как ще се тонираш и нещо хубаво ще протече в душата ти. Във всеки народ има такива хора. Българите наричат тия хора врачки или гледачи. Когато някой българин се намери в голямо притеснение или когато работите му изобщо не вървят добре, той отива при някоя врачка и казва: „Голямо нещастие ме е сполетяло! Моля ти се, гледай ми на боб или на восък и ми кажи коя е причината, че страдам толкова много?“ Врачката излива восъка или му хвърля карти и казва: „Причината за твоите страдания, за твоята болест, е тази, че преди еди-колко си години твоят баща открадна десет вола на един свой съсед и ти сега трябва да ги купиш и да му ги върнеш. Направиш ли това, болестта ти ще изчезне. Тъй пише на моя восък.“ Този човек отива на пазара, купува воловете, връща ги на съседа си и наистина болестта му изчезва. Решите ли сега да се лекувате по този начин, трябва да върнете всичко заграбено. Дали знаете това, или не, то е друг въпрос, но всичко заграбено трябва да се

върне. Кражбата може да е извършена от дядо ти, но понеже ти си наследник, тебе държат отговорен, ти ще плащаш.

Когато се проповядва един велик морал, той не се отнася само до сегашния живот – той се отнася и за миналото, и за бъдещето. Вие трябва да оправите работата и на дядо си, и на прадыдо си, на всички четири поколения преди вас. Вие трябва да премахнете лъжата, която е съществувала във всички четири поколения преди вас, докато дойдете до себе си. Направите ли това, тогава само ще се свържете с Бога, ще възстановите хармонията в себе си и всичките ви работи ще се оправят. Ако искате вашата вяра да се усили, направете първия опит. Та когато ние говорим за Божественото учение, подразбираме коренно реформиране на Целокупния живот. Затова ние трябва да се научим да мислим правилно, да чувстваме правилно и да действаме правилно. Следователно ние няма да се отричаме от живота, но ще го използваме в своето минало, настояще и бъдеще. Ние няма да изхвърляме нечистата вода, но ще я прецедим, за да отстраним примесените към нея вещества, а после ще я преварим, за да я освободим от бацилите.

Казва пророкът: „Духът на Господа е връх мене“ – Божията мисъл е връх нас. Това са новите времена. От всички хора днес се изисква да имат в себе си великата Божия мисъл. Това значи, че у всички хора вярата трябва да действа не формално, а вътрешно. Всички трябва да съзнаем, че сме проекция на Божията мисъл. В това отношение всеки трябва да бъде в хармония с ближните си. Когато Писанието казва да любиш ближния си, както самия себе си, това подразбира да любиш тази велика мисъл във всеки едного, както в себе си. Тя е Божествена мисъл. Днес никакви дарби, никакви таланти не могат да се развият в човека, докато той не оправя работите на четирите поколения преди него. Вие сте последните от четвъртото поколение. На вас предстои задачата да изправите грешките на вашите прадеди и прабаби. Ще кажете: „Как ще узнаем, че това е действително така?“ – Отворете Книгата на живота и там ще намерите всичко написано.

Духът на Господа е връх мене и ме помаза.

ДУХЪТ НА ГОСПОДА

За какво? – Да благовествам на смирените, да освободя народа си, да възстановя ред и порядък навсякъде в живота. Аз искам у всинца ви да съществува тази трезва мисъл. Сегашното общество, сегашният свят имат особени схващания и разбирания за живота, вследствие на което те страдат от много болести, от много недъзи. В света съществуват толкова много и органически, и психически болести, че съвременните лекари не могат вече да се справят с тях. И всички нещастия, които съществуват в живота, произтичат именно от тази вътрешна дисхармония, в която се намираме. Ако двама души не могат да живеят добре помежду си, причината е, че и двамата нямат връзка с Бога – тяхната мисъл не е свързана с Божията мисъл. Не можеш да пишеш – не си свързан с Божията мисъл. Ако се свържеш с Божията мисъл, тя веднага ще потече в тебе и ти ще започнеш да пишеш. Болен си – не си свързан с Божията мисъл. Свържи се с Божията мисъл и здравето в теб ще се възстанови. Не се безпокойте от нищо, но започнете с най-малките опити, с най-малката величина.

Сега ще ви дам една нова рецепта. Тя седи в следното. Раздразнен си, разсърден си или се съмняваш в нещо. Какво трябва да направиш? – Вземи в един съд хубава, чиста вода и полей с нея горната част на лявата си ръка. Вземи после една кърпа и леко отнеми влагата, мокротата от ръката си – нека ръката остане малко влажна. След една минута намокри горната част на дясната си ръка. По същия начин с една кърпа попей влагата и на тази ръка. Проследи сега да видиш какво ще стане с твоето психическо състояние. Ако състоянието ти не се е подобрило, след една минута намокри пак горната част на лявата си ръка. Попий я леко с една кърпа, и я остави да седи свободно две минути. После намокри горната част на дясната си ръка, попей влагата нежно, леко с кърпа и остави ръката да седи така пак две минути. Ако състоянието ти и сега не се е подобрило, намокри пак горната част на лявата ръка, леко я попей с кърпа и я остави да седи три минути. Същото нещо направи и с дясната ръка. Остави и нея три минути спокойна и виж след това какво е състоянието ти. Ако

състоянието ви не се подобрява, правете по-нататък същия опит, като увеличавате времето от измиването на едната до другата ръка с една минута, докато стигнете най-после до десет минути. Направите ли последния опит с промеждутък от десет минути за едната и другата ръка, състоянието ви ще се измени и това, което ви е мъчило, ще изчезне, ще се стопи, както ледът се топи през топлите дни. Кое е по-хубаво сега: да си мокрите ту едната, ту другата ръка, или да ви разтриват? – Първият опит е за предпочитане. И на път да сте, пак ще можете да направите този опит. Ще кажете: „Времето си ще изгубим с този опит.“ – Не, това време не е изгубено. Времето е предвидено за лекуване. То е дадено за проява на Божията мисъл. Не мислете, че това е една магическа формула. Не, това е едно практическо правило, с което може да измените едно ваше неразположение, едно лошо състояние.

Има ред други лоши състояния или неразположения на духа, които не можете да измените по този начин, но ще можете да ги трансформирате чрез употребление на водата в разни части на тялото. Например вие можете да намокрите с вода врата си или задната част на ушите си, или краката си, от колената надолу, и т.н. Измиването на разните части от тялото произвежда разни психически промени в мозъка.

Та казвам: като ученици вие може да употребявате водата за лекуване. Ако вярвате в силата и влиянието на водата, може да се лекувате с нея, но вън от това може да употребявате и силата на мисълта си. Ако човек не вярва във водата, той не може да се лекува с нея. Вие можете не само буквално да употребявате водата, но можете и мислено да си служите с нея – тя ще произведе пак същия ефект. Да кажем, че вие искате мислено да направите една водна баня на гръбначния си стълб. Ще си представите една чешма или един извор с чиста хубава вода на разстояние един километър от вас. Ще вземете една стомна и мислено ще се отправите към този извор. Ще напълните стомната и ще се върнете у дома си. Ще снемете горните си дрехи, ще останете само по риза и мислено ще се полеете с изворна вода по гърба си. След това леко ще попиете водата с една кърпа, ще се облечете и

ще видите, че няма да се минат 10–15 минути, и ще усетите такова влияние, като че сте направили тази баня в действителност.

Някой ще каже: „Това е заблуждение.“ – Не е заблуждение. В света съществува една съзнателна вътрешна връзка. Само Божията мисъл е реална, и дето тя съществува, там има резултати. Когато болният вярва, че ще оздравее, той се свързва с Божията мисъл и оздравява. Когато болният не вярва, че ще оздравее, той не се свързва с тази мисъл и наистина не оздравява. Когато един млад или един стар човек вярва, че ще се научи, той действително се научава. Каже ли обаче, че науката не е за него, той няма да се научи. Това става и в живота: в което вярваш и което желаеш, то става. Ти ще вярваш от дълбочината на душата и сърцето си! Светлината е резултат на Божията мисъл. Следователно, ако имаме светлина в себе си, тя произтича от факта, че сме в съгласие с Първичната мисъл, с Божията мисъл, която функционира навсякъде в Природата. И когато пристъпвате към Природата, няма да си играете с нея, но към всеки акт, който предприемате, ще пристъпвате с едно свещено страхопочитание.

Миенето например е един свещен акт. Вие как се миете сутрин? Не трябва да се миете бързо, както обикновено правите, но трябва да спазвате известни правила. Ще си вземете един чист леген, ще налеете в него вода, малко топличка, и ще напльскате лицето си хубаво. След това ще си изтриете лицето леко, едва да попиете влагата, с много мека кърпа. Вие търкате лицето си много силно. Не правете така. Мийте се по новото правило. Не пльскайте силно лицето си с водата, но леко, да ви е приятно, като че се милвате, едва да го докосвате. Лицето на човека е много нежно и отзивчиво. Много учени хора препоръчват кърпи за изтриване на лицето от лен, от коноп, но те са само за грешни хора. За един праведен, за един разумен човек е нужна мека, нежна кърпа. Божествената мисъл за да функционира правилно у нас, не трябва да търкаме лицето си с груба кърпа. Защо? – Понеже лицето е огледало на нашата душа. Чрез него се съзира връзката ни с Бога. Когато се измиете и погледнете лицето си, вие трябва

да бъдете доволни от него. Ако не сте доволни, след десет минути се измийте втори път. Измийте се десет пъти наред, докато най-после бъдете доволни от себе си.

Онези от вас, които имате свободно време, направете следния опит. Ставате сутрин, но сте неразположени. Измийте лицето, шията, ушите си един, два, три, най-много до десет пъти, и ще видите, че неразположението ви ще изчезне. Ако след като се измиете десет пъти, неразположението ви не изчезне, аз ще ви кажа кои са причините за това нещо. Направете този опит първо със себе си. Не го предавайте на другите, докато не го опитате вие сами. Когато го проверите няколко пъти и бъдете доволни от резултатите, тогава го предавайте и на други хора.

И тъй, като ученици вие трябва да възстановите вътрешната връзка с Бога. Тази връзка ще ви освободи от всички заблуждения, нещастия, болести, страдания, нечистотии и т.н. На мнозина от вас краката, устата, телата миришат. Всички тия миризми трябва да се премахнат. Вие трябва да се заемете да се изчистите най-първо органически. Онзи, на когото краката миришат, трябва да се заеме да ги изчисти с мисълта си. В стомаха на много хора остават излишни вещества, които се разлагат, вследствие на което устата на такива хора мирише неприятно. Обаче човекът със силата на своята мисъл може да изхвърли всички тия нечистотии навън. Ще кажете: „Как може да стане това?“ – Човекът е жив, съзнателен организъм, и той може да внуши на клетките си да изхвърлят вън от тялото всички нечистотии. Но за да се реформира вашият организъм, от вас се изисква голямо постоянство. Човек, за да познае, че има силна мисъл, трябва да е господар на своето тяло. Да бъдеш господар на тялото си, не значи, че трябва да го измъчваш, но да живееш с него тъй, както със свой добър другар. И това тяло, като ни напусне един ден, да каже: „Благодаря на Бога, че ми даде отличен господар, с когото живях толкова години. Бих желал и втори път да живея с него!“ Днес какво казва нашето тяло? То казва: „Господи, благодаря, че ме освободи от този господар.“ Наистина, ние злоупотребяваме с нашето

тяло. Писанието обаче казва, че ние сме храм Божий. Така е, тялото ни е храм на Бога. Ние сега искаме смъртното тяло да се облече в безсмъртие. Кога ще стане това? – Когато научим великите закони на Божията мисъл. Те ще ни доведат до безсмъртието.

Всички тия закони могат да се приложат, когато се влезе в Божественото учение. За това се изисква учене. Някои от вас трябва да се учат от по-напредналите ученици. Те трябва да имат смирение, да питат това, което не знаят. Някои от вас мислят, че знаят всичко, че може да се постигне всичко изведнъж. Не е тъй лесно да се постигнат нещата изведнъж, по магически начин. Вие мили ли сте си лицето десет пъти, за да измените вашето лошо разположение на добро? Спазвали ли сте най-простото правило: да си измивате ръцете след свършването на каквато и да било работа? Ако спазвате това най-малко правило, то ще е едно благословение за вас. Дръжте ръцете си по възможност в по-голяма чистота! В такъв случай човешката мисъл, която се стреми да влезе в единение с Божията мисъл, ще се преобрази. Нашата цел е да образуваме връзка с Бога чрез външната Природа, чрез която Той е направил Своята мисъл достъпна за нас. Например планините, долините – това е Божията мисъл. Светлината, топлината – това е Божията мисъл. Щом сме в единение с тия форми, с тия енергии, ние ще изучаваме и Божията мисъл. Бог ни учи по този начин.

Следователно, щом имаме работа с тази жива, разумна сила в света, тя ще ни покаже по кой начин трябва да постъпваме. Например знаете ли по колко грама вода трябва да пиете на един път? Знаете ли още по колко вода трябва да изпивате на ден? Знаете ли коя вода е най-хубава и откъде можете да си я доставите? – Не знаете. Затова тия от вас, които искат да пият най-хубава вода, потърсете по селата и по градовете, дето живеете, кои са най-хубавите извори, и оттам си носете по две стомни вода. Изпитвайте де се намират най-хубавите, най-чистите извори, и такава вода пийте! Мнозина от вас търсят лесния път и казват: „Този кладенец е близо, от него ще си черпим вода.“ – Не, тази вода е варо-

вита, не пийте от нея. Там, далече някъде, има един хубав извор, от него пийте вода. Не жалете времето си! За да придобиете една Божествена мисъл, може да се изживи и цяла година. Тя заслужава това време, защото е една велика придобивка за вас. Щом влезете в общение с една Божествена мисъл, вие ще усетите, като че някой богат гост ви е посетил, и веднага ставате самостоятелни. Проникването на най-малката Божествена мисъл в нашия живот ни прави вътрешно самостоятелни, развива в нас една вътрешна самоувереност, в която проблясва малка любов, малка светлина, малък мир и малка радост. И според както расте Божествената мисъл у нас, така постепенно се увеличават и любовта, светлината, мирът и радостта. По този начин расте и целият човек.

Тъй, както хората днес постъпват, това още е старият, хирургическият начин. Те виждат само опакоето на живота. Ученикът обаче няма право да критикува. Само мъдрите хора имат право да критикуват. Някой пита: „Ами аз нямам ли право да критикувам?“ – Ако си някой велик мъдрец, Природата ти дава картбланш, но ако си ученик, който едва сега започваш да учиш, няма да се занимаваш с критика! Можеш да четеш какво са казали критиците по разните въпроси, но своето мнение няма да изказваш, докато Природата не ти позволи. До това време ще учите онзи велик закон на чакането. Докога? – Докато ви дойде времето.

Пророкът казва: „Духът на Господа е връх мен.“ Когато Духът дойде, ще ти каже: „Стани и кажи това, което си научил и придобил.“ Кое трябва да кажеш? – Неговото Слово. Само тогава ти ще бъдеш смел и решителен, без да се колебаеш. Затова от вас сега се изисква смелост. Мнозина от вас са дошли до едно вътрешно прераждане, но трябва да бъдете внимателни към живота си. Когато хората се стремят към добър и благочестив живот, то е по отношение на Божията мисъл. Порочният живот прекъсва вътрешната връзка с Бога, пречи за проявата на Божията мисъл. Критиката, съмнението, подозрението, всички недъзи изобщо, спъват хората. Докато съществуват те в каквато и да е форма, вие не можете да имате единение с Бога, не можете да бъдете

свободни. Свободата е вътрешен процес, връзка с Божията мисъл. Свободен е само онзи човек, чиято мисъл е свързана с Божията мисъл. Това е същественото за всеки човек. Тази връзка е носителка на светлината в живота.

Питам ви: защо всинца вие се разполагате тъй приятно в тоя салон? – Защото светлината му е изобилна. Влезте в друг някой салон, прозорците на който са обърнати на север, и вижте как ще се почувствате. След това направете две събра-ния – едното в нашия салон, тук, и другото в салона, чиито прозорци са обърнати на север, и вижте как ще се почувствате и едните, и другите. Проследете какви резултати ще имате в продължение на една година. Ето защо ние трябва да отворим и сърцата, и умовете, и душите си за Божията мисъл. Мнозина от вас имат повече северни прозорци, отколкото източни и южни.

Сега, като ви говоря по този начин, вие казвате: „Значи ние трябва да се простим с живота си.“ – Няма какво да се прощавате с живота си – вие ще се свържете с живота. Нима детето, след като е живяло девет месеца в утробата на майка си и един ден излезе в широкия свят, се прощава с живота си? Нима то умира? Да, умира нещо в него, но кое? Само онази малка ципица, с която то се е хранило и с която е било завито в утробата на майка си. Питам: вторият, свободният живот не е ли по-хубав за детето? Следователно досегашният ни живот е животът на детето в утробата на майката. Животът на плътта – това е живот в утробата на майката. А този живот, за който ние сега говорим и в който вие трябва сега да влезете, подразбира единение с Божията мисъл, т.е. освобождение или новораждане. И при този живот майка ви ще бъде при вас, но ще поеме грижата отвън. По същия начин и Природата отвън ще ви окаже своето влияние. Значи днес Божията мисъл ви обгръща отвсякъде, но ще дойде време, когато Тя ще действа специфично върху вас.

Често някои от вас казват, че Бог не ги слуша. Не, не е така. Това противоречиво положение за вас показва, че условията на живота ви са се изменили. Едно време майка ви се грижеше за вас отвътре, сега ви дава храна, условия

отвън, а вие сами ще се храните. Да мислиш, значи сам да се храниш. Да чувстваш, значи сам да се храниш. Това са условията, храната, които Бог ни дава. Колкото по-правилно мислите, толкова по-добре се храни вашият ум. Колкото по-правилно чувствате, толкова по-правилно се храни вашето сърце. Туй, което сега ви казвам, не е заради мене. То е едно благо за вашето тяло, за вашия ум, за вашето сърце, за да разберете и познаете Истината. Вие искате да бъдете силни, да имате светли мисли, да имате добро сърце, искате да ви любя някой. Питам: кой може да ви любя повече от Бога? Затова, ако искате друго някое лице да ви любя, вие трябва да се допитате до Бога, и тогава Божествената мисъл ще направи една идейна връзка с ония форми, които подхождат на вашето развитие. Когато двама другари се обичат, между техните мисли и чувства трябва да има естествена хармония. Любов без хармония не съществува и не може да се прояви.

Тия мисли, които ви казвам, са елементарни. Тази наука, която тук изучавате, е елементарна, но ако я приложите, тя ще представлява твърда канара в живота ви, на която веднъж застанали, няма да се разклащате. Влезе ли във вас съмнението, вие казвате: „Дали пътят, по който вървим, е прав? Да не би да сме се заблудили нещо? Я да се върнем към старото!“ Казвам: така и дядото постъпва. Той се връща все към младенческия си живот и казва: „Ех, дядовото, едно време, когато аз бях млад...“ Той все младостта си припомня и към нея се връща. И прав е този дядо. Младостта е Божественото у нас. Докато сме млади, и Божественото е у нас. Аз считам за млад човек този, на когото сърцето е свободно. Той всякога е готов да услужва – комуто и да е. Стегне ли се сърцето му, той казва: „Работите не се уреждат с идеализъм. Ще гледам да се ожения, че като остаряя, да има поне кой да се грижи за мен.“ Мисли ли така, идеализмът му вече изчезва. Почне ли човек да се страхува от живота, той вече е стар. Младият не се страхува, той носи в себе си сила, енергия и казва: „Благодаря на Бога, че ми е дал този ум, това сърце и тези ръце. Докато имам всичко това, аз съм способен човек и мога сам да си изкарвам прехраната.“

ДУХЪТ НА ГОСПОДА

И тъй, за всинца ви е потребно да се домогнете до Божественото. То ще внесе във вас подмладяване, свежест и сила. Не казвам насилие, а сила, чрез която да проявите всичко добро и благородно у вас и да го приложите по всички правила на Новото учение. Така всички ще бъдете носители на Божествените мисли. Тогава по-напредналите братя от вас ще се радват, че вие сте от достойните ученици, които сега започват своята кариера. Те, като ви гледат как работите, ще кажат: „Тези ученици са способни, ще излезе нещо от тях, затова ние ще им помогнем в тяхната кариера.“ Те ви се радват тъй, както учителите се радват, когато учениците им напредват.

Вие сте ученици, и за да напредвате, трябва да се молите. Молитвата е наука. Питам: когато отидеш при своя учител, как ще му разкажеш урока си? Ако той те извади на дъската и ти даде някоя задача по математика, ти как ще постъпиш? На колене ли ще седнеш и ще дигнеш ръце нагоре да се молиш? – Не, ти ще трябва да решаваеш задачата си, да говориш, а Учителят ще те слуша. Значи ти ще решаваеш, ще пишеш и ще се молиш. Като свършиш молитвата, задачата ти трябва да бъде решена. Молитвата в този случай представлява велико почитание и уважение, велика Любов, която трябва да имаме към онази Първична причина, която ни е дала живот.

Сега аз желая всички вие да кажете като онзи еврейски пророк: „Духът на Господа е върх мене и ме помаза да благовествам.“ Ще дойде ден, когато всички вие, в един или в друг смисъл, ще благовествате, и трябва да бъдете готови с една богата опитност в себе си: да знаете, че всичко, което кажете на света, е вярно. Когато говорите великата Истина, трябва да имате пълна самоувереност. И ако ви пита някой познавате ли Господа, да кажете: „Да, през целия си живот съм опитвал Господа и Неговата мисъл е върх мен.“

Та казвам: ще правите упражнението за миене на ръцете. Ако някой от вас го мързи да направи туй упражнение, нека дойде при мене, аз ще измия ръцете му десет пъти. Вие ще видите какво ще стане тогава. Аз съм правил цели 11 години

ред упражнения, които сега не искам да изнасям пред света. Един ден те ще бъдат известни, но сега имам предвид друга задача. Днес хората трябва да се лекуват дотолкова, доколкото здравето за тях представлява една съединителна нишка с Божията Любов. Доколкото ученикът иска да научи Божията Любов, аз съм готов да му услужа, и 10 пъти да измия краката му. На мнозина съм правил ред услуги. Някой се оплаква, че го боли глава. Вземам чиста вода в една кана, поливам върху главата му 3–4 пъти, както аз зная, и главоболието му минава. Как става това? Аз прилагам Божията мисъл и казвам: „Господи, Ти, Който живееш във водата, излекувай главата на този човек – да познае, че Ти проникваш и чрез водата.“ Този човек оздравява и казва: „Благодаря, аз имам вече връзка с Божията мисъл.“ Водата обаче мен познава и казва: „Аз ще излекувам главата на този човек, но заради тебе, и ако той не познае Господа и злоупотреби, ти ще бъдеш отговорен.“ Аз имам връзка с Божественото, затова и моите опити имат резултат. И този, който лекува, и онзи, когото лекуват, трябва да бъдат чистосърдечни. Този, който лекува, не трябва да се пазари с болния, да му иска известна сума за лекуването. Нито пък онзи, когото лекуват, има право да се пазари. В пазарлъка няма нищо Божествено. Ако светът злоупотребява със своите дарби, това е друг въпрос, но ученикът, който учи пътя на Истината, трябва да бъде правдив, трябва да бъде образец на Божията Любов. Ти реализирай Божията мисъл и после я остави сама да се проявява. Посей семето и не мисли за последствията! Нека всички ваши приятели познаят, че Господ е във вас.

Често в човека се забелязва натрупано нещо кисело, нещо струпливо. Понякога пък се забелязва известна недосетливост. Например, като говоря сега, някои бързат да си отидат и казват: „Защо Учителя не свърши вече беседата си?“ Аз чета тази мисъл у тях. Други пък казват: „Дано Учителя каже още нещо!“ И едните, и другите са прави, но и аз от своя страна се питам: защо трябва да говоря на тия хора? Аз трябваше да дойда при вас и в няколко изречения да свърша беседата си. Трябваше да ви кажа: „Вие трябва да разбирате

Живата Природа, да се свържете с формите на Божествената мисъл в Природата, да поливате главата си с чиста вода три пъти на ден, да миете ръцете си десет пъти, често да си миете краката.“ След това да си туря шапката и да изляза. Какво ще стане тогава? – Аз ще пътувам бързо, а вие ще тичате подир мен и ще казвате: „Учителю, почакайте малко! Какво казахте? По колко пъти да си поливаме главата? По колко пъти да си мием краката и ръцете?“ Друг някой ще каже: „Учителя каза толкова много работи, че аз забърках как и по колко пъти да се мият лицето, ръцете и краката.“ Сега ви казвам: няма да тичате подир мен, да ме достигате по улицата, да ме запитвате по това-онова, защото и без това говорих много и закъснях за пътя си, но вие, учениците, сами едни други ще си предавате това, което сте чули, и ще правите опити, а като ме достигнете на пътя, искам да говорим вече за други работи, а не за старите. Това се отнася до практическата страна на живота, защото той има и теоретическа страна.

Засега искам десет души да направят опита с миенето на ръцете според правилото, което ви дадох. Ако няма десет души, нека поне 1–2 души, като са неразположени, да направят този опит и да ми кажат какви резултати имат. Ще започнем опита с двама души и ще стигнем постепенно до десет души. Останалите нека почакаят малко. Утре, след като изгрее Слънцето, започнете опита и вижте какъв е резултатът. Ако има резултат, кажете ми да зная; ако няма резултат, пак ми кажете. И в единия, и в другия случай аз ще ви обясня причините за успеха и неуспеха на опита. Наука е това! Може би да има нещо развалено във вашата инсталация. Не е лесен този опит! Ти можеш да измиеш и 20 пъти ръцете си, и пак да нямаш резултат. Първото нещо: правете всичко с вяра. Вярата е акт, който усилва човешкия организъм, дава му стабилност. Вярата, която прилагате при лекуването си, ще упражни благотворно влияние върху целия ви организъм и вие ще бъдете в хармония с Живата Природа. По същия начин и всяко ваше усилие упражнява благотворно влияние

върху организма ви.

Като правите упражненията с миене на ръцете, лицето и краката си, ще гледате да бъдете сами, да не обръщате внимание на околните. Освен единичните опити, има и колективни, които се правят в извънредни случаи. Ако един човек сам лекува някой болен, ще има един резултат. Ако го лекуват десет, сто или хиляда души, чрез концентриране на мисълта си към него, ще опитат мощната сила на човешката мисъл. Мисълта е сила, която може да лекува. Има още ред опити, от които ще видите вътрешната връзка, която съществува в Природата. Природата представлява верига от форми, така свързани една с друга, че взаимно се подпомагат. За да разберете тази верига от форми, трябва ви разумност.

Духът на Господа и Божията мисъл трябва да дойдат върху нас. Това време е наближило. По какво ще се познае? – Човек сам ще отиде до Божествения извор със свои съдове да черпи от тази чиста, кристална вода.

Сега аз ви желая през този събор да направите правилна връзка с Бога и да усилите тази връзка. Или с други думи казано – да усилите връзката между Божията мисъл и вашата душа.

19 август, петък, 16 ч.

Братя в единомислие

*Ето, колко е добро и колко е угодно
да живеят братя в единомислие!*

Псалом 133:1

Само Божията Любов носи пълния живот!

Ще ви прочета няколко извадки от Библията като образци на човешката мисъл.

Ще взема 133 псалом. Всеки, който прочете този псалом и го вземе в неговия буквален смисъл, ще попадне в една погрешка и ще си създаде ред неприятности в живота. Например във 2-ри стих на този псалом се казва: „Като многоценното онова миро на главата, което слизаше на брадата Ааронова.“ Всеки от вас има брада, но под *брада* не се разбират само космите, както някои мислят. На брадата наистина растат косми, но космите не съставляват брадата, те са само нейно проявление. Долната челюст, която е лост на човешката воля, всъщност тя съставлява брадата. Значи лостът, чрез който човешката воля си служи, това е брадата. И тогава вие ще разбирате, че се говори за миро, което слиза именно върху този лост на човешката воля. Ако вие разбирате, че мирото слиза по космите на човешката брада, знайте, че с това нещо човек не може да се благослови.

*Ето, колко е добро и колко е угодно
да живеят братя в единомислие!*

Пред кого е угодно да живеят братя в единомислие, пред нас или пред Бога? – Пред Бога, разбира се. Колко е угодно да живеят хората в единомислие пред Лицето на Бога! Казвате: „Ние живеем в единомислие.“ – Не, днес не може още да се живее в единомислие, нито пък живеят хората в единомислие. Защо? По простата причина, че всички хора имат различни интереси. Следователно вие никога и по никой начин не можете да примирите интересите на хората. От

хиляди години те се силят да примирят интересите си, но това се е оказало невъзможно. Такъв закон не съществува. Защо? – Интересите на частите не могат да се примирят едни с други. Те могат да се примирят само в Цялото. Само Цялото представлява велик закон за примирение на интересите на частите. Следователно всеки човек, който се занимава с частите, преди всичко трябва да разбира закона на Цялото, понеже всяка част има определено място в Цялото; и тя е част дотогава, докато запазва своето място. Изгуби ли това място, тя вече не е никаква част. И в живота забелязваме същото нещо.

И тъй, докато човек има свое определено място в Цялото, т.е. в Бога, той живее. Щом изгуби това място, той умира. Значи в това отношение смъртта не е нищо друго, освен това, че частта е изгубила своето място в Цялото. Аз не вземам думата *смърт* в смисъл умиране на тялото, но я разглеждам като състояние, при което умът на човека се изопачава и той престава да мисли, сърцето му се изопачава и той престава да чувства, смисълът на живота се изгубва и всичко пред човека започва да бледнее. Да изгубиш смисъла на живота, това е най-ужасната смърт!

*Колко е угодно на Бога и пред Бога
да живеят братя в единомислие!*

„Пред Бога“ – значи да живеят братя и сестри в единомислие пред Цялото. Мнозина казват: „Ние живеем в единомислие.“ Само казването още не разрешава въпроса. Ние никога не можем да живеем в единомислие, докато всеки мисли само за себе си. Мислим ли само за себе си, всякога ще има противоречия. Тогава силният ще има право в едно отношение, а слабите, колективно съединени, ще имат право в друго отношение. Този закон съществува не само в обществото, но и в нашия организъм, т.е. това, което става в обществото, става и в нашите чувства, мисли и действия. Много от болестите се дължат на специфичните разбирания на клетките. Когато клетките в човешкия организъм се индивидуализират и всяка за себе си каже, че тя може да работи тъй, както си

разбира, в организма на човека става анархия. Идват лекари тогава – един, двама, трима – правят инжекции, препоръчват разтривки, изпотявания, какви ли съвети не дават, но всичко това може да се сведе към следното: всички клетки трябва да разберат, че те са живи същества, че щастието на всяка една от тях зависи от общото състояние на организма. Затова клетките, които живеят в човешкия организъм, трябва да имат взаимно съгласие помежду си. Ако те живеят всяка за себе си, никога не ще имат благото на общото, благото на цялото. Ако всяка клетка пожелае да живее някъде отделно, като малка микроба, тя ще има един прост, нищожен живот. Влезе ли да живее в човешкия организъм, тя ще опита онова величие, което съществува в общата хармония на човешката душа.

И сега тия от вас, които още не са ученици, които живеят с разбиранията на старозаветния живот или с разбиранията на новозаветния живот, или с разбиранията на праведника, познават закона на частите. Те не живеят още в закона на Цялото. Аз не говоря обаче за живота и стремежа на душите им, но за техните човешки разбирания. Кой са праведни хора в света? Някой казва: „Аз съм честен и благороден човек. Никому досега не съм направил каквото и да е зло – праведен човек съм.“ – Не, колкото и да е праведен този човек, той още не е ученик. Той не разбира смисъла на живота от гледището на ученика, от гледището на Цялото. И праведният човек живее още за себе си. Той иска да застави хората да познават и признават неговата праведност, затова казва: „Не знаете ли, че аз съм праведен човек и всички трябва да се отнасят към мен с почитание?“ Старозаветният човек иска почитание. Новозаветният човек иска почитание. Праведният иска почитание. Единственият, който не иска почитание, това е ученикът. Когато човек престане да иска почитание, той става ученик. Само ученикът учи, а всички други се занимават – те живеят един физически живот. Наистина, праведният седи по-високо от новозаветния, но още не е ученик. Новозаветният седи по-високо от старозаветния, но още не е праведен. Животът на ученика обаче е идеалът на

човешката душа. Този живот включва разбирането на четирите живота. Тия четири живота представляват четири различни направления.

Всички сравнения, които ви давам сега, служат като определения и допълнения на главната мисъл в този псалом. Той се състои от три стиха. Първият стих е следният: „Колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие!“ Този стих е основата на това, което осмисля живота. Този закон се отнася не само за обществото, но той е верен и за нашия духовен живот, той е верен и за физическия живот. Когато всички части на едно колело са сплотени и работят заедно, това колело има смисъл. Но когато всяка част се индивидуализира, в това колело се образува триене, търкане. Казват за това колело: „Разхалтави се нещо туй колело.“ Щом спиците на колелото се разхалтавят, чува се нещо като пееене. Не, това не е пееене, това е скрибуцане, това е хлопане. И коларят тогава казва: „Не върви нещо колата ми, разхалтавила се е, трябва да се поправи!“ Така и ние често се разхалтавяме и трябва да отидем при Бога, да се поправим. Трябва да знаете, че от тази гъста материя, в която живеете, често спиците на вашия живот се поразслабват, разхалтавят се, и трябва да се молите, трябва да отидете при Бога да ви се поправят. Ние трябва да ходим при Господа най-малко по три пъти на ден да ни поправя спиците. Той сам няма да ги поправи, майстор ще изпрати, но ние трябва да се молим. Какво нещо представляват спиците? Ние имаме за тях специфично разбиране. Тия спици на нашия живот могат да се изправят само чрез молитвата. Молитвата е тониране на сърцето. Да се моли човек, значи да храни сърцето си. Дишане, пречистване трябва на човека! Как става това пречистване? – Чрез молитвата. Докато човек се моли, той диша.

Аз говоря за съзнателния живот на човека, за съзнателната молитва, за този вътрешен непреривен стремеж на душата да бъде свързана с Бога, а не за онази молитва на думи само, написана от други хора. Молитвата е непреривно стремление да работим заедно с Бога. Тогава нашите интереси и интересите на Бога ще бъдат едни и същи. За да не се прекъсва връз-

ката с Бога, каквато работа предприемем през деня, трябва да я вършим с единствената мисъл, че тя се върши за Бога. Миеш ли лицето си, мий го за Бога. Пишеш ли, четеш ли, каквато работа и да вършиш, върши я за Бога. Постъпваш ли така, ще имаш в себе си един постоянен импулс. Това нещо се забелязва в живота на всеки човек. Някой певец например пее хубаво, но няма вдъхновение, нищо не го интересува в живота. По едно време той се влюбва в една красива мома и се вдъхновява, насърчава се вече. Като излезе на сцената, и 10 000 души да го слушат, това не е важно за него. Той има пред себе си един образ и за него пее. Всички казват: „Много хубаво пее този певец.“ Наистина, той има вече успех. Отнемете този образ от него – този певец изгубва вдъхновението си, отникъде помощ не иде, не му се пее вече. Аз наричам този образ „вътрешен център“, който привлича мисълта и в който всички части намират своето единение. Този образ не е някаква външна представа, но едно съзнание в нас, което може да регулира живота ни. Този образ изразява вътрешното състояние на нашите чувства. Той изразява идеята, която ни движи. Ето защо вие трябва да пазите този образ в себе си! Вие може да го намерите в някой по-напреднал човек от вас, а може да го намерите и в лицето на Бога. Дето и да го намерите този образ, пазете го. Той носи живот за вас.

Някои питат: „Как се предава животът?“ – Божественият живот не се предава направо чрез мислите, чрез идеите. Как се предава тогава? – Божественият живот, Божествените идеи се предават най-първо чрез контакт, чрез допиране – не физическо, но духовно, вътрешно допиране. При това допиране се образува Божественият пламък и Божественият живот у човека започва да тече. Както при горенето във физическия свят е необходимо вещество, способно да гори, за да се поддържа огънят постоянно, така и в Божествения живот трябва да има едно постоянно прииждане на Божествени енергии. Значи, за да се прояви живот, енергия е потребна. Отде ще вземете тази енергия? Отдето и да я вземете, ще имате все едни и същи резултати – горене ще става. Ако ви трябва дървено масло, ще купите от някой

бакалин. Ако ви трябва електрическа енергия, ще вземете от дружество „Орион“ или от другаде някъде – и пак ще си платите. Ако не плащате редовно, прекъсват тока и вие оставате в тъмнина. Някой казва: „Всичко се дава даром от Бога.“ Вярно, всичко от Бога е даром, но при условие. Ние вземаме буквално думите, че от Бога всичко е даром. Питам: щом всичко от Бога е даром, защо всички хора не се даряват еднакво? – Защото всички хора не заслужават еднакво. Тъй седи въпросът. Нека говорим това, което е, а не това, което не е. Тази мисъл, че от Бога всичко е даром, е старозаветна и аз я превеждам в новозаветна, за да стане по-ясна.

Сега ще ви прочета част от 16-а глава от Евангелието на Лука. Ще започна от 10-и стих надолу. Това са образци на Божествения Дух. Не считайте, че ние сме се събрали тук само за преминаване на времето. Не, нашето време е запълнено с Божествения Дух, и ако сега не го научите, това време втори път няма да се върне. Ако сега запълните, ако сега посадите това време с новите идеи, които слушате, един ден то ще дойде при вас и ще ви донесе узрели, благословени плодове на вашия труд. Ако обаче още сега не запълните това време, един ден то ще ви донесе най-голямото нещастие, каквото не сте виждали на света. Това е един старозаветен закон, с който сега нямам време да се занимавам. Вие, като ученици, сами ще го научите. Задача на ученика е да научи всички закони.

Ето как започва евангелистът Лука 10-и стих: „Верният в малкото и в многото е верен.“ Това е една новозаветна мисъл. Аз ще сравня тази мисъл с по-раншната, която цитирах: „Ето, колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие!“ Коя е основата на живота, за да живеят братя в единомислие? Сега мислете, не говорете още нищо. Аз искам да ме слушате, а не да потвърждавате нещата външно. Някои от вас говорят, мърдат само устата си, без да мислят. Вие няма да мърдате устата си, нито ще се смеете, понеже сега Господ е между вас, сега Той говори. Щом дойде време вие да си мърдате устата, аз ще ви дам знак. Щом дойде време за смях, аз пак ще ви дам знак. Мърдането на устата е на място, смехът

е на място, говоренето е на място, но всяко нещо трябва да дойде на своето време. Когато говорим без време и когато се смеем без време, ние сме в един живот на безпорядък и тогава не можем да идем при Бога. Вие казвате: „Аз не съм ли свободен да говоря?“ – Свободен си, но когато Цялото говори, частите трябва да мълчат, да слушат, защото тогава Господ говори. Когато частите говорят, т.е. когато ние говорим, трябва да се редуваме, да пазим реда, последователно да говорим. Най-първо ще говори един, после втори, трети, четвърти, и като се изкажем всички, ще оставим Цялото да даде заключението си. Ние по някой път говорим по цели часове, пререждаме се, бързаем да се изкажем, не се изслушваме спокойно, и Цялото не може да даде никакво заключение. Следователно всеки от нас каже ли урока си, който му е зададен, трябва да остави Бог да даде Своего вътрешно заключение. И сега Бог отговаря: „Когато верният в малкото е верен и в многото, само тогава братята ще живеят в единомислие.“ Христос казва: „Неправедният в малкото и в многото е неправеден.“ Бог казва: „Щом човек е неправеден и в малкото, и в многото, братята не могат да живеят в единомислие.“

*И тъй, ако в неправедното богатство
вие не бяхте верни,
кой ще ви повери истинното богатство?*

Питам: ако вие в материалните работи, ако в богатството на света, което е временно, не сте верни, кой ще ви повери духовното богатство?

*И ако в чуждото се не показате верни,
кой ще ви даде вашето?*

Кое счита Христос за чуждо богатство? – Божието богатство. Значи, ако вие се показвате неверни към благо, което Бог ви дава, и злоупотребявате с него, кой ще ви даде вашето? Никой в света, освен Бог, не може да ви даде вашето. Единственото същество в света, което може да ви даде вашето благо, това е Бог. Следователно, ако вие сте злоупотребили с Божието благо, от никого не можете да очаквате вашето благо. В Бога се крие и Божието благо, и нашето благо. Той

държи и Своего благо, и нашето благо. Тогава, ако ние злоупотребим с Божието благо, кой ще ни даде нашето? Ще ви дам един конкретен пример за обяснение на този закон. Представете си, че вие сте един прост работник и отивате да работите на лозето на един богат българин. Той ви казва: „Ще ти платя, колкото желаш, но искам тъй да прекопаеш лозето ми, че да не остане в него нито един стрък трева. После да разкопаеш пръстта добре, на ситно, да не останат никакви буци.“ И ако вие прекопаете лозето тъй, както господарят ви иска, той ще ви плати добре, както е обещал, но ако дойде и види, че вие сте прекопали лозето отгоре-отгоре само, тук-там сте драснали почвата с мотиката, питам: този господар ще ви даде ли благо, което ви се пада? – Няма да ви го даде.

*Никой слуга не може на двама господари да слугува,
защото или одного ще намрази и друго ще възлюби,
или до одного ще се прилепи и друго ще презира.
Не можете да работите на Бога и на Мамона.*

Човек не може да работи едновременно и за себе си, и за Бога. Това е немислимо! Щом работиш за Бога, за Бога ще работиш. Работиш ли за себе си, ще знаеш, че за себе си работиш. Вие не можете да примирите тия две положения в живота си. Някой казва: „Нали трябва да живеем за себе си?“ Ние ще живеем за Бога, а Бог ще живее за нас. Такъв е великият закон на Битието. Когато апостол Павел премина в новозаветния живот, той научи този закон и каза: „Сега вече не живея аз, но Христос. Аз умрях, а Христос живее в мен.“ Питам: как е възможно умрял човек да говори? Павел казва, че той вече не живее, а въпреки това говори. Под думата *смърт* Павел не разбира изгубване на съзнанието в човека, но той подразбира, че в даден момент човек се самоотрича от себе си и живее за Бога, като казва: „Господи, ще живея само заради Тебе!“ Лошо ли е човек да живее за Бога? – Да живее човек за Бога, това е едно от най-красивите състояния на човешката душа. Да живее човек за Бога, това още е частичен живот, а да живее в Бога и за Бога, това е Целокупният Живот, в който той минава живота на всички същества.

*Всичко това чуваха и фарисеите,
които бяха сребролюбци, и присмиваха Му се.
Това е светът, това са безидейните хора.
Всеки, който напуска жена си
и се ожени за друга, прелюбодейства;
и всеки, който се ожени
за напусната от мъж, прелюбодейства.*

Какъв е смисълът на този стих? – В този стих се подразбира, че всеки, който напуска Божията Любов, напуска Бога и прелюбодейства. Жената е символ на Любовта. Затова всеки, който напуска Бога и започва да живее с тази или онази жена, с този или онзи мъж, прелюбодейства. Такъв човек е изгубен вече. Най-ужасното престъпление е това духовно прелюбодеяние! Когато напуснем Любовта, т.е. Великия принцип на Живота, тогава именно смъртта иде. Това е истинското прелюбодеяние. Като четем този стих, ние не разбираме в буквален смисъл отношенията на мъжа към жената, нито отношенията на жената към мъжа, нито отношенията само на мъжа или тия на жената отделно, нито пък отношенията на всички живи същества, но разбираме отношенията ни към Бога.

Казва Христос: „Който напусне жена си, прелюбодейства.“ Христос обяснявал тази мисъл на учениците, говорил им за дълбокия смисъл, който се крие в нея. Всички хора днес страдат от неразбиране на нещата. Те разглеждат всяко нещо в неговия буквален смисъл. Тази мисъл е новозаветна, и кой как я прочете, ужаси се и казва: „Ние трябва да пазим жените си като писани яйца. Любиш ли жена си, ще любиш и Бога.“ – Не, аз казвам, че ако любиш жена си, Бога не можеш да любиш. Но любиш ли Бога, ти не можеш да не любиш жена си и децата си и всички същества. Ще любиш, както Бог люби. Тогава Любовта ще бъде нещо възможно за тебе и ти няма да казваш, че „този не мога да търпя“, „онзи не обичам“, и т.н. Като за човек, вярно е, че много неща са невъзможни, но невъзможното за човека е възможно за Бога. Човешката любов е частична, Божията Любов е целокупна. Под „целокупност“ разбирам единение, единство в

съзнанията. Ако ти любиш всички хора, техните съзнания, като възприемат твоята любов, ще се съединят с твоето, и ще има единство в съзнанията. „Всеки, който напуска жена си, прелюбодейства.“ Този стих, преведен в широк смисъл, означава: „Всеки, който напуска Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, прелюбодейства.“

От това гледище аз ще се спра върху сегашния индивидуален и обществен живот. Щом в един дом царува Божията Любов, там се раждат умни деца. В това отношение, както съвременната наука, така и науката в миналото и бъдещето, имат само едно мнение. Този дом, в който бащата и майката са били целомъдрени в пълния смисъл на думата, там се раждат най-добри, най-разумни и гениални деца. Ние имаме такъв пример с Христа. Той се роди от една девица, която беше най-целомъдрената жена по това време. Еврейският народ не можа да създаде по-добра, по-целомъдрена жена от Мария – Майката Господня. Христос можа да се роди само чрез нея. Същият закон се отнася и до мислите. Само най-целомъдрената душа може да роди прави, прекрасни, красиви мисли в света. Същият закон се отнася и до постъпките, до действията. Само най-целомъдреният дух може да роди прекрасни, красиви постъпки в света. Целомъдрието може да се тури като основа в живота на всеки едно.

Да допуснем, че мъжът и жената в един дом се бият и наричат това „живот“. Не, това не може да се нарече живот. Такъв спор, такъв бой става и вътре във вас: вие сте разделени в себе си и в резултат на това се явява тъмнина, мрак. В домовете някъде мъжът бие жената, някъде жената бие мъжа. Някой път мъжът е лош и казва: „Моят ум е много лош.“ Някой път жената е лоша и казва: „Моето сърце е много лошо.“ Как ще изправите ума и сърцето си? – Турете в ума целомъдрието, турете и в сърцето целомъдрието, и вашите ум и сърце ще се изправят. Това са максими, с които можете да работите. Ще кажете: „Как ще работим с тия максими?“ – Това са специфични методи и правила. Ако не можете да намерите правилния начин за работа, т.е. ако не знаете как да отваряте запушените шишета, елате при мен, аз ще ви

кажа как се отварят. За да отворите едно запушено шише, вие вземате един тирбушон, прекарвате го през тапата и шишето се отваря. Ако влезете в една къща, дето кепенците на прозорците са затворени, как ще прекарате светлината в нея? Нужно ли е да каните светлината да влезе в тази къща? – Не. Ще отворите кепенците, после ще махнете кукичките на прозорците, ще ги отворите широко и светлината сама ще влезе вътре – няма защо да я каните. Следователно аз говоря за целомъдрието като за разумна сила, като за разумно същество. Целомъдрието носи сила със себе си. Та когато вие отворите път на целомъдрието, това същество ще дойде във вашия ум и във вашето сърце и ще ви покаже по кой начин трябва да разсъждавате и по кой начин трябва да чувствате. Целомъдрието разбира законите на мисълта и затова, като влезе в мозъка на човека, ще поправи всички центрове, с които той си служи, и мисълта веднага ще потече плавно. Тогава мисълта добива израз и става сила, мощна в своите прояви. Всяка Божествена мисъл е права. Тя никога не може да бъде изказана ненавреме, защото няма да се възприеме и приложи, а всяка мисъл, която не може да се възприеме, не може и да живее.

Ще кажете: „Съществува ли наистина целомъдрие в света?“ – Да, има целомъдрие в света, което не е механическо, но Божествено целомъдрие. В Новия Завет наричат това целомъдрие „прииждане на Духа“, „явяване на Духа“, „посещение на Духа“, и т.н. Казва Христос: „Духът на Истината ще дойде върху вас и ще ви научи.“ На какво? – Да мислите правилно. Той ще ви даде знания за живота, а животът не седи само в това, да чувстваш и да мислиш как да прекараш времето си. Не, сегашният живот представлява една дълбока вътрешна наука, едно дълбоко познаване на себе си. Ако ви запitam сега коя е основната ви черта или кое е основното качество, което ви отличава от другите хора, какво ще ми отговорите? – Ще кажете, че вашата мисъл ви отличава от другите. Че кой не мисли? Ще кажете, че вашият начин на разсъждение е особен. Че кой не разсъждава? Ще кажете, че сте добър човек. Че и другите хора са добри. Или пък най-по-

сле ще кажете, че вие обичате хората. И другите хора обичат. „Ама аз съм честен човек, не лъжа.“ И другите хора са честни, и те не лъжат. Не, кажете ми една отличителна черта, която само вие имате. Как ще я определите? Ако отидете при някой съвременен музикант, той ще ви каже, че първият тон от първата октава има 32 трептения, 32 вълни. Той е най-ниският тон, който човешкото ухо е схванало досега. Само един контрабасист може да вземе този тон. Като се слуша този тон, той представлява едно бучене, като че земята се тресе. Той е силен, мощен тон, в състояние е да разтърси нашия салон. Както виждате, този тон има една отличителна черта, по която се познава от другите тонове. Като дойдем до осмата октава пък, първият тон там има 40 000 трептения. Той е толкова висок, че човешкото ухо едва може да го схване, като че отдалече някъде се носи този звук. Днес малко цигулари могат да вземат този тон чист и ясен. Грешката не е в цигуларя, нито в цигулката, но жиците, които се употребяват, не могат да предават тия трептения. Затова всички майстори цигулари търсят материал за жиците по-чист, по-отзивчив за предаване на тези висши трептения.

Аз прилагам този закон по отношение на нашата нервна система, която постоянно се преобразява, преустройва. Тя трябва да се кали толкова много, че да бъде в сила да издържа както на ниските, тъй и на високите тонове. Това ще се постигне чрез мъчнотиите и страданията в живота. Чрез тях именно става преустройство на материята в нашата нервна система. Ако разгледате с увеличително стъкло нервната система на един човек, който има старозаветни вярвания, както и на онзи човек с новозаветни вярвания, после разгледате нервната система на праведния човек, и най-после на ученика, ще намерите голяма разлика в устройството на нервната им система.

Ако погледнете очите на старозаветния човек, както и тия на новозаветния, ще видите, че очите на единия и на другия са различно устроени. Ако след това погледнете очите на праведния и тия на ученика, пак ще намерите разлика в устройството им. Това са факти, с които съвременните учени

хора още не са се занимавали. Те представляват известни празнини в съвременната наука, за изучаването на които се изискват ред изследвания. Това е една широка област за проучване. Ние можем да познаем миналото, настоящето и бъдещето на човека по неговото око. Всичко, което може да стане с човека, е написано в неговото око, и ние можем да четем по него. Ако някой човек страда от охтика или от каквато и да е болест, в окото му има признаци, които говорят за тази болест. Всички болезнени състояния се отразяват в очите на хората. Там стават известни пресичания на кръговете, от които правилните течения в очите се прекъсват. Онзи, който може да чете по очите, като погледне в тях, ще познае, че някой човек ще умре от охтика например след една година. Случва се такъв човек, който чете по очите, да отиде при някой болен, когото всички лекари отписват от книгата на живота, и казва: „Този човек след десет дена ще бъде на крака.“ Как е възможно това нещо? Нали всички лекари казват обратното? – Да, така казват те, но в окото на този човек е написано положително, че той ще живее, няма да умре. Тъй е определил неговият дух. Някой човек пита: „Аз ще стана ли добър?“ – Погледни в окото си или намери човек, който може да чете по окото – той ще ти каже всичко, каквото може да стане от теб. После намери някой опитен френолог и го попитай за какво си способен. Той има ред мерки, с които ще си послужи: ще измери главата ти около върхът, на дължина и т.н. След това ще се произнесе не само за твоите способности, но точно ще определи каква е била майка ти, какъв е бил баща ти, какви са били твоите деди и прадеди преди няколко поколения. Казват някои, че и в България имало такива гадатели. Не, нашите гадатели говорят, както им падне, те не са тъй точни, както съвременните френолози, не могат даже да се сравняват с тях. Френологията почива на ред опити и наблюдения, извлечени от живота, из Живата Природа.

Казах ви в една от беседите си, че всяка форма е израз на една Божествена мисъл. В този смисъл окото е жива Божествена форма, в която е написано как са устроени целият

Космос, цялата Слънчева система, как е устроен най-после и Животът. Окоето на човека е създадено най-после. То има най-висок произход. Следователно онзи, който може да чете по окоето, той е учен човек. И всички по-видни ясновидци, всички адепти и Учители на човечеството четат и се учат по окоето. Една от видните български ясновидки казваше: „Аз чета за живота на хората по очите им. Най-напред се помоля на Бога, след това, като погледна в очите им, всичко познавам. Не мога ли да проникна в окоето, нищо не мога да кажа, нищо не мога да прочета.“ Така е, в окоето на човека е написано всичко. Христос казва: „Ако окоето ти е чисто, всичкото ти тяло чисто ще бъде; и ако окоето ти е нечисто, всичкото ти тяло нечисто ще бъде.“ Каквото е окоето, такова е и тялото. Ако в окоето има признаци на нечистота, тялото ти не може да бъде чисто. Окоето седи на първо място. Ние виждаме това око на лицето, но то е израз, отражение на вътрешното око. За вътрешното око се говори в Писанието. Двете очи на лицето на човека са две сестри, свързани в мозъка чрез един общ център.

Щом преминем окоето и дойдем до човешкия мозък, пред нас се отваря една широка област за изучаване. Всичко онова, което е написано в клетките на мозъка, представлява недостъпна област за съвременната наука. Ще минат може би векове още, докато хората се заемат с щателно проучване на човешкия мозък. Съвременните учени при известни случаи са отваряли черепа на човека и са наблюдавали мозъка. Те са виждали как той пулсира, как се увеличава и намалява по обем. Съвременната хирургия е дошла до следните факти: при счупване на част от костта на черепа отваряла се е дупка, голяма до 2–3 квадратни сантиметра, и ако субектът е развълнуван нещо, забелязвали са, че мозъкът излиза от черепа навън, а щом се успокои, прибира се пак вътре. Същото нещо се забелязва и при възбудена мисъл. Щом мисълта у някой човек е силно възбудена, мозъкът излиза навън до 2–3–5, а даже и до 10 сантиметра, като краставица, но като се успокои, отново се прибира.

Както виждате, не е лесно да се управлява мозъкът. За правилното функциониране на мозъка, за урегулиране на това напрежение, изисква се права мисъл. Ето защо Природата, като знае, че съвременните хора в тяхното развитие са деца, е поставила мозъка в такава здрава коруба. Тя знае, че тия деца не могат да пазят нещата. Ако мисълта ви е еднообразна, т.е. ако тя върви само в една определена посока, може да разбие черепа ви. По тази причина именно много хора заболяват умствено и нервната им система се разстройва. Следователно, като разбирате този велик закон, ще трансформирате умствената си енергия, ще я отправяте към всички посоки на мозъка. Абсолютно ще избягвате еднообразие в мисълта! Човек, който мисли здраво, не полудява. Казват за някого, че полудял от много мисъл. Не, човек не може да полудее от много мислене. Умът на човека не заболява, но заболяе ли сърцето, то оказва вече влияние върху човешката мисъл. В предната част на мозъка не става почти никакво заболяване. Обикновено заболяването става в задната част на мозъка. Има известен род мисли, които будят, повдигат човешкото съзнание. Те са правите мисли, които представляват здравословното състояние на човека. Искаш ли да бъдеш здрав, право ще мислиш! Красивата мисъл е хармонично съчетание на мислите. Кривата мисъл подразбира раздвояване в чувствата. Искаш ли неща, които не ти са необходими, заинтересован ли си от нещо лично, ще се родят и кривите прояви в живота. Ето защо ти трябва да допускаш в мисълта си само такива неща, които са необходими за живота ти за даден момент.

Вземете например факта, че искаш да бъдеш красив. Красотата не е лошо нещо, но важното е какви са подбужденията ти да бъдеш красив. Турците имат една поговорка за красотата. Те казват: „Да гледа човек хубавото в живота, в Природата, това е привилегия за него, това осмисля живота.“ Красотата е велик подтик, велик импулс в живота на човека. Чувството към красивото е развито даже и у животните. И те съзнават кога са красиви. У всички същества има едно вътрешно чувство за красотата. Отде иде красотата, как се

създава тя? – От човешката мисъл. Само човешката мисъл е в състояние да подбере съответната храна, да направи човека красив. Ако човек не може да си подбере нужната храна, образува се едно мускулно натрупване. В този смисъл що е красотата? – Мускулна тъкан, в която мускулите са хубаво съчетани, с голяма пластичност. Аз не говоря за онази красота на лицето, при която то изглежда неподвижно, като маска. Красиво е това лице, на което се забелязва всяка промяна в мислите, чувствата и действията на човека. При тази промяна обаче в чертите на лицето все пак остава една неизменна черта. Такова лице е израз на една благородна, възвишена душа. Красив човек е този, в лицето на когото можеш да четеш. Това лице изразява всичко онова, което се крие в душата. Днес хората се страхуват да четат по лицата им. Някои от тях казват: „Ще скрия лицето си, не искам да ме познаят.“ Защо? Какво лошо има в това, че някой ще прочете на твоето лице един лист от голямата книга на твоя живот? Какво по-хубаво от това, като видят лицето ти, да познаят, че твоята баба и твоят дядо са били добри хора? Нека хората четат красивите неща в живота! Аз наричам грозни лица само ония, по които хората, като немарливите деца, са написали гарги, драскали са, зачерквали са, отново са писали, пак са зачерквали онова хубаво писмо, което Бог някога е написал. Вие четете по тия лица, но нищо не можете да разберете. Грозно лице е това, по което човек пише и задрасква. Красиво лице е това, по което Бог пише, а човек го пази чисто.

*Колко е добро и колко е угодно
да живеят братя в единомислие!*

С кого? – С Бога. С кого трябва да живеем в любов, без да се съблазни сърцето ни? – С Бога. Характерът на човека седи в това, той да не се съблазни от нищо. И целия свят да му дават, и всичкото богатство на света да му обещават, той трябва да каже: „Не, за нищо в живота си не бих пожертвал Онзи, Когото обичам!“ Да се самоотречеш, да понесеш кръста на страданията и същевременно да носиш в душата си великата идея, че всичко това правиш заради Бога, без

най-малко да се поколебаеш, това е благородството, това е геройството, това е красотата на човека. Живееш ли така, ти беден няма да бъдеш, лишен от храна няма да бъдеш, от нищо нужда в живота няма да познаваш. Щом любя Бога, аз ще имам нужната храна – ще дойде някоя врана да ми донесе едно малко парченце от Любовта. Щом любя Бога, Той ще ми изпрати от Своята трапеза едно малко парченце с някоя врана. Щом любя Бога, аз не се нуждая хората да ме хранят и да казват: „Знаеш ли, че ние те храним?“ Докато очакваме хората да ни хранят, ние Бога не обичаме. Престанем ли да очакваме хората да ни хранят, ние обикваме Бога.

Казвам: имате ли тия максими, които ви давам, като основа на живота ви, няма да бъдете бедни. Свобода съществува само за тези хора, които любят Бога. Те са идеалните хора в света. Колко са и де са тия идеални хора, които любят Бога? Ако срещнеш такъв човек, той отваря душата си пред тебе и ти казва: „Ела да те запозная с Онзи, Когото любя! Ела да видиш колко е добър Той! Аз не казвам, че трябва да те запозная със себе си, нито с моя гениален ум, нито с моето благородно сърце, но искам да те запозная с Онзи, Когото любя. Не у мене, а у Бога се крие гениален и възвишен ум, благородно и възвишено сърце.“

Мнозина от вас имат желание да заведат някого при Бога. По кой начин можете да заведете когото и да е при Бога? По кой начин именно трябва да заведем някого при Този, Когото любим? Когато момата залюби някой момък, завежда ли някого при него? – Не, щом момата залюби някой момък, тя не води никого при него. Защо? – По единствената причина, че хората нямат доверие един в друг. Момъкът, като залюби някоя мома, води ли някого при нея? – Не. Защо? – По същата причина: няма доверие в хората, бои се да не му я откраднат. Той не вярва даже в своята възлюбена. Защо? Той казва: „Момата може да ме разлюби, затова в мой интерес е да я държа в невежество, много да не знае, само мен да обича. Иначе тя може да се изгуби.“ Засега човек има доверие само в майка си и в баща си, затова момъкът, като се влюби в някоя мома, първо я завежда при майка си и при баща си, да

получи тяхното благословение. След това я представя пред брат си и пред сестра си и дотам спира. Същото правят и турците. Доверието им се простира най-много до братята и сестрите. Оттам нататък не отиват. Сега този закон и у турците се измени, но по-рано беше много строг. Аз вземам момъка и момата като форми, които съществуват в света. Вземам ги като най-чисти форми, с които искам да изясня духовния, както и Божествения живот. По същия начин и грешникът не може да бъде заведен при Бога, освен ако съзнанието му не започва да се пробужда. Тогава ще му кажем: „Ела да те заведем при Онзи, Когото обичаме! Там ще намериш смисъла на живота.“

Питам ви сега: отде ще черпите законите, максимите за бъдещата наука? Ученикът трябва да черпи познанията, максимите и законите за новата наука от друг източник. Той, след като е преминал всички школи на света, като подготвителни училища, ще се ползва от един съвсем нов източник. Христос казва: „Като дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ Той казва и за Себе Си: „Както Ме е Отец Ми научил и както Ме сега учи, така и Аз ви уча.“ Той всеки ден се учеше. Смирение имаше в Христа! Често работите ви не вървят добре. Защо? – Смирение няма у вас. В каква форма да употребя тази мисъл? Тя е една от най-щекотливите мисли. Като казвам, че *вие* нямате смирение, изключвам себе си от това число и обиждам вас. Ако кажа *ние*, включвам себе си, а по този начин себе си обиждам. Ако кажа някому: „Ти нямаш смирение“, обидата е още по-голяма. Ще кажа тогава: всеки, който не върши Волята Божия, не е смирен. Защо? – Понеже частта се е индивидуализирала. Тя мисли, че е общ център, около който всички трябва да се групират, и е недоволна, че не може да върши, каквото си иска. Тя казва: „Аз мога да употребя благото, което Бог ми е дал, за себе си.“ – Не, Бог ни изпитва с благото, което ни дава. Ако не употребим това благо за Бога, ще го изгубим. Някой казва: „Аз не знаех това нещо.“ Ако ти не знаеш тия неща, ученик не можеш да бъдеш. Ако пък ученикът знае всичко, той ще бъде Учител.

Аз не искам да определям какво нещо е Учителят. И да обяснявам това, няма да ме разберете, но казвам: има по-велик път от този на ученика – той е пътят на Учителя. Сега ви говоря за пътя на ученика. Той е идеален път. Ако днес ви говоря за пътя на Учителя, какво ще разберете? Обаче разберете ли пътя на ученика, само по този начин, в далечното бъдеще, ще дойдете до една нова фаза – да разберете пътя на Учителя. Ако не можете да преминете пътя на ученика, пътят на Учителя ще бъде абсолютно недостъпен за вас. Ако старозаветните хора подготвят пътя на новозаветните, тогава новозаветните ще подготвят пътя на праведните; и ако праведните подготвят пътя на ученика, тогава ученикът ще подготви пътя на Учителя. Това е правилното схващане за живота. Но смирение трябва! Когато човек добие смирението, всякакви терзания изчезва от него и той добива едно вътрешно спокойствие в душата си. Докато човек няма смирение, той търси почит и уважение от хората. Христос казва: „Не търсете слава от хората, но търсете слава от Бога!“ Нека Бог има добро мнение за вас и Той ще ви научи на всичко.

Ще се върна на мисълта: коя е отличителната черта, по която се различавате от другите хора? Това е една от задачите на ученика. Цялата ваша еволюция седи в това – да познаете отличителната си черта като ученици. Не знаете ли вашата отличителна черта, един ден вие може да се изгубите в пътя си като ученик и няма да познаете кой сте, дали сте вие, или не. Вие знаете анекдота за онзи човек, който отишъл в банята да се къпе. Съблякъл дрехите си, влязъл в банята между другите хора, но изведнъж се изгубил, не могъл да познае кой е. Като се видял в това положение, уплашил се. Втория път, когато влязъл в банята, за да не се изгуби между другите хора, вързал един конец на крака си. Да, страшно нещо е изгубването! И човек наистина може да се изгуби. Щом се изгуби, в него настава една вътрешна суматоха и умът му изфирясва. Ако човек може да се изгуби в гората, колко повече може да се изгуби в широкия свят? Следователно задачата на всеки едно е да познае себе си. Христос

казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Да познаем Бога, значи да познаем себе си, да познаем Първата Причина, която ни е пратила в света, да познаем Единствения, Който ни обича, Който ни дава светлина, мир и радост за душите.

Аз бих ви обяснил в широк смисъл какво нещо са Любовта, Светлината, Мирът и Радостта, но това ще остане за друг път. Това е цяла наука! Да се говори за Любовта, това е широка, необятна област. Вие ще се очаровате, ако опитате Любовта в нейния развой: тъй както започва от физическия свят, продължава в духовния свят, докато стигне най-последо Божествения свят. Вие ще се очаровате и от Светлината, ако я разгледате във всички форми, които тя създава. Вие ще се очаровате и от Мира, който повдига човешката душа, и от Радостта, която внася веселие, доволство в света. Това са области за преминаване, това са теми за проучване, с които ученикът трябва да се занимава през целия път, докато достигне крайния предел на своя живот и започне да изучава пътя на своя Учител. Тогава той ще бъде по-близо до дълбокото разбиране на живота, до великата Любов, която действа в света, до причините и възможностите, които са го създали, до причините и възможностите, чрез които хората се сближават, до причините и възможностите, които заставят великите Учители да идат в света и да работят. Тогава ще разберете какъв е смисълът на това, да се любите един друг, какъв е смисълът да любите Бога. Засега не разбирате още тия неща. В сегашното ви разбиране има един вътрешен страх. Казвате: „Човек може да обича, но тази любов трябва да има граници.“ Значи Любовта трябва да има граници, предел. Да, вярно е, Любовта има граници, както и яденето. Стомахът има граници, затова и Любовта има граници. Любовта има граници, защото и сърцето има граници. Човек свещено трябва да пази границите на Любовта.

И тъй, в сегашното състояние, в което се намирате, вие нямате право да пипате онзи, когото обичате. Това е закон! Ако не пазите това, което обичате, значи не го обичате. Това е първото нещо, което трябва да спазвате в Любовта.

И действително, ние не даваме прах да падне върху този, когото обичаме. По това именно се отличава Любовта във физическия свят. Ако оставите всичкия прах да падне върху онзи, когото обичате, а говорите за любов, това не е никаква любов. Тъй седи Истината. Говорим ли при това положение за Любов, това са празни думи, полици без никакво съдържание. Това са банкноти, които всякога могат да се обезценят. Следователно Бог ни съди заради тази любов. Той ни е поставил на изпит в този свят. Не мислете, че вашата любов е много малка или че съвсем нямате любов, но казвам, че вашата любов е в такъв малък мащаб по отношение на великата Божествена Любов, та като дойдете да боравите с по-големите изисквания на живота, тя не ще бъде в състояние да издържи. Божествената Любов, за която ви говоря, е силна, мощна. Ти не можеш да излезеш срещу човека, който носи в себе си Великата Любов. Той е толкова гъвкав, толкова пластичен: дето и да го туриш, ще намери и най-малката дупчица, през която ще излезе. Дойде ли някаква мъчнотия, той лесно я разрешава, казва: „Тази работа ще се оправи.“ Дойде ли му някоя трудна мисъл за разбиране, казва: „Тази мисъл ще се проясни.“

Сега на старозаветните казвам да станат новозаветни. На новозаветните казвам да станат праведни. На праведните казвам да станат ученици. Аз съм последователен, не говоря това от себе си, но такъв е Божият закон. Аз някога ще ви разделя на старозаветни, на новозаветни, на праведни и на ученици и ще образувам отделни събрания от всички тия категории хора. Като ви говоря това, аз подразбирам степени на човешкото съзнание, а не говоря за съзнанието на вашата душа. Това са четирите живота, които текат у вас, без да се задържат завинаги.

Ще ви обясня този закон, за да не ви създам съблазън. Аз не искам да унижа достойнството на вашата душа. Да кажем, че баща ви и майка ви са били болни хора и са вложили във вас слаба, нечиста кръв. Какво ще бъде вашето положение? – Докато тази кръв не се пречисти, докато не се усили, вие не можете да бъдете здрав човек. Тази кръв е на един ста-

розаветен човек и тя трябва да се преобрази. Вие трябва да създадете нова кръв във вашето тяло, да минете в живота на новозаветния човек. Докато си старозаветен човек, ти си един търговец, който взема пари назаем. Казвам му: „Ти ще се освободиш от дълговете си!“ Старозаветният живот е живот на човек, който прави заеми и оперира с чужд капитал. Кой е новозаветен човек? – Новозаветен човек е този, който оперира със свой капитал. Кой е праведен човек? – Праведен човек е този, който е пласирал своя капитал в чужди банки и дава пари назаем. Кой е ученик? – Ученик е този, който не се занимава вече с нищо, т.е. нито дългове плаща, нито със свой капитал оперира, нито свой капитал дава някъде в обръщение. Аз не определям вие от кои сте, но поставям старозаветните на тяхното място, поставям новозаветните на тяхното място, поставям и праведните на тяхното място, а учениците не поставям никъде. Защо? – Защото истинският живот започва от ученика. Давам ви една загадка: помислете сами на какво можете да уподобите ученика. Дайте една форма, с която да определите с какво се занимава ученикът. Ако успеете в това, аз ще се радвам.

И тъй, ако ви питам с какво се занимава ученикът, ще кажете: „Беше време, когато той работеше с чужди капитали, когато изплащаше дългове; беше време, когато работеше със свои капитали; беше време, когато даваше пари назаем, когато работеше с ортаци, но те го обраха. След това се ожени, но жена му го би. После се обърна той към децата и ги запита: „Кажете ми, дядовото, какво да правя сега?“ Аз казвам на този дядо тъй: „Дядо, ти трябва да станеш ученик!“ И той казва: „Дайте ми буквар да уча!“ Това е фигура. Да учи човек – в това седи смисълът на живота. Новият живот изисква от всички ви да бъдете ученици. Това е най-великото и най-славното, което можете да направите. Туй, което сега имате в себе си, ще го носите, без да подозира светът, че сте ученици. Светът ще ви постави на ред изкушения, ще ви кара да правите това-онова, ще ви иска пари назаем, защото сте богати. Ако хората искат от вас пари назаем и вие им давате, не сте ученици. Ученикът не борави с пари, той

назаем пари не дава. Дойде някой да те пита: „Дългове имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Пари назаем даваш ли?“ – „Не давам.“ – „С какво се занимаваш тогава?“ – „Ученик съм.“ Изваждаш буквара и казваш: „Ето, с това се занимавам.“ – „Че какво се занимаваш с този буквар? Много глупав човек си бил ти!“ И наистина, какво ще кажете, ако видите един стогодишен дядо, с големи опитности в живота: взел буквар в ръка като някое малко момченце и чете. „Не можеш ли да пасеш овце, говеда, ами си взел този буквар?“ – „Не, моят буквар струва повече, отколкото пасенето на говедата. Аз се определих в пътя на ученика.“ И той, като ученик, започва да се занимава с Любовта, със Светлината, с Мира и с Радостта. Това са четирите предмета, които ученикът започва да проучва в началото на своя път. Той трябва да знае какво нещо е Любовта като предмет, да знае как да я прилага. Той трябва да знае какво нещо е Светлината като предмет и да може да я прилага. Той трябва да знае какво нещо е Мирът като вътрешно състояние на душата. Той трябва да знае какво нещо е Радостта като плод на всички блага, които съществуват в света. Той трябва да знае как да я употреби за благото на своето сърце, както и да бъде полезен на своите ближни – на майка си и на баща си: значи да им служи тъй, както Бог изисква, а това подразбира да изпълнява Волята Божия.

Сега разбрахте ли всичко ясно? Аз искам да бъда категоричен, да ме разберете добре и да не си служиш с неопределени думи. Въпреки това много неща остават неизяснени, но радвайте се на това. Колкото и да ви говоря – и 20, и 30 дена наред, па и цяла година, вие пак ще знаете толкова, колкото и сега знаете, т.е. вие ще знаете повече, но и задачите, които ви се дават, ще бъдат все по-сложни. В това отношение привидно вие като че ли ще бъдете на една и съща степен в знанията си. Някой ученик казва: „Да свърша първи клас, нищо повече не ми трябва.“ Като завърши първи клас, тогава пак казва: „Да свърша поне втори клас, не ми трябва повече да уча.“ Завършва втори клас, записва се в трети клас, и него завършва. Така минава клас след клас, докато най-после казва: „Хайде и университета да свърша, че да няма за

какво да мисля.“ Като завърши университета, казва: „Много малко зная, почти нищо.“ Това е хубавото – да съзнаваш, че не знаеш. Вървиш ли в този път, той е път на благословение. Любовта, Светлината, Мирът и Радостта са плодове на Божествения Дух. И ученикът почва да се храни с тия плодове. Любовта е първият плод на Духа. Значи ученикът вкусува от първия сладък плод, който узрява на Дървото на великия живот. Той трябва да вкуси от този плод! Защо? – Този плод носи Вечния живот.

Та като имате тази велика идея в себе си, като имате Любовта, всички разногласия, които съществуват в света, ще изчезнат. Мнозина идват при мене, искат да ги лекувам. Казвам: има четири начина за лекуване: начин за старозаветния, начин за новозаветния, начин за праведния човек и начин за ученика. Затова, когато дойде някой при мене да се лекува, ще го питам по кой начин иска да го лекувам, от кои хора е той. Ако е ученик, ще го лекувам по начина на ученика; ако е праведен, ще го лекувам по начина на праведния; ако е новозаветен, ще го лекувам по начина на новозаветния, и ако е старозаветен, ще го лекувам по начина на старозаветния. Новозаветният не може да се лекува по начина на праведния и праведният не може да се лекува по начина на ученика. В Природата съществува строг закон, който следи за изпълнението на това нещо.

По-нататък, като се дойде до науката, и там има четири начина за учене, четири вида наука: наука за старозаветния, наука за новозаветния, наука за праведния и наука за ученика. Науката на старозаветния не е наука за новозаветния, науката на новозаветния не е наука за праведния и науката за праведника не е наука за ученика. Науката на ученика е особена. Това трябва да знаете! Ако някой старозаветен иска да стане новозаветен, той трябва да измени начините и методите, по които живее: той трябва да измени своите схващания и разбирания в новозаветни. Той не може да борава със същите термини, със същите понятия, които е имал по-рано. Старозаветният човек казва за някого: „Този трябва да се обеси, да се убие, да се глоби. Закон има за прес-

тъпленията!“ Новозаветният казва: „Простете на този човек, смекчете наказанието му, пуснете го на свобода!“ Праведният казва: „Дайте условия на този човек да се повдигне, да работи. Дайте му пари назаем, да оправи работите си!“ Ученикът казва: „Пратете този човек на училище да се учи!“ Как постъпва бащата? Ако е старозаветен, праща сина си на нивата да оре. Ако е новозаветен, праща го да пасе говедата. Ако е праведен, оставя го вкъщи да готви. Ако е ученик, праща го на училище да се учи. Ореш ли – старозаветен си; пасеш ли говедата – новозаветен си; готвиш ли – праведен си; учиш ли – ученик си. Тъй е, нещата са категорични.

Ако разгледате хората в домовете, някои от тях са старозаветни, казват: „Дотегна ни да орем земята!“ Как няма да ви дотегне? Да ореш земята цели 20–30 години, това не е лесна работа. Няколко наши млади братя, идеалисти, работиха земята на „Изгрева“ няколко месеца, и един от тях ми казва: „Учителю, огрубях, отиде моят живот!“ Аз не му казвам нищо, но си мисля: как няма да огрубееш? Да копаяш, да ореш земята, това е старозаветният живот. Когато ние копаяме, с това искаме да насърчим старозаветните, да не се отчаят. Понякога отиваме при новозаветните, които пасат говедата. Гледаме: някой от тях легнал под една круша, излежава се, а говедата му наоколо пасат. По някой път и ние готвим манджи, насърчаваме праведните. Погледнеш орача – ръцете му са груби, твърди. Погледнеш говедаря – той е свободен човек: пасе говедата, а сам легнал под крушата, и като падне някоя круша на земята, взема я и я изяжда. Цял ден седи на чист въздух, вечер се връща вкъщи. Той е поправен, ръцете му са меки, гладки, никакви мазоли няма по тях. Погледнеш праведния – носи манджица, хлебец. Ръцете му са меки, гладки. Той разполага с повече средства за живеене. Погледнеш ученика – той се връща весел, засмян, казва: „Виж какво ни разправя днес учителят!“

Това е пътят, през който всички трябва да минете. Аз не говоря на присмех, но така е в действителност. По този път съм минал и аз, по този път ще минете и вие. Този път е създаден от Живата Природа. Природата е създала пътя на

старозаветния човек, на новозаветния, на праведния, и сега създава пътя на ученика. Пътят на ученика е Новият живот, който иде в света. По нямане на по-добър, на по-съответен термин, аз наричам този път „нов живот“ или „живот на ученика“ – в най-хубавия смисъл на думата. Вие ще имате предвид тия разграничения в живота. Като преминавате от старозаветния в новозаветния живот, всичко ценно от този живот ще пренесете в новозаветния. Като преминавате от новозаветния живот в живота на праведния, всичко ценно от този живот ще пренесете в живота на праведния. И най-после, всичко ценно от живота на праведния ще пренесете в живота на ученика. Само по този начин може да се създаде онова вътрешно единение между всички хора. Думата *единение* означава всички хора да живеят за Бога.

Как живеят хората днес? Дойде някой брат гост в някое село или в някой град, веднага го запитват: „Кога дойде?“ – „Вчера.“ – „Ами кога ще си отиваш?“ Той не знае какво да отговори – иска да поседи повечко, дошъл е на гости като ваш брат. След няколко седмици го запитват: „Имаш ли пари за път?“ Искат да му обърнат внимание, че много е седял. Те са се отегчили от него, а той е дошъл и не мисли да си заминава. И едните, и другите са старозаветни хора, които носят името ученици.

Сега, за да се създаде у вас хубавият, красивият живот на ученика, вие трябва да елиминирате от себе си първите три вида живот, да ги оставите настрана и да заживеете само с идеала на ученика. Само по този начин всеки от вас ще носи своето благо. В първите времена всеки ученик сам носеше хляба в торбата си. Всички ученици вкупом излизат вън, всред Природата, и там насядат на голямата трапеза. Учителят ги нарежда. Всички изваждат хляба си и започват да ядат. Тия от учениците, които нямат хляб, вземат от другите. Вечерта всички се връщат с празни торбички. На другия ден отиват на училище пак с пълни торби. Както виждате, и ние правим по същия начин. Така трябва да започне ученикът! Като отива на училище, той трябва да носи торба, пълна с хляб; вечер, като се връща, торбата му трябва да е празна.

На другия ден баща му и майка му пак ще напълнят торбата, а вечерта той ще се върне с празна торба. Това показва, че той се учи. Значи във физическия живот ученикът трябва да отива на училище с пълна торба, а с празен ум. Като се връща от училище, физическият живот е изпразнен, а умът, т.е. духовният, Божественият живот, е пълен. Това трябва да стане естествено, нормално състояние за всеки ученик. Когато едно нещо у вас се пълни, друго нещо трябва да се празни. Човек не може едновременно да богатее и материално, и духовно. Това е невъзможно! Не казвам, че трябва да сте сиромаси, но като ученици вие трябва да изпразвате торбата с вашите блага и да учите законите на Новия живот, или по-право, да учите живота на Великата Любов. Любовта носи всички методи, всички начини, чрез които светът може да се изправи, чрез които животът ви може да бъде щастлив.

Това са Божествени думи, думи на Божествения Дух, Който учи хората. Той носи новата наука в света. Затова ще изучавате себе си, ще изучавате околното си. Виждали ли сте красиво око? Красиво е човешкото око! Но ако го разглеждате без веждите, без клепачите, не можете да познаете какво изразява то, дали има израз на усмивка, или няма. Окоето е устойчиво, то не се изменя. Единственото нещо във видимия свят, което не претърпява почти никакви промени, е окоето. То никога не лъже. Сгреси ли човек, окоето веднага потъмнява. Стане ли праведен, окоето веднага става ясно, бистро. По окоето може да се чете всичко. Безпощадно е човешкото око! Когато човек не иска да се издаде, че е направил нещо лошо, затваря клепачите си. Когато някое дете иска да скрие нещо от майка си, гледа към земята. Майката казва: „Я си отвори очите, погледни ме!“ Няма човек в света, който като лъже, да не съзнава това. Той и като мисли, и като чувства, и като говори, съзнава, че не говори Истината. Той се бори с ума си, който му казва: „Ти не говориш право, не тури думата на място, коригирай се!“

Аз вземам ума на човека във висок смисъл, като разумно същество, което не лъже, а само коригира. Това, което не лъже у нас, е Божественият ум, който всякога говори Истината. На

този ум ние се осланяме. Като говорим за знанието, аз разбирам именно този ум, от който излизат Божествените мисли. Като дойде този ум у вас, той ще ви научи на всичко. Той е Духът. Казват за някого: „Този човек има порочен ум.“ – Не, няма порочни, няма покварени умове в света. Сърцето понякога може да се оцапа, може да се поквари, но умът винаги носи светлина. Понеже светлината е необходима, затова се изисква наука, в която сърцето да се не меси. Намеси ли се някъде сърцето, нещата се изопачават. Когато ученикът иска да бъде пръв, да има отлични бележки, това се диктува от неговите чувства, а не от мисълта. Когато някой човек иска да бъде праведен, да го познават всички, това се диктува пак от чувствата. Чистата, Божествената мисъл у човека елиминира всички посторонни, всички второстепенни мисли. Тя употребява чувствата като сили, които помагат за развитието, за растенето на мисълта. Пък един ден, когато ние станем чисти, хубави извори, хората сами ще ни намерят, ще ни оценят и ще започнат да говорят за нас. Ученикът обаче първо трябва да разбере, че най-необходимото нещо за него е да се учи.

Казвам: ученикът трябва да се подложи на една вътрешна самоанализа. Онези от вас, които са готови за това, да започнат вече, но искреност се изисква. Някой казва: „Аз ще се трудя, колкото мога, колкото сили Бог ми е дал.“ Това не е език на ученика. Ученикът казва: „Аз мога да направя всичко, каквото Учителят ми даде.“ Учителят не може да ви даде задача, която не можете да разрешите. Бог не може да иска от вас невъзможни работи. Ако Бог ни туря на известни изпитания, те ще бъдат такива, които ще имат добри резултати, ще извлечем добри уроци. Следователно всяко изпитание съответства на моята сила. Това изпитание ми е дадено като задача в живота, като един умствен акт, от който, след като го реша, ще стана по-силен. Да кажем, че вие минавате през една гора и в ръцете си носите торба, пълна със злато. Сядате на едно място да си починете и там заспите. Събуждате се, парите ги няма – изгубили сте ги, някой ги е взел. Защо изгубихте парите си? – Онзи, който ръководи съдбата

ви, знае, че през този път ще минат разбойници, и като видят торбата с парите, ще ги вземат, а вас ще убият. Като минат разбойниците покрай вас и не намерят нищо ценно, ще ви отминат, без да ви докоснат. Вие тогава се връщате назад, търсите парите си тук-там и ги намирате. Питате: „Защо изгубих парите си?“ – За да спечелиш живота си. Ще знаете: всяко препятствие в живота на ученика е специфичен акт, насочен с цел да го избави от някое по-голямо зло. Затова трябва да се благодари на Бога! Не е лесна работа да благодариш, да се научиш да се примиряваш с всички препятствия и мъчности в живота! Десет пъти най-малко ще се изпотиш, докато се научиш да благодариш!

Та казвам: ученикът може да превъзмогне всички мъчности! У нас има ред навици и мъчности, ред теории, които трябва да превъзмогнем, да разрешим. За в бъдеще, за да разберете човешката ръка, човешкото око, за да научите астрономията, астрологията, трябва да сте превъзможнали всички мъчности в живота си. Само ученикът може да се занимава с тези науки. Тези науки не са достъпни за онзи, който не е ученик. Той може да се занимава със старозаветна, с новозаветна астрология, с астрологията на праведния, но не може да се занимава с астрологията на ученика. Ако ти искаш да проникнеш в смисъла, който Бог е вложил в звездите, ако искаш да проникнеш във великото, което те крият в себе си, ти можеш да бъдеш ученик. Ученикът се отличава с голямо смирение, с голяма отстъпчивост – и на моралата прави път. Навсякъде той е последен, не мисли за себе си, готов е напълно самоотричане. Старозаветните хора навсякъде са първи. Гледате ги: влезли в някой вагон, първо място заели. На второ място седят новозаветните, на трето място – праведните, а на последно място – учениците. Ученикът обикаля тук-там и пита: „Тук има ли едно местенце и за мен?“ Качва се във вагона и заема най-последното място. Тази е отличителната черта на ученика. Не можеш ли да заемеш последното място, ученик не можеш да бъдеш. Христос е разбирал този закон и го е изказал със следните думи: „Когато те покани някой на гости, заеми последното място, да не би, като дойде гос-

подарят на този дом, да ти каже да отстъпиш твоето място, защото е определено за някой почтен гост.“ Тогава ти ще изгубиш уважението на окръжаващите. Като ученик ти ще заемеш последното място. Нека старозаветните, нека новозаветните, нека праведните хора заемат първите места, а ти като ученик ще заемеш последното място. Ученикът трябва да каже: „Докато всички хора спорят, докато разискват това-онова, аз ще се вслушвам в Божествения живот, който работи в мен, ще слушам какво Господ ми казва и ще уча.“

И тъй, ученикът не трябва да се дразни. Че се дразни, това не е грях. Ученикът не трябва да се сърди. Че се сърди, това не е грях. Ученикът не трябва да се съмнява. Че се съмнява, това не е грях. Съмнението е присъщо на старозаветния живот. Ученикът обаче трябва да работи над себе си. Идната година, като дойдете тук, искам да видя у всинца ви една малка промяна. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Това е закон на еволюция. Христос казва: „Ако е въпрос за въздържание, по-добре човек да се не жени.“ Всичко да става по свобода. Който от вас може, да мине напред, а който не може, пак да работи, но да чака своя ред. Казвам: на учениците предстои една от най-великите задачи. Тия от вас, които искат да бъдат ученици, аз ще ви събера, ще ви говоря на един нов, необикновен, съвсем специфичен език. Тогава старозаветни между вас няма да има, новозаветни няма да има и праведни няма да има. Ще има само ученици, с които ще мога да се разбера.

Сега, понеже между вас има и учени, и неучени, последните ще кажат: „Ние не можахме да разберем какво искаше да каже Учителя, той не се изясни напълно.“ Други ще кажат: „Учителя ни нападна малко – не трябваше да казва така.“ Действително, и при най-голямото добро, което човек иска да направи, все може да стане една малка погрешка. Ако вие имате няколко ученици, които ви обичат, и други, които не ви обичат, аз мога да направя всички да изменят мнението си за вас. Как? Представете си, че ви давам една кошница, пълна с ябълки – и големи, и малки, от различна големина, и ви казвам да ги раздадете на вашите ученици. Раздайте

малките ябълки на тия от учениците, които са ви обичали, които са ви носили цветя, и вижте какво ще направят. Те ще престанат да ви носят цветя и ще кажат: „Едно време ние имяхме добро мнение за вас, но сега го изменяме.“ Дайте от големите ябълки на тия ученици, които не са ви обичали, и вижте какво ще направят. Те ще започнат да ви обичат, да ви носят цветя, и ще кажат: „Ние не знаехме, че учителят ни бил толкова добър, не мислехме така за него.“ Но ако раздадете на всички ученици еднакво хубави, еднакво големи ябълки, те ще погледнат едни към други, ще видят, че ябълките са еднакви по големина и красота, и ще бъдат доволни.

Казвам: в света има една особена обстановка на нещата – че и при най-доброто и искрено желание да задоволите всички, не можете. Кошницата, която ви дават, е пълна с големи и с малки ябълки. На старозаветните ще дадете най-малките ябълки, на новозаветните – по-големите; на праведните – още по-големите, а на учениците, които са най-малко, ще дадете най-големите ябълки. Вие не можете да постъпите другояче, не можете да дадете на ученика малък плод. Ако намерите, че този символ не е сполучлив за разяснение на мисълта ми, ще ви дам друг символ. Представете си, че ми дават една чанта, пълна с различни книги: граматики, читанки, сметанки, разни научни и философски книги. Какво трябва да правя с тези книги? – Да ги раздам. По какъв начин? Трябва ли да дам философските и научните книги на онова дете, което сега влиза в първо отделение? – Не, на това дете аз ще дам буквара. Под малък плод, малка ябълка, аз разбирам този буквар. Кому ще дам философските и научните книги? – На онзи ученик, който е напреднал вече, който може да ги чете, разбира и прилага. Това значи голям плод, голяма ябълка. Аз ще раздам тия книги съобразно степента на развитието на всеки ученик. Това се подразбира и от примера с ябълките. Тук може да се постъпи само по един разумен начин. Другояче не може. Този начин е неизбежен.

Като употребявам този метод, някои ми се сърдят. От свое гледище те са прави да се сърдят. Казвам: ако ви покажат на едно угощение и ви турят на последното място, вие

ще се сърдите, но ако ви поканят да работите на лозето и ви турят на последно място, ще благодарите. Ако ви турят на лозето на първо място и на трапезата на първо място, или ако ви турят на лозето на последно място и на трапезата на последно място, ще имате два различни резултата. Това става по една необходимост, която се налага от самия живот. Все-таки един трябва да бъде пръв на лозето! Кой ще бъде първият на лозето? – Който знае да работи, който има здрави мишци и здрав гръбнак. И на трапезата трябва да има някой пръв! Кой ще бъде първият на трапезата? – Онзи, у когото вкусът е най-добре развит. Това са неизбежни неща. Ние обаче не можем да примирим противоречията в живота. Че някой имал повече, а друг – по-малко, това не определя живота.

Христос казва: „Животът не седи в неговото външно благо.“ Външните блага са относителни неща. Че имаш много или малко, причините се крият другаде. Ти ще желаеш да имаш, но главно ще желаеш да бъдеш ученик, да учиш, защото само ученикът има бъдеще в Царството Божие. Когато Царството Божие дойде на Земята, ученикът ще заеме най-почтеното място. Този живот има свой израз, затова трябва да се подготвяте за него. Иде едно велико бъдеще за хората, в което всеки ще заеме своето определено място: старозаветните ще бъдат орачи, новозаветните – говедари; праведните – готвачи, а учениците ще заемат най-високите длъжности. Защо? – На тях се дават тия места. Първите три категории хора ще бъдат ли доволни от своите служби? – Не, те постоянно ще викат, ще се сърдят.

Пророкът на миналото е изразил идеята за ученичеството в друг смисъл, като казва: „Всички хора ще придобият нов живот, ще бъдат научени от Господа да живеят тъй, както Той изисква.“ Така е. На всинца ви предстои нов живот, нова работа, различна от досегашната. Казвате: „Какво ще работим?“ Всички трябва да работим над себе си. Тази нова работа има своето определено време, има своята сила, има и своите помощници. Ако спазвате този велик закон, да четете и проучвате Свещената книга на живота, да изучавате живота

на великите хора, които са я писали, тя ще ви даде ценни упътвания. Новата наука започва да чертае велики методи и пътища на бъдещето. Само един човек с просветен ум, който се е решил да служи на Бога, може да види бъдещето. Пред вас седи велико бъдеще! По-хубави времена за учениците от сегашните не са наставали, но ако те не използват условията, и по-лоши времена не са наставали.

Христос казва: „Иде ден и сега е, когато онези, които чуят гласа Ми, ще излязат вън от гробовете и ще възкръснат.“ Кой ще чуят този глас? – Само учениците. Само те ще се обновят, само те ще възкръснат. Новият живот, възкресението е само за тях. Възкресението не е за старозаветните, не е за новозаветните, не е и за праведните. То е само за учениците, за хората на бъдещето, за хората на Новата култура. Те са работници в Царството Божие, те са хората на новата раса. Тя няма да бъде многобройна, но всички хора от тази раса ще бъдат мощни по ум, по сърце, по воля, по душа и по дух. Тези хора ще възстановят Царството Божие на Земята и ще кажат: „Възможно е всички ние да живеем в Любовта, възможно е всички ние да живеем в Светлината, възможно е всички ние да живеем в Мира, възможно е всички ние да живеем във вечната Радост, която Бог ни е дал!“

20 август, събота, 7 ч.

Ще се превърне в радост

*Бог царува на небето, Бог царува в живота.
Да бъде Името Му благословено!*

Ще ви прочета два образаца – един от Стария Завет и един от Новия Завет – и ще направя паралел между тях. Ще ви прочета 42-ра глава от Исая, от 1-ви до 16-и стих, и част от 16-а глава от Евангелието на Йоан, от 21-ви стих надолу.

Ако някой иска конкретно да се определи в какво се проявява разумният живот, за него могат да се дадат много дефиниции. Всеки от вас може да си даде по едно обяснение, но само едно от тях може да бъде напълно разбрано. Под думата *разумност* ние разбираме такива прояви, в които човек вижда една последователна, неразривна връзка във всички неща в Природата. Такъв човек ние наричаме *разумен*, защото и в злото, и в доброто той вижда една Божествена връзка. Аз не говоря за злото, което съществува извън нас, а за проявата на това зло, което е вътре в човека. Ние, съвременните хора, не познаваме външния, Божествения свят, както трябва, но имаме едно субективно схващане за този свят. Ние го познаваме дотолкова, доколкото сме в съприкосновение с него, доколкото усещаме, виждаме, чувстваме и мислим. Следователно, когато говорим за Слънцето, за звездите, ние ги разбираме дотолкова, доколкото имаме известна връзка, известни отношения с тях. Всеки от вас трябва да се стреми да дойде до това състояние – да чувства и да разбира тези връзки, тези отношения.

Когато говоря в беседите си, аз ви давам закони, правила, по които трябва да живеете; аз ви говоря за човека: какви са били първичните човешки идеали и какви трябва да бъдат хората за в бъдеще. Има един момент, който определя отношенията на хората. Например ти си работник, условил си се на работа при някой господар. Питам: кой е най-щастливият момент в тази работа? – Две възможности има. Най-щаст-

ливият момент за тебе може да бъде или когато се цаняваш при някой господар и отиваш на лозето му да работиш, или когато се връщаш от лозето и отиваш при този господар. Тук разумният човек трябва да разсъждава. Ако не обичаш господаря си, приятно ще ти бъде, когато се отдалечаваш от него. Ще кажеш: „Слава Богу, че мога да се отдалеча от този човек, да си поотдъхна малко!“ Това е особено психологическо състояние. Син и дъщеря, които не обичат родителите си, като се оженят, казват: „Добре, че се освободихме от тях.“ Когато казвате, че не обичате някого, това е едно естествено състояние, което се ражда у всички хора. То не е нито грях, нито престъпление. Това състояние се дължи на един неоформен, неорганизиран живот, в който съзнанието на човека не се проявява. Това се дължи на един неустроен свят, който е около вас. Обаче ако обичаш господаря си, най-щастливият момент за теб ще бъде, след като си ходил на лозето, да се върнеш при него.

Та ако ви попита някой кое е най-хубавото нещо в живота – да се отдалечаваш или да се приближаваш към някого, вие ще кажете: „Това зависи от обстоятелството дали обичаме, или не обичаме този човек.“ Това са факти в живота, това са отношения, а не максими и закони. И едното, и другото е потребно, т.е. потребно е и да се отдалечаваш, и да се приближаваш. Като не обичаш някого, потребно е да се отдалечиш от него, да отидеш на работа. Като обичаш някого, потребно е да се приближиш при него, да се върнеш от работа. Когато не обичаш някого, ти си започнал работата си; когато обичаш някого, ти си свършил работата си. Ти казваш: „Господи, не обичам този човек!“ Господ ти казва: „Иди на лозето!“ – „Господи, много обичам този човек!“ – „Върни се от работа, влез въщи и почивай!“ Следователно, когато не обичате някого, вие работите на Божията нива. Когато обичате някого, вие сте у дома си на почивка. Ето как разсъждавам аз. Това са изводи от живота.

Природата е разумна, тя използва всички наши състояния. Някой казва: „Аз не съм разположен, не обичам този човек.“ Природата казва: „Много добре, аз имам една хубава

работа за теб. Вземи тази малка мотичка и иди на лозето да покопаш!“ – „Ама ръцете ми се умориха, слаб съм.“ – „Няма нищо, всичко ще мине.“ – „Ама аз обичам еди-кой си човек.“ Природата казва: „Върни се сега вкъщи да почиваш.“ Разбира се, Природата не говори като нас. Тя има приятен, хубав глас и приятна усмивка. Нейната усмивка е необикновена. Усмихне ли ви се веднъж, вие никога не забравяте тази усмивка. Когато ти си нещо недоволен, Природата те приема любезно, усмихнато, и всичкото недоволство изчезва от тебе. Тя знае на кого да дава и как да дава. Това показва, че Господ познава всичките ни нужди и се отзовава точно навреме. Писанието казва: „Бог познава нашето естество. Той познава нашите слабости, нашите немощи.“ И най-силният дух, или някой велик ангел, като слезе на Земята, и той си поплаква малко. И на неговите очи се виждат по няколко сълзи. Докато той е на Небето между ангелите, в Божествения свят, дето няма никакви противоречия, живее добре, но като слезе на Земята, като се намери в онази гъста материя, между хората на греха, между тия дебели глави, между техните неразбранщини, казва: „На Небето ние не живеем така.“ Хората, като го слушат да говори тъй, казват му: „За какво небе говориш? Да не си сънувал нещо? Не те ли виждаме как си облечен? И ти си обикновен човек като нас.“ – Имат право хората. И този ангел се вижда в чудо, мисли си дали наистина някога е бил ангел, или е сънувал нещо подобно! Това състояние психологически е много вярно, всички сте го изпитвали. Някой път мислите, че сте много праведен, и вървите горд, изправен, казвате си: „Аз съм стабилен човек, нищо в света не може да ме разклати.“ – Да, така е, но докато си между праведни хора. Намериш ли се между грешни хора, така се опетняваш, че не можеш да се познаеш. И тогава казваш: „Дали съм аз, или не? Че съм аз, зная, но как е станало това, че съм се толкова опетнил, не зная.“ Опетняването на човека е външно състояние, дошло някъде от живота.

Та има един вътрешен закон в Природата, според който, когато човек иска да изправи грешките на хората, всички тия грешки се натрупват на неговия гръб. И този човек

хиляди пъти ще съжالياва, че се е заел с тази работа. Той казва: „Що ми трябваше да се заемам с хорските грешки?“ Всички грешки се награват наоколо му и казват: „Кажни ни какво трябва да правим?“ Погрешките в света търсят само лесния път. Една погрешка, като дойде при тебе, пита те: „Пари имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Като нямаш пари и си толкова беден, защо дойде на Земята?“ – „Ами хляб имаш ли?“ – „Нямам, но ще ви науча как да сеете, как да го обработвате.“ – „Като нямаш хляб, защо ни викаш?“ – „Имаш ли нещо приготвено за ядене?“ – „Нямам, но ще ви науча да си готвите.“ – „Ние не искаме да се учим.“

Сега искам да направя един паралел между някои мисли от Стария и от Новия Завет. Вие четете днес пророк Исайя, който е живял преди повече от 2000 години преди вас при мъчни и трудни условия и е произнесъл много хубави мисли. Например в 5-и стих от 42-ра глава той казва: „Така говори Бог, Господ, Който направи небесата и ги простря, Който разпростря земята с произведенията ѝ, Който дава дихание на людетe, които са на нея, и дух на тези, които ходят по нея.“ Тази мисъл не е разбрана даже и за вас. Ако я прочетете, ще кажете: „Какво иска да каже пророкът с тази мисъл?“ Казва се в стиха: „Така говори Бог, Господ.“ Съвременните богослови и философи казват, че Бог няма тяло. Щом няма тяло, с какво говори? Език няма като нас, а говори. Очи няма като нас, а вижда. Уши няма като нас, а чува. Ръце няма като нас, а всичко твори. Крака няма като нас, а навсякъде ходи, навред е. Следователно ние мислим, че всичко това, което имаме в този живот, е максимата на живота. Не, това е едно временно, преходно състояние на нещата. Ние не знаем разнообразните Божии пътища, които великата Божия Мъдрост е предвидила и начертала. Че днес сме така създадени в съзнанието на Бога, според Неговия велик план, това е в реда на нещата.

*Така говори Бог, Господ,
Който направи небесата и ги простря,
Който разпростря земята с произведенията ѝ.*

Кои са произведенията на земята? – Това са растенията, които са израз на низшия живот, на това, което произлиза от земята.

*Който дава дихание на людетe,
които са на нея.*

Значи на всички живи същества Бог даде живот, дихание – да дишат.

И дух на тези, които ходят по нея.

Това са хората, това е светът. Тия хора имат дух, ходят да работят – те всичко творят.

*Аз, Господ, те призовах в Правда,
и ще те взема за ръка, и ще те пазя,
и ще те поставя завет на людетe,
светлина на езичниците.*

„Аз, Господ, те призовах в Правда.“ „Аз, Господ, ги призовах в Правда.“ – Това са Божиите избраници, които Той вика от света да работят. На тия хора Бог дава дихание. Те са хора от света, у които съзнанието е пробудено. Тия хора, които имат Духа, у които съзнанието е пробудено, ще дойдат към нас. Това е неизбежно. Те не могат да останат в света тъй, както замътените веднъж от квачката яйца не могат да останат в кошницата. Седели ли са веднъж под квачката, въпросът е свършен с тях. Те ще се излюпят, пиленца ще излязат от тях и ще отидат при другите пиленца. Нищо не е в състояние да спре този процес. „Аз, Господ, ги призовах в Правда.“ – Господ призовава тия хора на първо място в Правда. Кой човек е праведен? Какво нещо е Правдата? – Правдата се обуславя от един вътрешен закон в човека.

*За да отвориш очите на слепите,
да извадиш затворените от затвор,
сediaщите в тъмнина из дома на тъмнината.*

Това ще бъде тяхната служба и сила.

Ще взема сега 21-ви стих, 16-а глава от Евангелието на Йоан:

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

*Жена кога ражда, на скръб е,
защото е дошъл часът ѝ;
а когато роди детето,
не помни вече тъгата си поради радостта,
че се е родил човек на света.*

Когато говоря за ученика, аз вземам думата *ученик* в тесен, а не в широк смисъл. В тесен смисъл на думата под *ученик* разбирам този, който учи тук, на Земята, в този ограничен кръг на живота. Той ще се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на този земен живот му позволяват. Като говоря за ученика в широк смисъл на думата, разбирам идейния ученик, който се учи и тук, на Земята, в този свят, и горе на Небето, в другия свят. Той никога не напуска Школата: денем се учи в лабораторията на Земята, а вечер отива горе, при своя Учител, който му преподава теория. На другия ден се връща пак на Земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията. Този ученик постоянно учи: горе на Небето учи теория, а долу на Земята – практика. Когато говоря за идейните ученици, подразбирам тия именно, които горе учат, а долу прилагат. Когато говоря за учениците в тесен смисъл на думата, разбирам тия, които учат на Земята, а като заспят вечерно време, не ходят горе да се учат. На другия ден, като станат, продължават пак да учат. Те нямат връзка с невидимия свят и не знаят дали са ученици, или не. Те казват: „Докато сме в училището, ученици сме, но като го свършим, не сме вече ученици.“ Идейните ученици, или тия, за които говоря в широк смисъл, знаят, че всякога са ученици. И в един живот, и във втори, и в трети, и в четвърти, те знаят, че всякога са били и ще бъдат ученици. И след време, когато нашата Земя, както и цялата Слънчева система, завършат своето развитие, те ще минат като ученици в нова школа, при нови условия. Бог тогава ще им даде друго име, а не името *ученици*. Думата *ученик* не е подходяща да изрази дълбоката идея, която е скрита в това понятие.

Аз искам да ме разбирате право, да не се обезсърчавате. Дали ще ме разберете право, или не, за мен е все едно, т.е. не

съм индиферентен, но казвам: ако ме разберете право, ще се радвам; ако ме разберете криво, ще скърбя малко – не тъй, както вие скърбите, но все ще имам едно неразположение. Представете си, че вие сте облекли своята бяла рокля като сняг, но дойде една муха, кацне върху роклята ви и остави на нея своето писмо, или по-право, своята визитна картичка. Писмото, което ви написва, е следното: „Имах честта да посетя хубавата ви рокля и за да знаете, че съм ви посетила, оставих си визитната картичка.“ Приятно ли е това посещение? – Не е приятно. Тази муха не е намерила пощенската кутия, там да остави писмото си. Често и вие правите като нея: напишете някое писмо и докато го занесете на пощата, за да не го забравите, забождайте го с една карфичка на някое от пердетата у вас. Вие, като погледнете тия писма на бялата ви рокля, казвате: „Тук ли намери тази муха да остави писмата си?“ Недоволни сте и започвате да чистите роклята си. Изяктивате я, но все остава едно неразположение у вас.

Ето защо, на първо място, от всинца ви се изисква едно широко разбиране на нещата. Аз зная последствията от неразбирането, затова обяснявам въпросите ту по един, ту по друг начин, за да не се пропусне някоя дума, от която да се произведе обратен резултат. Ако вие пратите някой работник на нивата, мислите ли, че правите добро за всички? – За домашните ви, за приятелите ви, за тия, на които дължите, това е добро, но за малките червейчета и буболечици в земята това е най-голямата пакост.

Вчера в беседата си аз казах, че старозаветните хора са орачи. Мнозина от вас си казаха: „Учителя нарича орачите старозаветници. Значи всички, които орат земята, са старозаветници.“ Вие трябва да знаете, че земеделието е най-висшата форма на старозаветния живот, защото той има и по-нисши форми: убийства, кражби и др. Значи орачът не убива, не краде, но хваща воловете, впряга ги и казва: „Хайде сега на работа! Вас поне намерих.“ И те, искат-не искат, цял ден орат. Той им казва: „Жена ми, децата ми са гладни, боси, трябва да се оре!“ Какво общо имат тия волове с неговите деца, с неговата жена, че били гладни, боси? Такова е него-

вото разбиране. То не влиза в съзнанието на воловете, които искат да бъдат свободни. Аз разглеждам в този случай воловете като съзнателни същества. Орачът продължава по-нататък да се разговаря с воловете: „Вие сте създадени от Бога да работите заради мен. Всички ние седим по-високо от вас, затова трябва да работите по цял ден, без да ви плащам, без да се оплаквате някому.“ Той взема след това един прът и ги помушва да вървят по-бързо. С какво ги храни при това? – С малко слама. В какво живеят? – В най-простия дам. Воловете се оплакват понякога, но господарят им не ги чува. Той намира, че техният дам е много добър. Това е неговото схващане. Аз говоря за същината на живота, а не специфично за вас. Аз разглеждам въпроса в широк смисъл, говоря за Целокупния живот, за пътя, през който цялото човечество минава. Засега човекът индивидуално, както и домът, и цялото общество, страдат. Няма същество в света, което да не страда. Старозаветният живот засяга всички. Ще знаете засега, че орачът е най-благодарната, най-висшата форма, която старозаветният живот може да произведе.

Сега, ако разгледаме старозаветния и новозаветния живот в тесен смисъл, Адам и Ева бяха старозаветни хора. Старозаветният живот създаде първия закон, който Ева написа. Тя казва: „Каквото Господ заповядва, няма да се разбира в неговата идейна форма, но ще се разбира тъй, както може да се приложи на Земята. Ние ще търсим вътрешния смисъл на нещата. В тях се крие друга философия.“ Адам и Ева, като ученици в рая, в разсъжденията си пред Дървото за познаване доброто и злото, по друг начин изтълкуваха Божиите закони. Мойсей пък тури начало на новозаветния живот. Той беше на границата между новозаветния и старозаветния живот, което се вижда в неговия личен живот. Законът се оформи при Мойсей.

Няма да се спирам повече върху тези въпроси, понеже те ще ни отдалечат от главната мисъл, ще предизвикат спор, разногласия в умовете ви. Това няма да ви доведе до правите разбирания, които са необходими за вас, защото Адам и Ева и днес са пак ученици на Земята и казват: „Колко сме били

глупави, като не сме разбирали Божиите закони; не сме разбирали Пътя, който Бог ни е чертал!“ Вие срещали ли сте Адам и Ева на Земята? Като ви питам дали сте ги срещали, ето каква е идеята, която трябва да разбирате. Закон е: големите реки не се вливат в малките, но малките реки винаги се вливат в големите. Ще изкажа тази мисъл в друга форма: малките реки се вливат в големите, а големите реки се разливат в малки. Когато говорим за разливане, разбираме един вътрешен процес, а именно: великото, мощното, силното се разлива в малкото. Водата от Великия океан се разлива и образува безброй малки поточета и извори. Те знаят своя произход, знаят, че са произлезли от Великия океан, и искат да се върнат в него. Значи разливането е излизане, а вливането е връщане. Следователно някой път великото ще се разлее в тебе. Тогава казвам: Бог е разлял в нас, а ние ще се върнем, ще се влеем в Него. Казвате: „Как ще се влеем в Бога? Нали ще изгубим своята самостоятелност?“ Ако Бог благоволява да се влее и да живее в теб, защо ти да не се влееш и да не живееш в Него? Влееш ли се в Бога, няма да се изгубиш. Както Бог, като се е разлял в нас, не се е изгубил, така и ние, като се влеем в Бога, няма да се изгубим. Както Бог всякога се познава в нас, така и ние, като се влеем в Бога, в Божественото, ще се познаваме. И като се влеете в Бога, ще имате най-хубави условия за развитие: за четене, за музика, за изкуство – каквото пожелаете от Бога, ще го постигнете.

Като казвам да се влеем в Бога, разбирам да ни се дадат най-добрите условия за развитие, най-добрият живот. По-добри условия от тия не могат да ви се дадат. От това благо вашите души ще се наситят, а няма да се преситят, както при яденето; ще бъдете доволни, ще придобиете вътрешна радост.

Аз ви давам тия неща като дефиниции, да ги държите в ума си, за да не изпаднете в противоречия. Някои от вас може да запитат: „Защо Учителя каза така? Защо при даден случай например постъпва тъй, а не иначе?“ Вие имате право да питате и мен, имате право да питате и Господа за много

неща. Например може да питате защо Господ тури Витоша на това място, на което е днес. Защо тури в полите ѝ село Драгалевци? Защо малко по-горе от селото постави манастира? На всички тия въпроси Господ ще ви даде ли отговор? – Не, ще мълчи. Интересувате се да знаете каква е била Витоша преди 2000 години, но Господ пак мълчи. Питате ангелите, и те мълчат. Защо? С това искат да ви кажат: „Вие сами прочетете тия неща! Проучете ги, всичко е написано по канарите, по пластовете, по дърветата, по изворите.“ Съвременните геолози, които изучават Земята, посвещават най-малко 20–30 години за изучаване на канарите, на земните пластове, и едва могат да напишат една малка книга. Донякъде те разбират езика на Живата Природа. Бог е скрил от нас нещата, защото иска да ни застави да мислим.

Та казвам: ние не трябва да тълкуваме скриването на нещата от Бога в лош смисъл. Ако тази книга е отворена като един лист и е достъпна за всички, знаете ли какво ще стане? – Ще дойдат всички ония благообразни посетители, като золниците – големите мухи, ще оставят върху всеки лист на тази книга своите визитни картички и ще си заминат. Ще можем ли да четем след тях от тази книга? – Не, те тъй ще поставят своите визитни картички, че трудно вече ще се чете. Следователно, за да се избавят от тия золници, мъдрите хора са намерили за добре да скрият всичко, да затворят тази свещена книга. Когато дойде онзи човек, който може да пази книгата със свещено чувство, със свещена чистота, нему е позволено да отвори книгата, да чете от нея и да разбере какво е писано във всички глави на тази книга. Като я прочете, той пак ще я затвори.

Жена, която ражда, на скръб е.

В Израиля се смятало за безчестие, за наказание, когато някоя жена не ражда. За тази фамилия, за този род се мислело или че е на израждане, или че е извън Божието благословение. Когато кажат за някого, че е роден от Бога, това е най-високото състояние, в което този човек се намира.

Жена, която ражда, на скръб е.

Защо? – Когато някоя жена ражда, тя се намира в неблагоприятни условия, не знае как ще роди. Има случаи при раждане, когато и майката умира, и детето умира. Но като се роди детето, майката забравя своята скръб и се радва, понеже човек се ражда в света.

Аз вземам думата *раждане* в най-красив смисъл. Всяка мисъл, която може да родим, представлява бременното състояние на жената. Жена, която зачева, добива самоувереност в себе си. Ще ви дам един образ за обяснение на идеята за раждането. На какво мяза жена, която не ражда? – Тя мяза на празна кесия. Тази кесия може да струва 10–20–50–100 лева, най-много 1000 лева, но ценна ли е тя? Кога става ценна? – Щом се напълни с английски звонкови пари. Колко струва тогава? – Милиони. Ние вече я пазим, носим я навсякъде със себе си, казваме: „Много е почтена тази кесия.“ Казвам тогава: това, което повдига майката, това, което я създава, е детето. Следователно детето създава условия да се прояви майката. Ето защо у майката има желание да роди дете. За да стане тя майка, непременно трябва да има дете.

Сега ние ще пренесем тази аналогия и в живота. Докато у човека не се събуди висшето съзнание, той е празна кесия, не може да мисли. Обаче в деня, в който зачене и дойде първата мисъл, той се напълва. Първата мисъл е Божествена. Той съзнава вече, че трябва да направи връзка с Бога. Първата мисъл е начало на истинския живот, а той е най-красивият живот. Този живот представлява първата връзка с Бога, първата връзка с Любовта, от която произтича всичко. Направиш ли тази връзка, животът ти тече като вода, лее се като музикални тонове. Щом тази връзка съществува, животът не е тежък, всички скърби и страдания лесно се носят. Но без тази връзка, без любов в живота ти, и при най-големите богатства и удобства, и при най-големите знания, ще се оплаквате като Соломон, най-мъдрият човек в света, който казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“

Когато Соломон е изказал тия думи, аз разбирам, че в сърцето му е нямало Любов. Това е един зов, едно мъчение, една тъга на душата. Той казва: „Всичко имам. Всичко, което

пожелах на Земята, придобих. И цар бях, и богатства имах, и жени имах, и робини имах, ядох и пих, изучавах Природата и нейните закони, и знания имах, но великото, което търсех, което исках да придобия за своята душа, не можах да намеря. Безсмислен е животът. Суета на суетите, всичко е суета!“ При това, забележете, Соломон беше посветен, адепт беше. Той принадлежеше към Школата на есеите³, отдето придоби своите знания, но за неговото падение му дадох един добър урок. Той беше учен човек, знаеше за идването на Христа. В *Екклесиаст* казва: „Прави, каквото щеш, но знай, че един ден ще даваш отговор за всичко.“ В осма глава на *Притчите* Соломон казва: „Веселих се и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Той разбра Любовта. И като казва: „Суета на суетите, всичко е суета“, той съзна, че изгуби нещо, което Бог му беше дал. Той изгуби Синовите Божии, след това се зае да изправи живота си. Соломон беше ученик, един от служителите на Христа. Когато Христос слезе на Земята, и Соломон беше там. Той търсеше Любовта.

Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ – Отец е Великата Любов. Павел казва: „Бог е Любов.“ Следователно, когато казваме, че Христос е с нас, ние разбираме Божиата Любов. Когато се оплакваме от живота, разбираме, че Божиата Любов не е с нас. Любовта не е физическо нещо, което може да се изгуби. Когато казвате, че сте изгубили Любовта си, това подразбира, че връзката между вас и Любовта е прекъсната. Тази връзка отново може да се направи, да се възстанови, но само чрез правата мисъл.

В първата беседа ви говорих за пътя на ученика. За да разберете пътя на ученика, трябваше да ви говоря за четирите вида живот. Какъв трябва да бъде пътят на ученика? Колко елемента трябва да влизат в него? – Четири елемента: Любов, Светлина, Мир и Радост. Това са предмети, въпроси за изучаване. Ученикът на Новия живот трябва да изучава Любовта, Светлината, Мира и Радостта всестранно, а не тъй, както обикновените хора ги изучават.

Та казвам: в живота съществува една вътрешна връзка, една вътрешна философия, която трябва да се оформи, да се

изучи от вашите нови възгледи. Без тази философия вие не можете да живеете, т.е. ще живеете, но не Божествен живот, а обикновен. Божествените познания се придобиват и развиват само чрез закона на Любовта. Аз искам вие да влезете в Новия живот и да работите със закона на Любовта. Дето има Любов, има и Светлина; дето има Светлина, има и Мир; дето има Мир, има и Радост. И обратно: дето няма Любов, няма и Светлина; дето няма Светлина, няма и Мир; дето няма Мир, няма и Радост. Когато някой казва, че е изгубил своята Радост, разбирам, че там липсва Любов, липсва Светлина, липсва и Мир. Може да имате някаква малка любов, но тя не е в състояние да ви даде тази Радост, за която душата копнее.

Сега аз ще направя друга аналогия. Едно разумно същество не може да се роди от някое глупаво същество. Например една овца не може да роди едно разумно дете. Законът е такъв. Детето ще мяза на майка си и на баща си. Неговата интелигентност и неговите знания представляват сбор от тия на бащата и майката. Детето е резултат. Синът и дъщерята не могат да стоят по-горе от майката и бащата. Понякога по издръжливост, по вътрешни разбирания, по проява, те могат да стоят по-високо от родителите си, но това е едно външно заблуждение. Ако една река се разлее и обхване десет километра пространство, а друга, при същото количество вода, се стесни и обхване само един километър пространство, питам: първата река повече вода ли ще има от втората? – И двете реки имат едно и също количество вода, но резултатите от тях ще бъдат различни. В какво отношение? – Тази река, която е обхванала десет километра пространство, след като се стесни, ще остави повече утайки на тия места, отдето се е прибрала, и те ще бъдат по-плодородни. Втората река, при която водата се е стеснила, ще се отличава с голямо движение. Следователно там, дето широчината се намалява, движението се увеличава; там, дето широчината се увеличава, движението се намалява. Дето движението е по-силно, там животът е по-голям, по-интензивен.

Ето защо, за да почне дейността в човека, той непременно трябва да се ограничи, да се стесни. Щом дойде деятел-

ността в живота, ще дойдат скърби, страдания и противоречия. Скърбите и страданията в живота са резултат от човешкото неразбиране на нещата. В тия случаи хората се намират в противоречие, питат: „Защо Бог е допуснал известни неща, защо е създал тия разнообразни форми в живота?“ Да допуснем, че в един вол, който оре на нивата, би се събудило по-висше, човешко съзнание, и той се намери в тези тежки, непоносими условия за него: цял ден оре на нивата, а после влиза в своя дам завързан, лишен от свобода. Знаете ли колко би се озлобил този вол? Но благодарение на това, че по-висшето съзнание у животните се явява временно и пак се оттегля, а остава обикновеното им съзнание, което лесно ги примирява, те си казват: „Такава е Волята Божия!“ Животните чрез своето съзнание живеят в един по-нисш свят.

Казвам: понякога и хората като животните минават през едно по-нисше съзнание от човешкото, та не чувстват тъй силно положението си. Нима положението на ония затворници, които ги бият по няколко пъти на ден, които ги оставят да лежат на голи подове, хранят ги само със сух хляб и вода и ги лишават от работа, е по-добро от положението на животните? Казвам: ние, съвременните хора, трябва да бъдем проводници на Божията мисъл! Ако само четем Библията и я тълкуваме физически, ще намерим хубави работи в нея, но ще бъдем обикновени хора. Ако имате всичкото знание на Соломон, ще бъдете обикновени хора и в края на краищата ще кажете като него: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Някои религиозни, духовни хора, казват: „Ние можем да влезем в Божествения свят, без да минем по пътя на Соломон.“ – Не, за да влезете в Божествения свят, непременно трябва да минете по пътя на Соломон, да добиете знанията на света, и тогава ще имате един плюс. На това придобито вече знание трябва да турите подквасата на новия живот. Тази подкваса ще бъде Божествената Любов, която ще извади от тези знания всичко съществено и необходимо за новия живот. И тогава всичко съществено, което ни остане, ще се употреби за благото на нашата душа и за благото на нашите ближни.

И тъй, вие трябва да започнете с Любовта! Тя трябва да се роди у вас. За да се роди Любовта, все трябва да има една материална форма, чрез която да се прояви. И тия, у които се ражда Любовта, както и тия, които я отглеждат, имат някакъв материален образ. Да вземем например онзи велик скулптор, който вае статуята на Диана – богинята на Любовта. Той представя в материален образ Любовта, и след това я туря на един висок пиедестал, да я гледат хората. Всички пазят, почитат тази статуя. Защо? – Тя представлява Любовта. Казвам: ако хората почитат тази статуя, колко повече трябва да се почита една човешка форма, в която Бог, Любовта, може да се прояви. Щом статуята се почита, колко повече трябва да се почита човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух? Значи ние трябва да зачитаме всеки човек. За кого? – За Онзи, Когото любим.

Значи ние не можем да поставим в живота си друга основа, освен Любовта. Но не можем да придобием Любовта, докато нямаме Любов към Бога. Най-първо трябва да любим Бога. Не любим ли Бога, не можем да любим и хората. Като не обичаме някой човек, вижда ни се много обикновен: лицето му дребно, очите му хлътнали – с нищо не ни привлича. То е същото положение, както ако вземете една празна кесия: погледнете я оттук-оттам – вижда ви се изцапана, стара, и я захвърляте настрана. Но ако напълня тази кесия със звонкови, вие я вземате, казвате: „Чудесна е тази кесия!“ Вече не обръщате внимание на нейната външна форма, че била стара, но разглеждате какво е вложено в нея, какво е нейното вътрешно съдържание. Вие виждате някоя жена, майка на десет деца, и казвате: „Много е почерняла тази жена, очите ѝ са хлътнали.“ Как няма да почернее! Тя е майка на толкова деца! Да, но в душата на тази жена е вложена една свещена идея, за което децата ѝ я обичат от сърце и ще ѝ се отплатят. Те я чакат да дойде от работа, посрещат я, радват ѝ се, викат ѝ *мамо*.

Когато човек има благоволенieto на Бога, той ще види Божията Любов в лицето на своята майка или на своя баща, или в когото и да е друг. Но колко е тъжно, когато някой син

няма майка и баща! Той казва: „Да имах поне майчица!“ Ходи той навсякъде, въздиша, тъжи – няма де да се спре. Той не е като другите хора. Хубаво е да имаш майка, да ѝ кажеш: „Мамо!“ Хубаво е да имаш баща, да му кажеш: „Татко!“ Като кажеш *татко*, той отваря кесията си, праща те на училище. Като кажеш *мамо*, тя постила леглото ти да си починеш, а на сутринта ти дава чисти, хубави дрехи, помилва те, целуне те и те праща на училище със своето благословение. Майката изпраща детето си на училище, и тя учи за него. Когато някой момък се влюби в една мома, той се влюбва заради майка си, нея търси. Във всяка мома той търси майка си, и в която я намери, нея обиква. Момъкът люби момата, докато майката е там. Щом майката я напусне, той вече не я люби. Когато една мома каже, че нейният възлюбен не я обича, това показва, че майката не е там. Плаче ли някоя мома, то е, защото Любовта я е напуснала – майката не е там. Хората казват тогава: „Има нещо кривичко в тази работа.“

Ще ви дам един пример, да видите как това *кривичко* разваля всички работи. Няколко помаци се заели да правят една турска джамия. Правилото там било през всичкото време, докато правят джамията, да не се употреби нито една българска дума. Тръгнали тия помаци из близката гора да търсят дървета за строежа на джамията. Като търсели дървета из гората, говорели помежду си само на турски, казвали си: „Това дърво е хубаво, високо, валчесто, но на върха е малко кривичко.“ Щом дохождали при думата *кривичко*, казвали я на български. Ходжата, като ги чувал, казвал им: „Опетнихте джамията, употребихте българската дума *кривичко*.“ Тръгвали отново да търсят дървета из гората, но не намирали прави дървета, всички били на върха малко кривички, и джамията останала недовършена само заради българската дума *кривичко*. Казвам: всички хора започват работите си добре, но на върха излизат малко кривички. Значи всичките ни работи са като на помаците – на върха са малко кривички, затова и до днес още не можем да направим джамията. Защо? – Защото употребяваме българската дума *кривичко*. Не вземайте думата *кривичко* в буквален смисъл.

Често слушам да казвате за някои: „Тия хора не могат да направят нищо.“ – Не говорете така. Кога хората не могат да направят нищо? – Когато не обичат. Например когато ти не обичаш някого, казваш: „Не мога да направя това.“ Когато го обичаш, казваш: „Всичко мога да направя заради него!“ Когато не обичаш някого, посрещаш го от официалната врата, но когато го обичаш, и от прозореца излизаш да го посрещнеш. Значи за Любовта навсякъде има врати. Като ви говоря така, не вземайте думите ми лично за този и онзи или за тази и онази. Вие може да имате някакъв спор помежду си, обаче не правете никакви сравнения, не казвайте, че тази или онази сестра не обича никого. Мислете принципиално върху въпроса какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. Този е най-главният въпрос засега, решението на който от вас именно зависи. Можете ли заради Бога, заради Неговата Любов, да разрешите вашите задачи в живота? Ако можете, кажете си: „Заради Божията Любов аз мога да уча, слуга мога да стана, без пари мога да работя, гладен мога да ходя, деца мога да отглеждам – всички задачи, които Бог ми е определил, с приятност мога да изпълня.“ Като се върнете при Бога, ще видите как сте решили всички тия задачи.

Какви задачи имате да решавате? – Например споровете, които се явяват между вас – това са малки задачи. Някой ви е казал една обидна дума – това е една малка задача – да трансформирате нейната енергия. Няма обидни думи в света. Една обидна дума – това е визитната картичка на онази благочестива муха. Тъй трябва да разсъждавате. Вие може да разсъждавате и по друг начин, да кажете: „Ако тази муха имаше моите разбирания, моето съзнание, не би оставила визитната си картичка на моята рокля, затова благодаря на Господа, че не съм муха, да правя пакости като нея.“ Всеки човек, който не разсъждава правилно, който върши престъпления, има съзнанието на мухата. Когато Бог е вложил Любовта и Светлината във вас, когато ви е облякъл в Мира и Радостта, а вие оставяте визитните си картички тук-таме, питам: какви са вашите разбирания?

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

Ще ви приведа един пример, за да ви изтъкна някои от методите, по които хората постъпват помежду си. Например случва се някой от учениците на Школата да излезе пред другарите си да им държи една хубава беседа, в която изтъква някои техни погрешки или някои техни неправилни прояви. Той казва например, че еди-кои си братя или сестри били фанатици, правили молитвите си явно, пред другите хора, и ставали за посмешище, и т.н. Всичко това той изнася чистосърдечно, искрено, с цел да се изправят тия погрешки, но какво излиза от този метод? – Всички изтъкнати погрешки на другите се нахвърлят върху самия него. В Природата съществува следният закон: когато някой човек изнася погрешките на другите, тия погрешки ще окажат известно влияние върху него тъй, както някой отровен или задушлив газ ще окаже влияние върху този, който работи с него. Но че този човек изнасял верни факти, това нищо не значи – законът действа и в този случай. Защо? – Методът, по който този брат постъпва, е прав, но има нещо „кривичко“ на върха. Понякога и аз си служа с този метод, изнасям погрешките на някой ученик на всеослушание. После той ми казва: „Учителю, защо изнесохте погрешката ми публично, не можахте ли да ми я кажете лично?“ Казвам му: „Слушай, аз имам голямо почитание и уважение към твоето ухо. Ако кажа погрешката ти направо, т.е. отблизо, гласът ми ще прозвучи тъй силно, че има опасност тъпанчето ти да се пукне. Обаче като изказвам погрешката публично, аз намалявам силата ѝ, като вземам върху себе си половината от товара.“ В такъв случай предпочитам да страдам аз, отколкото вие. Важното е целта да се постигне.

Тъй щото не мислете, че когато изнасям недъзите на хората, не вземам нищо от тях. Не, аз поемам половината от тях. Голямо внимание се изисква, когато се изнасят погрешките на хората. Съзнанието им трябва да бъде будно, иначе конците могат да се скъсат. Когато се изнасят чужди погрешки, това трябва да става с по възможност по-голяма благост и чистота, с по-голямо благородство от страна на този, който ги изнася. Друго нещо е по-важно: изнасяйте

погрешките на хората само тогава, когато Господ ви каже. Кажете ли ви Той, ще се обърнете много внимателно към братаси и ще му кажете: „Братко, изнасям твоята погрешка публично, защото Господ ми каза да направя така.“ Аз предпочитам да извърша Волята Божия и да вляза в стълкновение със света, отколкото да премълча и да вляза в стълкновение с Бога. Когато Павел изнасял известни погрешки на хората от свое име, той казвал: „Ще ме извините, аз говоря от свое име, Господ не ми е казал да сторя това.“ Той знаел, че ще понесе половината товар. Затова всеки, който попадне в този закон, ако не може да носи товара, лицето му потъмнява, той се обезсърчава и казва: „Защо се наех да говоря на тия хора, щом не ме разбраха?“ Хората пък, на които той говори, си казват: „Защо този човек ни напада така? Нали и ние искаме да служим на Бога?“

Аз искам по този начин да ви изнеса два метода, чрез които може да се въздейства на хората, когато искаме да изправим някои техни погрешки: или направо, лично на тях да ги казваме, или публично. Някой път от невидимия свят казват някому: „Изнеси погрешките на този човек и за последствията не мисли.“ Та когато някой брат или някоя сестра изнасят каква и да е идея, вие ги изслушвайте внимателно, постарайте се да проникнете в тяхната мисъл, да видите какво се крие в нея. От ваше гледище вие знаете как седи въпросът, но ако погледнете от гледището на този, който ви говори, това ще хвърли нова светлина във вашите умове и вие ще имате една придобивка. Тия, които говорят на хората, аз мога да уподобя на рибари, които хвърлят мрежата във водата, а тия, които ги слушат и възприемат, уподобявам на купувачите на тази риба. При това, известно е на всички, че рибарите, които ловят рибата, печелят по-малко от тия, които я продават. Онзи, който лови рибата, хвърля мрежата във водата, изважда я, пак я хвърля – и това се продължава по цели 4–5 часа наред; той цял се измокря и ще го видите, едва уловил няколко риби. И след това са недоволни от него, казват му: „Защо улови толкова малко риба? При това тази риба не струва!“ – Не, не обезсърчавайте този човек! Кажете

му: „Хубава е рибата, друг път повече ще уловиш. Засега това е достатъчно.“ Затова казвам и на вас, като на ученици: насърчавайте ценните идеи, които възникват помежду ви. Поощрявайте се в знанията, а не се ограничавайте. Не казвайте, че не ви трябват знания! Знания са нужни за всинца ви: и за напредналите, и за по-слабите.

Този събор по своите идеи, по всичко, което става, е особен. Ние сме пред очите на Господа, имаме Неговото благословение, имаме подкрепата на всички братя в това дело по целия свят. Ние имаме подкрепата и на ангелите. Не мислете какво сте и кои сте. Ние имаме Божието благоволение, а то е хубавото. Някои казват: „Дали ще успее нашето дело?“ – Това не влиза в нашата програма. Ние не повдигаме този въпрос. Дали ще успее делото, или не, по този въпрос не мислете. Дето е Бог, там е бъдещето. Казвате: „Кои ще дойдат при нас?“ – Които трябва да дойдат, те са дошли вече. Ако дойдат всички хора, де ще се съберат? Представете си, че тук дойдат 20 000 души. Как ще се настанят? Тогава вие няма да можете да ме виждате. Физически много хора не могат да се съберат в такова малко пространство. Има друг начин, по който тия хора могат да се съберат и да се видят в едно малко пространство. Това е идейният начин.

Като говоря за себе си, аз разбирам идейно нещата. Понякога съм облечен в празничните си дрехи, понякога в простите си дрехи. Вие забелязвате това и казвате: „Днес Учителя е облечен с всекидневните си дрехи. Защо ли?“ Казвам: такава е Волята Божия. Господ ми казва: „Днес ще се облечеш с обикновените си дрехи и ще слезеш при тия хора да им говориш на техния език.“ Друг ден Господ ми казва: „Ще напуснеш работата си сега, ще излезеш на пътя и там ще видиш два вола, впрегнати в кола. Те отдавна се молят. Ще се спреш при тях, ще ги помилваш малко по гърба и ще си заминеш.“ Това е из моя интимен живот. Аз излизам на пътя, намирам воловете, помилвам ги и се каня да се връщам назад, когато господарят им ме изгледва учудено и ме запитва: „Какво правиш?“ Той е изненадан от тази постъпка спрямо воловете си, които всеки ден налага на общо основание. Аз изваж-

дам три-четири златни монети от джоба си, давам му ги и казвам: „Моля ти се, гледай воловете много добре! Те хубаво изпълняват службата си. Ако ме слушаш, и друг път ще ти дам няколко от тия монети.“ След това си заминавам. Воловете, като се върнат вечерта у дома си, казват: „Днес мина покрай нас един човек, потупа ни, помилва ни малко по гърбовете и от този момент нашият господар омекна. До вчера ни биеше, мушкаше ни с остен, а от днес е мек, внимателен към нас. Не знаем коя е причината.“ Аз зная коя е причината. Господ ми каза да оставя професорската си работа и да отида да помилвам тия два вола, а на господаря им да дам 3-4 златни монети. И като отида при този човек, няма да му разправам, че Господ ме е пратил, но ще му говоря на научен език. Казвам му: „Слушай, приятелю, твоите волове са от първокачествена порода, други като тях няма да намериш, затова добре ги храни, добре ги гледай. Те вършат работата си много усърдно.“ На воловете, след като ги помилвам, казвам: „Не бойте се, имайте търпение, постоянно се молете! След една година положението ви ще се измени.“ И наистина, този човек намира отнякъде Евангелие, започва да го чете, става вегетарианец, захвърля остена, разбира, че не трябва да се измъчват животните, и след една година аз го виждам да оре на нивата с тия волове и тихо да им говори: „Ха, чоджум, ха, братко, хайде да поорем малко!“ Като пооре с тях 3-4 часа, освобождава ги. Господарят и воловете започват вече да се разбират. Всеки има този господар в себе си.

Ще ви направя една аналогия сега. Аз съм решил вече да посетя вашите господари. Вас ще потупам по гърбовете, а на господарите ви ще дам по няколко звонкови монети, като им кажа: „Бъдете тъй добри да пазите вашите слуги. Те ви работят усърдно, подобни на тях няма да намерите.“ Какво ще кажете вие тогава? Че външните условия на живота са се подобрили, че обществото е започнало да гледа на вас с по-добро око, и т.н. Сега мнозина от вас казват: „Учителю, не може ли да се измени това лошо мнение на обществото спрямо нас? Не може ли да се изменят техните възгледи по отношение на нас? Те ни спъват с това. Трябва да се направи

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

нещо! Докато не ни знаят от кои сме, изслушват ни, щом се научат от кои хора сме, резервират се вече.“ Казвам: има един начин, по който хората могат да ви слушат. Кой е този начин? – Ако през тази година приложите Любовта, за която ви говоря, ако приложите Светлината, която иде отгоре и която предавам през себе си, ако приемете и Мира, и Радостта, които идат отгоре, всички препятствия ще се стопят. И тогава ще говорите на хората тъй красноречиво, че всички ще ви слушат. За да премахнете препятствията в света, трябва да имате жив контакт с разумните сили в Природата. Тия сили се предават само чрез контакт. Дойдете ли в контакт с тях, те ще потекат във вас, ще стопят всички ледове и снегове.

Та казвам: противоречията във вашия ум трябва да изчезнат, да няма никаква натегнатост между вас. Някой казва: „Хладно ми е сърцето. Аз нямам определен възглед за Бога.“ Казвам му: „Бог е Любов.“ – „Но това е неопределен възглед за мен.“ – „Тогава започни да обичаш майка си по новия начин!“ – „Обикнах я, но пак ми липсва нещо.“ – „Обикни баща си!“ – „Обикнах и него, но пак ми липсва нещо.“ – „Обикни братата си!“ – „Пак ми липсва нещо.“ – „Обикни сестра си!“ – „Още нещо ми липсва.“ – „Обикни слугата си, всички същества, обикни най-последен и врага си!“ Щом обикне и най-последния, той казва: „Учителю, разбрах вече смисъла на Любовта.“

И тъй, на всеки, който не познава Любовта, казвам: „Приложи Любовта в нейната пълнота! Докато в душата ти тече Божествената Радост, слез до най-големите дълбочини и ще познаеш, че Божията Любов е подействала там, и ти си изпълнил Волята Божия.“ Само по този начин ще познаете смисъла на Любовта. Ако приложите Любовта, вратите на вашия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето, ще започне да влиза у вас по един естествен начин. Тогава вие ще се запознаете с проблемите на Новия живот. В света днес има добродетелни, талантиливи хора, които са слезли да работят с единствена цел да запознаят хората с тия проблеми. Казвате: „Това е светска наука!“ – Няма светска наука, има само една

свещена наука, в която работят много учени, трудолюбиви хора, които изучават Божественото. Те именно ще отворят своите съкровищници и ще извадят пред света новото знание, новото разбиране, което имат.

Питам ви: какво трябва да правят онези, на които умовете са празни, т.е. не съдържат нищо ново? – Те ще постъпят по същия начин, както постъпват със своята кесия, в която има стари неща без никаква цена. Те хвърлят ли кесията си? – Не, изваждат всичко старо от нея, всичко онова, което няма цена, и я напълват с нещо ново, ценно. Когато казвам, че трябва да изпразните ума и сърцето си, подразбирам, че трябва да извадите навън всичко онова, което се е обезценило, трябва да изхвърлите навън всички стари идеи, понятия, схващания и разбирания за морала и да турите, да влеете в себе си Божественото, а То само по себе си ще се определи. Пуснете Любовта във вашия ум, и тя сама ще покаже своето естество! Вие само ще слушате. Когато майката роди детето, тя ли го учи да говори? – Не, тя му дава възможност само да се прояви. Най-първо детето почва да бълби, издава някакви звукове и постепенно проговаря. Майката само го поправя. Има деца, на които езикът никак не се сплита, те лесно, ясно говорят. Адептите като малки деца не се нуждаят много от майките си да ги поправят. Те ще направят най-много 2–3 грешки при говоренето си, и скоро след това започват да говорят добре. Така и вие, като вложите Божественото в себе си, То ще обнови вашия живот.

Христос казва: „Жена, която ражда, на скръб е.“ Всеки човек, който е дошъл на света, в скръб е, и за да влезе в Божествения свят, трябва да роди. Човек не може да роди в грешния свят – там има вечно помятане, вследствие на което се ражда скръбта. В света най-хубавите идеи се помятат. Кое е реализирано в света? – Там храмове се развалят, училища се развалят, майки се развалят, деца се развалят, сестри се развалят, братя се развалят, слуги се развалят – всичко в света се разваля. Добре се започва там, но отпосле всичко се разваля и свършва зле.

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

Казвам: ако искате да добиете, да родите великата, новата мисъл, ако искате да добиете новата наука, непременно трябва да влезете в Божествения свят, да добиете Любовта, Светлината, Мира и Радостта. Вие може да влезете в този свят, но трябва да спазвате всички правила, които съществуват там. Стария живот с всички негови привички ще оставите настрана. Всеки от вас, като става сутрин, ще се помоли на Бога, ще каже: „Господи, дай благословение и на моите братя, както даваш и на мен! Аз ще Те слушам, както ме учиш. Ще прилагам Любовта, според както е Твоята воля.“ В живота често ние сами си причиняваме нещастия, вреди. Как? – Като изтъкваме греховете на хората. Нека благодарим в душата си за всяка скръб, която иде, и да кажем като псалмопевеца: „Добре ми стана, че се наскърбих.“ Кой го наскърби? – Майка му. Колко майки наскърбяват дъщерите си! Те им казват: „Де ходи днес? Ти трябва да седиш въкъщи! Я сними новите дрехи. Стига си ходила да играеш на хорото! Я вземи кърчага, та иди за вода!“ Зле ли мисли тази майка? Злото ли желае на дъщеря си? – Не, тя има най-доброто желание дъщеря ѝ да бъде честна и почитана. Майката не е против това дъщеря ѝ да обича, но казва: „Ти трябва да обикнеш най-добрия, най-благородния момък, а не когото пръв срещнеш на пътя си.“ Дъщерята мисли, че майка ѝ иска да ограничава нейната любов, и казва: „Ти едно време се любеше, а сега мен ограничаваш.“ Не, това ограничение, нито пък свободата, която бихте имали, не разрешават още великия закон на Любовта. Ние трябва да се любим, трябва да се обичаме, но как? Ако момата намери някой момък, който още на другия ден ще я свали от колата си, той има ли любов? – Няма. Но има честни хора в света, които, преди да се оженят, казват на своята възлюбена: „Днес аз те обичам, но доколко време ще трае моята обич, не мога да кажа, гарантирам най-много до една година. Ако си готова само за една година да напуснеш родителите си и да ме последваш, дойди с мен.“

Ще ви приведа един подобен пример. Имаше в Сливен една добра мома, която се влюбва в един от най-добрите

братя там, иска да се ожени за него. Той беше си дал обещание да не се жени, имал за това някакви причини. Пита ме тя да се ожени ли за него. Казвам ѝ: „Вие не сте един за друг. Неговото предназначение сега не е да се жени.“ Тя казва: „Аз го обичам, искам да се ожения за него, та ако ще след три години да си замина.“ Казвам ѝ: „И три години няма да живеете заедно.“ Тя не ме послуша, ожениха се. След една година само той бяга на една страна, тя – на друга. Като ме срещна след това, тя казва: „Кой знаеше, че така ще излезе?“ Аз ѝ казах, но тя искаше да провери. Не мислеше злото, но така излезе. Този брат обичаше да чете, да философства, не беше за семеен живот. Тя ходи на работа да печели, а той по цял ден се разхожда с цигара в уста и казва: „Това ще ми купиш, онова ще ми направиш“, и т.н. Казвам: докато човек не уреди въпроса със своето здраве, докато не уреди работите си с Бога, той не може да се жени.

Една от максимите на Новото учение е следната: жена, която не може да гледа един мъж, не го обича; мъж, който не може да гледа една жена, не я обича; приятел, който не може да уреди работите на приятеля си като свои, не го обича; господар, който не може да гледа на слугата си като на свой човек, не го обича; слуга, който не може да гледа работите на господаря си като свои, не го обича. Как трябва да се отнасяме един към друг? – Да покажем готовност за услуга във всички трудни моменти, във всички трудни задачи, които имаме да разрешим. Трябва да има нещо, по което да се отличаваме от света! Засега вие трябва да благодарите на светските хора. Те представляват за вас велико училище. Писанието казва: „Не обичайте света!“ Това значи: ако възлюбите първо света, а после Бога, ще се спънете, ще се отдалечите от Него. Възлюбете първо Бога, и един ден, когато Го познаете, Той ще ви заведе в света и ще ви запознае с него. Следователно днес Бог ни казва това, което едно време е казал на Адам и на Ева: „Ще ядете от плодовете на всички дървета, но няма да ядете само от плода на Дървото за познаване доброто и злото.“ Или, с други думи, Бог сега казва на всички хора: „Всичко в света може да обичате, но света няма да обичате, този плод няма да

опитвате.“ Някой казва: „Защо да не обичаме света?“ – Може да го обичате, но ще мязате на Адам и Ева: боси и със скъсани дрехи ще ходите. Света можете да изучавате, но от плодовете му няма да ядете. Като казвам „света“, аз разбирам Божествения живот. Ще се занимавате с Божествения живот, ще изучавате Божественото знание, което има приложение навсякъде в света. Само така ще постигнете това, което желаете.

Тук, между вас, има орачи. Ако ме слушате и ходите по новия начин, като засеете десет декара земя, ще изкарате толкова плод, като че сте сели сто декара. Значи трудът ви ще се намали и ще ви остане свободно време за четене. Орачът е най-високият израз на старозаветния живот. Когато се роди Христос, кои дойдоха първи да Му се поклонят? Старозаветни ли дойдоха? – Не, овчарите дойдоха най-напред, а те са новозаветни. Новозаветните казват на своите овци: „Ние не искаме повече да ви мъчим, ще ви оставим да пасете свободно. Тъй ни учи Учителя. Ще ви пазим от вълци, но с условие да снемате от време на време горната ви дреха и да издояваме млякото ви. Такъв е законът. Ние имаме деца, жени, трябва да ги храним. Ние сме реформирали вече живота си, няма да ви изтезваме, но ще ни услужвате с вашата вълна и с вашето мляко.“ Христос е казал: „Ако имаш две дрехи, дай горната на брата си.“ В този стих това се разбира така – да дадеш горната си дреха на своя господар. И тогава овцете казват: „Понеже нашият господар казва така, вземете вълната ни да се облечете и млякото ни да се нахраните.“ Животът на овчаря представлява по-висок стадий от този на орача.

Какво представлява животът на праведния? – Той е по-висш стадий от този на овчаря. Аз го уподобих на готвач. Той не вика хората на угощение, но туря си бяла престилка, готви, нарежда чиниите на масата и усмихнато на всички казва: „Заповядайте!“ Богатите и разумните хора сами идват при него. Той им услужва, препоръчва се за служител на Новото учение, но след като се наядат, пошепва на ухото им: „Слушайте, аз вълна не искам, мляко не искам, но отворете кесиите си, златото не ви трябва, аз го обирам. Вие ще оставите златото си в моята кесия.“ Гостилничарят има работа с

праведни, с разумни хора.

Аз ви давам тези идеи, за да разбирате вашите душевни състояния. Ще се наблюдавате и ще анализирате вашите душевни състояния. Ще си кажете: „Днес аз съм орач, изпълнявам най-високото занятие от старозаветния живот. Днес съм овчар, изпълнявам най-благородното занятие на новозаветния живот, но още вземам млякото и вълната на овцете. Днес съм гостилничар, заемам най-високото положение от живота на праведния. Разговарям се с разумни хора, но вземам златото им.“ Ние не сме още свободни хора. Най-после дохождаме до Новия живот, до живота на ученика, който не иска нищо. Той се занимава с Любовта, със Светлината, с Мира и с Радостта. Това е истинският живот. Но докато дойдете до него, вие не можете да се освободите от другите три вида живот: орач ви е потребен, овчар ви е потребен, гостилничар ви е потребен. Ако искате да имате щастие у дома си, трябва да имате орач, трябва да имате овчар, трябва да имате гостилничар. Искате ли да имате радост у дома си, искате ли да имате Божието благословение, непременно трябва да имате и един ученик. Когато се съберат в дома ви орачът, овчарят, гостилничарят и ученикът, трябва да се научи от всеки по нещо. Орачът ме научи на нещо, овчарят ме научи на нещо, праведният ме научи на нещо, и сега ученикът ще ме научи на Новото учение. Аз вземам *ученика* във великия смисъл на думата. От невидимия свят ще изпратят в дома ви един ученик, който всяка вечер ще отива на Небето да се учи, а денем, като се върне, ще ви разправя какво е научил за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта. Той ще носи хубавите неща, ще ви ги разправя, а вие ще се учите от него.

Някой казва: „Хубаво е да има човек посещението на Духа.“ Казвам: добре е да има човек в дома си на пансион един ученик, да го учи на Любовта. Понякога той ще има добрината да ви заведе в училището, да видите неговия Учител. Вие не можете да отидете сами при Учителя. Трябва да има някой ученик – да ви заведе. Един ученик води друг ученик. Ученикът сам никога не може да отиде при своя Учител. По същия начин, за да отидем при Бога, непременно трябва

някой да ни заведе. Казвате: „Има неща в нас, които Духът разработва. Затова Той ще ни заведе при нашия Учител и ще ни покаже пътя на спасението.“ Кой е този Дух? – Христос. Кой е Христос? – Любовта, която работи с усърдие и с радост. Ако ви кажа, че е време вече да се отворят очите ви – те са отворени. Изисква се да се махне само едно малко було, но за мнозина от вас това ще причини голям страх. Като влезете в духовния живот, в Новия живот, както го наричам, неизбежно ще срещнете на пътя си едно огледало, в което ще видите и красивото, и грозното в себе си, и веднага ще се уплашите. Затова е нужно човек да бъде подготвен, иначе в него ще се яви скръб, че не е достоен за този път. В това огледало ще видите всички ваши минали съществувания, затова ще ви прекарат през един подготвителен път, дето ще видите друго огледало, а после, като ви приготвят, ще се натъкнете на страшното огледало. Ученици, които бързат много, като влязат в духовния живот, натъкват се именно на второто огледало и не издържат. Те падат, стават, докато най-после се отчаят и казват: „Тази работа не е за мен, аз съм много грешен човек.“ И погледнеш, този човек хванал кривия път. Затова, влезеш ли в духовния живот, не бързай, чакай да се подготвиш, да се калиш добре, и тогава, като видиш лицето си, ще знаеш вече какво се изисква от теб да работиш. Това е една велика Истина.

Вие се намирате в преддверието на Новия живот. На вратата на всеки едно от вас може да похлопат още утре и да ви повикат. Аз не говоря за физическо влизане в Новия живот, не искам да умрете, че така да влезете, но казвам: когато Господ похлопа на вашето съзнание, вие може да умрете и пак да живеете на Земята. Това е вече едно съзнателно умиране, съзнателна смърт. Павел казва: „Аз умрях, и вече Христос живее в мене.“ Той казва, че е умрял, а го виждаме да ходи, да говори. Как е възможно онзи, който е умрял, да продължава да живее? – Това показва, че Павел е умрял като съзнание, а Христос живее в него като Любов, като висше съзнание. Той чу гласа, който му казваше: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ – „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм

Исус, стани и иди, дето ти кажа.“

Сега Господ и на вас казва: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Щом ние не проявяваме Божията Любов, това не е ли гонене на Господа? Казвате: „Не е дошло още времето за тази Любов.“ – Не, точно сега е времето ѝ. Светът никога не е чувствал такава нужда от Любов, каквато сега чувства. Такива страдания, такива падения, такъв мрак съществуват днес в света! Сега се изискват силни души, силни ученици, които не само да говорят за Любовта, но да я изявяват и прилагат в света, да подкрепят тия души. Знаете ли колко хора пъшкат, плачат, страдат в своите домове, без да има кой да им каже една утешителна, една насърчителна дума? Господ ви казва: „Намерете тия души и им помогнете!“ Те ходят в църкви, свещи палят, молят се – и не могат да се утешат. Учат се – и не могат да се утешат. Пари имат – и не могат да се утешат. Те казват: „Господи, изпрати някого да ни даде Светлина, да ни упъти в този свят!“ Казвате: „Нали са учени хора!“ – Колко учени, колко видни хора има в Европа, които са писали научни книги, но обикалят из църквите, четат Библията, с голямо усърдие търсят Великата Истина. И вие трябва да имате това усърдие да търсите Великата Истина.

Като ви говоря така, ако нямате разположение да ме слушате със закона на Любовта, със закона на Светлината, със закона на Мира и със закона на Радостта, вие няма да разберете смисъла на думите ми и те ще имат за вас обикновено съдържание. И Библията да четете, пак няма да разберете дълбокия смисъл, който е вложен в нея. Днес Господ ви говори. Аз не искам да ви изпитвам какво бихте поискали от Него, но казвам: когато Господ се яви при Соломон, който на времето си беше адепт, какво поиска той от Бога? – Знание и мъдрост. Той направи крив избор. Избра мъчния път и не можа да устои в него. Затова казвам ви: не избирайте трудния път на Соломон, но изберете пътя на Любовта. Този път е път на страдания, на скърби в света, но дето има страдания и скърби, там е Любовта. Втората стъпка след Любовта е пътят на Светлината. Правило е да започнете с Любовта, после със Светлината, след това с Мира, и най-после с Радостта.

Тогава ще дойде втората фаза, трудният път – пътят на Мъдростта. Ако не минете по този естествен път, цял свят може да обиколите, може да изучите всички школи на великите Учители в света, които носят Божието Слово, но всички ще имат само една определена Божествена идея – те не могат да изменят този Божествен път. Навсякъде ще ви кажат: „Първата стъпка в живота – това е пътят на Любовта.“ Пътят на Мъдростта е най-трудният – той е път само за Учителите. Соломон избра този път, защото имаше високо мнение за себе си. Той мислеше, че може да стане Учител на Израиля. Той създаде един храм, но колко пъти трябваше той да се събаря! Този храм показва, че знанието, което Соломон имаше за Божествения свят, не почиваше на здрава основа.

Та казвам: колко пъти може да се събори и вашето здание! Това показва, че има Правда в света! Едно общество се събаря и пак се съгражда. Значи има нещо, върху което животът, обществата почиват, и без което не могат да се съградят. Христос казва: „Аз съм съградил тази църква върху канара и вратите адови няма да я преодолеят.“ Коя е тази канара? – Любовта. Ако вие съградите живота си върху Любовта, нищо не е в състояние да го разклати. Аз не говоря за външните форми на Любовта, нито за вашето външно верую, но за всичко онова, което живее дълбоко във вас.

*Жена, която ражда, на скръб е,
но като роди, скръбта ѝ се превръща на радост,
защото човек се е родил на света.*

Започнете да раждате с Любов. Раждате ли с любов, вашето дете няма да умре и скръбта ви ще се превърне на радост. Ако раждате без любов, то ще умре. Законът е такъв. Животът се определя от Любовта. При сегашното положение, в което се намирате, само ония хора са разумни, които страдат дълбоко и съзнателно. Бъдещето е на страната на страдащите. Две мнения по това няма. Онези, които страдат дълбоко, душата им се раздрусва тъй, като че светът се руши в тях. Те чувстват не само своите страдания, но и тия на целия свят, на всички същества. Аз чувствам страданията

на всички разумни и неразумни същества, на всички малки и големи; моята душа се разтърсва, но аз зная причините на тия страдания. Затова аз съм против изкуствените страдания, които хората си създават. И без това в света има достатъчно страдания – не туряйте нито косъм повече върху тях! Съмнението, недоверието, подозрението са изкуствени страдания, затова ги избягвайте, не ги създавайте сами, защото те ще донесат други, по-тежки страдания.

Ето защо всички велики Учители препоръчват на учениците си различни методи за придобиване на самообладание. Колко трудно е човек да се самовлада! И сега, понеже някои от вас сте заченали Божественото, аз ви преподавам Учението на Любовта.

Някои от вас, като слушат беседите, схващат, като че аз отричам вашите усилия. Две сестри се разговарят: „От толкова години насам правим големи усилия, работим, искаме да станем ученици, а като че ли никакъв резултат нямаме – тъй изглежда от думите на Учителя!“ Аз виждам всичко това, то си е дало своите резултати, но разглеждам въпроса в широк смисъл, говоря ви какъв трябва да бъде великият идеал на ученика. Това трябва да бъде стремеж, импулс в живота ви, но бъдете уверени: колкото малко и да направите, Бог ще го благослови. Не мислете, че Той ще пренебрегне малкото, което сте направили. Бог казва: „Ако някой човек даде само една чаша вода комуто и да е с любов, Аз ще го благословя.“ Тъй щото всяко нещо, което направите с любов, то е заради вас. Казвам: ако вие мислите, чувствате и действате право, това е благо най-първо за самите вас и за вашите приятели, и после за окръжаващите ви. Само така можете да бъдете носители на Божествения живот.

Та казвам: ще дойдат отвън хора да ви изкушават, ще имат желание да ви станат учители. Те ще ви казват: „Знаете ли, че там, дето ходите да ви проповядват, се всява деление между народа?“ – Не, деление не съществува в света. В света има развиване, разклонение, но не и деление. В биологията се казва, че клетката се размножава чрез деление. Не, в клетките не става никакво деление, а се извършва един вътрешен

процес на разклоняване. Клетките растат и се размножават тъй, както корените, клонищата, цветовете и плодовете на едно дърво. И в живота няма деление, но има разклонение. Това са закони. Онези хора, които не разбират дълбокия смисъл на тия закони, говорят за деление, но ние вървим по закона на разклонението. Делението произвежда смърт, а разклонението е процес на Великия Живот, който работи в света. Следователно жена, която ражда, се намира в закона на разклонението. По този начин Божественото приижда в живота.

И тъй, ще се стараете да се освободите от заблуждени-
ята в живота. Понякога ви се вижда странно защо виждате един и същ предмет в разни фази. Ще ви обясня това нещо по следния начин. Някой казва: „Аз видях сянката на едикое си дърво на изток.“ Аз вадя заключение, че този човек е наблюдавал това дърво при залез слънце. Друг казва: „Сянката на това дърво, което наблюдавах, беше към запад.“ Значи той го е наблюдавал при изгрев слънце. Първият, който наблюдава дървото при залез слънце, има по-малка светлина от този, който го наблюдава при изгрев слънце. Условията, обстановката на техните наблюдения е различна. След това се събират двамата и започват да спорят накъде е сянката на това дърво – на изток или на запад, и започват да вадят свои заключения. Следователно, когато някой човек греши, казвам: сянката му е на изток. Когато някой човек прави добро, казвам: сянката му е на запад. Питате ме: „Какво мнение имате за еди-кой си човек?“ Отговарям ви символически: сянката на този човек е на запад. Вие вече разбирате, че той е добър човек, прави добро някому. За друг човек казвам, че сянката му е на изток. Вие разбирате, че той прави зло. Ако говорим за човека на Правдата, сянката му не може да бъде на изток, защото Правдата излиза от изток, отгоре, а сянката ѝ ще бъде всякога надолу, дето е запад. Това са вътрешни разбирания на законите в живота. Когато човек страда, сянката му е към запад, когато се радва – към изток.

В миналото, когато държах беседи, след беседата ще дойде някой у дома да ме пита де е Господ. Аз му казвам:

„На радо сърце ще ти отговоря де е Господ, но сега е време за обяд, и понеже сме гладни, нека най-първо да се нахраним, а после ще говорим.“ Поканвам го на обяд у дома, нагостя го добре, дам му чашка винце, развесели се той и вече забравя да ме пита де е Господ. Погледне часа – късно станало вече, и той си отива. На другия ден пак дохожда да поговорим. Аз го поканвам пак на обяд и той забравя да ме пита по въпроса, който го интересува. Вие казвате: „Когато някой човек скърби, дайте му чашка винце да пие, да забрави тъгата си.“ – Не, това е криво разбиране. Ти ще дадеш чашка винце на възлюбения, на човека, когото обичаш. Това подразбира, че му даваш нещо от своята любов. Тази любов ще го повдигне и той ще забрави своите страдания. С какво трябва да се напълни чашата му? – С онова словесно, златно вино, от което да забрави всички свои скърби и страдания. Облечи този човек – той е окъсан, гол. Божията Любов подразбира жертва.

Питам ви: знаете ли изкуството да черпите? В София сега има много кръчмари, не зная колко са на брой. Ще благодаря на този, който ми каже тяхното число. Аз се радвам, че има толкова много кръчмари в София, защото ако един ден те се научат да черпят по новия начин, по-добри хора от тях няма да има.

*Жена, която ражда, на скръб е,
но когато роди, забравя своята скръб.*

Вие сте в последната фаза на това раждане, затова ви е нужен мир и спокойствие. Човек може да роди една велика идея само при спокойно състояние на своя дух. Когато великият музикант твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато великият поет твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато някоя жена ражда, и тя иска благоприятни условия. Колко повече са необходими тия благоприятни условия за нас, които трябва да родим великата мисъл! Какво е нужно, за да дойдат тия благоприятни условия? – Молитва. Само молитвата може да създаде тия благоприятни, тия благотворни влияния върху нас. Молит-

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

вата е връзка, и Любовта може да дойде в света само по пътя на тази връзка. Мнозина не знаят да се молят. Молитвата не седи във външно четене и шепнене на молитви, но целият ни живот трябва да се превърне във вътрешна молитва, за да приготвим условия за идване на Любовта в нас. Дойде ли тя, в душата ни се явява светлина, мир и радост.

Някои казват, че религиозните хора се сковавали. Как няма да се сковават? Такова е обществото, такава е и неговата религия. Общество, което сковава, е общество без любов. Религия, която сковава, е религия без любов. Наука, която сковава, е наука без любов. Дето има сковаване, там има мраз, студ. Дето има любов, има разширение, мисъл, богатство. Мислиш ли, това е признак, че Любовта е дошла. Любовта ви посещава вече и аз искам да бъдете готови. Тя хлопа на сърцата ви – да не се уплашите. Някои казват: „Тия хора, които ние обичаме, заслужават ли нашата любов?“ – Не задавайте такива въпроси. Тия хора, които вие обичате, всякога заслужават вашата любов.

Христос казва:

*Любете Бога с всичкото си сърце,
с всичкия си ум, с всичката си душа
и с всичката си сила;
любете ближния си като себе си;
любете и враговете си!*

Този стих има мистически смисъл, но само мистикът може да схване какво значи да любиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; да любиш ближния си като себе си, и най-после да любиш и врага си. Вие, като ученици, трябва да разберете дълбокия смисъл на този стих. Това е задача за вас, която за в бъдеще трябва да разрешите.

И тъй, ако приложите сега закона на Любовта, вие ще имате малки практически резултати. Всяко учение трябва да има поне малки практически резултати, които да покажат, че и най-малката работа се благославя. Ако си музикант, работата ти ще се благослови; ако си художник, работата

ти ще се благослови; ако си орач, работата ти ще се благослови; ако си чиновник, работата ти ще се благослови – Бог благославя всички. Вие трябва да бъдете доволни от труда си. Имате ли това вътрешно доволство и благодарност за условията, при които Бог ви е поставил, при най-големите мъчнотии в живота си ще чувате вътрешния глас, който ще ви казва: „Не бойте се, всичко ще се нареди и скръбта ви ще се превърне в радост.“ Но вие трябва да учите и да прилагате. Силна мисъл се изисква от вас! Ученикът трябва да има права мисъл! Той трябва да избере един положителен път в своя живот, трябва да знае кои предмети ще изучава, и най-после той трябва да роди. Щом роди, той вече влиза в Школата и Учителят му ще го посрещне. Вие не си задавайте въпроса дали сте ученици, или не. Не си задавайте и въпроса дали сте старозаветни, новозаветни, праведни или ученици. Това са течения в общия живот. Старозаветният живот тече в стомаха на човека; новозаветният живот – в дробовете; животът на праведния – в мозъка, а животът на ученика – в душата. Животът на ученика е почвата, върху която ще сеете и орете новото. От тази почва за в бъдеще ще се създаде новата култура. Навсякъде по света има условия за раждане на новото, за създаване на новите хора. Те ще бъдат хората на Шестата раса, която аз наричам *учениците на великата Божествена Школа*, които носят новата мисъл, които са служители на великия Господ, създател на всичко в света. В религиозния живот тия хора наричат светии.

Казвам: всички вие трябва да бъдете готови да възприемете това Учение, та като дойде при вас един от учениците, да намери готова среда за работа. За да се реализира Божествената идея, непременно трябва да се съединят един ученик от Небето и един от Земята – да образуват цял ученик. И Христос, когато дойде на Земята, след Него дойде и другият ученик отгоре. Кой беше този ученик? – Духът. Той дойде и влезе в Христа. Като дойде този ученик отгоре, и двамата започнаха да проповядват. Такъв е законът на Земята. Казва се в Писанието: „Ще положи Духа Си върху Него.“ По същия начин, щом и вие сте ученици, Господ ще положи Духа Си

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

върху вас и вие ще изнесете малкото, което Бог ви е определил. То е малко повидимому, но туй малко ще възрасте във вашата душа и животът ви ще се осмисли.

И сега аз искам всички вие на първо място да бъдете радостни, на второ място – да имате Мир, на трето място – Светлина; и на четвърто място – Любов. Любовта да ви бъде тил. Това е един естествен закон, който съществува на Земята. Какво прави една разумна майка, когато тръгне на път с децата си? – Тя оставя децата да вървят напред. Децата вървят напред, а тя след тях. Значи Радостта трябва да върви напред, а Мирът, Светлината и Любовта трябва да вървят назад. Неразумните майки постъпват по обратен път: те вървят напред, а оставят децата си да вървят след тях, да хленчат. Когато една майка остави детето си назад да хленчи, това вече говори, че тя не е разумна майка. Аз желая вашите деца да вървят напред. Щом те са напред, вие сте ученици на Новото учение. Щом те са назад, вие сте хора на старото учение.

Жена, която ражда, на скръб е.

Значи и вие ще имате малко скръб. Христос казва: „Сега имате скръб, но Аз пак ще ви видя, и тогава скръбта ви ще се превърне в радост.“ Това състояние показва само един момент от духовното събуждане на човека. Когато великата мисъл дойде у вас и вие се пробудите, ще имате едно вътрешно преживяване, което искам да остане завинаги у вас. Аз искам да запазите радостта, която придобиете, за през целия си живот. Не е достатъчно тази радост да я придобиете само за един ден, или за една седмица, или за една година, но дойде ли веднъж при вас, да я задържите завинаги. Приемете ли радостта, ще придобиете това благословение, което Бог е вложил в нея. На всинца ви трябва сега едно вътрешно прозрение – да разбирате нещата. Някои хора от света трябва да се убеждават, но вас няма какво да убеждаваме. На вас казваме: „Елате, вижте, опитайте!“ Пророците са казвали: „Както ни е Господ научил.“ Христос казва: „Както Ме е Отец научил.“ На вас казвам: както Той ви учи отвъ-

тре, така ще постъпвате. Ще постъпвате съобразно знанието, което имате, според това, което слушате, и според това, как Божият Дух ви учи отвътре. Любовта ще ви научи как да постъпвате. Бъдете уверени, че всичко ще се завърши по един Божествен начин. Бъдещето е на Бога.

Христос казва: „Всеки, който първом търси Царството Божие и Неговата Правда, нему всичко друго му се дава.“ Затова търсете на първо място Радостта, после Мира, след това Светлината, и най-после Любовта. Нека Любовта бъде тил в живота ви. Само по този начин вие ще можете да разрешите всички мъчнотии, които ви се представят. Те не се разрешават теоретически. Аз бих желал всички вие да разрешите тия неща свободно, без никакви външни давления от страна на когото и да е. Ако видиш, че някой брат постъпва с някого по начин, какъвто ти не одобряваш, не го съветвай, не го изобличавай, но ти постъпи с него тъй, както намираш за правилно. Ще ви дам един конкретен пример. Идва при този ваш брат друг някой да му иска пари назаем. Той се отнася с него грубо и не му дава пари. Ти виждаш това нещо и не го одобряваш. Няма защо да съветваш брата си как трябва да постъпи, но ще се обърнеш внимателно към нуждаещия се и ще му кажеш: „Братко, извини, ти си изпратен до мене, сбъркал си адреса, не си отишъл на определеното място. Ето, заповядай тази сума, послужи си с нея!“ Постъпиш ли така, ти ще повдигнеш брата си в очите на другите. Благородство се изисква от всинца ви. Вие можете да изнасяте погрешките на хората, но в Божественото учение е правило да се постъпва с благородство и любов. Трябва ли ние, които сме във великото благословение, във Великия океан, да се смущаваме от малките нещастия, които ни сполетяват? Великият океан трябва ли да рони сълзи, че малката речица може да опетни брега му? Той ще се поусмихне и ще каже: „Всеки, който се влива в мене, утаява се и бистър става.“ В моите води всички мътни реки се утаяват, всички философски системи се утаяват, всички религиозни системи се утаяват и остава само великото, Божественото. Хората ще познаят, че само Бог управлява света и само Неговите

закони са вечни.

Следователно ще излезем смело пред света и ще кажем: „Ние сме длъжни най-първо да изпълним Божия закон, а след това ще изпълним и вашия закон. Ние трябва да бъдем верни на нашия закон. Искате ли да не изменяме на вашия закон, най-първо трябва да бъдем верни на нашия закон.“ Някой път вие се плашите от това какво ще каже държавата. От коя държава се плашите? Вие се плашите от управниците. От кои управници се плашите? Чудни сте вие! Дойде един праведен човек в света, а някой замисля да излезе насреща му с револвер. Питам: вие гърмели ли сте срещу човек, когото Бог е пратил на света? Можете ли да гърмите срещу светлината? Можете ли да направите дупка в океана? Докато аз съм във физическо тяло на Земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана ли със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на Земята. Докато един задушлив, един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек. Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази постъпка. Японците преследваха посланика на Оомото – Онисабуро Дегучи⁴, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се разтърси от страшни земетресения. Отгоре им казват: „Няма да вдигате шум против Божиите посланици.“ Всеки народ, който се е опитал да се противопостави на Божиите посланици, не е виждал добро.

И сега българите мислят, че могат да се повдигнат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи, това са Божии закони. Ако българите се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на Земята. Те казват: „Този човек е самозванец.“ – Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към мене, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях. Ако те изменят отношенията си към мене, и външният свят ще измени отношенията си спрямо тях. Външният свят ги счита за

нечестни хора, за разбойници. Ще кажете: „Как може това?“ – Ще ви кажа. Всеки, който се обявява против Божиите пратеници, обявява се срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще. И казва Христос: „Всички, които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, те са крадци и разбойници.“ Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде. Христос дойде и придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? – Не. Христовото учение е Божествено. Значи Бог призовава хората. Щом е така, Христос, който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. Буда, Мохамед също тъй са дошли от Бога, Негови пратеници са те.

Аз не трябва да се спирам върху това, какво мислят хората за мене; не трябва да обръщам внимание на омразата в света. Зная, че има готови хора в този народ, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз зная, че между този народ има старозаветни, има новозаветни, има праведни хора, има и ученици – има от всички категории хора. Ако аз съм дошъл между този народ, дошъл съм за учениците – те ме интересуват. За праведните хора, както и за новозаветните и за старозаветните, има кой да се интересува. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да имате вяра, че Бог е на наша страна. Когато дойде до изгълнение на Волята Божия, ние ще работим, няма да отстъпваме нито на косъм. Никога досега учениците не са отстъпвали от своя път. Те са били подлагани на мъчения, на горения, на страдания, но всякога са отивали с радост. Трябва да знаете, че всичко, което се повдига срещу Бога, срещу Любовта, се дължи на невежеството в света.

Казвам: учениците трябва да имат жива, положителна вяра, да живеят с Радостта, с Мира, със Светлината и с Любовта. Бъдещето е пред вас, ще го опитате. Хиляди хора преди вас са страдали и работили за Бога. И днес хиляди хора живеят, страдат и работят за Бога. И за в бъдеще хиляди хора ще живеят и ще работят за Бога. Един ден ще видите връзката, която съществува между всички тия хора. Тогава ще разберете какъв е Божественият план, предвиден за Неговото

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

дело. Ние се радваме, когато Божието дело успява в света. Старозаветните подготвят пътя за новозаветните, новозаветните подготвят пътя за праведните, праведните подготвят пътя за учениците, а учениците подготвят пътя за идване Царството Божие на Земята.

Тази е задачата на всинца ни – да подготвим този път. Учениците са ангажирани с тази трудна задача. Те ще срещнат много препятствия, но всички препятствия ще се разтопят като снеговете и ледовете. Това няма да стане в един ден, нито в два дни, нито в десет дни, нито в година, нито в две години, нито в сто години – това е един вътрешен органически процес, за който се изисква дълго време. Обаче това, за което ви говоря, за всеки едно поотделно може да стане бързо и да пожъне плодовете му. Това, което за колективното изисква векове, за един човек отделно може да стане в един кратък период, тъй както един авиатор за няколко минути може да се издигне със своя аероплан високо във въздуха и да слезе долу на земята. И вие може да направите същото. Ние можем да ви дадем билет още за първия аероплан, да отидете горе, и като се върнете, ще кажете: „Видяхме новото, което се строи.“

*Жена, която ражда, на скръб е,
и като роди, забравя своята скръб.*

Аз желая всички вие да родите, и като родите, да забравите своята скръб, и скръбта ви да се превърне на радост – да носите Божията Радост винаги с вас!

Само Божията Любов носи пълния живот!

21 август, неделя, 7 ч.

Обич към знанието

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Ако ви се даде да развиете темата *Кой е най-важният въпрос за младите*, или *От какво се интересуват младите най-много*, какво бихте писали по нея?

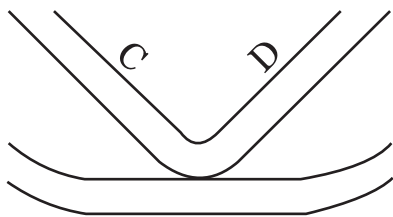
Аз ще ви улесня в отговора. Ще ви попитам: от какво най-много се интересува новороденото дете? – От храната, от млякото на майка си. Първата тема, с изучаването на която детето започва, е млякото на майка му. То пристъпва към това мляко като някой учен професор и започва да го изследва, да го анализира. От млякото зависи неговото бъдеще. Тогава кой е най-важният въпрос, с който ученикът трябва да се занимава най-първо? Кой е този въпрос, от който зависи неговото бъдеще?

Сега ще направя един паралел. Както от млякото на майката зависи здравословното състояние на детето, доброто състояние на неговия ум и на неговото сърце, на неговите мисли и чувства, тъй и от обичта, от любовта на ученика към знанието зависи неговото правилно развитие. Следователно, ако майката дава най-хубавото мляко на своето дете, тогава неговото здраве, неговите мисли и чувства ще бъдат нормални. Ние разбираме, че такова дете е родено и отгледано по всички правила на Разумната Природа, затова то е здраво във всяко отношение. Ние не говорим за онези отклонения, които съществуват в живота. По същия закон ученикът трябва да започне с обич към знанието. Знанието е предметът, към който той трябва да се стреми, а Любовта е храната, която той трябва да възприема. Няма ли ученикът любов към знанието, той нищо не може да постигне. Има ли любов към знанието, както детето има любов към млякото на майка си, то ще улесни пътя на неговата душа, ще спомогне за правил-

ното развитие на неговия ум. Понеже всички вие сега минавате в по-горен клас, от вас се изисква любов към знанието. За в бъдеще, ако нямате любов към знанието, вие ще бъдете ученици само по форма, а не и ученици в идейния смисъл на думата. Ученик може да бъде всеки, бил той млад или стар, ако има любов към знанието.

Ще ви задам още един въпрос: кои са признаците на любовта към знанието? Това са най-елементарните работи на новата философия, на новото разбиране и схващане на нещата. Аз турям едно разграничение между старата и новата философия на живота, която върви съобразно великите закони на Природата. Като наблюдавате и изучавате тази жива, разумна Природа, тя ще ви разкрие това, което досега не е било достъпно за умовете ви.

Да допуснем, че вие се занимавате с геологията, изучавате земните пластове. Вие може да изучавате техния състав само, а може да изучавате и формата им: дали тия пластове са нагънати, пречупени или хоризонтални (Фиг. 1). Казвате: „Какво ни интересува дали известни земни пластове са огънати, или пречупени?“ Самите пластове може да не ви интересуват, те може да нямат никакъв смисъл за вас, но не може да не ви интересува водата и качеството на водата, която излиза от тия пластове. Ако тия пластове са пясъчници, при това пречупени, те ще образуват подземни долини, през които водата, като минава, ще се пречиства и така те ще бъдат носители на най-хубавата вода. Питам ви: ако вие се занимавате с хидрологията и разбирате де има вода и каква

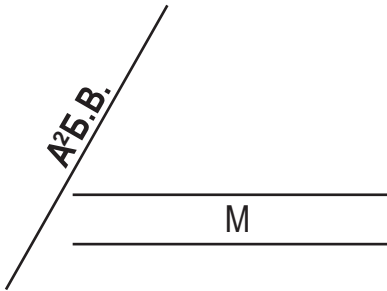
Фиг. 1

вода, няма ли да услужите на хората, които се нуждаят от нея, да им покажете де има най-хубава вода. Не само че ще им услужите, но всички ще ви уважават вече, ще минавате за един учен човек. У много хора има такива начупени и огънати пластове. Казвате: „Това не е хубаво.“ – Не, вие не раз-

бирате законите. Често в тия начупени и огънати пластове се крие най-хубавата вода. Питам ви: кое е по-хубаво – вашите пластове да бъдат начупени и огънати, както са пластовете *CD*, и да има в тях вода, или да бъдат хоризонтални и да няма в тях вода? Или кое е по-хубаво – да имате един прав характер, както хоризонталните пластове, и да няма в него вода, или да имате един огънат характер, както пластовете *CD*, но да има в него вода? По пречупването, по огъването на земните пластове, може да се изчисли до каква дълбочина е проникнала водата в земята.

По същия закон, като изучавате човешкия мозък, ще видите, че той е също така набразден, образуван от ред начупени, огънати пластове, които са претърпели ред метаморфози, докато дойдат до такова състояние, в което ги намираме. По гънките на мозъка тече космическата енергия на Разумния Живот, която душата използва. Учените хора казват, че от гънките на човешкия мозък зависи неговата мисъл. Това значи, че енергията на мисълта тече именно по тия гънки, и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство. Щом тия пластове са огънати, някой учен може да пусне своята сонда в тях и да извлече вода, но ако са хоризонтални, прави, щом пробие в тях дупка за своята сонда, колкото вода има, ще се изгуби, ще потъне надолу някъде, и той не ще може да извлече вода нагоре. Така че ако някой иска да изправи огънатите пластове, какво ще стане? – Водата в тях ще се изгуби.

И тъй, законът, който ние извличаме от тия разсъждения, е следният: когато много човъркаме, когато много чоплим известен предмет или известен философски въпрос, той най-после изгубва своето съдържание. Това става често с идеята за морала. Ако чоплите много тази идея, най-после моралът потъва някъде дълбоко в земята и вие вече няма да знаете кое е морално и кое не, или кое е право и кое не. И тогава вие съвсем забърквате понятията и разбиранията си за морала (Фиг. 2). Какви трябва да бъдат отношенията на пластовете един към друг? Как ще ги изразите научно? Да кажем, че вие имате един пласт, който заема положението A^2BB по

Фиг. 2

отношение на пласта *М*. Какъв ще бъде той? – Този пласт ще бъде безводен, защото не може да задържа вода в себе си. На кои пластове от живота можем да уподобим безводните? Безводни пластове в нашия живот са всички ония, в които се срещат противоречия. Знаете ли колко векове, колко хиляди години са били нужни на Природата, за да огъне хоризонталните пластове? Те постепенно са се огъвали. Ако вие разглеждате научно земните пластове и правите паралел между тях и огъванията в мозъка, може да кажете, че това е едно случайно съвпадение, а може да извадите заключение, че някаква разумна сила е работила в Природата. Как ще разсъждавате по този въпрос, това ще зависи от степента на вашето умствено развитие.

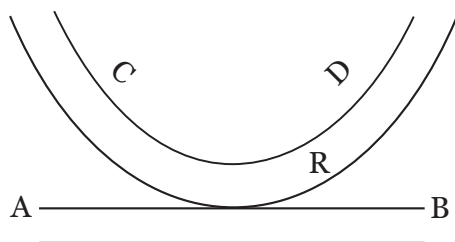
И тъй, проявленията на външната Природа се виждат и в нашите прояви, затова ние можем да се ползваме от Природата. Щом ние се учим от нея в това отношение, не можем да изискваме нашият живот да бъде гладък. У младите има желание животът им да върви гладко, да нямат мъчности. Трябва да знаете обаче, че всяка мъчнотия съответства на умственото развитие на младия. Една българска поговорка казва: „Какъвто е умът му, такъв е домът му.“ Това подразбира, че според степента на неговия ум, такава е и отговорността, която Природата налага на човека. В Природата има един велик закон, който определя мъчнотиите на хората според тяхното умствено развитие. Колкото мъчнотиите на един човек са по-големи, толкова този човек седи на по-висок умствен уровень; и колкото мъчнотиите му са по-малки, толкова той седи на по-нисък умствен уровень. В това отношение историята ни показва, че най-великите хора в света, които са помогнали за повдигането на човечеството, са имали най-големи мъчнотии, но са ги преодолявали. Следователно всеки от вас може да преодолее каква и да е мъчнотия по един разумен начин.

Да допуснем, че ви дават да скъсате едно дебело гемиджийско въже. За тази цел ви дават само една шевна игла. Как ще скъсате това въже? Можете ли да го скъсате изведнъж? – Не можете. Ще вземете иглата и ще го разнищвате конец по конец. Колко време ще ви отнеме това разнищване? – Много време. Затова първо у вас ще се яви желание да го скъсате изведнъж. Единствените средства, които ви се дават за разнищването на това въже, са иглата и времето. Като разнищвате въжето конец по конец, вие ще научите много работи. Какво например ще научите? Най-простото нещо, което ще научите, е това, от колко нишки е направено въжето. Какво още ще научите?

Отговор: *Търпение. Постоянство. Сръчност.*

Да, сръчност ще придобиете, да можете майсторски да късате въжето конец по конец, а не по два или по три конца заедно. Природата не позволява да се късат по два конца наведнъж, а само по един конец. Скъсате ли два конца наведнъж, вие нарушавате нейните закони. Ако разглеждате този въпрос според вашите разбирания, ще кажете, че можете да късате и по два, и по три, и по четири, и по пет конца наведнъж, но Природата, като ти дава на разположение игла и време, не позволява да късаш нито два конца наведнъж, а само по един конец. Тя казва: „Аз ти давам на разположение време, колкото искаш, но ще късаш въжето конец по конец!“ По колко часа на ден ще късате тия конци? Ще кажете: „За да скъсам въжето скоро, аз ще работя по цял ден.“ – Не, Природата не позволява да късате конците на въжето повече от един час на ден. Правили ли сте опит по колко конци можете да късате за един час? Ако това въже има 10 000 нишки, правили ли сте опит по колко нишки може да късате в една минута, и то по всички правила, без да бързате. Конците на това въже са така оплетени, че като хванеш единия, закачаш другия, а Природата казва: „Ще разнищваш конците един по един, без да ги късаш, без да им връзваш възли.“ Как мислите, колко време ще ви отнеме да скъсате едно такова дебело въже?

Отговор: *Пет часа.*

Фиг. 3

Добре, ще ви дам едно здраво въже, да видим дали ще можете за пет часа да го разнищате докрай. Голяма сръчност се изисква! (Фиг. 3) Да допуснем, че това въже представлява огънатите пластове D и R. Водата се намира в последния пласт

– R, дето е спусната една сонда. След този пласт идват ред хоризонтални пластове. Като скъсате и последния конец на въжето, какво ще стане? Във всеки конец има известен род енергии, и след като скъсате конеца, тази енергия ще се влее във вас. Вие трябва да знаете как да използвате тази енергия. Питам ви: като скъсате и последния конец, готови ли сте да използвате тази енергия? Често вие казвате: „Аз ще скъсам връзките си с еди-кой си човек.“ Като скъсате тази връзка, готови ли сте да не мислите повече за това? Готови ли сте да запълните тази празнина, която се образува в този случай? Готови ли сте да се справите с тия елементи, които се образуват при това скъсване? Вие имали ли сте такава опитност – да скъсате всички връзки с един ваш приятел? Вие не можете да скъсате всички конци с някой ваш приятел, а само няколко от тях. Какво чувствате тогава? – Болка. Няма човек, който да не е минал през тази опитност – да къса връзки с някой свой приятел. Какво правите, след като скъсате конците? – Лягате, ставате, ходите, излизате, влизате: не можете да си намерите място, не можете да намерите начин как да се освободите от това състояние. После как връзвате конеца? Правите ли възли? Като скъсаш веднъж конеца, Природата не позволява да връзваш възли. Питам: като сте скъсали конеца, как ще изправите погрешката си? Конецът е скъсан, погрешката е направена, при това възли не могат да се правят, как ще се изправи тогава погрешката?

Ако минава вода през глинести пластове, каква ще бъде тя? – Нечиста. През какви пластове трябва да минава водата,

за да бъде най-чиста, най-хубава? – През песъчливи пластове. Тогава, по аналогия на това, ще ви запитам: за да бъде животът ви най-чист, най-хубав, през какви пластове трябва да премине? – През грапави пластове, защото те отговарят на песъчливите пластове в Природата. Де се намират тия грапави пластове у вас? – В ума. Глинестите, тинестите пластове се намират в сърцето. Затова именно аз ви говорих за чистата, за правата мисъл. Тази мисъл ви е необходима, за да придобиете възвишения живот, който ще внесе подобрение у вас. Чистият живот се ползва от благата и придобивките на живота, но не и от удоволствията в живота.

Какво се разбира под думата *удоволствие*? Ще ви приведа няколко примера, за да видите кое съвременният свят нарича удоволствие. Срещате един млад ученик, турил цигара в уста, разхожда се самодоволно, пуши. Пушенето е удоволствие, което не помага за развитието на ученика. Виждам друг ученик, той пък надигнал чашка ракия или винце, пие. Казва: „Аз пия ракия, защото тя ще стимулира стомаха ми, а от това и умът ми ще заработи по-усилено.“ Има ред учени хора, лекари, които препоръчват пиене на вино в малко количество. Природата обаче е предвидила само едно питие – водата. Тя казва: „Ако искаш умът ти да бъде бистър, ясен и да работиш добре, трябва да пиеш само вода. Намери най-хубавата, най-чистата вода и от нея пий!“ Ако искаш да пушиш, тя казва: „Ти трябва да мислиш!“ За пушене, за кадене се говори и в Писанието. В Новия Завет се казва, че молитвите на праведните възлизали нагоре като дим, носени били като в кадилница. Значи горене трябва да има навсякъде. В този случай мисълта облагородява ученика. Мисълта на всеки ученик трябва да гори! Ученикът може да прави разни физически упражнения, може да рисува, да свири, да учи, да се занимава с какво и да е изкуство, стига всички тия неща да развиват неговия ум. Той трябва да се пази от всички безполезни удоволствия, които спират развитието на неговия ум.

Да допуснем, че вие сте даровит, способен ученик, имате голяма обич към знанието, но същевременно нямате баща,

майка, нито приятели, които да ви помогнат, нито средства за учене. Питам ви: по кой начин ще си доставите средства?

Отговор: *Ще упражняваме занаята, което имаме, и от него ще се ползваме.*

Да кажем, че вие можете да свирите, да рисувате, или да шиете, да правите обуца. Кое от всички тия занятия и изкуства в дадения случай ще бъде най-подходящо? Кое трябва да използвате?

Отговор: *Правене на обуца и шиене на дрехи.*

Значи вие бихте предпочели общарството и шева пред изкуствата. Питам ви: как мислите, според вас позволено ли е на ученика да взема пари назаем от другарите си? Да си помагат взаимно, то е друг въпрос, но аз говоря за правене на заеми, с обещание, че след няколко дни ще ги върнете, а при това минават месеци, и вие не можете да се издължите. Освен това колко пари трябва да искате назаем?

Отговор: *Колкото можем да върнем и колкото да си купим хляб.*

Да, така е, колкото ви трябва за хляб. Ами колко хляб може да изяде един ученик на ден? Половин килограм хляб достатъчно ли е? Сега ние зачекваме един от съществените въпроси – въпросът за доволството. Човек още от младини трябва да учи закона на доволството. Ученикът всякога трябва да има най-хубав хляб, но каквото количество и да има, всякога трябва да е доволен. Той няма право да изказва недоволство от количеството на храната си, защото всеки ден носи своето благо. Днес може да има скромна храна и в малко количество, утре ще бъде по-богата и повече. Но каквото има днес, ученикът трябва да бъде напълно доволен, не трябва да иска повече. Колкото и малко хляб да има, той трябва да го погледне, да му се усмихне, да го помилва и да каже: „Благодаря и за това, двама заедно ще учим.“ Тогава и хлябът ще му се усмихне и ще каже: „С тебе заедно лесно ще научим урока.“

Реплика: *Ние още не сме говорили на хляба.*

Ще дойде ден, когато ще говорите на хляба. Христос казва: „Аз съм живият хляб.“ Значи ще дойде ден, когато ще

говорите с този жив хляб. Каква промяна ще стане с вас, ако вие имате живия хляб? Ще ви обясня това с един пример. Представете си, че вие сте един господар, който се нуждае от работници, и всеки ден отивате на пазара да си цаните такива. Виждате там един работник, който чака да го потърси някой, да се услови на работа. Вие го вземате у дома си и той всеки ден дохожда да ви работи. Един ден този работник получава голямо наследство, половин милион долара, от свой чичо в Америка. Питам: ще намерите ли на другия ден този работник на пазара да чака за работа? – Няма да го намерите. От ваше гледище право ли е, след като този човек е получил половин милион долара, да отива пак на пазара с мотиката и да чака някой да го услови на работа? Кое заставя работника да напусне вече своята работа? – Парите. Те му улесняват живота. Питам: след като получи парите, с каква работа трябва да се заеме?

Отговор: *Да започне да учи.*

Ако този работник, след като добие това голямо наследство, се откаже от учене, напусне училището и намира, че знания не му трябват, защото има с какво да се препитава, той не разрешава задачата си правилно. В такъв случай беднотиите е за предпочитане, защото го кара да работи, да учи, а богатството го разваля. Той не иска да работи, не ще да учи. Живият хляб – това са благоприятните условия на живота, които всеки разумен човек трябва добре да използва. С това искам да ви наведе на мисълта, че благоприятните условия в живота отклоняват неразумния човек от неговата права посока, а разумният човек те подкрепят в правата посока на неговия път. Тази е единствената причина, поради която, при сегашното ви развитие, мъчнотиите са повече, отколкото благоприятните условия. Невидимият свят, или Разумната Природа, иска да ви застави да учите, както любещата майка иска да застави своите деца да учат. И когато те не учат, тя ги поставя в много неблагоприятни условия, при големи мъчнотии, за да пожелаят да учат. Те имат нужда от знания.

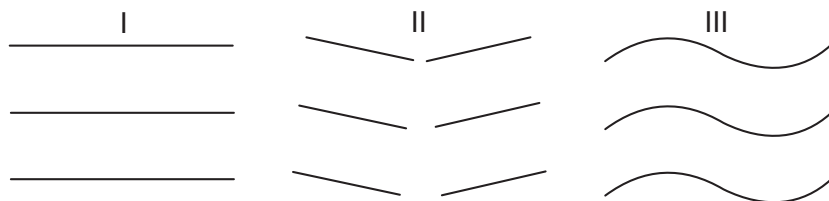
И тъй, кой е най-важният въпрос според вас, който трябва да занимава ученика? – Знанието. Това знание трябва

да съдържа в себе си качество на вътрешно смирение. Всеки ден, като се разширява съзнанието на ученика, трябва да се увеличава и обичта му към знанието, към проучване на живота. И при събирането на знанията се забелязват същите явления, каквито и при земните пластовете. Както водата се е събирала с хиляди години в тия пластовете, без да излиза навън, така и човешкото знание се е складирало с години в съзнанието му, без да излиза навън. Разумният ученик може да прокопае тия пластовете, и събралата се в тях вода ще бликне навън, ще излезе на повърхността. Де ще се яви този живот, това знание? – В съзнанието на човека. И сега, понеже вие се приготвявате за света, тази енергия трябва да излезе вън от вас, да бъдете носители на Новото учение. Или, казано на научен език, ученият човек трябва да бъде изразител на ония извори вътре в себе си, чрез които може да се обработва външната растителност. Растителността е емблема на вътрешния живот в човека. Най-хубавите желания, най-хубавите чувства, които имате, могат да се реализират само от един прекрасен ум. Затова всеки от вас трябва да се стреми да има един прекрасен, отлично развит ум, и с него да работи.

От ваше гледище кой предмет в живота е най-важен, или кой клон от науката засега е най-важен? В съвременното общество кои науки седят на първо място?

Отговор: *Естествените науки и математиката.*

Всички съгласни ли сте с това? Кое е най-важното в първо отделение? С какво започва учителят? С откриването на буквите, нали? Ами вие с какво трябва да започнете? – Най-първо започнете с изучаването на лицето си. Аз ви препоръчвам да изучавате челото си, да го измервате, да наблюдавате има ли линии, или не. После изучавайте носа си: ширината и формата му. След това изучавайте очите си, ушите си, веждите си, главата си и т.н. Вие не можете да запомните цялото си лице, но има известни черти на челото ви, които определят направлението на вашия ум. Изучавайте и качествата на вашия ум (Фиг. 4). Тези три образа представляват разни линии на челото у хората. Тия линии са гънки,

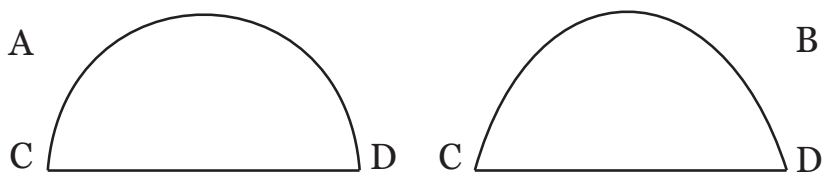

Фиг. 4

пластове, подобни на земните. Тия хора, по челата на които има прави, хоризонтални линии, както в първия чертеж, са трезви, мислещи хора. У тях наводнение не става. Те са умни хора, но не са практични и бързи. За такива хора може да се приведе поговорката: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват.“

Ще ви приведа един анекдот, който илюстрира добре този род хора. Те бавно решават въпросите. В едно село започнали да строят баня. След известно време тя била почти готова, оставало само да я постелят с мраморни плочки, но понеже това щяло да коства скъпо, селяните решили най-после да я постелят с дъски. Сега обаче възникнал спор: дали дъските трябва да бъдат изгладени, или неизгладени. Явяват се две мнения: едните били за изгладени дъски, а другите – за неизгладени. Спорът се продължавал цели осем години и банята останала недовършена. Най-после идва един инспектор, разглежда положението на работата и казва: „Ще поставите една дъска изгладена за тези, които настояват за такива дъски, и една дъска неизгладена за тези, които искат неизгладени дъски, та да се задоволят и двете желания.“ Питам: какво заключение ще извадите, ако влезете в една такава баня, която е постлана с два вида дъски? – Ще разберете, че са работили две сили, имало е две мнения.

Та казвам: човек трябва да изучава външно частите на своето тяло, за да разбере всички ония сили, които се крият в него. Това развива в човека една самоувереност, за да работва в себе си всички свои дарби и способности. Например някои хора не могат да говорят Истината. Защо? – Защото са

Фиг. 5

много страхливи. Други хора пък не могат да лъжат. Защо? – Защото са много съвестни. В това отношение всички хора не са еднакви. От чисто френологическо гледище темето на хората не е еднакво (Фиг. 5). У някои хора горната част на главата, темето, е широка – *A*, у други теменната част отзад е малко огъната и тясна – *B*. Като се прекара хоризонтална линия *CD*, успоредна на устата, лесно се определя широчината и формата на теменната област на главата, дето се намира центърът на съвестта. Колкото е по-обемист този център и линията е по-дълга, толкова и съвестта у човека е по-добре развита; колкото обемът на този център е по-малък и линията е по-къса, толкова и съвестта у човека е по-слабо развита. Следователно има една максима, която определя отношенията на всичките органи при размер на главата 55 сантиметра околоръст и диаметри 15 сантиметра и 18 сантиметра. В една нормално развита глава тия центрове се определят ясно. Всеки, който изучава главата, може да чете по линиите, може да разбира кой център е добре развит и кой – не; той знае мястото на съвестта и на всички останали центрове. Доколко нашите центрове и способности са добре развити или слабо развити, всичко това е строго определено. Между всички центрове има известно съотношение. Както съвестта, така и другите центрове имат свои линии освен на главата, още на лицето и на ръката.

Апостол Павел казва: „Слабият във вярата зеле да яде.“ Човек, който има слаба вяра, е страхлив. Когато страхът има преобладаващо влияние върху човека, това се дължи на слаба вяра. Иди проповядвай на един страхлив човек, че има Божии Промисъл, че трябва да вярва в Бога. Той ще ти

каже: „Какво ми говориш за вяра? Здрави крака трябва да имам. Плюй на краката си и бягай!“ Можеш ли да проповядваш на заека, че има Божи Промисъл, че трябва да вярва в Бога? – Не. Заекът казва: „Аз вярвам на задните си крака и зная, че като бягам нагоре, по-лесно ми е.“ От свое гледище той е прав. Ако отидете при една голяма планинска скала, как мислите, тя страхлива ли е? Ако тя има съзнание, ще ви каже: „И при най-големите бури в света аз няма да се помръдна от мястото си!“ Защо? – Защото е планина, а не заек. Оттук ще извадя един велик закон, който регулира нещата в Природата, а именно: слабите неща се отвяват от силите на Природата по всички посоки. Един откъснат лист от някое дърво се развява по всички посоки, но седи ли този лист на дървото, вятърът не го развява, а само го огъва около центъра. Откъснатият лист се движи и в периферията си, и в центъра; здравият лист, който е на дървото, се движи само в периферията, а в центъра остава спокоен. В това отношение хора, които имат морален устой в себе си, издържат на всички бури в света. Затова именно вие трябва да имате едно правилно схващане за живота.

Сега ще ви запитам: кое е най-важното качество на младия човек? Или: с какво се характеризира младостта? До известна възраст вие се чувствате млади, но след известно време чувствате, че сте остарели. До момента, в който сте се чувствали млади, наистина сте млади, но от момента, в който започвате да мислите, че сте стари, и в съзнанието ви става една промяна. По какво се отличава по-раншното ви състояние от последното? Какво всъщност сте изгубили и какво ново е влязло във вас?

Ще ви улесня в разсъжденията с един пример. Представете си, че вие, като ученик, имате една кесия, пълна със златни звонкови пари. Пипате я от време на време в джоба си, тя ви стимулира. Пълната кесия изразява младостта. Тя е твърда, коравичка, тежка, защото е пълна. Когато усещате нейната тежест и коравина, тя ви придава стабилност и вие вървите изправен, горд, смел. Който ви види в тази поза, още веднъж се обръща да ви погледне. Приятно е да видиш само-

уверен, смел човек в света! Представете си, че след известно време вие бръквате в джоба си, пипате кесията и какво усещате? – Тя е станала мекичка и по-лека. Вие изпадате в едно особено психологическо състояние и казвате: „Как е възможно да стане това нещо?“ Вие се чудите как се е изпразнила кесията ви, как е олекнала толкова! Някой хитър, ловък човек е извадил незабелязано вашата пълна кесия, турил е вместо нея една празна и си е заминал. Какво наставка сега у вас? – Една тъга, една отпадналост. Вие изгубвате смелостта си и вървите с увиснала глава, отпаднал духом. Празната кесия изразява старостта. Старият човек чувства, че някакво богатство от него е задигнато, заграбено. Той казва: „Отидоха младините!“ Как? – „Не зная.“ Пипа кесията си, но тя вече е лекичка, мекичка, и си казва: „Едно време краката ми държаха, но сега не зная какво стана, не държат.“ Трябва да знаете следното: всички хора, които живеят със сърцето си, остаряват по-скоро, отколкото тия, които живеят с ума си; или с други думи казано: хората на чувствата остаряват по-скоро от хората на трезвата мисъл. Всеки човек, който мисли трезво, разумно, той винаги ще бъде млад. Едно от качества на младия човек е да мисли право. Затова правата мисъл е необходима за всинца ви.

Сега вие се готвите да влезете в новия живот. Какво ви е нужно за този живот? – Всички трябва да работите над новите положения в живота, защото у човека има двойни органи, които той трябва да разработва. Засега човек работи с лявото полушарие на мозъка и с дясната ръка, а дясното полушарие на мозъка и лявата ръка са пасивни, те не вземат участие в работата. Лявото полушарие представлява жената, която работи цял ден въщи, а мъжът ходи натук-натам с цигара в ръка, разисква, философства и казва: „Жената ще се погрижи за всичко.“ Има известна аналогия между живота на циганина и това, което сега ви казвам. Циганинът, като се ожени, не работи вече. Той взема няколко цигари в джоба си, пуши, разхожда се, среща се с този или онзи приятел, разговаря се, не се грижи за нищо – жена му го храни. Циганката с тояга в ръка и с торба на гърба хлопа от врата на врата –

проси. Има изключения от това, разбира се, то не е общо правило. Някои цигани са железари и работят много.

Аз вземам като пример живота на циганите, за да изтъкна в по-ярки черти отношенията между сърцето и ума, или между чувствата и мислите в човека. Често у хората се забелязва същият този атавизъм, както у циганите: те оставят чувствата да разрешават най-важните въпроси. Не, чувствата, т.е. сърцето, или жената в човека, не може да разреши най-важните въпроси. Циганинът научава жена си да проси отгук-оттам, но с просия работа не става. Ами ако всички хора, от които проси, са бедни, какво ще ѝ дадат? Просията не е изкуство. Тя трябва да научи друго нещо. Казвам: сърцето у нас не може да разреши въпросите – умът трябва да се впрегне на работа. Започне ли умът да работи, сърцето трябва да е в сдружение с него. Афектирате ли се, отпадате ли духом, обезсърчавате ли се, това са чувствания, настроения, които не разрешават въпросите. Умът поставя нещата върху един положителен закон и казва: „Аз съм се родил в света, Бог ми е дал условия да се развивам, и аз трябва да работя.“ Хора, които се ръководят от своя ум, са разумни и разрешават въпросите правилно. Такъв човек размишлява, съпоставя нещата на място и казва: „Ако постъпя по този начин например, животът ми ще се оправи.“ От това гледище засега всички живеете двояк живот, но трябва да придобиете една нова опитност, едно ново схващане. В стария живот ще се обезсърчавате, а в новия живот ще се насърчавате. Мисълта преодолява в него. Винаги ще поставяте паралел между тия два живота и така ще вървите напред. Вие още не можете да живеете само в новия живот, но ще минавате ту в единия, ту в другия.

В беседите си аз направих паралел между четирите живота, които текат у вас. Старозаветният живот представлява сбор от наследени качества на вашите деди и прадеди. Ще изучавате този живот, ще разпознавате и себе си. Аз мога да изнеса тия четири живота и в научна форма. Те представляват четирите съзнания у човека. Де се намира подсъзнателният и свръхсъзнателният живот? – Те са двата полюса

на Божествения живот. Подсъзнателният живот е този на ангелите, а свръхсъзнателният е животът на Божествения свят. Съзнателният и самосъзнателният живот представляват двата полюса на човешкия живот. Съзнателният живот е този на светиите, на напредналите духове, които са минали преди нас; самосъзнателният живот е нашият индивидуален живот. При съзнателния и подсъзнателния живот вие трябва да изучавате една област от Живата Природа, която има връзка със сегашния ви живот. В подсъзнанието например са складирани всички възможности за реализиране на нещата.

Питам: как ще постигнете това? – Само ако знаете законите. Например ти искаш да постигнеш нещо добро. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си с пълна вяра, и тя ще се реализира. Внеси тази мисъл без страх, без съмнение, и висшите същества, които живеят там, ще ти помогнат. Ти само напиши заявлението си до тях, но конкретно, определено, и го остави. Те не обичат общо говорене. Искате да станете утре точно в 3 и половина часа. Какво ще направите? Аз съм ви казвал и друг път: ще вложиш в подсъзнанието си мисълта, че искаш да станеш сутринта в 3 и половина часа. Ще кажеш тази мисъл само веднъж, без да я повтаряш. При повторението законът не работи. Кажеш ли мисълта веднъж, забрави я: ще видиш, че сутринта ще станеш точно в 3 и половина часа.

Някои от вас имате материални затруднения. Направете същия опит. Кажете си: „Идната година на същия този ден ще имам на разположение 1000 лева“, например. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си и ще видиш, че идната година на този ден ще имаш 1000 лева. Усъмниш ли се, законът не работи. Този закон работи само при пълна вяра от ваша страна. Да кажем, че някой от вас има слаба памет. Ако иска да усили паметта си, той може да се ползва от същия закон. Всяка вечер, като си ляга, да влага в подсъзнанието си мисълта: „От утре моята памет ще бъде по-силна.“ Като внася тази положителна мисъл в подсъзнанието си, паметта му постепенно ще се усилва. Всеки човек, който иска да изко-

рени своите недъзи, да изправя своя живот, трябва да има положителна, права мисъл. Каквото му е нужно за живота, той трябва да го вложи в подсъзнанието си, и висшите същества ще се притекат в услуга.

И тъй, правилното разбиране и прилагане на законите ще ви избави от ред ненужни страдания в живота. Да допуснем, че вие сте саможив човек, песимист по характер, но искате да придобиете правилни отношения към хората. Вложете с вяра това ваше желание в подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това, и ще видите, че до този ден ще придобиете това, което сте желали. Тази енергия ще потече във вас тъй, както водата тече през пясъчните пластове и чрез сонда излиза навън. Всичко ще дойде на своето време. Обаче законът на внушението изисква специфично време и специфично състояние на човека. Какво значи това? – Във всяко време не можете да си внушавате. Например, ако си внушавате, когато сте разстроени или раздразнени, не можете да имате добри резултати. Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да се реализира, той трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото човек е по-неразположен, по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът на внушението; колкото човек е по-разположен, законът работи по-добре.

Та когато говорим за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта, ние подразбираме ония Божествени условия, при които способностите на човека се развиват правилно. Без тия способности умът не може да се развива и мисълта не може да дойде. Само по този начин човек може да работи и да премахне всички мъчности от пътя си. На първо място вие трябва да развивате вашите способности, вашите таланти. Каквато и малка способност да имате, непременно гледайте да я развивате, защото до известна степен от нея зависи проявата на вашия живот. Живата Природа ще работи върху вас именно чрез тази способност. Този закон работи еднакво за всички хора. Да имате силна, добра памет – това е богатство. Но трябва да знаете, че паметта зависи от чувствата. Колкото

чувствата на един човек са по-необуздани, толкова и паметта му е по-слаба. Когато паметта му започва да отслабва, това показва, че става разслабване в неговите чувства, той се разсейва и не помни – скоро забравя. Паметта на хората отслабва и от големи скърби и страдания, от голям страх и от силни умствени сътресения. Ето защо, за да може ученикът да се развива правилно, за да води нормален живот, трябва да се намира в хармонична среда. Всеки от вас може да си създаде хармонична среда за своето развитие. Даже и при най-неблагоприятни условия да попадне, той може да си създаде от тях една хармонична среда, но за това се изисква голяма устойчивост и постоянство.

Ние имаме добър пример за такова постоянство с градинаря, който се намира при реката долу, близо до линията. Преди няколко години той е купил това място, което е било почти пустиня. Той е пренасял пръст, насипвал го е, разкопавал го е, торил го е и така е облагородил цялото място. Днес на това място има хубава зеленчукова и овощна градина. Първоначално земята е била толкова бедна, че селяните от околните места му се смеели, дето се е заел с такава неблагоприятна работа, и му казвали, че и трудът, и времето, и средствата му ще отидат напразно. Но този човек е работил с постоянство и самоувереност и днес се радва на добри резултати. Идея е имал той! Този градинар може да ви послужи за пример, че при силно желание човек може да реализира всяка своя идея. И вие можете да работите по същия начин. Ако имаме човек с обикновени способности дори, при усилена 20-годишна работа върху себе си той ще може да облагороди сърцето си и да просвети своя ум. Работа се изисква от всинца ви!

Аз ви наведох примера с въжето, показах ви как трябва да се къса. То представлява мъчнотиите във вашия живот, които трябва да късате, да разнищвате с игла. Всяка мъчнотия е един обръч във вашия живот, който ви спъва. Обръчи са потребни за каците, но живите дървета нямат нужда от тях. Ако на едно живо дърво се турят обръчи, то не може да расте и се разваля. Тия обръчи трябва да се премахнат от

него! Обръчите са нужни за хора, които живеят несъзнателен живот, но за нас, които живеем съзнателен живот, никакви обръчи, никакви въжета не трябва. Ние сме живи дървета, които трябва да растат и да се развиват при пълна свобода. От това гледище вие трябва да изучавате Любовта и нейното приложение в мисълта. Аз не говоря за проявата на Любовта в сърцето, в чувствата, но говоря за проявата на Любовта в ума, в мислите.

Вие трябва да изучавате и светлината, но не тази, която би ви пречила в пътя, а тази светлина, която осветява пътя ви и ви насърчава. Например вечерно време ти се заблудиш в някоя местност, луташ се натук-натам, не знаеш де си, но яви ли се първият лъч на Слънцето, той хвърля светлина на пътя ти и ти се ориентираш. Вие трябва да изучавате и мира, който внася вътрешно спокойствие в човека. Кога е мирен човек? – Военният е мирен, когато носи оръжието си на рамо. Оръжието представлява за него пълната кесия. Той я побутва и казва: „Мир имам в душата си!“ – Защо? – „Кесията ми е пълна.“ Когато кесията му е празна, той няма мир. Щом имаш Любов, имаш и Мир. Щом имаш хляб, гладен няма да бъдеш. Щом имаш вода, жаден няма да бъдеш. Любовта носи живот, животът носи светлина, а светлината носи мир. Значи имаме ли Любов, ще бъдем мирни; имаме ли светлина, ще знаем де отиваме. Най-последно вие трябва да изучавате Радостта, за да знаете, че ще постигнете това, към което се стремите.

И тъй, като ученици, ще гледате реално на живота. Задачата на всички ученици е да имат не само теоретически познания за живота, но и практически. Всичко, което учите в Школата, трябва да го прилагате. Освен това правете и някои опити сами. Нека Новото учение, новият живот се възплътят във вас.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

21 август, неделя, 20 ч.

Пробуждане на съзнанието на ученика

Само съвършената Любов може да ни приближи към Бога.

Тайна молитва

Темата на днешната беседа ще бъде една от най-трудните. Тя ще бъде практически почти недостъпна за умовете ви. Като слушате тази беседа, ще бъдете в положението на човек, който минава през някой тунел. Ще видите тунела, ще минете през него, но външната му обстановка няма да схванете. Обаче трябва да се мине през тунела! Кое е по-важно: да се мине през тунела или да се види обстановката му? Някой казва: „Не разбрах еди-коя си тема.“ Кое е по-важно: да се разбере темата или да се говори за нея? Ако искате да разберете темата, т.е. ако искате добре да схванете тунела, не трябва да минавате през него; минете ли през тунела, тогава можете само да говорите за темата, без да сте я разбрали.

Понякога еднообразните положения в живота създават пресищания. Когато човек се пресити, той вече не намира удоволствие в нищо. Пресищане има във физическия живот, пресищане има в чувствения живот, пресищане има и в умствения живот. Значи пресищане има в материалния свят, в духовния свят и в Божествения свят. Най-голямото нещастие, което може да сполети човека, е пресищането. Светът е пълен само с преситени хора. Всички болести в света водят началото си от пресищането. Аз няма да ви обяснявам научно какво нещо е пресищането, защото вие го знаете тъй, както знаете какво нещо е светлината, без да я обяснявам. И простите хора даже знаят за светлината толкова, колкото и учениците. Някой път учените знаят много нещо за светлината, но не виждат, а простите хора обратно: те не знаят много нещо за светлината, но виждат. Някой учен човек казва: „Аз зная много работи за светлината.“ Простият човек го слуша и му

казва: „Кажи тогава какво има на Витоша?“ – „Мога да ти кажа.“ И започва ученият човек да му разказва какво представлява Витоша, от какво е направена, каква форма има, и т.н. „Не искам да ми разказваш какво нещо е светлината, но ми кажи какво разкрива светлината.“ Следователно в едно отношение простият човек може да седи по-високо от учения, но в друго отношение ученият може да седи по-високо от простия. Ако обаче ученият вижда по-добре, тогава и в двата случая, и в материално, и в научно отношение, той седи по-високо от простия човек. Аз искам да ви предпазя от пресищане и от прибързани заключения. Някой казва: „Тия работи, които Учителя говори, аз съм ги слушал и друг път, много неща зная.“ Казвам: не бързайте! Да слушаш да ти говорят за светлината, за нейния произход, е едно нещо, а да имаш реално съприкосновение с нея, да ти разкрива тя света, да виждаш предметите, е друго нещо.

Аз озаглавих днешната беседа *Пробуждане на съзнанието на ученика*. В процеса на пробуждане на съзнанието на ученика той много пъти ще пада и ще става. Падането няма да бъде от много високо, като от някоя голяма канара например, но от такава височина, от каквато падат двама пехливани, които се борят. Това не е падане от високо. С какво ще се бори ученикът? – С известни мъчнотии в света. В това отношение неговите мъчнотии представляват височините, от които той може да падне.

В Писанието се казва: „Царството Божие насила се взема.“ Оттам и у много от вас, които сте тръгнали в пътя на Новия живот, седи идеята, че можете да вземете Царството Божие със сила. И тогава вие се намирате в положението на шопите, които някога са ходили да превземат Цариград с криваците си. Те са искали да вземат Царството Божие насила. Но за да се влезе в Царството Божие, силата зависи от знанието и мъдростта на човека, а не от неговата любов. Някой казва: „Може да се влезе в Царството Божие по благодат.“ Благодатта произтича от Любовта, но да влезеш в Царството Божие и да ти дадат почтено място там, това зависи от мъдростта, която човек има, а не от любовта.

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

Вие можете да разберете тия неща, както искате, аз няма да ги обяснявам. Хиляди противоречия могат да се породят във вас, това не е моя работа. Противоречията са неща, които неизбежно съществуват. Например как ще примирите злото и доброто? – Те не могат да се примирят по никой начин. Абсолютно е невъзможно да стане примирение между тях. Обаче ти можеш да съгласуваш доброто и злото в себе си. Те имат допирни точки. Да примириш доброто и злото, значи да се заемеш с грандиозна задача, каквато и боговете не могат да разрешат. Как ще отговорите на въпроса защо хората са лоши? Щом питате защо хората са лоши, трябва да питате и защо хората са добри.

Ще ви запитам: какво ще прави ученикът в света, когато се пробуди съзнанието му? – Ще работи. Как? – Ще се обърнете към Библията, към първа глава от *Битие*, и оттам ще започнете.

В начало създаде Бог небето и земята.

*А земята беше неустроена и пуста;
и тъмнина бе върху бездната;
и Дух Божий се носеше върху водата.*

И рече Бог: Да бъде виделина!

И стана виделина.

И нарече Бог виделината Ден,

и тъмнината нарече Нощ.

И стана вечер, и стана утро – ден първи!

Това е работата на ученика за първия ден, когато той влезе в Новия живот. Писанието казва: „Нищо няма да остане от старото небе и от старата земя.“ Това значи, че от света на ученика, от неговия ум, от неговото съзнание, ще изчезне всичко и той ще остане като в пустиня. От неговото небе няма да остане нито слънце, нито месечина, нито една звезда – той ще увисне сам във въздуха. От неговата земя няма да остане нито човек, нито животно, нито растение – отникъде няма да чува глас. Той ще остане абсолютно сам, като самотен пътник в пустиня. Когато говори, и себе си няма да познава, ще се намери в едно страшно противоре-

чие в живота. Това противоречие се нарича смърт. Всичко онова, което те е радвало и веселило, всичко онова, което си знаел в живота, всичко онова, в което си вярвал и на което си уповавал, всичко онова, с което си разрешавал великите задачи на твоя живот, изчезва, и ти се намираш сам-самичък: не знаеш какво да правиш, в чудо се намираш. Питам: какво ще правите, като се намерите в такова положение? И гласът на Господа няма да чувате, и Той ще се скрие от вас. За този час именно Писанието казва: „Ще хлопате и няма да ви се отвори.“ Тогава вие ще се намерите в положението на Христа, когато беше на кръста, и като Него, от дълбочината на душата си, ще извикате: „Елой, елой, лама савахтани.“

Сега някой път на вас ви е мъчно, когато ви изоставят. Това не е изоставяне, това е представление само. Вие още не сте изпитвали какво нещо е истинското изоставяне. Но всеки човек трябва да бъде изоставен! Като говоря за това изоставяне, разбирам пробуждане на съзнанието на ученика. Само по този начин ученикът ще може да разбере реалността на живота. Някои от вас трябва да ме слушат, без да вземат участие, като че това не се отнася до тях. Те ще мязат на ония хора, които обикалят вън около театъра, дето се дава някое хубаво представление, и дават ухо, дано чуят нещо през прозорците, дано доловят някой музикален тон от оркестъра или някоя думица от актьорите – тия хора нямат пари да влязат вътре, нямат билети за това представление. Други пък едва са могли да си купят билети за галерията и за третото място. И те напират уши да чуят какво се говори на сцената, далече са от нея. След тях иде трета категория хора, които заемат вторите места. Те са по-спокойни, чуват и виждат по-добре онова, което се върши на сцената. Най-после идат ония, които заемат първите места. Те са учениците, които виждат и чуват всичко, което става на сцената. Те са тихи и спокойни. У всички други все има едно недоволство, по-голямо или по-малко, че не чуват или не виждат всичко. Същото нещо не е ли и в света? Следователно ти можеш да бъдеш отвън, на трето, второ или първо място, зависи от парите. Като ученик ти ще бъдеш на първо място. Законът е

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

такъв. Защо е така, няма да ме питате, нито ще ви обяснявам. То е все едно да ме питате защо Господ тури хобот на слона. Дали Господ му е турил хобота, не зная, но хоботът е там. Ако питате защо Господ тури рога на вола, не зная, но рогата са там. Ако питате защо Господ тури копитата на коня, и това не зная, но копитата са там. Много обяснения могат да се дадат по това, но те са само обяснения. Да знае човек защо са копитата на коня, е едно нещо, а какво представляват всъщност те, това е друго нещо.

Та когато някой човек обяснява защо са рогата на вола или копитата на коня, или хобота на слона, със своето физическо съзнание, той мяза на онзи човек, който казва, че перото е създадено за подписване от царя на смъртната присъда на някой престъпник. Това е едно от обясненията за службата на перото, но всъщност така ли е? Вярно е, че някой път царят подписва смъртната присъда на някой престъпник, но това ли е единственото предназначение на перото? То е все едно един праведник или светия, или някой проповедник, да отвори Писанието, да прочете стиха, в който се казва, че грешните хора ще бъдат на вечно мъчение, и като ме види, да каже: „Понеже ти си един от грешниците на Земята, и твоята присъда е подписана, ти ще бъдеш на вечно мъчение.“ За всички ли е създадено мъчението? Казвам: както мъчението не е за всички, така и перото не е създадено само за подписване на смъртни присъди.

Някой се оплаква от друг, че му казал една много горчива дума. Питам: кой от вас е бил толкова праведен, чист, че да не е казал никому една горчива дума? Ако искате да не казвате горчиви думи, трябва да бъдете абсолютно чисти. Затова Господ казва: „Оставете на Мен всяка съдба!“ То значи: „Оставете Ме Аз да ви очистя, защото ако вие се чистите, все нечисти ще бъдете; ако вие се съдите, всякога съдени ще бъдете.“ Съдбата не е създадена за осъждане на хората, нито да ги затваряте, но да им давате начини и методи те сами да се изправят. Това е съдба! Да учиш някого, не значи да му напълниш главата с куп знания. Това не е задачата на ученето. Всеки учител, на каквато степен на развитие и да

се намира, в който свят и да е, той трябва да даде на ученика начини, методи, елементи, с които да работи. Лекуването не седи в това, да освобождаваме хората от техните болести, но да им дадем начини, методи да запазват своето здраве. Иначе всяка наука, колкото и да е възвишена, може да се изроди.

Та казвам: ще дойде в Първия ден онзи страшен, велик момент за ученика – безмълвието: светлина няма да има около него и той от дълбочината на душата си, от своята опитност, ще призове Онзи, невидимия, незнайния Бог на Вечността, Създателя на всичко в света. Той ще Го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да Те опитам! Един си Ти, Създателят на всичко. Няма друг в света освен Тебе!“ Ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава голяма радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалече някъде той ще чуе Гласа Господен, гласа на своя Учител: „Нали искаше да Ме познаеш, нали искаше да Ме опиташ? Приготи се сега за работа! Настана ден първи на твоя живот. Твоята земя беше неустроена и пуста, и тъмнина бе върху бездната.“ Бог, Който прониква навсякъде и във всичко – Той е незнайният Бог. Той е страшният Бог, Който твори формите, Който се носи над бездната, над неустроената земя, която сега се строи.

И рече Бог: Да бъде виделина!

И стана виделина.

Ученикът ще каже: „Тази виделина, която виждам там, далече, да блесне в мен!“ И ако той е от избраните ученици, като рече: „Да бъде виделина“, в него ще настане виделина.

И видя Бог виделината, че беше добро;

и разлъчи Бог виделината от тъмнината.

И нарече Бог виделината Ден,

и тъмнината нарече Нощ.

И стана вечер, и стана утро – ден първи.

Следователно денят ще започне с доброто, нощта – със

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

злото. Този смесен живот на светлината и тъмнината ще се разлъчи: от една страна ще се яви светлината, която носи доброто в себе си, а от друга страна ще се яви тъмнината, която носи злото в себе си. Така и ученикът ще създаде първия ден в себе си – виделината. Под *виделина* разбирам великия стремеж в душата на ученика да учи. Значи ученикът трябва да започне с виделината. Той трябва да разбира законите и като каже: „Да бъде виделина“, да стане виделина! Вие как научавате вашето малко дете на този закон? Седи вашето дете в тъмна стая, вие му давате една кибритена кутия, пълна с такива клечки, и му казвате: „Синко, вземи тази кутийка и кажи: „Да бъде виделина!“ Детето взема кутийката, драсва клечката, тя светва, запалва свещта и наставя виделина в цялата стая. Това е разтваряне, това е живот, това е първият ден на ученика. Това е живата клечка, която има мощна сила – силата на магическата пръчица. Като разпростреш виделината на живота, все ще произведеш топлина и ще стане Ден първи. Виделината и светлината носят в себе си топлина.

*И рече Бог: Да бъде твърд посред водите,
и да разлъчи вода от вода.*

*И направи Бог твърдта; и разлъчи водата,
която беше под твърдта, от водата,
която беше над твърдта; и стана така.*

И нарече Бог твърдта Небе.

И стана вечер, и стана утро – ден втори.

„И разлъчи вода от вода“ подразбира, че Бог отдели Божествения живот от земния живот, от живота на човека. Твърдта пък е граница между Божествения и човешкия живот. Ученикът ще създаде тази граница в себе си и ще нарече това, което е над твърдта, *Небе*, а което е под твърдта – *земя*. И в скърбен час той ще пие от водата, която е горе. Някой път вие искате да пиете от водата на Земята, от земния живот. Ако пиете от тази вода, никога няма да уталожите вашата жажда. Роденото от плътта плът е – то ще умре; роденото от Духа дух е – то вечно ще живее. Вие имате два живота: единият е плътски, земен живот, в който се ражда

онова вътрешно недоволство, омраза, състезание, спорове – в него спокойствие няма; другият живот е небесният, Божественият, в който има Любов, Светлина, Мир и Радост.

Като разлъчите тия два живота, ще дойде водата на Земята, която ще служи за физическите ви нужди. Вие сега боравите само с водата, която е на Земята. Забележете: всички светии, които са боравили с Божествения свят, когато лекували някой болен, прибъгвали до водата над твърдта. Преведено това на научен език, значи: те са лекували само тогава, когато са успявали да привлекат слънчевата прана, или Божествения живот, да действа върху човека, и той веднага произвежда реакция. Понякога вашият живот се обезсмисля, нямате никакъв стимул да вървите напред. Как ще осмислите живота си? – Това е една от великите тайни. Достатъчно е да придобиете само една десетохилядна част от милиграма от водата на Божествения живот и да я вкарате във вашето тяло, и тя веднага ще произведе благотворно влияние върху вас и вие коренно ще се измените. Ако вие знаете тайната как да внесете във вашия организъм от тази вода като чрез инжекция, една капка само, във вас ще настане цял преврат. Ако преди това вие сте били 120-годишен старец, след 24 часа само така ще се измените, че никой няма да ви познае. Ще се превърнете в един млад, 21-годишен момък. Очите, косите, бръчките на лицето, гласът ви – всичко ще се измени. Пред вас ще стои млад човек с мек, приятен глас. Вие ще го попитате: „Де отиде старецът?“ – „Замина си.“ – „Де замина?“ – „Не знам.“ – „Ще се върне ли?“ – „Няма да се върне. Той ме остави наследник на всичкото си имане, остави ме да уреждам всичките му работи.“ – „Бог да го благослови!“

И тъй, след като ученикът определи своя живот, ще го събере, ще създаде в себе си морето, за да се яви сушата, върху която трябва да работи. Той сам ще образува своята суша, сам ще образува своите морета и океани – творец ще бъде той. Господ ще гледа това, което ученикът твори. Ученикът ще твори, и когато Бог види, че е добро, ще се произнесе. Питам ви: колко хиляди години се изискват, за да направите едно море като Черно море, или един океан като Великия или като

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

Атлантическия? Такива морета и океани ще има и във вашия живот. Колко хиляди години се изискват, за да се създаде един континент или една суша като Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия! Такива континенти трябва да създаде ученикът и в своя живот. Виждате ли сега каква работа предстои на ученика? Вие как разбирате живота на ученика? – Да следва четири години в основното училище, три години в прогимназията, пет години в гимназията, четири години в университета, и след това да кажете: „Свършиха се всичките работи.“ – Не, пред вас седи друга задача: да създадете твърдта – границата между Божествения и земния живот, да разлъчите тия два живота. Вие искате Господ да твори. Бог, Който е съвършен, няма защо да твори за Себе Си. Всичко, което Той твори, е заради нас.

*И нарече Бог сушата земя,
и събранието на водата нарече морета.*

Значи събраният живот във вид на суша и вода – това е Новият живот, новите условия, които трябва да разработвате. Всички грамадни морета показват условията, при които ученикът трябва да развива своята деятелност, защото водата е носителка на живота. Сушата, земята пък показва новите условия, при които животът може да се прояви. Вижте в живота – всеки плаче за парче добра земя. И всеки плаче за водица. Никой в света не може без водица. Тя е необходима за живота. И никой не може без парче земя – за нея всички се борят. Някой казва: „Мен не ми трябва никаква нива.“ – Не, ти не разбираш смисъла на тази нива, ти не разбираш смисъла на това парче земя. Има ниви физически, има ниви духовни, има и ниви Божествени. След като завършиш своята работа, своето учение на физическата нива, ще минеш на духовната нива. След като завършиш работата и учението си на духовната нива, ще минеш на Божествената нива. И най-после, след като завършиш работата и учението си на Божествената нива, ще отидеш във Великия живот – да учиш велики и славни неща. Днес ти знаеш само да ореш на Земята, но това още не е наука.

*И рече Бог: Да прорасти земята зелена трева,
която да дава семе, и дърво плодоносно,
което да ражда плод по вида си,
на което семето да е в него на земята;
и стана така. И видя Бог, че беше добро.*

И стана вечер, и стана утро – ден трети.

Както виждате, първите форми на живота започват с растителното царство, с тревите и дърветата. Значи започва се с тихия, с мекия живот, а не с буйния живот. А това, да се отдели виделината от тъмнината, е един много труден акт, който ние минаваме мимоходом. Може да има някои от вас, които са отделили виделината от тъмнината, но те са малцина. Колко години например ще ви вземе да направите една кибритена клечка? Как ще можете вие сами да извадите от земята тази клечка, т.е. да я създадете сами – да разлъчите виделината от тъмнината? Днес всеки може, като даде два лева, да си купи една кутия кибрит, но каква усилена дейтелност на цели 8 000 години седи пред нас, докато се придобие тази кибритена клечка! Още по-лесно е днес да се завърти ключът и електрическата светлина да дойде.

За в бъдеще ще има още по-съвършен начин за добиване на светлина. Ще кажете: „Да бъде виделина!“ – и ще стане виделина. Тогава няма да има нужда от кибрит, нито от лампи, нито от електрическа светлина. Сега тези неща ви се виждат като приказките от 1001 нощ. Някои казват: „Ние да имаме кибрит, че за друга светлина не мислим.“ – Да, докато живеете земния живот, такава светлина ви трябва. Питате: „Каква е тази магия, за която говорите?“ – Имате право да питате. Елате с мен! Завеждам ви в една стая и питам: „Виждате ли нещо?“ – „Нищо не виждам.“ Веднага аз давам заповед да се направи една инсталация и казвам: „Да бъде светлина!“ И светлината се явява. Вие виждате най-модерна инсталация, каквато и във въображението не сте си рисували. Виждате хубави лампи и ключове, които без да въртите вие, сами се отварят и затварят. Като дам заповед да се затворят лампите, всички ключове се затварят, светли-

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

ната изчезва и стаята остава в първоначалния си вид. Такава е нашата умствена инсталация. Ние не се нуждаем от постоянни инсталации. Не е позволено да се строят инсталации в духовния свят. В духовния свят кажеш нещо – и то става. Казваш нещо, то става и ти тръгваш по пътя си. Инсталации могат да се строят само във физическия свят.

Когато ние казваме, че се задоволяваме с малко, разбираме Божествения и духовния живот. Във физическия живот колкото повече имаш, толкова по-добре; в духовния живот колкото повече имаш, толкова по-зле. Някой пита: „Как ще придобия Небето, как мога да вляза в духовния свят?“ Казвам: за да влезете в духовния свят, трябва да олекнете, а това се постига, като раздадете всичко. Някога пък някой възвишен дух иска да слезе на Земята, но не знае как. Има учени духове, които са създали цели слънчеви системи, но не знаят как да слязат на Земята. Тогава те отиват при някой дух, който е слизал на Земята, и го питат: „Как да сляза долу?“ Той им казва: „Ще придобиете всичко.“ В такъв дух влиза едно противоречие. Той си казва: „Досега седях, нищо не работих, но отсега нататък ще започна да работя, за да придобия всичко. Ще си създам една слънчева система и ще сляза долу на Земята.“ Той слиза на Земята, но така се оплита, че с хиляди години не може да се разплете, всичко забравя и не знае какво да прави, за да се освободи от това положение. Исква да се върне отново в духовния свят, но не знае как. Тогава Господ му казва: „Ще се отречеш от всичко.“ Как да се отрече, не знае. Господ му праща един ангел да му покаже как да се самоотрече, как да се разплете от своите връзки.

Срещам някого, който ми казва: „Аз искам да отида на Небето, но ще заведа и баща си там, защото го обичам.“ Казвам: по този начин нито ти ще влезеш в Небето, нито баща ти. Никой никого не може да води при Господа. Всеки сам трябва да отиде на Небето. Същият закон се приложи и по отношение на Христа, когато заминаваше за Небето. Христос заведе ли със Себе Си Своите ученици? – Не. Той им каза: „Аз отивам при Отца Си и ще ви приготвя място, а вие

до това време ще работите на Земята.“ Във всеки едно от вас трябва да се роди вътрешно желание да работи. И тъй, който отива на Небето, отрича се от всичко земно; който слиза на Земята, отрича се от всичко небесно. Кой е земен човек? – Който се е отрекъл от всичко небесно. Кой е небесен човек? – Който се е отрекъл от всичко земно. Какво нещо е Небето? – Място, дето живеят хора, които са се отрекли от земния живот. Какво нещо е Земята? – Място, дето живеят хора, които са се отрекли от небесния живот.

*И рече Бог: Да бъдат светила на твърдта небесна,
за да разлъчат деня от нощта,
и да са за знамения, и за времена,
и за дни и години,
и да са за светила на твърдта небесна,
за да светят на земята;
и стана така.*

*И направи Бог двете големи светила:
голямото светило, за да владее на деня,
а малкото светило, за да владее на нощта;
направи и звездите...*

*И видя Бог, че беше добро.
И стана вечер, и стана утро – ден четвърти.*

В този ден Бог създаде инсталацията на земния живот, за да го осветлява, а именно Слънцето, Месечината и звездите. Всеки трябва да осветли своята земя и своето небе. Вашето слънце, вашата месечина и вашите звезди трябва да изгреят! По този начин вие ще имате пособия, мерки, с които ще разбирате нещата. И в този смисъл всеки може да каже: „Господ създаде Слънцето, Месечината и звездите заради мене, за да определям дните, годините и времената в моя живот. Моят живот е една книга, върху която, с помощта на тия светила, ще описвам какъв е този живот, който Бог е създал. Времето на моя живот е определен акт, в който ще се отбелязва дали аз съм създал своята малка вселена, както Бог иска.“ Четвъртият ден е страшният ден, страшното число. В този ден се появили човешкият ум и човешкото сърце. Някои от фор-

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

мите, които Бог създаде в този ден, се привлели към ума, а някои – към сърцето.

*И рече Бог: Да произведе водата
изобилно гадина вѝодушевени,
и птици да летят над земята
по твърдта небесна...*

И видя Бог, че беше добро.

*И благослови ги Бог и рече:
Плодете се и множете се,
и напълнете водата в морята;
нека се умножат и птиците по земята.*

И стана вечер, и стана утро – ден пети.

Всички животни вѝв водата – това са слугите, помощниците на ученика в неговия път. Същевременно те се ползват от всичките блага на този свят.

*И рече Бог: Да направим човека
по образу Нашему и по подобию Нашему...*

*И създаде Бог човека по образу Своему,
по образу Божию го създаде:
мъжки и женски пол ги създаде.*

*И благослови ги Бог и рече им:
Плодете се и множете се,
и напълнете земята, и обладайте я;
и владейте над рибите морски,
и над птиците небесни, и над всяко животно,
което се движи по земята...*

И стана вечер, и стана утро – ден шести.

Като говорим за ученика, ние разбираме животът на творба, а не животът на благодатта, която му се дава. След като ученикът премине през първите три живота, дава му се възможност да приложи своята сила в малък мащаб, за да види по какво се различава новият от стария живот. Новият живот е живот на пречистване. След това настъпва истинско творчество. Днес всички говорят, че поетите творят, че художниците творят – всички хора искат да творят, но това

желание е постижимо само за онзи, който може да бъде ученик. Затова вие ще си кажете: „Аз искам да се пробуди в мен съзнанието на ученика, да заживея в Новия живот.“ Щом искате това, започнете с първия ден. Всеки, който стане ученик, шест дни, т.е. шест периода, трябва да твори, да създава в себе си, докато дойде до пробуждане на своето съзнание. Като дойдете до работата, трябва да имате образци, да знаете какво изисква новият живот от вас и как трябва да дойде той. Щом новият живот дойде, всичко това, което сега виждате, няма вече да ви интересува. Този живот трябва да бъде съобразен с Божията Любов, с Божията Светлина, с Мира Божий и с Божията Радост. Когато говоря за учениците, аз виждам пред тях една велика работа, за която трябва да се приготвят.

Някой казва: „Аз ще напусна нивата си.“ – Не, нивата си не трябва да напушаш. Друг казва: „Ще напусна ралото и мотиката си.“ Питам: „Духовно рало и духовна мотика пригответи ли си?“ – „Ама аз искам поет да стана.“ – „Духовно перо пригответи ли си?“ – „Аз искам проповедник да стана.“ – „Ти знаеш ли духовния език, с който трябва да говориш на хората?“ От това гледище вие трябва да разбирате думите, които Христос казваше на Своите ученици: „Ако не се отречете от себе си, от майка си, от баща си, и не вдигнете кръста си и не тръгнете след Мене, не можете да се наречете Мои ученици.“ Как мислите, ако Христос не се отрече от Себе Си, от Своя живот, от майка Си и баща Си, от всичко в света, и не вдигна кръста Си, можеше ли да бъде образец за нас? „Тури кръста на гърба си и Ме последвай“, казва Христос. Да туриш кръста на гърба си, това е най-страшното нещо. То значи да туриш на гърба си и доброто, и злото, и да ги носиш. Кого да последваш? – Христа, т.е. Любовта. Когато отидеш да слушаш Христа, ти ще бъдеш такъв юнак, че ще вдигнеш на гърба си и злото, и доброто, и ще можеш да ги носиш. Злото и доброто са в постоянна борба помежду си, понеже не могат да разрешат великата задача на Живота. Ако ти чакаш да спре борбата, трябва да знаеш, че тази борба няма свършване. Ти ще им кажеш: „Понеже вие дълго време

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

ще се борите, аз ще ви вдигна и ще ви нося на гърба си.“ Там долу хората вдигат шум, състезават се. Ти ще си кажеш: „И вас няма да чакам да утихвате.“

Не можете да отидете при Христа, ако не вдигнете своя кръст. Защото и злото обича Бога. То представлява разумни същества, както и доброто, само че съществата на доброто вървят в правия път, а тия на злото са се отклонили от правия път. И едните имат Любов към Бога, и другите имат Любов към Бога. Когато злите духове отиват при Бога, те падат на колене пред Него, целуват, прегръщат краката Му, молят Му се, и Той вдига ръката Си отгоре им, благославя ги и ги праща в света да работят. Аз представям това на човешки език. Те като дойдат на Земята с Божието благословение, живеят по своему: започват да ядат кокошки, патици, агнета, това-онова; един човек ще убият, друг ще обесят, трети ще осъдят, и т.н. Те казват: „Ние ходихме при Бога, целувахме краката Му, Той ни даде Своего благословение и ни каза да отидем в света и да правим, каквото знаем. Ние видяхме вече Бога.“ – „Как Го видяхте? Какъв образ имаше?“ – „Той имаше черно лице, седеше на черен стол, с черна патерица в ръка.“ Те имат особено виждане, като през черни очила. Добрите и злите духове имат диаметрално противоположно схващане за Бога. Като слушате описанието на злите духове за Бога, какво понятие ще си съставите за Бога, за Битието?

Често за кратко време вие минавате състояние на ожесточаване. Казвате: „Не вярвам вече в Бога, ще живея, както живеят всички хора.“ Какво подразбира това? Ще живееш, както всички ония хора, които ядат, пият, крадат, лъжат, заграбват, изобщо както всички лоши хора. Разбиране е това! Друг някой казва: „Аз се покаях, ще живея, както всички добри хора живеят.“ Какво подразбира това? – Ще живееш, както всички добри, праведни хора, които любят Бога; ще живееш в хармония и в съгласие с Бога, с хората, ще им помагаш; ще живееш с вяра и надежда. Като отидете при добрите хора, ще видите весели, засмени лица, готови на всякаква услуга – хапката от устата си могат да дадат. Като отидете при лошите хора, ще видите мрачни, недоволни

лица, с никаква готовност за услуга. Питам: ако една овца е пътувала дълъг път и спре в дома на един вълк да си почине, как ще я посрещне той? – Ще я прегърне, ще я целуне, ще я тури на хубаво легло, ще ѝ даде вода да пие, да се измие и т.н. Какво ще каже тази овца? – „Аз не искам да се разделям от тебе, искам вечно при теб да живея.“ Това любов ли е от страна на вълка?

В Писанието се казва: „Ето, хлопам на вратата ви, и който Ми отвори, ще вляза.“ Каква нужда има Христос, Който е съвършен, Който е образец на Любовта, да хлопа на нашите врата, да чака да Му отворим и да вечеря с нас? Това не е ли противоречие? Каква нужда имат богатите хора, които разполагат с милиарди левове, да тръгнат по къщите на бедните, да тропат по вратите, за да им раздават хляб, пари и други потреби? Вие задавали ли сте си този въпрос? Можете да си дадете много обяснения, но същината на този въпрос всякога ще остане неразрешена. На коя врата хлопа Христос?

Отговор: *На сърдечната.*

Де е тази врата?

Отговор: *У човека.*

На кое място именно?

Отговор: *В съзнанието му.*

Какво нещо всъщност е човекът?

Отговор: *Не знаем.*

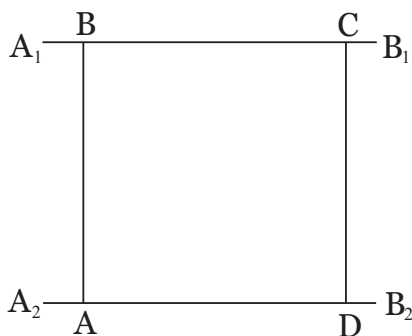
Вие сте изучавали геометрията, нали? Кажете ми тогава, какво нещо е квадратът?

Отговор: *Фигура, заградена с четири равни страни, които са две по две помежду си успоредни.*

Въз основа на какво стечение на сили или на какви закони тия четири страни са равни? (Фиг.1)

Значи квадратът е образуван от четири страни, от които две по две вървят успоредно. Имате два паралелни пътя: A_1B_1 и A_2B_2 . Пътят A_1B_1 означава мъжа или бащата, а пътят A_2B_2 – жената или майката. Пътят BA означава братя, а пътят CD – сестрата. Братът и сестрата вървят в диаметрално противоположни посоки с тия на бащата и майката. Интересите на сина не са интереси на бащата и интересите на дъщерята

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

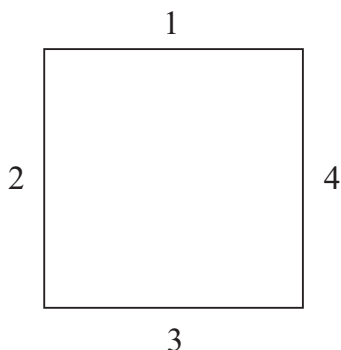

Фиг. 1

не са интереси на майката. Те имат само допирни точки. Синът има допирна точка с бащата в ъгъла B , а с майката – в ъгъла A . И дъщерята има две допирни точки: с майка си в точка D и с баща си в точка C . Питам: де са допирните точки на брата и сестрата? – Те нямат допирни точки. Тогава сестрата може ли да влияе на брата? – Не може. Ами братът може ли

да влияе на сестрата? – Не може. Те нямат допирни точки помежду си. Отношенията, които съществуват в един дом, представляват цяла геометрия, която може да се приложи в живота. Как ще си влияят сестрата и братът? – Чрез майка си и чрез баща си. И забележете, когато братът не се отнася добре със сестрата, тя се обръща към майка си и казва: „Мамо, кажи на брат ми да не ме закача, да не ме бие!“ По същия начин тя се обръща и към баща си. Ако сестрата се отнася зле с брат си, той се обръща към баща си и му казва: „Тате, кажи на сестра ми да не се отнася тъй зле с мене!“ Същото може да каже и на майка си. Питам: A_1B_1 и A_2B_2 , т.е. бащата и майката, имат ли допирни точки? – И те нямат допирни точки помежду си. Следователно тук виждаме един закон на противоречие: мъжът не може да говори на жената, нито жената може да говори на мъжа. Ето защо в света не може да се създаде фамилия, семейство, само от мъжа и жената, понеже те нямат допирни точки. Законът на квадрата показва, че за да се образува една косвена връзка между мъжа и жената, трябва да дойдат други две линии, които да ги пресекат, и по този начин да се създадат между тях допирни точки. Кои са тия две линии? – Децата. Те свързват майката и бащата. Следователно с право може да се каже: дом без деца е съграден на въздуха. Това е философията на живота.

И тъй, що е квадратът? – Фигура, която показва как трябва да се устрои семейният живот. Затова вие трябва да изучавате този велик закон. Следователно бащата и майката заедно ще уредят живота на сина си и на дъщеря си, а синът и дъщерята заедно ще уредят живота на майка си и на баща си. Законът е такъв. И в Писанието се казва: „Ще въздам възмездие до четвърти род.“ Значи синът и дъщерята изкупват греховете на майка си и на баща си. Това е закон, това е геометрия, това е наука, в която има реалност. Квадратът представлява живот в четвъртото измерение. Значи той е минал през четири състояния, през състоянията 1, 2, 3 и 4 (Фиг. 2).

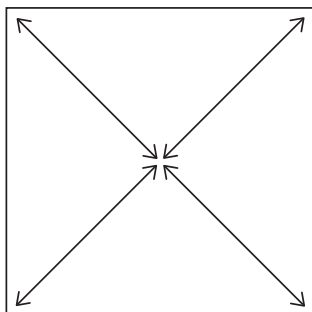
Фиг. 2

В съвременната математика се казва: „Ако едно въображаемо или имагинерно число, т.е. такова, което не съществува, се умножи четири пъти само на себе си, или се прекара през четири различни състояния, получава се единица, едно реално число, с което можем да боравим.“ Какво означава това? Ще го преведем по отношение на квадрата. Квадратът остава непонятен за нас дотогава, докато съществува някъде в

невидимия свят. Обаче като го умножим четири пъти сам на себе си, получава се реална единица – реален дом. На основание на същия закон, когато човек се умножи четири пъти сам на себе си, образува реалния човек. Да се умножи човек четири пъти на себе си, значи да мине през причинния свят, през умствения свят, през астралния свят, и най-после през физическия свят. И когато в Писанието се казва: „Множете се и плодете се“, това подразбира закона на умножението. Ако човек знае как да се умножава сам на себе си, той ще познае своята реалност.

Ние идваме вече до онези алхимически закони, до онази висша математика, която трябва да разбираме. Ъглите на квадрата имат отношение към човека, защото всеки ъгъл

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

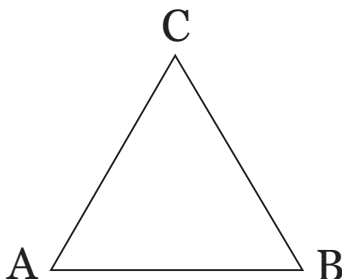
Фиг. 3

е център на известни сили, които действат по направление на диагоналите. Как ще примирите тия сили? – Те се примиряват в центъра на квадрата, т.е. в точката, дето се пресичат двата диагонала. Центърът представлява цялото. Следователно тия сили са част от цялото, които се групират в общия център. Всички сили на квадрата имат направление към този център. Ние наричаме това нещо стремеж към Бога. Щом

всички сили се стремят към Бога, противоречия не съществуват в света. Те съществуват само като творчески акт.

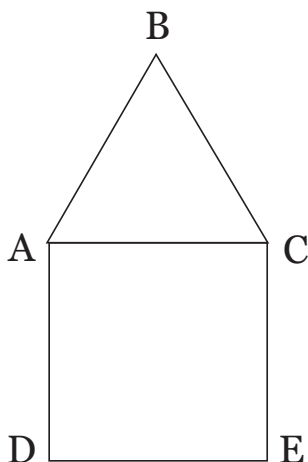
Някой казва: „Аз искам да бъда добър човек.“ Казвам: за да бъдеш добър човек, ти най-първо трябва да намериш сестра си, с която нямаш допирни точки, а после трябва да намериш майка си и баща си. Намериш ли ги, с тях заедно ще образуваш триъгълника, например триъгълника ACB (фиг. 4).

Що е триъгълникът? – Закон на примирение. Тук имате пак три допирни точки, а това е Божественото съчетание. За да има хармонично съчетание между двама души, най-първо между тях трябва да има поне три допирни точки. И сега, от съчетанието на триъгълника и квадрата, се образува петогълникът.

Фиг. 4

Той представлява дома, къщата, в която петима души трябва да живеят под един покрив. По този начин се е образувал домът $ABCDE$ (Фиг. 5). Както виждате, нещата в Природата не са произволни. Ние живеем в Божествената реалност на нещата, но трябва да разбираме нейните закони. Всяка жива линия, всяка жива мисъл, всяко живо чувство, всяко живо действие, което се проявява у нас, не е произволно –

Фиг. 5

всяко нещо си има причина. Следователно, за да разберете причините и подбужденията на нещата, трябва да изучавате всички прояви, всички явления в живота и в Природата. Като се роди една мисъл във вас, вие трябва да я разгледате, да видите дали тази мисъл е ваша, или е гостенка; дали ви е сестра, брат, майка, баща и т.н. Вие трябва да разбирате произхода на всяка мисъл, която се поражда в ума ви.

И тъй, квадратът е мярка за определяне на всички сили, които се срещат във вас. Вие трябва да създадете в себе си Божествен дом. Той представлява новото тяло на

човека, което му е нужно за новия живот. Има тяло естествено, има и тяло духовно. Някой казва: „Тия неща са дълбоки работи, не са за мен.“ Дали ги признавате, или не, дали ги искате, или не, те сами ще ви намерят. В това отношение вие мязате на щраусовата птица, която при опасност скрива главата си между крилете си и по този начин мисли, че е избягала от очите на неприятеля. Все едно, ловецът лесно я намира, защото цялото ѝ тяло седи навън. Така и лалугерът, като иска да избяга от човека, скрива се в някоя дупка, мисли, че никой не може да го извади оттам. Лъже се горкият лалугер! Човекът е по-умен от него. Взема 2–3 кофи вода, налива ги в дупката и лалугерът, ще не ще, излиза. Същото е и с човека, който казва, че някои работи били дълбоки, не били още за него. Ще дойде някой по-умен от него и ще го накара да излезе из дупката.

Някои хора казват: „Парици да имаме! В тях седи смисълът на живота.“ Парите са изобретение на човешкия ум, те не разрешават въпросите. Ако е въпрос за богатство и сила, то е друго нещо. Богатството и силата са качества на човешкия ум и на човешкото сърце. Динамическият мотор пък,

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

който дава направление на ума и на сърцето, който използва техните богатства и сили, това е човешката воля. Ако имаш ум и сърце, а нямаш воля да приложиш тяхното богатство и тяхната сила, какво ще постигнеш? Ако някое малко глупаво дете започне да пали огъня, а не знае как да го запали, какво ще стане? – Ще пръсне котелът. Котелът, това е човешкото сърце. То не трябва да се пръска. Някой казва: „Аз имам богато сърце.“ – Да, но ти трябва да бъдеш умен, да знаеш как се управлява този котел, за да не се пръсне. Умният човек не трябва да пресилва своята машина, не трябва да увеличава огъня повече, отколкото котелът може да издържи. Всички трябва да имате здраво тяло.

Мнозина питат: „Какво нещо е Новото учение?“ – Новото учение представлява хармонично съчетание между един триъгълник и един квадрат. Това е научно обяснение на Новото учение, с което хиляди години са се занимавали и продължават да се занимават учениците на Окултната школа. Квадратът, триъгълникът представляват качества, сили, които съществуват в Природата: в минералите, в растенията, в животните и в човека – в неговите мисли и чувства. Ако не разбирате техните закони, вие ще се намерите в един лабиринт. Забележете: вие започвате една работа, тя донякъде върви добре, и тъкмо се почувствате радостни и щастливи, гледате – всичко рухва, изчезва пред вас като дим. Чудите се как е станало това нещо, защо. Такова нещо са силите в Природата. Вие трябва да ги разбирате и да вървите съобразно с тях. Например вие минавате през някоя гъста гора, но не обръщате внимание на дърветата, и току изведнъж един клон ви удря в очите. Вие веднага затваряте очите си, спирате се, не можете да вървите напред. Очите ви сълзят, болят ви, не можете да ги отворите. Затова и псалмопевецът казва: „Господи, като минавам през непознати, чужди места за мен, води ме за ръка.“ Да, има незнани места, има големи блатата и пропасти в пътя на ученика, които той не може да премине без водач. Някой казва: „Аз мога и без Учител.“ – Можеш без Учител, но ако отиваш до село Драгалевци. Отиваш ли обаче на връх Монблан, Учител ти трябва, и то първокласен – там

сам не можеш да стигнеш. Има учители, които не могат да изведат своите ученици до тази височина. Като дойдат до едно място, казват: „По-нататък няма защо да вървим, това е достатъчно. Много учение не ни трябва.“

Сега, като ученици, вие трябва да имате силно желание да вървите напред. Ще имате мъчности в живота си, но няма да се обезсърчавате; ще срещате противоречия, но вярата си няма да губите; ще срещате омразата, без да мразите; ще носите и злото, и доброто на гърба си, без да вземате участие в техния разговор. Ти ще ги носиш на гърба си, а те ще спорят. От време на време ще се обръщаш да ги погледнеш как спорят, но ще си мълчиш: ще повдигнеш малко раменете си и ще продължиш пътя си. Като се умориш, ще ги сложиш на земята да си починеш. Те още ще продължават спора, но ти няма да вземаш никакво участие. Това ще бъде едно занимание за тебе. Като си починеш, пак ще ги вдигнеш на гърба си и ще продължиш напред.

Ето едно разрешение на противоречията, които срещате в живота си! Вие носили ли сте по този начин вашия кръст? Вие вземате кръста на гърба си, поносите го малко, след това го сваляте на земята, но все питате как може да се освободите от него. Знаете ли на какво мязате с вашия кръст? Децата имат обичай, като хванат някой малък бръмбар, завързват единия му край с конец, дълъг около десетина метра, а другия край на конеца държат в ръката си и пускат бръмбара на свобода. Той, като се почувства свободен, хвърква, но като дойде на височина десет метра, конецът го потегля и той пада на земята. След това отново хвърква и пак пада, не му идва наум, че е вързан. Така и вие като този бръмбар сте вързани за вашия кръст, но имате въже, дълго десет метра. Направите опит да хвъркнете, издигнете се на височина десет метра и падате. Казвате си: „Чудно нещо! Отначало тръгнах добре, хвърчах до едно място, но какво стана, че паднах? Дойде някаква външна причина, потегли ме и аз паднах.“ – Не, вие не можете сами да се освободите от вашия кръст.

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

Питам: кой ще ви освободи от този кръст? – Това е великата задача, която трябва да разрешите като ученици. Да вдигнете своя кръст на гърба си, да разрешите противоречието, което се крие в него, и да кажете: „Не моята воля, а Волята на Отца си ще изпълня.“ Това е най-страшната и същевременно най-великата задача, която трябва да разрешите. Христос казва: „Твоята воля ще изпълня, Отче, а не Моята. В Твоите ръце предавам Духа Си. Ти ще Ме водиш!“ – Това подразбира връщане към Бога, това подразбира знание и приложение на законите. Този процес става сега у всинца ви, но вие не вярвате. Дали вярвате, или не, дали сте светски, или духовен човек, това не важи – няма да се избавите от противоречията на живота. Казвате: „Аз ще тръгна в този път.“ И да тръгнете, и да не тръгнете, вие вече влизате в живота.

Вие следите по вестниците за ония двама италианци, които съдят в Америка. Както виждате, те не са американски поданици, но веднъж престъпили законите, държат ги отговорни. Същото прави и Природата. Престъпиш ли някой от нейните закони, тя те хваща и те държи отговорен. Казвате: „Аз не знаех тия закони.“ – Ти трябваше да ги знаеш. Те са написани в самата Природа и ти трябваше да разбираш нейния език. Днес целият свят протестира за тия двама италианци, искат да ги освободят от клещите на американските закони, но не могат – животът им виси на косъм. И най-страшното положение, в което се намират те, е това, че от толкова дълго време живеят с мисълта какво ще стане с тях. Туй положение е по-страшно, отколкото веднага да ги обесят.

Когато говорим за Любовта, ние разбираме единствената сила, която може да ви придружи през вашия труден път и да ви изведе от него благополучно. Тя е единствената утешителка на човека в тежки и трудни часове на живота му. Това значи да бъдете носени на ръце. Само Любовта може да ви пренесе на ръцете си.

И сега аз искам да бъдете деятелни, а не бездеятелни. Ученикът има много работа, има какво да работи. Какво

прави добрият син? – Той ходи всеки ден на работа. Днес отива на някоя градина, утре на някое лозе: копае, чисти, и като събере достатъчно богатство, занася го на домашните си. Така и вие – каквото спечелите на Земята, трябва да го занесете горе. Как мислите да отидете там? Мислите ли, че ако отидете като грешник, с празни ръце, ще ви посрещнат с лаврови венци? Само един случай има такъв – случаят с блудния син. Добре ли е всички да бъдете в положението на блудния син? Той се разкая и каза на баща си: „Аз не съм достоен да се нарека твой син, затова направи ме последен твой слуга!“ Този слуга, като работи на господаря си, нали ще му донесе нещо? Та казвам: щом вие се връщате към Бога, трябва да работите или като слуги, или като синове. Кое положение искате да заемете?

И тъй, животът на ученика е велик живот. Като приемате благата на този живот, ще казвате: „Има смисъл да се живее!“ Псалмопевецът казва: „Като видя Божието лице, ще бъда доволен.“ Ученикът трябва да каже: „Като видя лицето на своя Учител, като разбере смисъла на онова знание, което съм придобил от Него, и като започна да манипулирам с всички свои сили, аз ще бъда доволен от своя живот.“ Тогава ученикът ще ходи да хлопа по вратите на своите ближни и да им помага.

Христос хлопа на вратите на хората, за да им покаже начина, по който могат да разрешат мъчнотиите в своя живот. На всички врати ли хлопа Христос? – Не, Той хлопа само на вратите на учениците, както и на тия хора, у които съзнанието е пробудено и които са се молили дълго време. Христос ще похлопа, ученикът ще Му отвори и Той ще му предаде първия урок.

„Ето, хлопам на вратата ви“, казва Христос. Този стих се отнася за учениците, за пробудените души.

Забележка: Днес ще прочетете 10-а глава от Евангелието на Матей, да видите как ще я разберете при светлината, която имате тази сутрин.

22 август, понеделник, 7 ч.

Дойде глас

*Бог царува на небето, Бог царува в живота.
Да бъде Името Му благословено!*

*„Отче, прослави Името Твое!“
Тогаз дойде глас от небето:
„И прославих, и пак ще прославя.“*

Йоан 12:28

Човек може да осмисли живота си само при едно обстойно проучване на живота в неговата широчина и дълбочина, както и в неговата вътрешна проява. Засега безсмислението в живота, както и всички противоречия, които се срещат в него, се дължат на индивидуалния живот. Следователно безпорядъкът във всяко общество се дължи на индивидите, които го образуват. Също тъй и безпорядъкът в цялото човечество се дължи на всички същества, които го съставляват. И най-после, безпорядъкът в целия свят изобщо се дължи на човека. Значи индивидът, отделният човек като мислещо същество е нарушил един от великите закони на Природата и от това е произлязъл безпорядъкът в целия свят. Това нарушение се обуславя върху желанията на човека, върху неговия егоизъм.

Първата заповед, която Бог даде на човека, беше да не вкусува от плодовете на Дървото за познаване доброто и злото. Тази заповед до известна степен ограничи неговата свобода. Обаче човекът не искаше да пожертва свободата си. Той се запита: „Защо Бог, Който ми даде свобода, същевременно ме и ограничава? Защо не ме оставя напълно свободен във всички положения на живота? Защо не ме оставя да бъда абсолютен господар на всичко?“ Трябва да знаете, че ако човек стане пълен господар в света, тогава Бог трябва да се ограничи. Такъв е законът. Когато един човек е свободен, друг някой непременно ще трябва да се ограничи. Всички хора не могат едновременно да бъдат свободни. Онези, които не разбират

законите в разумния живот, намират противоречие в това нещо. Само Цялото е свободно. Обаче пожелаем ли да дадем свобода на частите, цялото се ограничава. Временно цялото може да изчезне. По какъв начин? Представете си, че разделяте една ябълка на дванадесет равни части, които раздавате на дванадесет души. Тия хора вземат всеки своята част и се разотиват на дванадесет различни места. Питам: де отиде цялото? – Цялото остана в зародиша, в семките на ябълката. Следователно цялото ще се посади в земята, ще се ограничи, ще се подложи на ред страдания, за да произведе отново своята форма. Какво стана с дванадесетте части, които се освободиха от цялото? Всяка част казва: „Като отида при този господин, той ще ме задържи за себе си.“ Значи всяка част от ябълката се оженва за едно от тия разумни същества. Как постъпват възлюбените с тях? – Изяждат ги. Всеки един, като глътне своята възлюбена, казва: „Колко е сладичко това парченце! Приятно ще ми бъде, ако имам още едно такова.“ За колко дни или месеци той ще си спомня за това парченце? Утре, като дойдат други парченца, които трябва да глътне, ще забрави първото. Не само че ще го забрави, но ще го изхвърли вън от себе си.

Казвам: има един закон, според който всеки слуга, като влезе в своя господар, той или ще го изпъди, или ще го прати на работа. Тъй постъпва и циганинът. Той, като се ожени, ляга на гърба си и казва на жена си: „Моля ти се, тури тържика на гърба си и тръгни от къща в къща да събереш малко брашнице, да ми направиш една прясна пита.“ Циганинът има някакъв дребен занаят, гвоздеи прави, и чака жена си да се върне, да донесе било брашно, било друго нещо. Циганката туря тържика на гърба си, взема тояга в ръка и тръгва от къща в къща да проси. Някъде я залаят кучета, другаде я пораздърпат малко, но тя не се отчайва – върви напред. Отиде на едно място – на карти гледа; отиде на второ – на кафе гледа; отиде на трето – боб хвърля – дано събере малко брашнице за своя циганин. Не стига това, но като се върне у дома си, ако се е забавила малко, отгоре на това циганинът ще я набие.

Аз вземам думата *циганин* не като външна форма, каквато той представлява в живота, но като емблема на някакво специфично разбиране на живота. Казват за някого: „Този човек трябва да се набие, защото не е свършил работата си навреме.“ Питате: „Защо трябва да се набие?“ Ами гвоздеите защо трябва да се набиват? – Да задържат нещо. Не забиеш ли гвоздеа добре, не държи. Казвате: „Или гвоздеят е слаб, или не е добре забит.“ Ако гвоздеят е слаб, каква е тази ваша философия – да вземете теслата и да го забивате? Щом е слаб и го забиваш, ти си направил вече една погрешка. Ти трябва да признаеш, че си направил погрешката, и да кажеш на гвоздеа: „Моля ти се, бъди тъй добър да си излезеш, ти не си за това място.“ Вие казвате, че гвоздеят бил виновен, че не държал добре. Гвоздеят бил виновен, а вие сте прави. Щом мислите така, и вашият ум не държи. Тогава ти вземаш друг, по-голям гвоздей, около 12 сантиметра дълъг, забиваш го с теслата, но и той не държи – изкривява се. Седиш, чудиш се защо и този гвоздей се изкривява. Казваш: „И той е слаб.“ Има майстори, които изхабяват много гвоздеи, докато най-после забият един.

По същия начин, когато вие не можете да разрешите някоя мъчнотия в живота, спирате се и се чудите защо става така. Казвам: всички мъчнотии в живота могат да се разрешат, щом човек си отговори на въпроса какво нещо е индивидуалният живот. Да бъдеш индивидуалист, значи да бъдеш краен материалист в духовния живот. Ти ще видиш този краен материализъм навсякъде. Навред ще чуваш думата аз, аз: „Знаеш ли какво мога да направя аз? Знаеш ли какво съм направил аз?“ Какво си направил ти? – „Това и това съм направил аз.“ Питам: когато Земята се създаваше, ти, Аз-ът, беше ли там? Щом ти, Аз-ът, си всичко в света, кой отдели тъмнината от виделината? – „Не зная тия работи.“ В това отношение Аз-ът е ограничен, а не тъй безграничен и всемогъщ, както той си мисли. Оттук произтичат всички противоречия в живота. Колкото повече човек се докача, толкова той е по-дребнав, по-голям материалист. Дали хората знаят тази своя черта, или не, това не е важно, но ти сам трябва да

я знаеш и да работиш за изправяне на характера си. Има цяр за дребнавостта, има цяр и за докачението. Ако ти не знаеш и не можеш да измениш своя характер, какъв човек си тогава? Идете при някой човек, който се занимава с отглеждане на плодни дървета, и го попитайте как увеличава тяхната плодовитост. Той ще ви каже, че ги наторява или присажда с подоброкачествени присадки, за да се получат понякога повече плодове, а понякога – по-вкусни и по-благородни.

Какво се крие в Аз-а? – Една Божествена идея, която показва, че човек трябва да има Божествено достойнство. Когато той търси слава, с това иска да каже: „Аз съм от царско произхождение – дядо ми беше цар, баща ми беше княз.“ Разсъждават ли така, вие идвате до положението на ония патки, които се гордеели със своите прадеди, че освободили Рим. Един селянин карал патки за продан от селото за града. Из пътя те си говорили: „Този селянин не знае ли, че ние сме от благородно произхождение; не знае ли, че нашите деди и прадеди освободиха Рим, та се отнася така грубо с нас?“ Добре, вашите деди и прадеди освободиха Рим, ами вие какво направихте? Така и вие казвате, че Господ е благ, че Той е създал света, и т.н. Хубаво, това е така, но туй, което Бог е направил, то е заради Него, заради Неговата слава. Ами вие какво сте направили? Бог ви е изпратил в света, дал ви е ум, сърце, душа и дух, но вие какво направихте с вашия ум, с вашето сърце, с вашата душа и с вашия дух заради себе си, заради своя ближен и заради Господа? Вие, съвременните хора, отричате душата и духа, но поне признавате ума и сърцето. Питам ви тогава: какво направихте с вашия ум и с вашето сърце? Когато Господ направи света, Той прояви Себе Си, но след това Той даде на човека всичко, което направи. Когато Бог създаде небето и Земята, както и всички светила на небето, Той постави човека в рая, като му каза: „Аз направих всичко това за тебе.“ Туй показва, че Той е промислил за човека. Също така Той е промислил и за ангелите, като им каза: „Вие ще станете учители, възпитатели на тия деца, които оставих да живеят на Земята.“ Това е един кръг на живота, който е съединен с проявата на Бога.

Та казвам: вие, които живеете на Земята, искате да се проявите. Прави сте в това отношение. Желанието ви да се проявите е един Божествен принцип, един творчески акт, но питам: кому ще дадете това, което вие произведете? Туй, което Бог създаде, даде го на хората, като остави ангелите за техни възпитатели. Значи Той създаде работа и на едните, и на другите. Ами вие, които на всяка крачка казвате аз, аз, кому ще дадете вашите произведения? Затова именно ние пристъпваме към закона на жертвата, който казва: „Всеки човек, който задържи за себе си това, което е произвел, не може да намери смисъла на живота.“ Туй, което ти си произвел, не е за тебе – трябва да го дадеш някому. Аз ще ви изясня закона на жертвата, като ви дам един правилен образ за него. Вие казвате: „Как тъй, нима трябва да раздадем на хората и парите, които сме спечелили с труд?“ – Това е само един частичен пример, който още не изяснява идеята. Казвам: когато прекарате една текуща вода през някоя чешма, вие имате някаква идея в това, нали? Каква е вашата идея? – Да се точи вода от тази чешма и да се ползвате от нея: както вие, така и другите около вас. Ако у тази чешма се появи желанието да задържи всичката вода само за себе си и никой друг да не се ползва от нея, какво ще стане? – Цялата местност наоколо ще се наводни, ще се покрие с вода и ще стане невидима. За да бъде тази местност видима за всички, чешмата трябва да се проникне от желанието всички хора наоколо ѝ да черпят вода от нея. Туй, което изтича от чешмата, това, което тя твори, то създава Славата Божия. Окръжаващите я хора ще дойдат заради нейната вода.

В този смисъл, когато Писанието говори за добрия човек, ние подразбираме живота, който тече у човека. Да проявиш доброто – това подразбира да раздадеш онзи течащ живот, който изтича от тебе, по такъв начин, както Бог е раздал на хората всичко, което е сътворил. Той създаде световите, насели ги с живи същества и след това ги раздаде. Не само това, но и до днес продължава да се грижи за тях. Ние всеки ден се молим: „Господи, изпрати ни това-онова...“ И ние виждаме, че през хилядите години, в които живеем, Той не

е преставал да ни изпраща Своите блага. Задавали ли сте си въпроса с какво сме задължили Бога да бъде толкова милостив и грижлив към нас? Аз съм навеждал ред примери по този въпрос, но те са повърхностни, не са тъй съществени, не могат да изяснят идеята, както трябва.

Сега ще ви приведа един пример, който ще разгледам в неговия по-дълбок смисъл. Да кажем, че в дома на една богата, добре известна фамилия, от видно произхождение, идва като слуга един млад, беден момък, цял окъсан и бос. Този момък е трудолюбив, честен и работи много добре. Господарят, като вижда работата му, казва: „Този момък ми харесва, добре работи.“ Заема се господарят му да го облече, да го докара. Купува му нови дрехи, нови обувки – облича го от глава до пети. Погледнеш този слуга – вече не е първият. Облякъл се хубаво, изправил се: върви красиво, стройно – дошъл е вече на себе си. Господарят има синове, дъщери, и този слуга услужва на всички. Те му казват: „Хайде, Стояне, направи това!“ Едва свършил една работа, от друга страна му казват: „Хайде, Стояне, направи онова!“ И той тича, на всички услужва, към всички се отнася внимателно, вежливо, бяга от стая в стая, бърза, като че има десет крака. Кой каквото му заповядва, на всички изпълнява волята, и те намират, че Стоян е отличен слуга. Защо? – Той предвижда нуждите и на господаря, и на господарката, и на малките господарчета, и затова всички го обичат. Не само това, но каквото изработи отвън, носи го на господарите си – все за тях мисли. И господарят му го обича, и господарката му го обича, и малките господарчета го обичат, и младата господарка го обича, но някак особено тя го обича. Тя излиза из границите на тази обич, която законите и обичаите на тази благородна фамилия позволяват. Законите на тази фамилия позволяват тази мома да се свърже само с такъв човек, в жилите на когото тече също тъй благородна кръв. Не е позволено значи мома от такова произхождение да се свързва с прост човек.

Коя е причината обаче, че тази мома обиква този прост човек, при това слуга? Ако причината се крие в това, че този момък има хубави черни очи, черни мустачки, красиви

вежди, хубав нос, могат да се намерят още много момци също тъй с хубави очи, вежди, мустачки и т.н. Но тази мома ще обикне ли някой от тия момци, както обича Стоян? – Не, няма да обикне. Причината се крие другаде, а не в черните очи или в хубавите вежди, или в черните мустачки. Всички тия неща са само едно външно отражение, една залъгалка, едно маскиране на Истината. Младата господарка казва: „Ако Стоян не остане в нашия дом да ми слугува през целия живот, аз не ще мога да живея.“ Тя иска Стоян да ѝ слугува през целия ѝ живот и гласа му да чува.

От този пример вие може да вземете чисто физическата страна, но ще сгрешите. Аз ще ви обясня идеята, която е скрита тук, с други примери, защото тя е сложна идея и трябва да се анализира, трябва да се разгледа последователно, в нейния развой. Не се ли разгледа по този начин, тя ще се схване погрешно, както е схваната погрешно в живота. При изяснение на тази идея има три важни положения. Първото положение: вие вземате едно шише, пълно с лимонада, отваряте го, изпивате лимонадата и шишето захвърляте настрани. Второто положение: дават ви една хубава ябълка, тежка около половин килограм. Вземате ябълката, отивате при един чист, хубав извор, измивате я, сядате на някое хубаво място и изяждате ябълката с намерение семките ѝ да посадите. Скривате семките ѝ, но забравяте да ги посадите. Третото положение: дават ви една хубава книга. Вие я туряте в чантата си, отивате при един хубав извор, сядате на едно прохладно място около него, изваждате книгата от чантата и започвате да четете. Четете до едно място, усмихвате се. Пак продължавате да четете, пак се усмихвате доволно, и най-после затваряте книгата, туряте я в чантата си и тръгвате за дома си. Дето и да ходите, книгата е с вас. Отваряте я за малко, прочитате нещичко от нея, поусмивате се, позарадвате се и пак я затваряте. Който ви гледа, ще каже: „Какво прави този човек с тази книга? Ту я отваря малко, прочете нещо от нея, усмихне се и пак я затваря и я скрива в чантата си. Какво ли има в тази книга?“ Момъкът представлява една свещена книга за момата и тя казва: „Моят учител ми

каза, че без тази книга аз не мога да отида на училището, без нея не мога да уча.“ Така е. И в училището се казва: „Никой ученик не може да се запише в училището, ако няма тази свещена книга!“ Това значи: никой ученик не може да отиде на училище без Учителя си! И в Писанието е казано: „Никой мъж не може да отиде при Отца без жена си, и никоя жена не може да отиде при Отца без мъжа си.“

Следователно свещената книга, това е Любовта. Тя съставлява необходимост и за твоя ум, и за твоето сърце, и за твоята душа, и за твоя дух. Без тази книга ти ще останеш прост, неук човек. Някой казва: „Аз съжалявам, че залюбих.“ Какво си залюбил? Твоята любов представлява лимонадата в шишето. Ти изпи лимонадата, а шишето захвърли настрана. Това е първата фаза на любовта, която наричат светска любов. Втората, по-благородната любов, представлява ябълката, която се изяжда с желание семките ѝ да се посадят, но те се забравят, остават непосадени. Третата, истинската Любов, представлява книгата в джоба на ученика. След като отвори книгата, този ученик пише, решава, излиза вечерно време да наблюдава звездите, а сутрин – да наблюдава изгряването на Слънцето; изучава минералите, растенията, животните, хората, учи изкуства, свири на цигулка и т.н. Щом отвори книгата – учи, работи; щом я затвори, започва да размишлява. Всеки, който наблюдава какво прави този ученик, казва си: „Има нещо в тази книга.“

Същото нещо срещаме и в живота. Навсякъде виждаме прояви на Любовта. Това е вярно не само за човека, но и за растенията, и за животните, и за най-малките мушички и микроби. Във всички същества се забелязват прояви на Любовта, както и у човека. Разликата е само в степента на Любовта – до каква степен на развитие е достигнала тя. Ако наблюдавате един микроб под микроскоп, ще видите, че у него има същите прояви на любовта, каквито има и у човека. Любовта подтиква човека към живот, към дейност. Срещате някоя мома, малко ленивичка, захласната: ходи замислена нагоре-надолу, не ѝ се работи, не помага вкъщи на майка си, но намери ли Стоян, веднага започва да работи, да шие,

помага на майка си и омеква в отношенията си към всички. Коя е причината за тази промяна в нея? – Тя е намерила тази свещена книга – Стоян: взема да я отваря, да чете от нея, и става малко по-мекичка, по-благородна. Всички казват: „Облагороди се нашата Драганка.“ Кой я облагороди? – Книгата Стоян.

Христос изказа втората фаза на Любовта в следния стих: „Аз съм живият хляб, и който Ме яде, ще има живот вечен.“ Да, но този хляб има семки, които трябва да посадиш. След като хората са яли толкова години наред този хляб, де са неговите семки? Знаете ли, че учениците на Окултната школа се държат отговорни за семките на всички изядени ябълки? Семенцата на изядените ябълки трябва да се посадят! Не само това, но учениците са отговорни, ако не пребройват колко семенца има ябълката, която те са изяли, ако не ги посадят, ако не знаят в каква почва да ги посадят, и най-после, ако не знаят как да ги обработват. Ученикът трябва да знае всичко това! Не го ли знае, той изгубва мястото си като ученик. Сегашните хора, които мислят, че имат някакъв установен морал за живота, някаква положителна философия, като видят, че някой човек чете тази свещена книга, казват: „Млад и зелен е още този човек. Знаем ги ние тия луди-млади.“ Значи този, който чете Книгата на живота, той е луд и млад, а който не я чете, той е мъдрецът на живота.

В Писанието се казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!“ Какво значи думата *дай*? – Тя подразбира да си отвориш сърцето. Съвременните хора се плашат от думата *дай*. Тя подразбира закон на отваряне, на възприемане. Ти ще се отвориш, ще възприемеш нещо в себе си, и после ще дадеш. Най-първо нивата се разтваря, приема семенцата в себе си, после се затваря и след време дава плод. Дървото най-първо се посажда в земята, дето започва да расте, да възприема, а после дава плод. Следователно, когато Господ казва *дай*, подразбираме, че Той е вложил нещо хубаво в нас, и ние трябва да дадем това, което излиза от хубавото: да дадем нещо от Свещената книга на живота. Словото, което е написано на тази книга, не се свършва.

Когато ви говоря за Живото Слово и за живите отношения, аз разбирам, че между вас трябва да се възстанови обич, любов, да се разбирате като живи Божествени книги, в които Бог е написал великите мъдрости на Битието. И като срещнете някой ваш приятел, да можете да прочетете поне един лист от неговата свещена книга. Ако не се разбирате така, вие като се срещате, ще казвате един за друг: „Този е учен, онзи е прост“, „Този е богат, онзи е беден.“ Това значи да се говори само за подвързията на книгата, но не и за нейното съдържание. Когато казваме, че някой човек е учен, разбираме, че неговата книга е с кожена подвързия, а отгоре е със златни надписи. Когато казваме, че някой човек е прост, разбираме, че неговата книга е с проста подвързия, без златен надпис отгоре. Казвам: и двете книги са еднакво благородни, но не са еднакво облечени.

Христос казва: „Отче, прослави Името Твое!“ Тогаз дойде глас от Небето, който казваше: „И прославих, и пак ще прославя.“

И тъй, ако вие не разбирате индивидуалния живот, ако нямате вътрешен подтик за възприемане на новите идеи, вие така ще си останете. Ако Драганка нямаше Стоян, тъй щеше да си отиде. Тя ще расте и ще порасне, докато най-после изсъхне – и всичко се свършва с нея. Ето защо, знанието като дойде, ще осмисли живота. От това гледище още от древността са изучавали ред науки като астрологията, хиромантията, кабалистиката и други. Астрологията считат за наука за формите на тази Свещена книга на живота. Какво изразява планетата Венера? – Във Венера са скрити всички методи и начини, чрез които Любовта може да се прояви във всички светове. В нея са скрити начини за проявление на Любовта към индивида, към ближните изобщо, и най-после към Бога. Има ли човек тази Любов, той ще има любов и към ближния си, и към себе си. Най-долно проявен Венерин тип ще бъде този, който има любов само към себе си. Такива хора са крайни индивидуалисти, каквито са и всички месоядни животни. Вълкът например е краен индивидуалист. Той обикновено живее сам. Кога ще видите вълка да ходи в група

с други вълци? – Той обикновено не ходи групово, но зимно време, при много затруднени условия, при големи нужди, около 50–60 вълци се събират на групи и заедно отиват да си търсят храна.

Ще ви попитам: от еволюционно гледище по какво се отличава вълкът от овцата? – Овцата има по-голяма интелигентност и по-голямо благородство в характера си от вълка. Във всички месоядни животни е силно развит центърът на разрушението. Главата на вълка е по-широка, а тази на овцата – по-тясна, което показва, че овцата не е тъй енергична, както вълка, но е по-умна от него. В овцата се крие една магическа сила, с която тя се брани от неприятелите си. Вълкът никога не може да изяде някоя овца. Причината, поради която вълците ядат овците, се крие в самите овчари. Ако овчарят е добър, честен човек, ако не лъже, не краде, ако води чист живот, вълците не ядат овците му. Ако обаче овчарят е лош човек: краде, лъже, убива, води нечист живот, овците му се крадат и вълците ги ядат. Когато вълкът се приближава към някоя овца, тя го изглежда, тропне му с крак – и той се връща назад. Тя му казва: „Ти разбираш ли Божия закон? Скоро назад!“ Лошият овчар е Юда Искариотски, който сам предава овците си на вълка. Това е факт. Овцата по природа е много смела. Като дойде кучето до нея, тя и него погледне, тропне му с крак и му внушава да се върне назад. Казват, че овцата била много страхлива и мека. Това не е вярно. Тя е мека и страхлива само когато я предадат. Иначе тя е смела, тропва с крак не само на вълка и на кучето, но и на лъва, и на тигъра – и тях връща назад. На какво се дължи това? – В даден момент вибрациите на нейната воля са по-силни от тия на месоядните животни, и по този начин тя им въздейства. Вълкът яде само тия овци, които са се захласнали някъде и си хрупат тревицата. Те са материалистки. Такава овца не успява да тропне с крак на вълка и той се приближава до нея, хваща я за врата и казва: „Ти не служиш на Господа.“ Тази овца няма време да се брани.

Казвам: всички овци, които не служат на Господа, са материалистки, а всички духовни овци, като видят вълка,

още отдалече се приготвяват да му тропнат с крак. Тези овци предчувстват дохождането на вълка. Ако някой от вас е овчар, ще види как тези овци са на крак няколко часа преди дохождането на вълка – чакат го, готови са да му тропнат с крак. Материалистката овца седи спокойно, хрупа тревницата си, не подозира никаква опасност, а духовната овца пази стадото. Аз ви навеждам този пример, за да знаете какво трябва да правите с мъчнотиите в живота, какво трябва да правите с дявола. Дойде ли дяволът при теб, първо ще го изгледаш и после ще му тропнеш с крак. Казват, че дяволът бил голям, силен. Не, няма да се боиш от него, ще му тропнеш с крак. Речеш ли, че трябва първо да си свършиш работата, а после да се разправяш с него, той ще те хване за врата и ще те удуши. И след това какво ще се прави? – Овчарят ще прати кучетата си да го гонят. И да те спасят от устата на вълка, белези ще останат по врата ти и на всички ще разправяш: „Знаете ли, че вълкът ме хвана за врата?“ Защо? – Защото ти пасеше трева, когато вълкът дойде. Будни трябва да бъдете! Когато дяволът иде, няма да уреждате работите си с банките, но на Бога ще се молите. Молитвата – това са снаряженията на Бога: с тях Той ще прогони дявола. Ти ще се молиш на Бога, ще вдигнеш крака си, ще бъдеш готов и ще чакаш – като дойде дяволът, да му тропнеш с крак. Тъй приготвен, ти си въоръжен със съвременните манлихерови пушки. Ти ще насочиш тази пушка срещу неприятеля и ще цъкнеш с нея, както овцата тропва със своя крак.

Аз виждам сега: мнозина от по-възрастните, както и от по-младите ученици, казват: „Отде намери Учителя тези гимнастически упражнения? Отде намери тези задачи за миене с вода и тям подобни? Те не ни трябват, нека ни даде нещо друго.“ – Чудни сте вие! Я вижте какво правят съвременните войници! Те турят пушки на рамо, лягат на земята, стрелят, стават от земята, пак стрелят – упражняват се хората. Защо? – Като дойде вълкът, да бъдат готови. Я вижте онзи писар: взел перото, пише ли пише – упражнява се човекът. Защо? – Като дойде вълкът, да бъде готов. Дойде вълкът при него, иска да му подпише някоя полица. След това хваща дъщеря

му и като разбойник завежда я в гората. Започва този човек да гони разбойника. Пуща срещу него своите снаряди *дум-дум*: 20–30 000 английски златни. Човекът е работил толкова години именно за тия снаряди. Той туря тия снаряди в една торба, направя от тях една бомба и казва: „Ще турите тази бомба да експлодира срещу неприятеля. Неприятелят ще се уплаши, ще избяга, а вие ще хванете дъщеря ми и ще ми я доведете.“ Питат: „Защо сте се учили да пишете?“ Някой твой приятел се е обезсърчил, иска да се самоубие. Ти вземаш 20 000 от твоите *дум-дум*, туряш на рамо своята манлихерова пушка, отиваш при приятеля си, слагаш тия *дум-дум* пред него, даваш и пушката си и му казваш: „Заповядай, приятелю, не бой се!“ Той погледне, поусмихне се и ти благодари. Това правят куршумите *дум-дум*. Тъй се говори на съвременен език, но и дефактум е така. От вас се изисква главно да имате вътрешно разположение на духа. Бог изисква от всинца ни да изразим великата Божия Любов и да изпълним Божията воля.

Преди няколко години аз дадох на учениците едно упражнение: всеки сам да отиде вечерно време, след 12 часа, на Витоша. В първо време те счетоха това упражнение за невъзможно за изпълнение и си казваха: „За братя и за възрастни сестри е по-възможно, но за младите сестри това упражнение е невъзможно.“ Аз им казах: „Всеки ще тръгне от дома си концентриран, съсредоточен в мисълта си, и никому нищо няма да говори, нито ще поздравява. Всички ученици завършиха упражнението си сполучливо с изключение на двама от тях, една сестра и един брат. Сестрата, като стигнала в село Драгалевци, спряла се пред една кръчма да пита откъде се отива за Витоша. Кръчмарят я проследил и я поизплашил малко. Той беше вълкът, който излезе насреща ѝ. Тя не трябваше да се спира да говори с никого, сама трябваше да намери пътя. Братът пък, като вървял, замислил се нещо върху някой философски въпрос и не забелязал как едно куче се хвърлило върху него и го ухапало. Казвам: като отивате на Витоша, няма да се захласвате в посторонни въпроси, нито ще размишлявате върху някои учени въпроси, нито

пък ще мислите за себе си. Дойде ли да разрешавате въпроса какво хората мислят за теб, какво ще кажат за теб – това са второстепенни въпроси. Мислите ли много върху тях, някое куче ще ви ухапе. Въпросите за пари, за сила, за магия, за различни науки като астрология, алхимия и други някои, също тъй са второстепенни въпроси. За вас е важно да се занимавате с великия въпрос как да разрешите своите прави отношения към Бога. Като индивиди вие представлявате материалния и обществения свят. Освен отношенията си към Бога, вие трябва да разрешите и въпроса какви трябва да бъдат отношенията ви към самата реалност. Това е необходимо, защото благополучието на индивида зависи от състоянието на цялото. Физическото, умственото и духовното развитие на всеки индивид в света напълно се обуславя от фамилията или от обществото, в което той се намира. Ако даден народ е честен, справедлив, великодушен, благороден, всеки негов индивид трябва да носи в себе си тези качества. Същата идея се отнася и към Бога. Ако ние живеем за Бога и Го любим, трябва да включваме в себе си качества, които Бог има. Казвате: „Защо сме толкова глупави, да се молим на Бога?“ – Не е въпросът дали трябва да се молим на Бога, или не, но вие трябва да се свържете с Него и да придобиете онези Негови качества, които са необходими за вашето развитие.

Да допуснем сега, че някой от вас има силно желание да стане поет, в най-високия смисъл на думата. На място е това желание. Да бъдеш поет, това е най-високото положение, което човек може да заеме в света. Това значи да живееш в един възвишен свят. Обаче всеки човек не може да бъде поет. Поетът трябва да има специфични гънки в горната част на мозъка. Там се намира центърът на поезията. Всеки човек не може да бъде музикант. Музикантът има специфични гънки на челото, отстрани на веждите. Френолозите наричат тия места по главата и челото центрове, аз ги наричам специфични гънки. Имаш ли такива гънки, ти можеш да се проявиш било като поет, било като музикант. Нямаш ли ги, не можеш да се проявиш нито като поет, нито като музикант. Духовният или религиозният човек има специфични гънки

горе на главата. От тези гънки излизат нишки, които се простират по всички посоки на мозъка. Духовният живот черпи сокове от материалния, затова не трябва да го отхвърляме. Истинският живот – това е духовният живот. Ето защо, за да бъдеш поет, преди всичко трябва да бъдеш духовен човек. Не си ли духовен човек, поет не можеш да бъдеш. Духовният живот създава поета. Поезията е умствената страна на духовния живот. Тя създава формите на този живот. Умственият живот дава само простор, разширение на поета. В това отношение поетът е художник в духовния свят. Той рисува разни форми с бои. Той чертае пътищата, по които човек ще минава. Поетът може да мине покрай едно обикновено цвете и да вложи в него живот, съдържание, каквото никой не подозира.

Ще ви приведа един пример, за да видите как поетът одухотворява всички неща, дори и най-малките цветенца. Минават много хора покрай едно кокиче, но никой нищо не вижда в него. Минава покрай това кокиче поетът, спира се пред него, поглежда го и песен му направя. Той влага много нещо в него, знае как да го възпее. Питат се хората: „Отде събра толкова нещо този поет за малкото бяло кокиче? Чудесии просто написа за него.“ Поетът познава това бяло кокиче. Едно време то е било някоя си красива Драганка, която се е влюбила в поета – красивия Стоян, но понеже не могла да се ожени за него, тя се отчаяла и се самоубила. Господ днес я изпраща като малко бяло кокиче, а Стоян изпраща като поет: да намери Драганка, да опише живота ѝ и да я възпее. Той казва: „Понеже едно време аз не можах да се ожения за тебе, ти се самоуби от отчаяние. Аз познах твоята вярна любов и дойдох да те възпея.“ Всички се питат: „Защо този поет възпява туй бяло малко кокиче?“ – Той възпява своята Драганка. Има ли смисъл поетът да възпява това малко кокиче? – Има смисъл, разбира се. Той мълчи, нищо не казва за себе си, но знае цялата история на това кокиче. Питат го: „Отде знаеш историята на това кокиче?“ – „Вдъхновението ми дойде.“ – Да, вдъхновението все ще дойде отнякъде. Когато казвате, че у някого е дошло Божествено вдъхновение, аз разбирам, че

той говори за онези разумни връзки, които съществуват от началото на нашия живот. Какво те вдъхнови? – Разумните Божествени връзки. Дали тези връзки ще бъдат положителни, или отрицателни, от вас ще зависи: ако сте разумни, ще извадите от тях полезната, добрата страна; ако сте неразумни, ще извадите от тях лошата страна.

Писанието казва: „За всички онези, които любят Бога, съдейства им се за добро.“ В този смисъл всяка наука, която изучавате, трябва да има известно приложение за самите вас. И тогава, ако бяхте учени хора в пълния смисъл на думата, щяхте да предвиждате нещата. Как? – Щяхте да си служите с хиромантията. Ще погледнете ръката си и ще видите, че на известна възраст ви е определено да прекарате една тежка криза. Вие щяхте да видите, че на линията на живота у вас има една черна точка, която предвещава тази криза. И ако разбихахте тия неща, вие щяхте да вземете предохранителни мерки, за да избегнете тази криза. Като не разбирате тия неща, вие викате някоя врачка, която гледа на карти, или баба Станка, която хвърля боб, или баба Драганка, която чете по лят восьък, искате да ви кажат нещо от вашето бъдеще. Предсказанията по този начин са остатъци от една велика наука в миналото, но сега човечеството се намира в друга фаза на своето развитие.

Днес човек трябва да изучава ръката си, да се интересува от нея, защото там е написано всичко. Няма защо да се плаши от написаното, но да чете по него. Четмо е това! Окултният ученик трябва да се оглежда всеки ден в огледалото: не да гледа колко е красив, но да се проучва. Красотата на окултния ученик седи в това, дали на лицето му са написани черти на честност, на справедливост, на доброта, на дружелюбие, на вярност, на приятелство и т.н. Ако той види в себе си тия хубави черти, той ще се насърчи за работа. Например някой ти казва, че не си справедлив. Не се обезсърчавай, но виж имаш ли тази черта на лицето си. Тя е написана там, не може да се заличи. И ако вашето минало сега е дошло и е оцапало лицето ви, не трябва ли и вие да постъпите като онзи антиквар, в ръцете на когото е попаднала една стара монета? Какво

прави той? – Взема киселина, сипва върху монетата – не да я разтвори, а да я изчисти отгоре само, за да познае същината на тази монета. Така и вие трябва да откриете лицето си, да познаете неговата същина. Време е вече да отхвърлите онези наслоявания, които вашето минало е написало върху лицата ви, и да остане само това, което Бог е написал. Някой човек погледне към дадено лице и казва: „Това лице ми харесва, приятно ми е да го гледам всеки ден.“ Какво харесва на това лице? – На него е написана чертата на справедливостта. На друго лице е написана честността. На трето лице – добротата. На четвърто – великодушието. Като погледна лицата на тия хора, от тях изтича нещо хубаво, което ме въодушевява и събужда у мен същите качества. На лицето у някои хора са написани черти на учтивост, услужливост, пъргавост, схватлив ум и т.н. У всеки човек има вложени известни добродетели, които ако знаем да четем, те представляват и за нас известно благо.

Та казвам: всички вие трябва да използвате свободното си време за изучаване на лицето си – да видите какви велики неща е написал Бог, а не да казвате, че в лицата ви няма нищо особено. Ще намерите някой учител да ви запознае поне с основните черти на лицето. Най-първо се научете да различавате кои чела са красиви, кои носове, очи, уши и вежди са красиви. Кои са красиви очи например? – Красивите очи са ясни, с дълбок поглед. Лъчът на светлината, който излиза от тях, не е хоризонтален, но върви малко нагоре, образува се един малък ъгъл. Човек с такива очи е уравновесен. По очите на човека се съди за дълбочината и съдържанието му. Те са неговото небе. Ако това небе е ясно или мъгливо, виждаме какво се крие в самия човек. Христос казва: „Отче, прослави Името Твое!“ Как ще се прослави Бог у нас? – Ако ние всички бъдем отражение на онази велика Мъдрост, която Бог е вложил още отначало в нас. Когато Бог създаде нашето око, чрез него Той изрази една велика идея. Външното око съответства на един вътрешен орган. В мозъка на човека има множество гънки, зад които седят известни чувства, сили и способности. Ученикът трябва да

разбира силите, които се крият в него. Той трябва да проучва и да разбира промените, които стават в него. Например защо някой път човек говори меко, приятно, а някога – грубо? Забележете, глухите хора обикновено говорят високо и грубо. Всеки човек, който говори високо и грубо, е глух. Човек, докато е млад, говори мекичко, нежничко, но щом остарее, започва да говори грубо. За такъв човек казвам: „Вашият Драганчо е оглушал малко.“ Хора, у които слухът е силно развит, обикновено говорят тихо, меко. Вие трябва да проучвате тия неща, да се развивате, да дадете възможност на душите си да се проявят, да бъдете отзивчиви, да чувствате страданията на хората. Тогава, като видите един човек, ще познаете от какво има нужда той, ще познаете какъв е животът му. Казвате: „Опасно е да се познаваме.“ Значи според вас да познаваш човека е опасно, а да не го познаваш е безопасно. Не, обратното е вярно: да не познаваш човека е опасно, а да го познаваш е безопасно.

Ще ви задам следния въпрос: по какво се отличава Христос от другите хора? – Той пожертва живота Си, за да прослави Бога в Себе Си. Христос казва: „Затова дойдох на този свят.“ И днес Той учи Своите ученици на Земята на същия закон. Сега вие сте готови да идете при Христа с празни ръце, като последни бедняци, и да оставите имането си на другите хора. Питам ви: как трябва да отиде овцата при своя господар? Трябва ли тя да изхвърли вълната си, да издои млякото си и тогава да се яви при своя господар, или трябва да ги занесе на него? Овцата трябва да отиде при господаря си с вълната си и с млякото си и да му каже: „Сега вече можеш да издоиш млякото ми и да острижеш вълната ми.“ Това е приход, това е принос, това е жертва, която овцата трябва да принесе на своя господар. Ако тя отиде при него издоена и с остригана вълна, знаете ли какво тълкувание може да се даде на това нещо? – Това подразбира веруюто на съвременните хора, според което те казват: „Младият човек не може да служи на Бога. Той първо трябва да си поживее малко, а като остарее, ще може да служи на Бога.“ Това значи дяволът първо да издои млякото му и да остриже вълната му, а след

това той да отиде при Бога. Защо? – Защото дяволът го е изхвърлил вече навън. Да, но тогава и Господ ще го изхвърли навън. Казвате: „На стари години се служи на Господа!“ Чудна философия, чудна религия е тази! Това е философията, това е религията на света. На млади години се служи на Господа! Бог не е Бог на грешните, но на разумните, на възлюблените Негови чада, които Той държи написани на дясната Си ръка. И понеже Бог люби тия Свои чада, заради тях помилва и грешните. Ако Бог съизволява към грешните, то е заради онези, които любя.

От това гледище всички съвременни науки трябва да претърпят едно коренно преобразуване. Всички науки трябва да имат едно разумно приложение в живота, иначе тяхното развитие е осъдено на смърт. Вземете например френологията. Тя претърпя едно поражение в Америка. Това поражение дойде по единствената причина, че тя не се приложи разумно в живота. Френологията се употреби за гадание, за печалба. Отиваш при някой френолог, искаш да ти каже нещо. Ти му плащаш предварително някаква сума и той туря ръцете си на главата ти, започва да я измерва. Щом парите се туриха на първо място, френологията се спря в своя прогрес и по-нататък не можа да отиде. С това се опорочи основата на тази наука. Не само френологията, но и всички съвременни науки дойдоха до едно място в своето развитие и там спряха. Днес хората очакват всичко от Бога и казват: „Бог ще ни научи.“ Щом мислите така и вярвате, че Бог ще ви научи на всичко, казвам: в света съществува Божествена наука, която описва живота на душата, затова заемете се с изучаването ѝ. Вие трябва да разбирате живота на душата си. Например изучавали ли сте окото? Познавате ли кое око е красиво? Познавате ли кои вежди са красиви? В наблюденията и изследванията, които съм правил от толкова години, много рядко съм срещал хора с красиви очи, уши, вежди, носове, чела и лица. Красиви лица са тия, в които се крие известна идея – в тях има дълбочина. Красивите хора са образци в света. Те са живи модели. Тия хора мълчат, но други се вдъхновяват от тях. Те вдъхновяват поети и писатели. Красивите майки

и бащи мълчат, но чрез мълчанието си вдъхновяват своите дъщери и синове. От мълчанието им се разбира следното: „Вземете това богатство, което ние сме събрали, и го изразете навън.“

Сега проповядват на хората да се обърнат към Бога. Ако ви изпратят да проповядвате между прости хора, отде ще започнете своята проповед? Как мислите, ще имате ли успех? Един английски проповедник бил изпратен да проповядва на остров Цейлон и след като проповядвал там цели 20 години по английски и американски начин, не успял да обърне към Бога нито един от местните жители. Той съжалявал много за този си неуспех и от скръб захвърлил настрани всичките си документи – дипломата си и доктората, с които завършил своето богословско образование. Един ден, силно натъжен, той се обръща към Бога с молба да му покаже причините за неуспеха в работата му. След това събира всички тия, на които проповядвал цели 20 години, и им казва: „Аз ви проповядвах толкова години, но не ви казах де се крие същността на Христовото учение. Христос казва: „Ако имаш две дрехи, дай горната дреха на ближния си.“ Това подразбира, че ако имаш пари и имоти, трябва да ги разделиш с нуждаещите се.“ Разправил им той как трябва да се постъпва с бедните. И какво става след това? – Не се минава много време, и последователите му започват един по един да идват у дома му и да разправят, че сега са доволни от него и харесват проповедта му. В скоро време обаче къщата му се изпразнила от тия посетители и той останал само по палтото и по долните си дрехи. Те го обрнали и след това престанали да ходят у дома му. Проповедникът се обръща отново към Бога и Го запитва: „Господи, има ли още нещо, което не съм изпълнил?“ Той бил готов да изпълни всичко, което Бог иска от него. От този пример се вижда как трябва да се служи на Бога. Не се минало и седмица, у неговите последователи настанало разкаяние и те си казали: „Този човек живя между нас 20 години. Ние не дадохме за него нищо, не му направихме никакво добро, а отгоре на това го обрахме. Хайде да върнем всичко, което му взехме.“ И започнали те един по

един да връщат откраднатите вещи.

Сега важният въпрос не седи в това, дали ще върнат или не заграбените вещи, но в това, че във всинца ни трябва да има едно силно вътрешно желание да изпълним Волята Божия тъй, както ние я разбираме, от дълбочината на нашата душа, а не както е писано в книгите. Всяко сторено нещо, всяка наука трябва да бъде за Слава Божия. И тогава само чрез тази наука ние ще можем да внесем положителни знания за живота. Например отива някой човек при един астролог и той му казва: „Тази година през месец март ще ти се случи еди-какво си нещастие, затова трябва да се пазиш.“ По съчетанието на планетите през известно време астрологът може да предскаже, че еди-кой си параход ще потъне в морето, и по този начин ще предупреди някои хора да не пътуват през тези дни, а да отложат пътуването си за по-късно. Така беше предсказано на английския писател Стед да не пътува по никой начин с парахода „Титаник“, но той беше тръгнал и не искаше да се връща. Той не послуша, но намери дъното на океана. Това е наука! Химикът пък ще вземе част от потта на някого, ще я анализира и ще му каже: „В твоя организъм има излишък от киселини. Ти трябва да вземеш мерки да ги изхвърлиш навън, иначе работата ти е опасна. Ако за 4–5 месеца не ги изхвърлиш навън, ще опитах техните последствия.“ На това отгоре този химик ще ти даде и методи за освобождаване от излишните киселини. Като дойде лекарят, той пък ще разгледа ноктите ти, защото на тях са написани всички болезнени състояния на човека. Той ще ти каже каква болест може да се появи в теб и ще ти даде методи срещу нея. Да предвиждаш нещата, да вземаш предварителни мерки срещу някоя болест, която още не се е появила – това разбирам наука.

Казвам: когато човек съзнателно живее добър живот, това е пак за Славата Божия. Христос казва: „Вие сте храм Божий.“ Питам: ако ние сме храм Божий, този храм не трябва ли отвън да бъде добре измазан? Прозорците – очите на този храм – не трябва ли да бъдат добре измазани и чисти? Главният вход – устата на този храм – не трябва ли да бъде добре

нареден и чист? Телефоните и техните слушалки – ушите – не трябва ли да бъдат в изправност? Завесите – клепачите на този храм – не трябва ли да бъдат в изправност? Ресниците – косите на този храм – не трябва ли да бъдат добре пригладени и чисти? В този храм всичко трябва да бъде на своето място! Някои казват: „Оголя, побеля главата ми!“ Какво подразбират тия думи? Няма да ви обяснявам тия неща, но казвам: всичко в света трябва да бъде за Слава Божия!

Всички ние трябва да имаме един вътрешен импулс, вътрешен стимул, който да ни тласка напред. Без този стимул няма прогрес. Любовта именно е този импулс. Без Любовта вие не можете да прогресирате в никой случай. Ако никого не обичате, вие не можете да учите. Вие трябва да учите или за баща си, или за майка си, или за брата си, или за сестра си, или за приятеля си, или за Драганка, или за слугата си, или за господаря си – все трябва да учите за някого. Вие трябва да обичате поне едно разумно същество, за което да учите. Вие трябва да живеете освен за себе си, още и за другите. Да живеете за другите, значи да дадете подтик на Божиата Любов във вас. Следователно, обичате ли Бога, Той ще бъде вътрешен стимул у вас и вие ще дадете израз на душата си. Ако не можете да обичате Бога, обичайте ближния си; ако не обичате ближния си, обичайте Драганка; ако не обичате Драганка, обичайте приятеля си, или майка си, или баща си, или сестра си, или брат си, или вола, който ви работи на нивата, или някое цветенце в градината си, или, най-после, един камък. Има хора, които обичат пръстена си или друго свое украшение. Човек все трябва да обича някого!

Казвам: Любовта е великият стимул в живота. Обикнете ли някого, бъдете уверени, че Бог ще ви благослови за тази Любов. Променяте ли любовта си, не можете да се повдигнете. Не се извинява този човек, който мени любовта си. Това подразбира, че невидимият свят остава индиферентен към него. В Писанието се казва: „Онзи, който се отрича от Бога и не Го люби, и Бог го отхвърля от Себе Си.“ Бог ви отхвърля, когато и вие Го отхвърляте. Казвате: „Какво да правим тогава?“ – Започнете да любите. Това е самата Истина.

Вие искате Бог да дойде при вас и да ви се поклони. Не, Бог е Любов, Той е Съзателят на всичко в света. Той се грижи за всички и казва: „Всеки от вас е поставен в положение да бъде като Мене.“ Вие можете да бъдете чисти като Бога. Има начини за това.

Ще ви приведа един пример, който и друг път сте слушали. Когато водата дошла в света, облякла се в бяла, чиста рокличка, като снега. Видял я волът и се влюбил в нея. По едно време той оцапал рокличката ѝ и тя се натъжила, взела да плаче, да се оплаква на Бога от вола. Бог изпратил Слънцето да ѝ помогне. То пекнало силно, стопило снега, и водата отново, чиста и лека, се понесла във вид на пари горе в небесните висини. Така се изчистила нацапаната ѝ рокличка. По същия начин и вашата рокличка може да се оцапа от някой вол, но трябва ли това да спре вашата любов? Не, Любовта е глуха за всички лоши, обидни думи. Ти не можеш да огорчиш сърцето на любещия човек, нито можеш да помрачиш ума, нито можеш да смутиш душата му. На всички обиди и огорчения той ще се усмихне. Любовта е сила непобедима. Който има Любов, той е силен човек. Всички може да имате тази сила: тя се добива по благодат, без насилие. Що се отнася до Мъдростта, до Истината, до знанието и до всички останали добродетели – за тях ще платите с кръвта си. Единствената добродетел, която даром се дава, това е Любовта.

Защо идват мъчнотиите в живота? – Като знае всички навици и слабости на хората, Господ вижда, че те няма да приемат Любовта доброволно, затова ги прекарва през мъчнотии и страдания. Ако питате защо Господ ви прекарва през мъчнотии, ще знаете, че причината за това е, дето не приехте Любовта. Всички хора, които не приемат Любовта, ще минат по тесния път, а този път е път без Любав. Като минат през този път, те ще повикат Любовта и ще ѝ кажат: „Моля ти се, ела с нас и не ни оставяй! Втори път не ни прекарвай през този път. Без тебе никъде вече не отиваме.“

Ще ви приведа примера за онзи американец, който, за да се прослави в света, решил да премине Ниагарския водопад с варел. Той влязъл в един варел, добре осмолен отвътре и

запушен с две здрави дъна. Като го гледали хората да влиза в този варел, съветвали го да не прави такъв опит, но той казал: „Аз ще ви моля да ме спуснете от височината на водопада, пригответи съм се вече, искам да опитам това нещо.“ Те го спуснали от височината на водопада и гледали какво ще стане. Като слязъл долу, бързо отворили варела, за да го извадят. В какво положение го намерили? – От бързото движение на варела, от силното удряне по стените му, извадили го в безсъзнание. Дълго време трябвало да го свестят, докато дойде в себе си. Като дошъл в съзнание, той казал: „И целия свят да ми дават, втори път не влизам във варел да преминавам Ниагарския водопад.“ Така и вие, след като придобие едната горчива опитност от някаква неразумна постъпка, казвате: „И целия свят да ми дават, втори път не влизам във варел да се удриям от стена в стена.“ Питам: кой ви е накарал да влезете в този варел?

Казвам: ние, хората на Новото учение, трябва да се отличаваме не със своята религиозност, не със своята наука, не със своята сила, не със своята доброта, но със своята Любов. Този е естественият път. Като добием тази най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, в която ще се влее Новият Живот. Ние сме минавали по много други пътища, но сега ще минем по новия път – по пътя на Любовта. Започнете ли с Любовта, никой от вас повече не може да се колебае. На хиляди парченца да ви режат, никакво съмнение и колебание няма да дойде у вас. Не само това, но като ви режат, ще пеете. Ще бъдете като Ян Хус⁵, който пя, като го туриха на огъня. Вие казвате: „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на Ян Хус – като гориш, да пееш. – „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на апостолите, които, след като ги биха, върнаха се с радост, че били удостоени с честта да ги бият заради Господа. – „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на апостол Павел, който, след разбиване на кораба, с който пътуваше, остана заедно с пътниците на един остров, дето накладоха огън, а той насърчаваше всички със своята проповед. – „Какво ще бъде нашето верую?“ – Законът на

Любовта.

И тъй, Любовта трябва да бъде импулс у всинца ни. Само по този начин можем да получим от Божествения свят нещо по-хубаво. Само чрез Любовта ние можем да внесем в своя ум, в своето сърце, в своята душа и в своя дух по-големи богатства, отколкото сега събираме. Като ме слушате да говоря така, казвате: „Дали е възможно това нещо?“ Казвам: за някои от вас това е възможно да стане след един ден, за някои – след една седмица, за някои – след един месец, за някои – след една година, а за други – едва след 60 години. Вие можете да живеете 60 години, които ще минат като един ден. Ако човек реши да изпълни Волята Божия, неговият живот се продължава; ако не изпълни Волята Божия, неговият живот се съкращава. Всеки човек живее толкова, доколкото е решил да изпълнява Волята Божия. Животът, както и учението му, се определят именно по този закон. Той е мерилото.

Сега вие казвате: „Дали наистина е така?“ За мене е така, аз няма да се спирам да доказвам нещата. Всичко, което говоря, аз съм го проверил. Ако искате, вярвайте; ако не вярвате, проверете го. Аз ви давам кълбото и казвам: до Слънцето има толкова и толкова километра. Ако искате да проверите, аз ще държа единия край на кълбото на Земята, а вие вземете другия край и вървете към Слънцето. Едно време моят Учител ми показва как да отида на Слънцето, каза ми колко километра има до него и аз му повярвах. Ходих на Слънцето и както ми каза, така излезе. Ако вие вярвате, ще скъсите времето; ако не вярвате, може да отидете до Слънцето сами. Казвате: „Как да разбираме това, което ни говори Учителя – буквално или в преносен смисъл?“ Казвам: буквалният смисъл е неразбраният смисъл, а преносният смисъл е разбраният, но нито буквалният, нито преносният смисъл могат да обяснят реалността на нещата. Те я обясняват частично. Например, ако отидете до Слънцето, какво особено сте разбрали и научили? – Нищо особено. Ще знаете ли нещо за Съществата, които живеят на Слънцето, за техните интимни семейни отношения между мъже и жени, между майки и деца? Ще знаете ли

нещо за техните училища, за устройството на тяхната държава, за тяхната култура изобщо? – Нищо няма да знаете. Ще знаете само нещо за външната страна на Слънцето: дали то е горещо тяло, както казват съвременните учени, или не. Ще можете ли да обясните какво нещо са петната на Слънцето? Ако започна да обяснявам на съвременните учени какво нещо са петната на Слънцето, ще дойда в стълкновение с тях. На тия учени аз няма да разправам, че съм ходил на Слънцето, но ще им кажа следното нещо: в древността, преди много години, имало един учен човек, който знаел добре законите на оптиката и направил един телескоп, който можел да увеличава 900 милиона пъти. С този телескоп днес могат да се откриват най-великите тайни във Вселената. „Тъй ли?“ – „Да, този телескоп и досега стои в еди-коя си пещера.“ Ще тръгне една научна експедиция да го търси. Действително, този телескоп съществува в света. Който отиде до тази пещера, ще го намери; но който погледне към него, ще заспи.

Христос казва: „Така Ме е Отец научил.“ Вие разбирате ли вътрешния смисъл на думите? Бог как учи хората? Има един начин, по който Бог учи хората. Всички ония хора, които Бог учи, трябва да заспят. Спането е пренасяне на човека от един свят в друг, дето той може да учи повече, отколкото в будно състояние. За да можем да учим в света, всички трябва да бъдем спокойни. Красиво е да се владеем, когато имаме безпокойства и тревоги. Красиво е да помагаме на своя приятел в трудните моменти на неговия живот, когато той е отчаян и обезсърчен. Вижте как си помагат сегашните учени хора. Един учен открива някакъв научен факт, друг учен открива друг някакъв факт – и си ги съобщават взаимно. По този начин взаимно си дават директива, която им помага да се домогнат по-лесно до своите изобретения. По същия начин и духовните хора трябва да си помагат в своите изобретения. Задача на духовните хора покрай другото е да изучават Живота. Що е животът? – Той е велика наука.

Та казвам: всички трябва да се заемете да работите над себе си, да побеждавате мъчнотиите и взаимно да си помагате. Не се плашете от света, но борете се с него, докато побе-

дите. Това значи: работете върху себе си, докато победите вълка. Дойде ли вълкът, тропнете му с крак. Дойде ли една мъчнотия, пригответи крака си и я чакай. Някой ще те пита: „Каква е тази поза, която си взел?“ – „Чакам да дойде вълкът, да му тропна с крак.“ Нека овцата ви служи за пример. Има задачи в живота, които се разрешават мъчно, но заемете се с тяхното разрешаване. Не оставяйте в ума си неясни, неразбрани въпроси. Търсете връзката между всички неща. Като дойде у дома ви някой ваш брат, който е написал нещо хубаво, и пожелае да го прочете, зарадвайте се, изслушайте го внимателно, дайте му вашия съвет – и върху двама ви ще дойде Божието благословение. Във всяко нещо трябва да бъдете коректни, внимателни. Пък ако намирате, че в работата на вашия брат липсва нещо, ще кажете: „Братко, напиши още нещо в произведението си, за да го допълниш.“ Този брат е напечатал произведението си и никой не го чете. Кажете му: „Няма нищо, братко, ще му дойде времето. Ония, за които си написал тази работа, не са дошли още. Те са младото поколение, което ще чете твоите работи.“

Когато Христос написа Своята книга, колко души я четеха? Тогава имаше ли толкова готови души, колкото има днес? Готовите души ще дойдат отгоре, но трябва да има пригответени жилища на Земята за тях. Вие пригответили ли сте за тия души жилища? Ако сте пригответили за тях жилища, вие сте разрешили вече важния въпрос. Когато във вашия дом дойде един от учениците, животът ви ще върви по мед и масло. След като отиде Яков при Лаван, какво стана с последния? – Той се благослови. Всяко място, на което стъпи кракът на един добър човек, се благославя. Щом в душата на човека се роди една велика мисъл, тя непременно ще донесе своето благословение. Същото може да се каже и за един дом, или за един народ. Всяка велика мисъл е жива. Тя не е нищо друго, освен живот. Тази велика мисъл се е облякла в една жива форма и ти нашепва: „Това прави, онова не прави.“ Тя е един твой добър приятел, тя е светлина в живота ти, която ти казва: „Слушай думите ми и не бой се! Върви напред!“ Понякога тя може да ти говори отвън, поня-

кога – отвътре. Усъмниш ли се обаче в нея и допуснеш ли, че това, което ти се говори, е лъжа, ти разклащаш основите на твоето веруване. Усъмниш ли се, това показва, че ти вярваш на дявола повече, отколкото на Бога. Казвам ви: вярвайте на дявола, но на Бога вярвайте повече. Обичайте дявола, но Бога обичайте повече. Страхувайте се от злото, но имайте любов повече към доброто. Ето една максима, която можете да приложите на първо време в живота си. Това значи да се прослави Името Божие у нас. Вие трябва да възприемете Божията Любов още сега и да повярвате в Бога с всичката простота на душата си, за да дойде знанието върху вас. От днес всеки от вас трябва да почувства, че сърцето и умът му се разширяват. Това разширение може да бъде много малко, микроскопическо, но малкото се благославя.

След свършването на беседата ще се съберете на групи да прочетете и да размишлявате върху 14-а глава от Евангелието на Лука.

Ще ви дам следната тема за размишление през годината:

Метод за самовъзпитание на индивида, метод за възпитание на обществото и метод за възпитание на човечеството.

Аз желая идния събор всички да донесете тази тема развита и разработена. Всеки сам ще разработи темата, без да копира чужди работи. Ще разглеждате всеки въпрос от гледището на четирите вида живот. Например ще разгледате най-напред самовъзпитанието на индивида от гледището на старозаветния живот, после – от гледището на новозаветния живот, след това – от гледището на живота на праведния, и най-после – от гледището на живота на ученика. По същия начин, от гледището на тия четири вида живот, ще разгледате методите за възпитанието на обществото и на човечеството. Тъй щото, ще развиете темата по дванадесет начина, които представляват дванадесетте астрологически зодии. Значи индивидът в пътя на своето самовъзпитание трябва да направи един кръг, да премине през дванадесет свята. Какво нещо е индивидът? – Той представлява отно-

шение на частта към Цялото, т.е. отношение на човека към Бога. Частта трябва да знае какво е отношението ѝ спрямо Цялото, а после какво е отношението ѝ към другите части. Значи частта има отношение към половината, към четвъртината и към всички по-малки части на цялото. Това е един вътрешен закон, който обуславя нашите разбирания.

Ако вие прилагате методите, които ви давам, Природата ще отвори вратите си и ще ви каже: „Заповядайте, аз ви познавам!“ Ако отидете при нея без това, което ви говоря, вие няма да чуете нейния глас, тя няма да ви проговори. Изгълните ли всичко, тогава и камъните, и изворите, и дърветата, и цветята, и животните, и хората – всички ще ви проговорят. Защо? – Защото ви познават. Това не е измислица, това е велика Истина. Аз правя извод от великото, което се крие в живота на тия малки същества. Великото ни заобикаля отвред.

Казвам: вие сега не чувствате привилегиите, които ви се дават отгоре. Вие виждате хубавото небе, радвате се, смеете се, говорите си и казвате: „Дано и следната година бъде пак така!“ Но кой създаде всичко това – вие не се замисляте. Вашето задължение беше това – да си вземете пари и да се качите на трена. Някои пък дойдоха пеш. Помнете, че Бог създаде тия благоприятни условия за всички през този събор. Един от братята дошъл пеш от Варна. Той пътувал цели два месеца, искал да опита дали ще може да издържи. Той се решил да тръгне на път, но нито кон да вземе, нито кола, нито на трен да се качва. По едно време усетил, че краката му се откъсват от умора, и си казал: „Ех, да има сега един кон!“ Ето, изкушението иде! Минава един каракачанин на кон и му казва: „Господине, защо си тръгнал пеш? Я се качи на коня, да си починеш!“ – „Не, не се качвам на кон. Само болните хора се качват на кон.“ Продължава по-нататък пътя си. След малко пак се усеща уморен. – „Да имам сега един билет за трен!“ Скоро и билет му се предоставя. – „Не, само болните хора пътуват с трен.“ И пак продължава пътя си, докато най-после след два месеца пристига в София. Той казва: „Наистина, много поизтеглих, но и хубави опит-

ности придобих.“

Това е хубав пример за назидание на другите. Из пътя, де кой го срещне, все го запитват: „Защо ти, старият човек, си тръгнал пеш? Нямахте ли за тебе кон, кола или трен?“ – „Обичам България, искам да я пообиколя.“ – „Защо не стори това на млади години?“ – „Тогава нямах този ум.“ По едно време дохождат в него и вътрешни обезсърчения, вътрешни изкушения: „Ти си стар човек, защо си тръгнал пеш?“ – „Не съм стар.“ – „Ами защо не се качиш на кон?“ – „Болни се качват на кон, моите крака са здрави.“ Аз бих желал всички вие да бъдете тъй издръжливи и с такова постоянство в живота си. Човек среща много мъчнотии, на които трябва да издържа.

Аз искам да проверите всичко, което ви се казва, иначе то ще остане за вас само теоретическо знание. Има съществени неща, които трябва да оживеят, да станат плът и кръв у вас, да кажете: „Това е самата Истина.“ Вие питате: „Колко време още има да се чака, докато придобием това знание?“ – Ако вие мислите, както ви говоря, няма да бъдете обременени от нищо, душите ви ще бъдат радостни и весели, сърцата и умовете ви ще бъдат обновени и знанието, което очаквате, ще дойде отгоре. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Бога.“ На кои дава Бог? – На онези, които любя. Защо? – Защото и те работят за Бога и от Любов. На другите, които не Го любя и не работят за Него, парички им трябва.

Ще ви приведа един пример, за да изясня мисълта си. Ние искахме да купим един хубав телескоп, но понеже в странство струват скъпо, един учен българин, завършил астрономия, обеща да ни направи такъв телескоп. Като заръчахме телескопа, ние мислехме, че в същата сметка ще влезе и огледалото на телескопа. Чакаме той да ни го донесе. Обаче този българин излезе много практичен човек. Той казва: „Ако искате да си получите телескопа, ще донесете още 6 500 лева за огледалото. Ако донесете парите, ще го вземете, иначе не го давам.“ Занесохме парите и тъй си взехме телескопа. Това е работа без любов. Той казва: „Вие искате да се забавлявате, да гледате небето, а аз имам нужда

от пари, затова работя.“ Казвате: „Този човек е малко ексцентричен.“ Трябва да знаете следното нещо: Любовта не търпи никакви злоупотребления! Вие можете да злоупотребявате с нея, тя не се сърди, но ония, които злоупотребяват, създават в себе си лоши навици, които ги довеждат до смърт. Любовта търпи, но лошият навик ги изолира от Любовта, прекъсва връзката, съобщенията им с Бога. Лошият навик е тиня, проказа в самия човек. Тогава защо ви е той? Връзката ви с Бога всякога трябва да бъде чиста, за да не се прекъсва.

Ето защо, като ставате сутрин, туряйте в ума си мисълта да бъдете в непреривна връзка с Бога. Аз имах един приятел, стар човек, който щом се намери пред някаква мъчнотия, започва да играе нещо като ръченица. Жена му го пита: „Защо играеш?“ – „Играя на мъчнотията.“ Казвате: „Тази работа не става с игра.“ – И с игра става. Този човек играе, но в това време разумно размишлява върху мъчнотията. Идея има в това играене!

Често вие правите гимнастическите упражнения набързо, гледате на тях като на номер, който трябва да се изпълни. Те имат смисъл за вас и ще ви допринесат голяма полза, ако можете чрез тях да влезете в контакт с Живата Природа. Те са връзки, чрез които ще изкажете почитанието си към законите и правилата на Природата. Някой казва: „Аз не искам да правя никакви гимнастики, никакви движения.“ Питам: като седнеш на стола, не се ли движиш надясно, наляво, нагоре, надолу? Като вървиш сред Природата, не правиш ли различни движения? Докато стигнем до едно определено място, ние правим хиляди движения. Хубостта на живота седи в разумните движения. Откак си се родил, твоят живот е само движения. Живот без движение не може. Даже и индусите, и китайците, които могат да фиксират мисълта си, също правят много движения. По лицето на китаец не можеш да уловиш някаква мисъл. Седи китаец спокойно в трамвая, с особена китайска дреха, с дългия си перчум, а срещу него седи американец и си мисли: „Големи консерватори са тия китайци! От толкова години са между нас, нищо американско не можаха да възприемат.“ Китаецът си мисли:

„И вие сте като нас!“ Казвам: ние не трябва да имаме консерватизма на китаеца, който счита дългата си коса за гордост. Днес и жените почнаха да стрижат косите си. С това те искат да кажат: „Ние не искаме вече по китайски да ходим.“ Казвам: ако след като се острижете животът ви се подобри, започнете да мислите правилно, да пишете по-хубаво, да работите по-усърдно и станете по-енергични, остригването е на място. Но ако след остригването ви това подобрение не дойде, тогава вие преждевременно сте се остригали.

Сега вие няма да се сърдите, нито ще се обиждате – това са външни неща. Но всичките ни постъпки трябва да бъдат разумни. Всички трябва да бъдем чистосърдечни, великодушни, защото само по този начин ще имаме Божието благословение. Ето защо ние казваме: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди, и Господ на Мира ще изпълни живота ти с всички добрини.“ Всичко онова, за което твоята душа копнее, всичко, което желаеш, ще го имаш. И тогава, като псалмопевица, ще кажеш: „Когато видя Твоето лице, когато видя онази вечна красота, ще бъда напълно доволен от живота си.“

Аз желая да имате опитността на псалмопевица, да имате опитността на думите: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!“ Всички може да имате тази опитност.

Христос казва: „Отче, прослави Името Си!“ Понеже Господ е решил да прослави Името Си в света, и ние ще Го прославим. Това е задачата ни в живота.

23 август, понеделник, 7 ч.

Явно говорих

Само Божията Любав носи пълния живот.

*Отговори му Исус: Аз явно говорих на света;
Аз всякога говорих на съборището и в храма,
дето юдеите се събират винаги;
и нищо не съм говорил на скрито.*

Йоан 18:20

Прочетената глава от Евангелието на Йоан аз наричам глава на драми и трагедии. Такива глави трябва да се четат рядко, защото те развалят доброто разположение на човека. Всички хубави и красиви неща в живота се развалят от драмите и от трагедиите. Най-големите неприятели на щастието са драмите и трагедиите.

Христос казва: „Аз явно говорих на света.“ Попитайте кого и да е от съвременните хора, било някоя майка или някой баща, или учител, или ученик, или свещеник, или съдия, или слуга, защо са дошли на Земята, какво е тяхното предназначение, всеки ще ви даде известен отговор. При все това този въпрос все още остава неразрешен. Когато попитах Исус защо е дошъл на Земята, защо се е родил, Той казва: „Аз затова се родих и затова дойдох на този свят – да свидетелствам за Истината. Всеки, който е от Истината, слуша гласа Ми.“ Казвам: пътят на всеки едного, който е дошъл да свидетелства за Истината, е трагичен и драматичен, състои се от трагедии, от драми. Пътят на всеки, който търси Истината, е послан, т.е. павиран, с драми и трагедии. И ако ме попитате сега защо трябва да страдате, защо трябва да бъдете нещастни, защо трябва да умирате, ще ви кажа: това е необходимо, за да павирате пътя на Истината. Вие ще бъдете живи камъни, с които ще се постеле пътят, дето Истината ще мине. Ще кажете: „Нас ли намериха за тази работа?“ – Така е, в живота често се срещат драматични и трагични положения.

Сега ще си послужи с най-простите примери за изяснение на идеята. Ако отидете в някой голям селски двор, ще видите там един петел, че гордо се разхожда, а около него се събрали стотина кокошки. Той кукурига, държи им лекции като някой виден учител, обръща се ту към една от тях, ту към друга, казва им: „Ти няма да правиш така, ти няма да правиш иначе.“ Той е професор на всички тия кокошки, а те са негови ученички. Той има една пръчица, и като я покаже, всички го слушат, събират се на едно място. Какво ще им даде този професор? – От кукичка на гагичка. Ще им пусне само по едно зрънце, а останалото – за него. Те го гледат как яде, питат го: „Ами за нас?“ – „За вас друг път – от гагичка на кукичка.“ Положението на този професор в двора на земеделеца е неестествено. Всички кокошки се питат помежду си: „Защо нашият господар е повдигнал толкова много този петел? Плаща му най-добре, а всяка сутрин, като излезе, пак на него хвърля най-хубава храна.“ Професорът после извиква своите ученички и ги нахранва. Обаче един ден земеделецът остава нещо недоволен от професора и решава да го изпъди, т.е. да го уволни от службата му. Една вечер той влиза със запалена свещ в стаята му, хваща професора за краката, обръща го с главата надолу, изнася го навън и му казва: „Така не се учат ученици, аз ще ти покажа как се учат.“ Професорът започва да вика, да кряка, но земеделецът туря другата си ръка на врата му и казва: „Ти ще мълчиш, сега аз заповядвам!“ Този професор е първокласен певец, голям специалист по метеорология, няма подобен на него. Той така хубаво предсказва времето, че с никой инструмент не може да се мери. През всичките годишни времена той познава кога ще се развали времето. Учен човек е той. И като учен човек всякога пее. Изкачва се отгоре на плета и пее: „Кукуригу! Знаете ли де съм завършил? Аз имам един инструмент, който с години съм създавал.“

Действително, аз съм съгласен с този професор. Една вечер го слушам да държи реч от своята катедра. Качил се там, кукурига и казва: „Утре в толкова часа времето ще се развали.“ Влизам след това в стаята си, дето имам друг профе-

сор – барометър с осем барабана, който също така предсказва времето, и го питам: „Ти какво ще ми кажеш за времето, ще се развали ли скоро, или не?“ – „Още нямам никакви сведения, телефонът не ми е съобщил.“ Казвам му: „Онзи професор на двора ми съобщи вече от своята катедра, че утре от 8 часа сутринта времето ще се развали.“ След два часа виждам – барабаните предсказват същото. Моят професор в стаята ми съобщава вече, че времето ще се развали. Значи прав е инструментът на професора в двора на земеделеца. Едва този професор напуска катедрата си, и земеделецът го хваща, осъжда го на смъртно наказание, че не учил добре своите ученички. Наказанието му седи в следното: отрязва му главата с нож и го туря в котел с вряла вода. Тъй се наказват учените професори, когато грешат. Той му сменя всичките одежди и го оставя гол-голеничък. Не стига това, но дохожда жената на земеделеца с нож, разпорва го, изважда му всичките вътрешности и най-послед го опичат. След това го слагат на масата, купуват и малко винце, повикват децата и седят всички наоколо му, направят богато угощение с професора. Питам: какво зло е направил този професор, та такава съдба му е отредена? Вие веднага ще кажете: „Така е наредил Господ, такива са законите на Природата, това сме видели от деди и прадеди – тъй трябва да бъде.“

Ще направя сега паралела. Тук имаме един човек – от най-добрите хора, които някога са посещавали нашата Земя, дошъл да свидетелства за Истината. Този човек е бил абсолютно безкористен и чистосърдечен, подобен на него историята не знае. Той искал да говори на хората за Истината и да им покаже пътя към нея. Най-послед хващат Го евреите, тези, които трябваше да Го обичат, и Го предават на Пилат, като му казват: „Този човек говори, че е пратен от Бога, че имал да изпълни някаква мисия на Земята, но ние не Му вярваме.“ Хващат Исус и Го осъждат като обикновен човек. Слугата на първосвещеника, като чува Исус да говори, удря Му няколко плесници. Питам: защо невидимият свят позволи един от най-добрите, от най-силните хора в света да бъде бит, поруган и най-послед разпнат? Защо трябваше този

добър и силен човек тъй драматично и трагично да умре? Свещената книга казва, че така било писано – нищо повече. Не се знаят дълбоките причини защо и за какво става това нещо. Някои казват, че това трябвало да стане, за да се спаси светът. Когато запитаха Исус защо е дошъл, Той не каза, че е дошъл да умре, но каза: „Аз затова се родих, да свидетелствам за Истината. И всеки, който служи на Истината, ще бъде на Моето място.“

Когато казваме, че трябва да страдаме, знайте, че това не е наш дял – това са външни материални условия на света. Ти си беден, пропадаш в живота, имаш мъчнотии, страдания, хората не те разбират – това е външната страна от живота на Исус. Когато Той беше в Гетсиманската градина, молеше се на Бога: „Господи, ако е възможно, нека Ме отмени тази чаша.“ Но тази чаша не се отмени – така беше отредено от невидимия свят. Обаче отгоре изпратиха един ангел да Му помага. Защо разпнаха Исус? – Защото не Му изпратиха на помощ Любовта. Тя не взе участие в Неговия живот, а разпъване става всякога там, дето няма Любов. Защо страдат хората? – Защото Любов няма между тях. Защо съществуват противоречията в света? – Защото Любов няма там. Защо е създаден адът? – Защото Любовта не е там. Защо е създадено Небето? – Защото Любовта е там. Някой пита: „Защо съм нещастен?“ – Защото нямаш Любов. Това не показва, че ти не я искаш, но няма я там. Следователно, дето Любовта не взема участие, там има най-големи противоречия в света, там има най-големите драми и трагедии. Някои казват, че Любовта произвежда драмите и трагедиите в живота. Не, това не е вярно. Любовта не произвежда драми и трагедии, но състезанието за нея ги произвежда. Любовта произвежда навсякъде живот, светлина, мир, радост и веселие. Всичко обикновено в живота, на което хората искат да турят името „любов“, не е любов.

И тъй, ако искате да разрешите принципиално въпроса, който е дълбоко философски, трябва да застанете върху тази база именно – върху Любовта. Само така ще разберете онази велика сила в света, за която Писанието казва: „Бог е Любов.“

Ние говорим за този живот, който имаме сега, който сме имали някога и който ще имаме за в бъдеще. Ако вие искате да задържите и за в бъдеще този изопачен живот, в който сега се намирате, ще имате най-сложните форми на драми и трагедии. Пък ако искате вашият живот да се измени, трябва да разбирате закона на Любовта. Пилат запита Исус: „Ти цар ли си?“ – „Цар съм, но Моето Царство не е от този свят. Понеже във вашето царство няма Любов, аз в такова царство не мога да царувам. Аз затова се родих и затова дойдох в този свят – да свидетелствам за Истината. И всичко, което имам, аз мога да го дам и да напусна този свят.“ Законът в този свят е такъв. Щом живеете в една държава и поискате да я напуснете, за да заминете в друга държава, вие разпродавате всичкото си имущество и така излизате от нея. Тъй постъпват днес всички държави.

Казвам: това е един вътрешен органически процес, който става както в сегашния обществен живот, така и в съзнанието на индивидите, които живеят в света. Такова е колективното разбиране на съвременното човечество, което се е отклонило от правия живот, от великия Божи закон, от Любовта. Защо е така? – Понеже Бог им даде възможност сами да се разпореждат със своя живот. Те си позволиха неща, които не са писани в Божествената книга, нито се срещат някъде из анализите на Природата. Днес всеки човек, всеки дом, всяко общество, всеки народ, може да се похвали със свободата, която му е дадена от Бога. Същевременно всички съвременни хора носят и отговорност за своите дела. Туй е, което те наричат съдба, или карма. Има нещо, което мъчи всеки човек.

Та казвам: безлюбието е начало на всички страдания в света. Страдания, които идват като резултат на безлюбието, аз наричам безсмислени страдания. Страждущ човек в пълния смисъл на думата е този, който е надзърнал в Любовта и който страда заради тази Любов. Има хора в света, които страдат за нищо и никакво. Ако ги попитате защо и за какво страдат, нищо не могат да ви кажат, не знаят защо страдат. Вие, които сте се събрали тук, ако очаквате светът да ви посрещне с венци и да ви разбере, още много ще чакате.

Често някои от вас казват: „Нека дойдат тук репортери на вестниците, нека дойдат учени хора – да видят, да разберат, че ние не сме опасни хора.“ Казвам: и професори да дойдат, и учени хора да дойдат, всички ще постъпят тъй, както знаят. Всички ще постъпят тъй, както евреите постъпиха с Христа. Нима Исус не им говореше? Той казва: „Аз явно говоря на света.“ Не им ли казваше, че Неговото царство не е от този свят? Те казваха: „Този човек е опасен за държавата ни, трябва да се освободим от Него, да не би да донесе на държавата някакви опасни връзки за бъдещото ѝ развитие.“ Такова беше разбирането на еврейското общество, такова беше разбирането на многоучените им равини, професори, на хората, които се занимаваха с кабалата. Те бяха хора на Мойсеевия закон, не разбираха Божия закон. В техните сърца нямаше капка любов. Намери се само един между многото – Никодим, който казваше: „Да оставим този човек, да го пуснем на свобода!“ Що е гласът на един човек срещу множеството? – Той е капка вода в океана. Питам: защо е така? Ако Бог е създал всички индивиди, всички общества и народи, ако всички хора в света са създадени от Бога, защо е това противоречие в Божия закон?

Ще ви приведа друго противоречие. Вземете двама млади, които се обичат, и проследете как върви животът им. В първо време те се наричат възлюбени, казват, че не могат да живеят един без друг. Момъкът пада на колене пред момата, но като се оженят, не се минава и една година, те си казват такива думи, между тях се създават такива отношения, каквито Божият закон не позволява. Кой са причините за изопачаването на човешкото сърце? В една от беседите си аз уподобих първата фаза на Любовта на лимонадата в шишето. Който изпие лимонадата, захвърля шишето настрана. Втората фаза на Любовта уподобих на ябълка, която хората изяждат, а оставят само семките ѝ за посадване. Третата фаза на Любовта уподобих на една книга с отлично съдържание, с кожена подвързия, която, кой как вземе, прочита нещо от нея, усмихва се, туря я в джоба си, пак я изважда, чете, размишлява и започва да учи.

Не е достатъчно да имаме само любов, но трябва да имаме обект в света, когото да обичаме. Най-голямото заблуждение в света седи в това, че всички хора се лутат, тичат, търсят някой да ги обича. Някой пише книга, за да го обичат хората. Друг издава някакъв вестник, за да го обичат хората. Някой скулптор вае статуя, мъчи се да я направи хубава. Защо? – Да го обича народът. Онзи държавник пише, създава закони, за да го обича народът. Военният изважда нож, излиза срещу неприятеля, за да го обича народът. Работникът цял ден копае, за да го обича господарят. Ученикът цял ден учи, за да го обича учителят. Бащата цял ден работи, за да го обичат децата му. Петелът пее, за да го обича господарят. Кучето лае, пази къщата, за да го обичат господарите му. Питам: при такова разбиране на нещата кой ще ни обича? – При тези изисквания съвременните хора се намират в положението на онзи автомат, създаден от един велик адепт в древността. Този адепт, след като изучил всички тайни на Природата, позволил си да направи един жив автомат, с възможност да се движи, да мисли и да чувства, но душа не могъл да му даде. Автоматът тръгнал подир адепта и постоянно му казвал: „Ти ми даде всичко, но душа не ми даде. Душа искам да ми дадеш!“ Адептът се намерил в чудо, не знаел какво да прави. Започнал да бяга из целия свят, но автоматът тичал подир него и постоянно му казвал: „Всичко ми даде, душа не ми даде, душа искам да ми дадеш!“ Дълго време адептът не могъл да се освободи от него.

Аз наричам съвременните хора автомати. Дойде някой, казва: „Дайте ми любов!“ Какво подразбира това? – Това подразбира: дайте ми пари! Това любов ли е? Този човек иска да каже: „Вие ми дайте пари, че ще видите как и мъже, и жени, и деца, и държава – всички хора ще ме обичат.“ Прав е човекът. Той има особен род схващания. Това е старата философия на живота, това са трагедии и драми, които се повтарят от хиляди години в света. Вследствие на тази философия хората се намират в безизходно положение, в един омагьосан кръг, който няма разрешение в живота. За всички онези, които са навлезли във вътрешната страна на Божественото,

или в Христовото учение, или в мистичния живот, или в духовния живот, Христос казва: „Ако човек не се отрече от себе си, или от външния живот, той не може да бъде ученик на Новото учение, той не може да бъде ученик на Любовта.“ Защо е необходимо да се самоотрече човек от всичко земно? Тръгне ли човек за Небето, той не може да вземе нищо със себе си от този свят. Турците имат едно предание за Христа, че когато Той тръгнал за Небето, една малка игла се закачила за дрехата Му и по тази причина не могъл да влезе там.

Сега и аз ви казвам: най-малката игла на света е в състояние да ви лиши от Божията Любов. Закачването на тази игла представлява психологически акт. Влезете ли обаче в Любовта, всичко у вас става ново, нищо старо не може да остане. Вие ще бъдете вече хора, родени по новия, а не по обикновения начин. Някои мислят, че Божественият път е труден. Не, според моите разбирания Божественият път е само за разумни хора. Той е най-лесният път за качване. По този път не можете да се качвате нито с кон, нито с кола, нито с железница, нито с аероплан – пеш ще се качвате. На главата си няма да имате шапки и на краката си няма да имате обувца. Гологлави и боси ще пътувате! Дрехите, с които ще се обличате, ще бъдат много тънки, почти без тегло. Те ще бъдат направени от светлината на слънчевите лъчи. Тия дрехи ще бъдат много красиви и толкова топло ще държат, че понятието за студ абсолютно ще изчезне от вас. Вие ще се чувствате обвити в мека, приятна топлина. На тия дрехи ще правите колкото гънки и къдри искате – тъй гъвкави ще бъдат те. От тях може да създавате хиляди и милиони разумни форми. Значи на такъв ученик не се позволява да носи обувца от животинска кожа. Докато е на Земята, може да носи обувца от животинска кожа, и то от най-дебелата.

Мнозина от вас, като ме слушат да говоря така за Любовта, казват: „Тогава ние не трябва да живеем на този свят.“ – Не, човек може да има Любовта, и пак да живее на този свят. Христос казваше на Своите ученици: „Аз отивам при Отца Си да ви приготвя жилище. До това време вие работете на Земята. Като ви приготвя жилище, ще дойда да ви взема.“

Христос не се отказа да дойде и втори път на Земята. Той видя де е погрешката, поради която не може да се живее в този свят, и затова каза на учениците Си, че ще отиде да им пригответи жилище на Небето и ще дойде втори път тук, на Земята, да ги вземе. Но като дойде Христос втори път на Земята, Той цяла ще я запали. Защо? – За да се изгладят, да изчезнат всички възпоменания от разпъването Му на дървения кръст. За този акт днес свидетелстват страданията на цялото човечество, а всички тия страдания трябва да изчезнат, никакъв спомен от тях да не остане. Цялата стара култура ще изгори и ще се създаде нова култура, с нови образи. Като дойдат тия нови образи, няма да остане помен нито от страданията на Христа, нито от тия на човечеството. Казано е: „Камък на камък няма да остане.“ Това е вярно не само в буквален смисъл, но и в преносен. Всички схващания на хората за живота, за отношенията между бащи и синове, между майки и дъщери, между слуги и господари, между верующи и безверници, всичко, което историята е записала от паметника и досега, ще бъде пометено, ще бъде издухано от вятъра, както прахът се издухва от улиците. Какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която е родила десет сина и всички са станали разбойници? Или какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която е родила десет сина и те измират един след друг? Кое ще радва тази майка, която, след като отиде на онзи свят, види този свой живот като на кинематограф? Това ще бъде живот, пълен със страдания. Кое е хубавото в този живот? Защо трябва да се създават такива картини? – Те са резултат на един живот без Любов.

Аз наричам този живот живот на безлюбие. Хората се раждат без любов и умират без любов, страдат без любов и се радват без любов, развиват се без любов, учат без любов, живеят без любов, и т.н. Това е трагичното и драматичното в живота. Вие се измъчвате от това и казвате: „Защо животът е нареден така? Защо Господ не е направил света другояче?“ Казвам: има един свят, какъвто вие търсите. Той е създаден отдавна, Бог живее и царува в него. Този свят е светът на Любовта. И за него е казано: „Всеки, който дойде при Мене,

няма да го изпъдя, ще му отворя вратата, той ще влезе и паша ще намери.“ За този свят именно се говори в 23-и псалом.

Отговори му Исус: „Аз явно говорих на света; Аз всякога поучавах в съборището и в храма, дето юдеите се събират винаги; и нищо не съм говорил на скрито.“ Казвам: щом знаете това нещо, няма защо да се смущавате от противоречията в живота. Вие няма защо да се смущавате от това, което става. То е станало вече. Щом се роди някой, той трябва да знае, че ще умре. Щом се роди някой в света, той трябва да знае, че ще забогатее, но трябва да знае, че и ще осиромашее, ще пропадне. Днес произвеждат някого съдия. Той трябва да знае, че утре ще го уволнят. Днес произвеждат някого офицер. Той трябва да знае, че утре ще го уволнят. Всички владици, всички проповедници един ден ще бъдат уволнени и ще останат само спомените от техните красиви дрехи – такъв е законът в Живата Природа. Всеки от вас, каквото положение и да заема, трябва да знае, че един ден ще бъде уволнен.

И по какво ще се различавате тогава един от друг? Има нещо ценно, по което хората могат да се различават един от друг. Съвременните учени хора, като френолози и физиогномисти, казват, че главата на престъпника например се отличава от главата на царя. Когато някой френолог вземе черепа на кой и да е човек, той може да опише целия му живот още от преди хиляди години: как е живял той и как е умрял, какъв домашен живот е водил, към каква църква е принадлежал, какво верую, какви стремежи е имал, какво обществено положение е заемал, кои са причините за неговата смърт – изобщо той може да възстанови целия негов бит. Френологът чете по главата на хората. Френологията като наука доказва, че у хората има всичко, но Любов няма. Центърът на Любовта у повечето хора не е развит. Значи всичко има у човека, но един център само няма. Започне ли този център да се развива, ние наричаме това процес на пробуждане на съзнанието у човека, или събуждане на човешката душа, на човешкия дух, на човешкия ум и на човешкото сърце. Този процес се кръщава с различни имена. Има нещо обаче, което

тепърва трябва да се пробуди у човека. У всеки човек се чувства една вътрешна нужда от нещо. На всеки човек липсва нещо. Докато не придобиете Любовта, винаги ще чувствате, че нещо ви липсва.

Аз не говоря за първата фаза на Любовта, за шишето с лимонадата. Много хора изпиват по 30–40 шишета лимонада на ден. Това е любов. Други хора пък изяждат по 30–40 ябълки на ден, без да посадят семенцата им. И това е любов. Питам: колко души ще намерите, като влезете в дома им, да четат Свещената книга на Любовта? По какво се отличава такъв дом? – В този дом царува мир, радост и веселие. Отношенията между мъжа и жената, между всички деца са любовни, всички работят абсолютно еднакво, навред се чува музика и песен, никакво противоречие не се явява между тях. В целия дом владее чистота и ред, нийде няма никакво петно. Мухи в стаите няма, кокошки, патици и прасета по двора няма, говеда в обора няма; газени лампи не се виждат, нито електрическа светлина, при все това цялата къща свети; никъде не сеят, ни орат, а нивите раждат, жито в изобилие имат; отникъде жито не принасят, а то иде при тях; извори нямат, а вода при тях извира; учители нямат, а всичко знаят; слуги нямат, но всеки им служи; пари нямат, но на всички пари назаем дават. Кажете ми, знаете ли някъде из България поне една такава фамилия, каквато ви описвам? Такъв е образът на този дом, членовете на който четат Книгата на Любовта. Ако има някъде такъв дом, той ще бъде първото чудо в света, първата запалена свещ. Като ви говоря тия неща, вие ще кажете: „Това са мечти само, това са илюзии.“ – Не, аз не описвам даже хилядната част от самата реалност. Апостол Павел, като видял този дом, тази религия, казал: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало, нито на ум е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ И затова Той казва: „Отсега нататък не искам вече аз да живея, но нека в мен живее Онзи, Който носи Любовта.“

Казвам: аз не искам да напущате света. Не, вие ще минете през този свят, но герои трябва да бъдете. Това изисква Небето от вас. Турете в ума си мисълта, че и най-голям страх-

ливец да сте, може да станете смел и решителен. Да допуснем, че ти имаш в джоба си всичко десет лева, но дохожда при тебе един твой приятел, на когото ти се кълнеш в любов, и ти поиска пари назаем. Ти отваряш кесията си и му казваш: „Имам всичко десет лева, но ми трябват за обяд.“ – Не, дай половината на приятеля си, а половината задръж за себе си. Законът е такъв. Ако двамата приятели изядат заедно десетте лева, тия десет лева ще се явят отново в кесията на онзи, който е услужил. Вие не можете да схванете този закон. Когато казвам, че кесията ви трябва да се изпразни, във вашия обикновен ум се явява едно противоречие.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Представете си, че вие сте чешма, от която тече хубава бистра вода. Коритото на тази чешма е запушено с тиня, с кал. Вие затваряте временно чешмата и започвате да изхвърляте водата от коритото навън, за да го изчистите добре. Мислите ли, че сте причинили някакво нещастие на коритото, като сте го изпразнили? – Никакво нещастие не е това. Вие сте изчистили коритото. Като отворите крана на чешмата и пуснете водата да тече, коритото отново ще се напълни. Закон е: ако даваш, ще ти се даде. Ако не вярваш в това, човек не можеш да бъдеш. Ако вярваш, че ще осиромашееш, ще осиромашееш. Ако мислиш, че си грешник, ще станеш такъв. Ако ти повярваш, че Бог на Любовта, Който те е изпратил на Земята, е в сила да напълни твоето корито, колкото пъти и да се изпразва то през живота ти, Господ все ще го пълни. Той казва: „Изпразни коритото си заради Мен!“ Ти отваряш кесията си и казваш: „Господи, изпразни коритото си.“

Според вашата философия вие казвате: „Ами ако водата не потече?“ – Ти отвори чешмата и не бой се. Казвам: хвърли семето в нивата, посей го и повече не мисли! – „Ами ако тази година има суша и житото не стане?“ Казвам: вземи парите със себе си и тръгни! – „Ами ако ме оберат разбойници из пътя?“ Той се бои да не го оберат разбойници и туря парите си в банка „Гирдап“. Обаче докато отиде у дома си, банка „Гирдап“ фалирала. Казвам: не туряй парите си в разбойническата банка „Гирдап“. Разбойници има там, тя ще фалира.

Съвременните хора вярват в това, което няма никаква основа, а не вярват в това, което има основа, върху което почива тяхното щастие. Казвате: „Как тъй, човек не трябва ли да бъде умен, да осигури живота си?“ Как ще осигурите живота си? – Като започнете да работите за Господа. Как? – Както ангелите работят, както най-великите хора работят. Тогава великата чешма ще протече и никога вече няма да спре. Вярвайте само в това. Правете опити, без да говорите, за да се убедите. Бъдете последователни в опитите си, като имате желанието да изпълните Волята Божия тъй, както Бог иска.

В Стария Завет Господ казва: „Опитайте Ме.“ Как? – Първият опит, който можете да направите, е да вървите съобразно великия закон. Когато Христос беше на кръста, каза: „Такава е Волята Божия. Отче, на Тебе предавам Духа Си.“ Защо страда Христос? – За да се изпълни Волята Божия. Когато беше в Гетсиманската градина, Той каза: „Отче, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша! Ако Твоята воля е такава, Аз съм готов заради Любовта да пренеса всички страдания.“ Това се отнася до всички. Дойдат ли страдания, ще кажете: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ Ако не може, ще се молите и ще кажете: „Такава е Волята Божия.“ Ако отгоре изменят нещата, чашата ще ви отмине. Казвате: „Ами после?“ – Ще ви разпнат, като ви забият най-много четири гвоздеа, повече не може. „Ами после какво ще стане?“ – Ще ви кажат да се отковете сам. И Христос се откова сам. Как се откова? – Като излезе от тялото Си и отиде при Никодим. Кой поиска тялото на Христа? – Йосиф Арииматейски. Христос не искаше да остави тялото Си на Земята. То беше живо. Той сам отиде да откове гвоздеите от тялото Си и го възкреси.

Вие казвате: „Дали Христос мисли за мене?“ Ако Христос промисли за Своего тяло, като извади гвоздеите от него, сне го от кръста, тури го в гроба, отдето ангели го вдигнаха, трябва ли да питате какво ще стане с вас? – Ако вървите по Божия път, няма да останете заковани на кръста. Ще ви снемат оттам и ще ви турят в гроба. И в гроба няма да останете – ще дойдат ангели да ви вдигнат. Сега казвате: „Веднъж да се

освободим от това тяло!“ – Не, ти ще бъдеш доблестен човек, герой ще бъдеш, за да завършиш своята еволюция. Тялото е храм Божий. То е най-голямото богатство, което имате. Ти ще хванеш за гушата онези разбойници, които искат да те оберат, и ще си вземеш от тях всичко, до стотинка. Какво направи Авраам с ония разбойници, които обраха Лот и му задигнаха имането? – Той ги настигна и взе назад всичко, което разбойниците бяха ограбили.

Казано е: „Праведният беден не може да бъде. Праведният не може да се лиши от доброто.“ Ученикът всякога може да бъде награден. Който ходи в Божиите пътища, него го очакват в бъдеще най-хубави работи. Такъв е и сегашният му живот. Христос казва: „Няма човек, който, като остави майка си и баща си заради Господа, да не получи стократно онова, което е загубил. Той придобива вечния живот.“ Вечният живот подразбира красивото, хубавото в живота. Към него се стреми всеки човек. Как може да се сравни този живот с благата на Вечния живот? Казвате: „Празна работа е това! Ще умрем – и нищо повече.“ – Не е така. Всеки човек, който живее според закона на Любовта, дето и да отиде: в Америка, в Англия, в Китай, в Япония – ще намери хора, които ще го приемат в дома си по християнски и ще му намерят работа. Всеки, който обича Христа, навсякъде може да намери свои братя и сестри. Не мислете, че само в България имате братя и сестри. Кажете ми, кой грешник и кой крадец има братя и сестри? За добрия човек навсякъде има място, но между хората съществува голямо безверие. Днес вие мислите само за малката България и казвате: „Какво ще стане с нас?“ – Туй, което стана с Исус: съдиха Го и после Го разпнаха на кръст. – „Ами после?“ – Снеха Го от кръста и Го туриха в гроба. – „После?“ – Дойде един ангел, разклати гроба и Той възкръсна. – „След това какво стана?“ – След 2000 години 500 милиона хора повярваха в Него и възприеха Неговата Любов. Значи 500 милиона хора ще ви обичат. Питам: струва ли сега да се живее за Божията Любов?

Христос казва: „Всеки, който се обърне към Бога и започне да живее за Него, името му се написва на небето.“ Сле-

дователно вие, които живеете за Бога, ще бъдете облечени в хубави премени и дето отидете, ще ви посрещнат с арки, със знамена и хоругви, с музика и песни и с богати угощения. Какво лошо има в такъв живот? Тук как ви угощават? Като отиде някой брат някъде на гости и поседи 3–4 дена, напомним му, че трябва да си отива. Като отиде на Небето, при Любовта, там може да седи, колкото време иска. Само тогава ще разберете защо трябва да се живее в Любовта. Любовта не може да се описва, тя само се чувства.

Казвам: като слушате моите беседи, понякога виждам лицата ви потъмнели. Вие казвате: „Страшна работа е тази! Какво ще се прави? Ние сме прости хора – това не знаем, онова не знаем.“ – Това именно е хубавото, че не знаете. Щом не знаете, ще учите. Учението е работа. То представлява един необходим закон на Любовта. Само учението изяснява Любовта. Обаче не се стремете да знаете всичко – това е невъзможно. Ще ви обясня защо не трябва да знаете всичко. Представете си, че вие сте поканени на богат обяд. Трябва ли, като седнете пред трапезата, да изядете всичко? Какво чудовище ще бъдете, ако изядете всичко? Ще ядете по малко: една–две ябълки или круши и малко хляб. Няма защо да бързате: ако живеете 120 години, целият ви живот ще бъде само ядене. Същото нещо се отнася и до знанието – по малко ще възприемате от него. Някой казва: „Аз искам да зная всичко.“ – Не, малко ще знаеш, но хубаво. Това е правило. Когато някой човек каже, че знае много, аз зная вече какво е неговото физическо състояние. Добрите хора знаят малко, но добре го знаят.

И тъй, Божественото учение има приложение в живота – и то трябва да се приложи. Ако вие имате Божествената Любов в себе си, ще намерите в този свят хора, с които да сте в хармония и които да ви съдействат. Но трябва да работите за Бога. Има три начина, по които може да се работи. Например аз пиша една книга. За кого я пиша? – Мога да я пиша за себе си, мога да я пиша за някой човек, когото обичам, и най-после мога да я пиша за Бога. Когато пиша книгата за Бога, това е правилното разрешение на въпроса. В този случай аз

ще взема второто място и ще имам вътрешна връзка с Бога. Ако пиша книгата за този, когото обичам, тогава аз ще бъда вътрешна връзка между Бога и него. В този случай аз съм третото лице. И тогава стихът „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си душа и сила, а ближния си като себе си“, представлява два противоположни полюса на живота. Ако човек не разбира тия два закона, Божията Любов не може да се приложи на Земята. Кой може да приложи Любовта към Бога на Земята? – Аз, човекът, който обичам, мога да стана връзка във великия Божи закон. И ако мога да направя тази връзка, аз съм почтен човек. И тогава аз ще имам на своя страна и ангелите, и светиите, и праведните, и добрите хора, и всички ученици. Всички тия хора ще ми изпращат всяка сутрин по една светла, чиста мисъл, която ще внесе в душата ми радост и веселие.

Казвам: вие, като ученици на тази велика Школа, трябва да се отличавате с правилни отношения към Бога. Имате ли тия отношения, няма да търсите хора да ви обичат, но вие ще обичате. Не казвам, че не трябва да искате да ви обичат, но това да не бъде цел в живота ви. Ето защо в Писанието още от древността е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего и да възлюбиш ближния си.“ Така е казано, но не се прилага. Кой не го прилага? – Светът. Обаче верующите, хората на миналото, са го прилагали. Под верующи аз разбирам онези хора, които обичат Бога. Има хора в света, които всякога са прилагали Божия закон. Ако искате да имате почтено място в света, непременно ще влезете в Пътя на Истината. В този път ще изучавате Библията по новия начин, ще изучавате и съвременната литература и наука; ще изучавате и реките, и огъня, и ветровете. Всичко ще изучавате от гледището на Божия закон. Всичко, което правите, всичко, което учите, да е продиктувано от единствения стимул – заради Божията Любов. Ако обичате някого, обичайте го заради Бога. Нека Божията Любов бъде вътрешен стремеж във всички ваши подбуждения. Постъпвате ли така, никой не може да отнеме вашето бъдещо щастие, вашето благо. Ако не вървите по този

път, всеки може да ви лиши от вашето благо. Ако не обичате Господа, парите ви ще вземат, здравето ви ще вземат, общественото ви положение ще вземат, децата ви ще вземат, жената ви ще вземат, докато най-после и вас вземат. Това е драмата, това е трагедията на живота. Като знаете всичко това, никакви илюзии не трябва да си правите.

Някои казват: „Този закон може да се измени.“ – Не, Божият закон не може да се изменя. Да мислите, че Божият закон подлежи на еволюция, това е лъжлива философия на живота. Еволюцията не изменя нещата. Някои казват: „Еволюцията изменя реда на нещата.“ – Всичко в света ще се измени, ако възприемете закона на Божията Любов. Живете ли по вашия закон, еволюция няма. Дето съществува човешкият закон, там еволюция няма и смъртта царува. Дето съществува Божият закон, там еволюция има и Любовта царува.

Христос казва: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината.“ Същото нещо се отнася и до вас. Вие трябва да се запитате: „За какво се родих?“ – Ако си отговорите, че сте се родили да свидетелствате за Истината, вие сте разрешили въпроса правилно. Ако питате дъщеря си за какво се е родила, и тя трябва да каже: „Аз затова се родих в този дом – да свидетелствам за Истината.“ Ако питате жена си за какво се е родила, и тя трябва да каже, че се е родила да свидетелства за Истината. Ако питате мъжа си, и той трябва да каже същото. Ето важният въпрос. Ще кажете: „Не трябва ли да се женим?“ – Ще се жените. „Как?“ – По закона на Истината. „Ами какви служби да заемаме?“ – Всякакви служби може да вземате, една по една, но ще ги изпълнявате според закона на Истината. С всичко ще се занимавате, но по закона на Истината. Няма да бързате. Сега, ако ви дам като задача постигането на Великия идеал, как ще я разрешите? – Ще започнете от малкото.

Питам ви: малкото дете, като се роди, веднага ли тръгва да ходи? – Не, първо майка му го носи. После то започва да пъпли на четири крака и мисли, че това е много нещо. За в бъдеще това малко дете ще бъде велик философ, но

днес никой не го знае. Сега то пъпли по земята, иска да се повдигне – не може. Като се умори, седне малко, поогледа се наоколо, поусмихне се малко и си каже: „Не ми е дошло още времето.“ То не се обезсърчава, казва си: „Няма защо да се срамувам.“ Пак започва да пъпли. Като се умори, поплаче си малко, но после си казва: „Тази работа с плач не става.“ И сяда отново да си почива. След няколко месеца гледаш това дете: изправило се до стената, пипа я, държи се за нея, пази се да не падне. И един ден, без да очакваш, гледаш: това дете се изправило вече на краката си, никой не го подкрепя, само ходи. Майката направя голямо угощение за прощъпалник на това дете и казва на своите близки: „Нашият велик писател, поет, философ проходи вече. Елате всички заедно да празнуваме!“

Та казвам: и вие като децата не се срамувайте да пъплите в морално отношение. Днес ще пъплиш, ще се умориш, ще поплачеш. Утре ще се изправиш, за стената ще се държиш. Други ден ще проходиш. Питат: „Защо еди-кой си плаче?“ Казвам: този човек е искал да проходи, но не е могъл изведнъж. Паднал е на земята, ударил се е някъде, затова плаче. Същественото е, че е паднал някъде. Някои казват, че му е зле. Не му е зле, паднал е, но нищо не е загубил. Сега се мъчи, но един ден, като се научи да ходи, няма да плаче, ще бъде радостен и весел. Сега вземайте кураж от децата. Ако някой от вас се обезсърчи, нека хване едно малко дете за ръката, да походи с него и да каже: „И аз искам да бъда герой като тебе.“ Наблюдавайте всеки ден децата! Това е правилно разрешение на въпроса.

За разрешението на този въпрос, както и на ред други, има специални методи, но засега те са ненавременни. Защо ще разправам на малките деца как трябва да копаят, как трябва да орат, как трябва да саят лозя? Какво ще им говоря за химическите процеси? Не е дошло още времето на тия деца да им разправам такива работи. На тях ще говоря за неща, които съответстват на живота им. И вие, като деца, имате бъдеще. Ще започнете със същественото, а онова, което лежи пред вас, то е за бъдещи времена. Аз се радвам,

че вие сте деца, защото има какво да учите. Нека ви радва знанието, което е складирано за в бъдеще. То ще дойде, чака ви. Благата, които са складирани, също ви чакат. И те ще дойдат. Кога? – На своето време. Някои питат: „Има ли определено място за нас?“ – Има. И Господ ви чака там.

Христос казва на Своите ученици: „Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват, но радвайте се, когато имената ви са написани на небето.“ Какво по-хубаво от това – да бъдеш гражданин в Царството на онези, които те обичат? Какво струва да бъдеш гражданин на съвременната държава, в която сега живеете? Да ви развеждат из обществената безопасност и като ви срещнат нощно време, да извадят револвер срещу вас и да ви кажат: „Скоро дай личната си карта!“ Сега ние живеем в един свят на противоречия, но заради Любовта, която имаме към Бога, Който ни е пратил на Земята, ние ще седим в този свят, ще изпълняваме длъжността си дотогава, докато получим от Него нови разпореждания. Казвате: „Какво мисли светът?“ – Нека светът си мисли, както разбира и както иска, и ние ще си мислим, както искаме. Както светът е свободен да прави, каквото иска, така и ние сме свободни да правим, каквото искаме. Светът намисли да издава някакъв вестник – и започва да го издава, светът намисли да отвори война – и отваря, светът намисли да осъди някого – и го осъжда, намисли да помогне някому – и му помага, намисли да увеличи или да съкрати бюджета – увеличава го или го съкращава. Каквото намисли да направи – извършва го. Светът иска да върши всичко свободно, защо тогава и ние да нямаме тази свобода? Ама нашите разбирания и изисквания били глупави. Позволете ни да мислим, че и вашите разбирания са толкова глупави, колкото и нашите. Ние имаме предвид, че всичко онова, което светът върши, има за него свои вътрешни разбирания, затова няма защо да го съдим.

Като разсъждаваме така, ние ще се разбираме. Светските хора имат добри черти. Аз ги похвалявам за тяхното голямо трудолюбие и голяма смелост. Ако един светски човек се намери в затруднено положение, той не се отчайва, но взема един револвер в джоба си и пресреща нейде из затъntenите

улицы някой богаташ, който си върви спокойно, чорбаджийски, насочва револвера и му казва: „Наместо аз да плача, ти плачи! Аз зная, че ти нямаш никакво верую за Бога, скоро дай пари!“ – „Моля ти се, само недей ме убива. Колко искаш?“ Той му казва колко иска. – „Вземи тези пари!“ – „Благодаря, но никому няма да казваш за това, иначе, виждаш ли?“ – Показва му револвера.

Сега да оставим настрана морала на този човек. Аз не харесвам този морал, но харесвам смелостта и куража на този човек. Той нито се срамува, нито се страхува да насочи револвер срещу някой богаташ. Но щели да го хванат и да го осъдят. Той си казва: „Или ще ме хванат, или не. Това е една пермутация. Ако ме хванат, какво ще кажат за мене? – Ще ме изкарат, че съм малко смахнат, и ще ме осъдят на една или две години затвор, и като изляза, тия 200 000 лева, които обрах, остават пак в джоба ми.“ Тъй разсъждава този човек. Особен род разсъждения! Какво трябва да направи онзи човек, който върви в Божия път и се намира в трудно положение? Ако аз съм на негово място, ще взема своя револвер и ще отида в дома на някой богаташ. Ще ви обясня какво нещо представлява моят револвер. Ако съм виден художник, ще взема своя револвер – четката, и своите патрони – боите, и ще отида в дома на някой богаташ – човек, който се моли на Бога, и ще му кажа: „Слушай, аз искам да нарисувам твоя образ, както и образите на всички в твоя дом, за да ви задоволя. Ако не ми дадеш, колкото искам, убивам те“ – соча му четката. – „Моля, моля, колко искаш?“ В първо време той ме посреща с недоверие, но като нарисувам образите на всички в дома му, изпраща ме с голямо почитание. Аз му казвам: „Слушай, никому няма да казваш за това!“ Той сменя шапката си почтително и ме изпраща.

Това е в преносен смисъл, но казвам: всеки човек има нужда от един художник. Ако съм лекар, ще отида в някое село, да лекувам хората. Ако нямам никакво изкуство, ще взема ралото и мотиката и ще отида на някоя нива да работя, но ще изкарам прехраната си по честен начин – по закона на Любовта. Какво лошо има в това? Най-мъчното нещо в

света е да бъдем смели и решителни. Често и вие изпадате в малодушие и казвате: „Тези идеи са ненавременни, те няма да успеят в живота.“ – Не, това е заблуждение. Единственото нещо, което ще успее в света – това е Любовта, знанието, Мъдростта, Божественият живот, справедливостта, съвестта, Правдата, Добродетелта и т.н. Всичко, което е добро и възвишено, има бъдеще. Следователно всяка ваша добра постъпка, която е родена от Любовта, ще успее. Всяка ваша мисъл, всяко ваше желание, колкото и да е малко, щом е родено от Любовта, ще успее.

Та казвам: тъй ще схващате нещата. Няма да бъдете страхливи и да приемате всичко без разсъждение. Някой казва: „Аз ще умра.“ Роди ли се човек, той ще умре. Въпросът е сега да кажеш: „Аз искам да живея.“ Че ще умреш, това е факт, но че ще живееш, и това е факт. Затова ти трябва да кажеш: „След като умра, ще оживея.“ Ако ти дойде мисълта, че ще се разболееш, ще си кажеш: „Вярно е, всеки човек, който се е родил, все ще се разболее, но като мине болестта, аз ще бъда здрав.“ – „Ама ще страдам.“ – „Тъй е, ще страдам, но след страданията ще дойде радостта.“ Радостта е наследница на скръбта. Кой е наследник на смъртта? – Наследник на смъртта е животът. Като дойдат противоречията в живота, не се стремете да се освободите от тях или да ги подпушите. Каже ли ти някой, че ще се разболееш, ще си кажеш: „Аз зная това, но след болестта ще дойде здравето.“ – „Ти направи много голяма погрешка.“ – „Тъй е, аз зная, че направих голяма погрешка, но като оздравея, ще се заема да я изправа и на нейно място ще туря една хубава добродетел.“ – „Ти ми каза обидна дума, с която ме ухапа.“ – „Да, така е, като ме срещнете след време, моят език ще бъде толкова мек, че като ви кажа една сладка дума, няма да остане никакъв спомен от първата.“ – „Ти си малко недодялан.“ – „Тъй е, но след време ще бъда тъй одялан, че ще ми се чудите.“ – „Ти си прост човек.“ – „Така е, но след време ще бъда толкова учен, че вие ще се радвате на моята ученост.“

Това е говорът, това е пътят, през който трябва да мине окултният ученик – ученикът на Божественото учение. Той

трябва да погледне широко на всичко. Тогава няма да има падане. Ако той се спре и започне да разисква защо всичко това става така, а не по друг начин, нищо няма да разреши. „Не може ли по друг начин?“ – Не може. Досега никой не е разрешил въпросите по друг начин, нито вие ще ги разрешите. Аз съм пребродил живота и не съм срещнал досега никой велик Учител, или адепт, или ангел, или архангел, или херувим, или някое божество, които да са разрешили въпросите по друг начин от този, който Бог е предвидил. Ние ще учим само какви са Божиите пътища. Неизследими са Божиите пътища! Следователно няма защо ние да създаваме нови пътища. Ние ще бъдем носители на новото, което Бог е създал, и ще изразим Божественото у нас. Писанието ни дава почтено място: да бъдем съработници на великия Божи план, на великата идея, която Той прокаква, на великото Царство, което Той сега въвежда в света, на великия Божествен дом, който Той сега съгражда. И ние като градим, ще имаме дял в този Божествен дом. По този начин всеки от нас ще има определено място.

Ще ви приведа примера за онзи богат, праведен и добър човек, който искал да отиде на Небето, да види какво е неговото положение там. Той се пренесъл в невидимия свят и виждал, че неговият храм бил много хубав, почти готов, но имало една дупка, липсвало му един камък. Значи, за да бъде вашият храм съвършен, трябва да поставите и последния камък на място. Щом го поставите, вашият храм ще бъде съвършен и само тогава вие ще разберете живота. Докато липсва само един камък на вашето здание, не могат да ви приемат в невидимия свят. Вашият храм трябва да се съгради, да се завърши напълно.

Христос каза на учениците Си: „Отивам да ви приготвя жилище и като го приготвя, ще дойда да ви взема.“ Къде? – В новите условия – да живеем с Господа. Тъй разбирам аз новите условия – да живеем по закона на Любовта, дето царува ред и порядък на нещата. Какво ще бъде тогава? – Никакво сравнение не може да се прави между сегашното и тогавашното. Сегашното е само сянка на бъдещето. В сегаш-

ния живот ние носим само неволи и страдания, ние опитваме живота на миналите си съществувания. Затова, каквото ви даде сегашният живот, трябва да бъдете благодарни за него. Ако пък искате великото благо на живота – това е пътят на ученика. Два пътя или два живота има: или животът на света, или Животът на Бога, който ние наричаме живот на Христа – живот на Новото учение – пътят на ученика.

Сега на първо място ще гледате да премахнете от вас онази вътрешна меланхолия, която често ви напада, понеже вие мислите, че светът е затворен за вас, че нямате условия за развитие. Всеки, който има положително верую, може да създаде тези условия. Както богатите хора в света, както американските милиардери създадоха големи индустрии и с това се повдигнаха в обществото, така и всеки праведен човек трябва да бъде със своите идеи като тия американски милиардери. Те не очакват на подаяние, но изработват автомобили, събират хора наоколо си, разработват индустрията. Такъв трябва да бъде праведният човек, такъв трябва да бъде ученикът: те трябва да създават велики мисли. Между богатите хора в света има вътрешно разбиране, както и взаимни отстъпки. Често някои хора, за които мислим, че са некултурни, постъпват много право в обществото. Много пъти виждаме пък религиозни хора, които си служат с методите на света. Те се стремят към новия живот, но внасят методите на стария живот. Това е по-опасно, отколкото да се живее само със стария живот и да се прилагат неговите методи. Затова Христос е казал: „Не се кърпят стари дрехи с нови кръпки.“ Ти не можеш да туриш една нова идея в стара система. Тя не може да живее там. Тази идея Христос е изразил със стиха: „Не може да наливате ново вино в стари мехове.“ Така е, новото вино ще туряте в нови мехове, а старото – в стари мехове.

Засега вие живеете два различни живота, тъй както чувствата и мислите на човека са две различни неща. Чувствата са едно нещо, мислите са друго нещо. В сърдечно отношение вие чувствате едно, в умствено отношение вие мислите друго. Понякога между ума и сърцето има разногласие, а понякога

има хармония. Някой път сърцето не разбира живота тъй, както умът, а някой път и сърцето разбира правилно, и умът разбира правилно. И сега, като ученици на Божественото училище, вие трябва да носите в ума си светлата идея да бъдете доволни от сегашния си живот. И във всички случаи, колкото малко и каквото малко нещо и да придобиете, да го използвате за вашето развитие, като знаете, че този живот ще бъде основа на бъдещия ви живот. И ако сте стари, да имате стремеж да се подмладите; ако нямате знание, да се стремите да го придобиете; ако сте болни, да се стремите да оздравеете; ако сте страхливи, да се стремите герои да станете – изобщо вие трябва да се стремите към онова, което може да ви направи хора, да създаде у вас характер. За това Христос говори в 18-а глава от Евангелието на Йоан.

„А Исус, понеже знаеше всичко, що имаше да дойде връх Него, излезе и рече им: „Кого търсите?“ Отговориха му: „Исуса Назарянина.“ Казва им Исус: „Аз съм.“ Тук имаме един човек силен, герой, който знаеше всичко, което Го очаква, и можеше да избяга някъде, но Той излезе срещу слугите на първосвещениците и фарисеите и каза им: „Кого търсите?“ – „Исуса Назарянина.“ – „Аз съм.“

Христос казва: „Аз не дойдох да завладявам този свят, но дойдох да дам живот, и то преизобилно.“ Това значи: „Аз дойдох да говоря на хората за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Ако те възприемат това Учение, добре ще бъде за тях; ако не го приемат, могат да Ме съдят според техните закони, както искат.“ Отговори Исус: „Моето Царство не е от този свят; ако беше Царството Ми от този свят, слугите Ми биха се борили да не бъда предаден на юдеите. А сега Царството Ми не е оттук.“ Христос казва: „За Мене това не важи. Аз ще ви докажа, че на кръста не можете да Ме държите и в гроба не можете да Ме турите. Аз ще ви докажа още, че мога да завладявам света.“ И действително, Той доказа това. Следователно онези, които живяха преди 2000 години, и сега са тук. И ще бъде тъй, както Христос каза: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината.“ Бъдещето е Негово, светът е Негов, Правдата е Негова. Той е носител на великата

Истина. И аз казвам: всички трябва да бъдем носители на великата Божия Истина. Схванем ли живота така, ние ще го разберем в неговата пълнота, ще добием радост и веселие – ще живеем според Божията Любов. Тогава всичко в света се освещава. Слънцето, звездите – всичко в света е създадено за онези, които са родени да свидетелстват за Истината. От това гледище хубавите, красивите неща са за онези, които любят Господа. Затова Христос казва: „Отче, дете съм Аз, там искам да бъдат и онези, които Си Ми дал.“ Де ще бъде Той? – В Царството на Любовта.

Казвам: след тази беседа някои от вас могат да се обезсърчат и да си кажат, че тази работа е само за учените хора: „Щом е така, ние ще живеем като нашите деди и прадеди.“ Питам: нима вашите деди и прадеди са живели? От векове насам хората не живеят един разумен живот, но те само страдат и умират. Днес почти всичката вода в реките, езерата и моретата е покварена от човешка кръв и човешки престъпления. Огън трябва да дойде отгоре, за да изгори, да очисти всичко покварено, да дестилира тази вода, и след като се пречисти всичко, да се създаде Новата култура. Сега ще дойде една вълна, която ще трансформира целия обществен строй, ще преустрои цялата Земя, ще преустрои мислите на цялото органическо царство. Животът ще получи ново направление. Както едно време Бог създаде света, така днес ще го пресъздаде наново. Бог няма да остави хората да се гаврят с Неговата Истина. Бог няма да остави и държавите да престъпват Неговите закони. Всички хора трябва да се поклонят пред Божията Истина и да признаят Неговите закони. Ще дойде ден, когато Любовта ще царува в света, хората ще живеят в любов помежду си, навсякъде ще има радост и веселие. Иде това време.

Като ви казвам, че огън ще дойде в света, вие питате: „Какво ще правим тогава?“ Казвам: какво трябва да правите, като се запали хотелът, в който живеете? Вие, които сте се събудили първи и виждате този огън, вземете дрехите си – и скоро вълн от хотела! – „Ами какво ще стане с тия, които спят?“ – Като се събудят, и те ще бягат. – „Ние искаме да

видим какво ще стане с хотела.“ – Няма какво да чакате. Вземете по-скоро дрехите си и излезте вън! Хотелът гори, няма какво да гледате. Бавите ли се, другите ще се събудят и тогава ще настане такава суматоха, такова блъскане, че и вие няма да излезете. – „Да останем да гасим огъня!“ – Не, това е такова горене, което никаква вода не може да изгаси. И на цял океан водата да го гаси, не може да го изгаси. Каквото и да говорят учените хора, не могат да обяснят произхода на този огън. Това е закон на Живата Природа.

Животът трябва коренно да се пречисти, да се внесе в него вътрешно преобразуване. Аз не говоря за някаква революция между хората, но ще настане вътрешна промяна, в която Бог ще преобрази целия строй, ще освободи хората от техните дребнавости, които им пречат да се разбират като братя и сестри. Който разбере това нещо, ще го провери и ще се освободи от стария живот, от всички утайки на миналото. Вижте какво пишат вестниците за земетресенията, които стават в Япония. Там някъде се повдига цяла планина като Витоша и разтърсва земята: тя се отваря и в нея изчезват големи градове, с по 150–200 000 души. Досега са изчезнали милиони хора. Защо стават тия неща? Казвате: „Това са природни закони.“ Ами ако тук някъде се отвори земята и ни погълне, какво ще стане тогава с нас? Какво ще кажат всички съвременни учени за произхода на Земята и за това, което става с нея? Нещо страшно става!

Съвременните хора са деца, които си играят с взривни вещества, складирани в самата Природа. Те още не са опитвали гнева на Живата Природа. Когато тя се разгневи, започва да се движи – да се свива и разпуска, да гълта всичко, каквото срещне на пътя си: градове, села, хора и животни. Нищо живо не остава на повърхността ѝ. Какво ще кажете, ако се намерите долу, под тия развалини и разрушения? Казвате: „Това не може да бъде!“ – Да, ако хората живеят по Божия закон, земята никога няма да отвори устата си и да ги погълне, но ако не живеят по Божия закон, тя ще отвори устата си и ще ги нагълта на общо основание. И ако ги погълне, това е пак привилегия за тях, но ако ги намери за много грешни, тя

казва: „Не искам да ви погълна в себе си“ – и ги изхвърля навън. Знаете ли колко е страшно това? – Вътре в себе си не ги иска, но и в пространството не ги иска. Какво трябва да правят? – Все пак най-добре е да се намерят на някой параход, макар и най-беден, макар и на най-долното място – така има шанс да излязат някъде на брега. Ами по-добре ли е да попаднат във вълните на морето? В такъв случай привилегия е да те нагълта земята, отколкото да те изхвърли някъде в пространството да се лутааш. Има такива случаи.

Ще кажете: „Това е заплашване само.“ – Не е заплашване, но такива са законите на Разумната Природа. Това е велика Истина. И ако хората живеят съобразно законите на Разумната Природа, всичко ще им върви по мед и масло, ще живеят в мир и радост. Не е въпросът в заплашванията, но казвам: ние гледаме другояче на живота. Светът е велико училище за нас, а всички негови външни проявления – това са малки резултати, това е един излишък от света. Има друг свят, пред който вашият реален свят е само външно проявление, една външна сянка.

Да оставим настрана тия философски разсъждения и да дойдем до важните въпроси в живота, които ни интересуват. Питам: когато човек е беден, интересува ли се от това, колко милиарди има в света? – Не се интересува. Когато е гладен, интересува ли се от това, колко гостилници има в света, в колко тенджери готвят и по колко хляб се дава на човек? – Не, тази статистика не го интересува. В дадения случай той се интересува да намери човек, който да му даде няколко златни монети и после да отиде в гостилницата: да се нахрани добре, да се разположи и, ако е въздържател, да изпие чаша студена вода; ако пък е от по-напредналите, да изпие чаша вода с червен цвят и да запее: „Горо ле, зелена, водо ле, студена.“ И действително, много хубаво пее зелената гора. Шумолят листата ѝ, тиха песен напяват. За вас е важно да се осмисли животът ви и да се премахнат всички недоволства, обезсърчения и всякаква апатия. Някой казва: „Нищо не ме интересува.“ Как да не те интересува нищо? – „Аз не искам да живея повече, не искам да съществувам.“ Този,

който казва, че не иска да живее, той не говори Истината. Ние разбираме неговия език. Зад този израз се крие друго нещо. Когато някоя мома казва, че иска да умре, аз подразбирам друга идея, която тя скрива. Тази мома иска да люби, да обича. Тя казва: „Досега аз бях навикнала да ме любят, но отсега нататък искам аз да любя, аз да жертвам нещо от себе си.“

Та когато хората искат да умрат, подразбирам, че искат да живеят по новия начин. Всеки, който умира, дава нещо. Когато бащата умира, извиква сина си и дъщеря си и казва: „Деца, аз умирам вече, напускам този свят. На вас давам двете къщи, да ги разделите помежду си, а нивите и другите имоти оставям на роднините.“ Когато раздадеш всичко, каквото имаш, това е смърт. В това отношение всеки от вас може да умре и пак да живее. Като умреш и отново дойдеш, никой няма да забележи, че си умрял. Щом раздадеш всичкото си имущество, всички мислят, че ти си умрял отдавна. Когато хората говорят за смъртта, те разбират, че човек умира и раздава всичко, завещава го на околните, а ние кръщаваме смъртта със същинското ѝ име и казваме: „Който умира, той започва да люби.“

Аз желая тази мисъл да остане у вас доброволно, без насилие. Този ден е тържествен: ние седим пред Лицето на Бога и аз искам всеки от вас вътрешно да разреши този важен въпрос. Разрешите ли го днес, той е разрешен за всякога. Не го отлагайте за друг ден, но разрешете го още днес, докато сте пред Божието Лице. Господ казва: „Търсете Ме, докато съм близо до вас.“ Когато параходът стигне на някое пристанище, вие какво трябва да правите? – Трябва да вземете билет още преди третия звънец. Закъснеете ли, той няма да ви приеме. Параходът има определена тарифа. Дойдели часът за тръгване, той никого не чака. Казвате: „Ако късна, аз мога да тръгна със следващия параход.“ Можете да тръгнете и със следващия параход, но знаете ли как седи въпросът? – Баща ви, майка ви, брат ви, сестра ви, приятелите ви ще заминат с първия параход. Ако пропуснете този параход, ще съжалявате. Затова навреме ще отидете!

И тъй, отсега нататък каквото и да правите, вършете го заради Бога, заради Неговата Любов. Това изисква Новото учение, това изисква Новият живот от всинца ни. Ние трябва да се отличаваме от другите по това, че имаме един велик принцип, една велика идея, за която сме готови и на огън да ни турят, и на бесилка да ни увисят, и на кръст да ни разпнат – всичко можем да понесем. Ако ни турят на огъня, като дървата ще горим, работа ще вършим, но няма да изгаряме. Ако ни превърнат във вода, жаждата на хората ще уталожваме, но никого няма да давим. Ако ни направят на вѐже, за всичко ще служим, но никога за обесване на хората. Ако ни направят на перо, всичко хубаво ще напишем, но никога смъртна присѐда няма да подпишем. Следователно, в каквото положение и да поставите праведния човек или ученика, той всякога ще покаже, че в неговата душа живее Божията Любов. Има ли нещо по-велико от това?

Сега, като ви говоря така, вие казвате: „Ние сме слушали тия работи.“ – Да, слушали сте ги, но като ви запалят веднџж, няма да се освободите от това запалване. Запалят ли ви, и цял свят да излезе да ви гаси, не ще може да ви изгаси. Колкото повече ви гаси, толкова повече ще се запалвате и ще горите, без да изгаряте. И затова Писанието казва: „Светлина на нозете ми е Твоето Слово.“

Аз желая всички да носите запален светилник, който Господ ще ви даде днес. Като излезете оттук, всеки от вас ще види по един ангел. Помолете го да ви даде по един запален светилник и тръгнете по определения от Бога път. Вие ще ми кажете: „Учителю, де е вратата на Новия живот?“ Аз няма защо да показвам вратата на хора като вас, които са толкова учени. Има ли нужда да ви отварям Евангелието? Казвам ви: намерете 15-а глава от Евангелието на Лука и четете. Всички знаете де се намира този ангел. Райската градина не е извън човека, нито на „Изгрева“ някъде – тя се намира в самия човек. Ангелът, когото търсите, е в тази Божествена градина, пред входа на която Бог постави два херувима с огнени мечове, да пазят да не влизат грешните хора. На праведните хора Бог дава по един запален светилник и казва:

„Вие можете да отидете в рая, той е за вас.“

Сега и аз ви казвам: идете в Рая, в Божествената градина, за да се поразходите, да се срещнете с ангела и да се поразговорите. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ – За това Той дойде на Земята. И ако досега сте ходили в тъмнина и сте били в безсъзнание, отсега ще ходите в светлина и със съзнание – и ще служите на Бога с вътрешна Любов, по нов начин. Само така ще приемете Божието благословение.

И тъй, аз ви поздравявам днес със запалените светилници!

Христос казва: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината.“

24 август, сряда, 8 ч.

Свещеният час

*Бог царува на небето, Бог царува в живота.
Да бъде Името Му благословено!*

Размишление

Всяка окултна наука, която принадлежи към Великата наука за живота, има за цел да просвети човешкия ум и да облагороди човешкото сърце. Тя цели да внесе светлина в ума и топлина в сърцето като необходими условия за правилното развитие на човека. От това гледище умът и сърцето трябва да дойдат в помощ на човека за изправяне на живота му.

И тъй, щом започваме да изправяме живота си, всички трябва да учим. Миналите поколения са се учили, сегашните поколения се учат, и бъдещите поколения ще се учат. От кого? – От света, който Бог е създал. Законите, които Бог е наредил, трябва да се изучават, защото върху тях се гради личният или индивидуалният, умственият и духовният живот на човека. При това съграждане на живота се изучават различни предмети. Всичко в Природата се развива последователно. Същото нещо се наблюдава и в света. Най-първо ще се изучават най-близките предмети, които имат пряко отношение към нас. След това ще се изучават предметите, които засягат нашите чувства, и най-после тия, които засягат нашия ум.

Първо човек трябва да започне с изучаване на твърдата почва, от която ще придобие устойчив характер. Тя придава стабилност на човека. Всеки човек, който иска да придобие устойчивост, може да стане каменар, да деля камъни. Достатъчно е да деля камъни два-три месеца, за да внесе този елемент в характера си. Човек може да придобие устойчивост не само чрез дялане на камъни, но и ако оре земята, ако обработва градини, лозя и други подобни. С тази работа той

развива мускулната и костната си система. Вие казвате: „Как да работим? Какви методи трябва да прилагаме за учене?“ Казвам: наблюдавайте Природата, вижте как работи тя и от нея се учете! Използвайте за вашето развитие методите, с които тя си служи. Проследете какво става с водата, която пада от пространството. Наглед тя е чиста и пада във вид на росни капки или на дъжд. Докато падне на земята, тя се напращва от въздуха, било от прашинките или от саждите в него; после разтваря някои газове, които се намират във въздуха, като същевременно поема и разни микроби. В този вид вече водата не е чиста. Нейното движение обаче не спира тук. Тя прониква в земята, дето среща песъчливи пластове, през които се прецежда или филтрира. Така пречистена, водата дохожда до известни пластове, дето не се просмуква, но се събира на едно място, и оттам, като си пробие път навън, излиза във вид на чист, хубав извор. Тези пластове са препятствия за водата, но тя се стреми да си пробие път между тях и да вземе известно направление.

По аналогия на това казвам: мисълта, която иде от Бога, е чиста, но докато дойде до нашия мозък, минава през пространството, дето се напращва и става нечиста. Вследствие на това тя трябва да слезе в долните пластове, да се филтрира, т.е. да се прецеди, и отново да се върне чиста, каквато е излязла от Бога. Кой са тия пластове, през които човешката мисъл се пречиства? – Това е материалният свят, в който тя среща ред препятствия. След като премине тези препятствия, тя излиза навън във вид на извор. В това отношение всеки човек е един постоянен извор. Щом човек започне да мисли, той представлява вече един извор.

Казвам: всеки от вас най-първо трябва да се стреми да бъде отличен ученик. Всеки ден той трябва да отделя част от времето си за учене, да създаде в себе си навик да учи. Ученикът трябва да се отличава с обич към знанието, с обич към науката. Той трябва да проучи какво нещо е окултният ученик и окултната наука, за да може да даде кратко определение на този въпрос. Да бъдеш окултен ученик, не значи да натрупаш в главата си известни познания върху различните предмети,

защото това може да ти дадат и другите науки. Например от другите науки вие можете да получите познания върху Слънцето и неговия състав, върху разни теории за създаването на света, и т.н. Съвременната химия пък ще ви запознае с елементите, от които е създаден материалният свят, с техните свойства и със службата им, която изпълняват в неорганическият и органическият свят. Тя ще говори например за ролята на водорода, кислорода, азота и въглерода в тия два свята, но не и за ролята им в психическия свят. В това отношение са интересни не само физическите сили на елементите, но и техните психически сили, на които те са проводници в Живата Природа. Съвременната наука спомага на окултната, като ни запознава с Живата Природа. Окултната наука обаче представлява въведение към Великата наука на живота.

От окултно гледище, когато един Учител разглежда някакъв елемент, той обръща внимание на материята, от която е създаден, на чистотата на тази материя, както и на различието между неговата материя и тази на същия елемент, но в разните организми. Например той намира разлика между златото в неорганическият и в органическият свят. По аналогия на това, изтъква се разликата в материята на човешкия мозък у разните индивиди. Следователно хората се различават както по качествата на материята, от която е образуван техният мозък, тъй и по качеството и количеството на силите, които функционират в областта на този мозък. Окултната наука определя още и причините, поради които известни добродетели са развити повече или по-малко в дадени хора. Тя казва: „Добър човек е онзи, който има повече връзки с напреднали и възвишени същества.“ Значи по-голямото или по-малкото съприкосновение с висшите Същества, броят на допирните точки с тях, определя степента на човешката доброта. Когато дойдем до онези велики Същества, които имат допирни точки направо с Бога, за тях казваме, че те почти са завършили своето развитие на Земята. Те влизат вече в плана на една по-висока еволюция от тази на Земята.

Както и да ви описвам този висш свят, той е почти недостъпен за сегашния човек, затова засега ще се ограничим само с разглеждането и проучването на земния живот. Наблюдавайте каква промяна ще забележите в някой младеж, който е прекарал няколко години в странство, дето е бил в съприкосновение с видни, учени професори. Вие ще намерите промяна във външния му вид, в отношенията му с другите хора, в начина на мисленето, и т.н. На какво се дължи тази промяна? – На съприкосновението, което е имал с тия учени хора. Вие казвате: „Те са светски хора.“ – Не мислете така. Тия хора, които са дошли до едно голямо концентриране на мисълта си, до един пълен контакт с Живата Природа, имат и силно развит духовен живот. Мнозина от тия учени хора са окултни ученици, занимават се с окултна наука, но външно не се изявяват, че са такива. Много от известните химици и физици се занимават с окултната наука и черпят своите знания направо от Живата Природа. Няма да цитирам имената на тия учени, но казвам, че такива са съществували и в древните времена, но съществуват и днес.

Някои питат: „Защо ни е окултната наука?“ – В нея ще намерите ред начини и методи как да си въздействате при различните състояния в живота си, как да устроите живота си разумно и по какъв начин да разрешавате трудните задачи. Например често се говори, че трябва да имаме търпение, но по кой начин да се приложи то? Говори се, че трябва да бъдем благи. Как да се постигне това? Говори се, че трябва да правим добро. Кой е най-разумният начин, по който можем да правим добро на хората? Ще ви дам един пример от физическия свят. Представете си, че искате да извадите едно въгленче от огъня. По колко начина може да го извадите? – Или с пръсти, или с щипци. Какви ще бъдат резултатите при двата случая? – В първия случай, когато хванете въгленчето с пръсти, бързо го хвърляте настрани и през целия ден сте недоволни, че сте се изгорили. Във втория случай, когато сте го хванали с щипци, вие сте свободни, независими, разнасяте го, дето искате – нищо не ви смущава. Значи, щом искате да направите добро, може да употребите един от двата метода

– или с пръсти, или с щипци. Ще имате два различни резултата. Казвам: вие трябва да правите добро по втория начин – с щипци. Искате да дадете някому пари. Какво ще направите? – Ще намерите трето лице, чрез което ще предадете парите. Тогава вие сте свободни. Дадете ли сам парите на това лице, вие изгаряте пръстите си. Този човек ще дойде втори път при вас и ще ви каже: „Онзи ден ми дадохте 1000 лева, дайте ми сега още толкова!“ Хората от света са опитали този метод, затова казват: „Огън с ръка се не пипа.“ Може да го пипате с ръка, но резултатите няма да бъдат такива, както ако бихте го хванали с щипци.

Често хората смесват думите *любознателност* и *любопитство*. Също тъй често смесват желанието да се подобри материалният живот с желанието да се подобри умственият и духовният живот на човека. Това не е едно и също нещо. Да подобря материалния си живот е едно благо, от което целта на Окултната школа не се постига. Да подобря умствения и духовния си живот, да просветя ума си и да облагородя сърцето си – това влиза в целта на тази Школа. Да подобря материалния си живот, значи да постигна такива знания, които утре могат да изчезнат от моя ум. Какво съм придобил? – Нищо. Мнозина от вас сте завършили гимназия, други – университет, но питам: де са ония формули, де са всички теории, които сте учили през това време? – Почти всичко е забравено, изчезнало е от вашия ум. Казвате: „Тогава защо е трябвало да учим?“ – Не, изучаването на този материал е изпълнило своята служба. На времето си то е било необходимо упражнение, една гимнастика за ума. Натрупването на нови впечатления от живота са изгладили тия знания. Ето защо човек сам трябва да чисти, да измива своята памет – своята библиотека, от излишния прах. Мислите представляват лабораторията на нашата памет, дето са складирани всички томове на нашето знание. Често тия томове са прашявали от вековния прах на безумието и така са разбъркани из библиотеката, че не знаем де се намират. Прахът произтича от ненужните безпокойства на ума, създадени от сегашния живот.

Първата задача на ученика е да се научи как да се освободи от тия безпокойства. Болестта например е ненужно безпокойствие. Болен си, страдаш от възпаление на очите, или от коремоболие, или от ревматизъм, или от разстройство в нервната система – премахни тия болести. Сиромаш си, имаш мъчнотии в живота си – премахни тия препятствия. Ученикът трябва да преодолява всички мъчнотии и препятствия в живота си. Който иска да учи, болен не трябва да бъде и сиромаш не трябва да бъде. За обикновените ученици е позволено това, но окултният ученик трябва да бъде свободен от всички недъзи. На окултния ученик не е позволено да има недъзи. Има ли някакъв недъг, той трябва да има търпението и доблестта да се лекува по всички правила, които окултната наука препоръчва. Вие не разбирате правилата на тази наука и казвате: „Господ ще ни излекува.“ Така казва и светът. Оставете ли само Бог да ви лекува, това е физически акт, а не един вътрешен акт на вашето съзнание. Когато Учителят ви предаде един урок и вие не го научите, трябва ли да казвате, че Учителят знае урока и ще ви го повтори? – Не, веднъж урокът като е предаден от Учителя, вие ще го научите и ще го приложите. Всеки урок, както и всяко окултно учение, имат своето практическо приложение. Ако те не се приложат в живота ви, ще се създаде едно индиферентно състояние, при което мнозина ще се обезсърчат и ще кажат: „И това е обикновена наука! От толкова години учим, но какво сме придобили?“ Както навсякъде, оставяте Учителя да предава урока си, а вие не го научавате.

На мнозина от вас съм дал правила как да се лекуват сами и как да дават на други първа помощ. Всеки от вас като ученик трябва да знае тия правила и да ги прилага. Как лекуват главоболието, или бодежите, или болките в кръста, и т.н.? Не е достатъчно само да се констатира известна болест. Ние имаме особено гледище за болестите. Болестите са дадени на хората за придобиване на смирение. Всяка болест е особена задача, с която ученикът трябва да се справи. На всяка болест, която му се дава, той трябва да гледа като на особена привилегия. Всички болести се дължат на известни

микроби, малки същества, които се развиват в организма на човека. Значи те намират във вашия организъм достатъчно количество храна, съответна за тяхното развитие. Какво трябва да правите? – Не им давайте такава храна и те ще си заминат. От какво произтича главоболието? – От ядене на мъчносмилаема храна, която оставя излишъци в стомаха. Тогава пречистването на стомаха не става правилно, канализацията му е повредена някъде, вследствие на което се явява главоболие, а стомахът и устата започват да миришат. У известни хора тази миризма се усеща от разстояние 5–6 метра. Някои хора, като не ядат 5–6 дни, започват да миришат неприятно. Когато окултният ученик пости, от него лъха приятна мирзма.

Окултният ученик трябва да работи за пречистване на тялото си. Някой казва: „За да се пречисти човек, той трябва да изтощи тялото си.“ – Не, това е криво заключение. Вие трябва да правите разлика между плътта и физическото ви тяло. Ако плътта ви отслабва, тялото ви не трябва да отслабва. Какво подразбирам под отслабване на плътта? – Да се намалят низшите желания у човека, т.е. желанията му да се възпитат. Низшите желания не се крият във физическото тяло, но в плътта. Ето защо, за да възпитате тия желания, не трябва да измъчвате стомаха си. Наистина, понякога стомахът приема повече храна, но причината за това е желанието за ядене, което се крие в един център, който се намира около слепите очи. Миризмата на някое вкусно ядене възбужда този център, у човека се поражда желание повече да яде и тогава стомахът приема тази храна и се претоварва. По този начин именно, чрез силно желание за ядене, човек разваля стомаха си. Това е крайност, но ако стомахът приема по-малко храна, отколкото може, това е друга крайност. Когато окултният ученик яде, той трябва да бъде доволен от храната, да забрави всичко наоколо си и да благодари на Бога. Да знаеш как да ядеш – това е наука, това е цяла музика. И Писанието казва: „Ще ядете и за всичко, което Бог ви е дал, ще благодарите.“

Второ условие при храненето: окултният ученик трябва да избягва еднообразната храна. Някой се подлага например на картофен режим – цял месец се храни само с картофи. Какво ще му допринесе тази храна? Друг се храни цял месец само с череши. Трети – само с грозде. Това не е правилен начин за хранене. Когато Бог създаде първия човек, каза му: „Ще ядеш от всички плодове в тази градина, само от един плод няма да ядеш – от плода на Дървото за познаване доброто и злото.“ Така и вие от всички плодове ще ядете – от забранения плод няма да ядете. Ако се храниш с картофи, ще опиташ всички видове: днес ще ядеш бели картофи, утре ще ядеш червени. Ще опиташ всички видове картофи и ще пристъпиш на друга храна. Ако се храниш с череши, ще опиташ всички видове череши. Ако се храниш с грозде, по същия начин ще опиташ всички видове грозде. Винаги трябва да разнообразявате храната си, защото всеки вид храна съдържа специфични енергии, необходими за организма ви. У човека има едно особено чувство, което на всяко време му подсказва каква храна трябва да яде. Защо? – Защото в даден случай само в тази храна човек ще намери ония специфични елементи, които са необходими било за съграждане на организма, било за създаването на някоя велика мисъл или на някое благородно чувство. Вие ще кажете: „Отде ще намерим тази подходяща храна?“ Виждате онзи художник, колкото беден и да е, как намира бои, четки. Щом са нужни за работата му, отдето и да е, той ще ги намери.

Питам ви: как ще си обясните Христовите думи в притчата за онзи домостроител, когото господарят уволнил и поискал сметка за домостроителството? Този домостроител си казал: „Що да сторя? Да копая – не мога. Да прося – срам ме е.“ И най-после казва: „Дойде ми наум какво ще направя.“ И повиква едного от длъжниците на господаря си и го пита: „Колко си длъжен на господаря ми?“ А той му отговорил: „Сто вати масло.“ – „Пиши 50!“ Питва втория: „Ти колко дължиш на господаря ми?“ – „Сто кора жито.“ – „Пиши 80!“ Както виждате, той не печели, а другите печелят. Той си прави приятели. Христос казва по-нататък: „Направете си

приятели от богатството на неправдата, за да ви приемат в дома си, когато осиромашеете.“ Как ще разберете този стих? Той представлява един вътрешен закон, който само окултният ученик може да разбере. Онзи, който не познава този закон, ще се държи в буквата на нещата и ще се обърка. Ние имаме един външен морал, който е необходим за света, но не и за нас. За нас е нужно дълбоко вътрешно разбиране на нещата, вместо това, което представляват външните отношения в света.

Казвам: както всеки човек от света разбира своите интереси, така и окултният ученик трябва да разбира своите интереси и тия на своите другари. Всеки ученик, който ходи в училището, трябва еднакво да разбира както своето положение, тъй и положението на другите. Не разбира ли хората, както и себе си, той ще влезе в голямо стълкновение с тях. Всеки ученик, който иска да си служи с математиката, най-първо трябва да знае законите и правилата, по които става събирането, изваждането, умножението и делението. Постепенно той ще навлиза и в по-сложните действия на висшата математика. Не знае ли елементарните неща, той не може да си служи нито с математиката, нито с геометрията.

Следователно живите хора представляват за нас почва, която трябва да изучаваме. Голямо изкуство е да знаем с кои хора трябва във всеки даден случай да дружим, да споделяме своите мисли и чувства, да се подвизаваме заедно в духовния живот, и т.н. „С един камък къща не става“, казва българската поговорка. Така е. За да съградите своето здание, много камъни ви трябва. Камъните – това са живите хора, които ще вземат своето участие в този градеж. С тях ще споделяте своите мисли и чувства, своя живот, без да ви критикуват. И те ще споделят с вас. Взаимно ще разглеждате един предмет и ще извадите общо заключение. Така само ще имате резултат, което показва, че между вас има вътрешно разбиране. След това ще се разделите приятелски, с желание и втори път да се срещнете. Да допуснем, че като окултни ученици вие се събирате на обща молитва. Какво се изисква от вас? – Сърцата и умовете ви тъй да се отворят, че всички

заедно да създадете велика вътрешна връзка с невидимия свят и всички да се почувствате радостни и весели. Засега молитвата за вас е дълг, но не и резултат на един вътрешен Божествен подтик. След време ще добиете този подтик и молитвата ще получи за вас друг смисъл.

И тъй, като окултни ученици в първо време ще изучавате окръжаващата природа и нейното влияние върху вас, а именно: влиянието на времето, на въздуха, на ветровете, на цветята, на плодните дървета, на изворите, на водата и т.н. Окултният ученик трябва да знае каква вода да пие. Той трябва да пие най-хубавата вода, защото тя дава най-добри условия за здравето, което е необходимо за проявлението на правата мисъл. Мисли ли ученикът право, той ще изпитва красиви, приятни чувства.

И сега, като ученици, давам ви следното правило: окултната наука не търпи излишно говорене. Вие може да говорите някога повече, но ако всякога говорите много, това не е правилно. Многого говорене е хабене на енергия. В Америка например проповедниците говорят извънредно много, вследствие на което те страдат от изтощаване на нервната система. Там проповедничеството е достигнало висока степен на развитие. Излиза проповедникът на амвона да говори. Той иска да произведе ефект пред публиката със своето красноречие, но тъй се случва, че публиката остава индиферентна към проповедта му. Връща се този проповедник у дома си недоволен, разтревожен, с намерение втори път да не излиза да проповядва. Той отваря душата си, говори, а слушателите му го посрещат със студен душ. Тези сътресения произвеждат известен род органически повреди в организма на проповедника. Надали има проповедници в света, които да не страдат от нервно разстройство и от окапване на космите от главите им. Това се дължи на вътрешно безпокойство в тях. Те навлизат в една непозната област – не разбират окръжаващите хора. Проповедникът излиза да говори на известна публика, без да я познава. Той мисли само върху това, как да говори и колко повече да говори, без да има предвид, че ще бъде подложен на такава критика, каквато никога в живота

си не е сънувал. Знаете ли какви са американците? – Щом не им хареса някой проповедник, те казват: „Хлопа му нещо дъската!“ Често у хората се събужда, съзнателно или несъзнателно, желанието да запознаят света със своите най-свещени идеи, но това е неправилно. Христос е казал: „Не давайте скъпоценните си бисери на свинете.“ Това правило не се спазва почти никъде, а особено в България. И затова виждаме тия свине да хвърлят нашите камъни върху главите ни. Какво прави Природата в такъв случай? – Тя скрива дълбоко в земята всички свои богатства, всички свои скъпоценни работи, и никому не ги показва. Религиозните хора обаче всичко, каквото имат, изнасят на пазар. Защо? – Защото не е тяхно, те не са го придобили с труд.

Най-първо, като ученици на Окултната школа, ще знаете: свято ще пазите свещеното знание, което имате, и няма да го изнасяте на пазара. Вие ще го изнесете само пред тази душа, която мисли и разсъждава като вас, която има същите подтици като вас. С нея само може да споделите този свещен хляб. С всички останали хора може да разменяте мисли върху общи въпроси, които са достъпни за техния ум. Например някои ви запитват: „Какви са вашите понятия за Бога, какво е вашето верую?“, и т.н. Вие сте готови веднага да дадете отговор. Казвам: като ученици вие трябва да се въздържате, да не бързате изведнъж да изнасяте вашите свещени идеи. В старо време окултните ученици се подлагали на особен род самодисциплина – да се въздържат от много говорене. В това отношение и вие трябва да правите опити, да не бързате да изнасяте знанието си въвн пред света. Знанието е плод, който зрее. Не давайте този плод другиму, преди вие да сте го опитали!

Ще ви приведа един пример, от който ще видите какви резултати дава неспазването на този закон. Преди години в България усилено се третираше въпросът за ясновидството. От някои крайпланински български градове излизаха доста ясновидци, които имаха чудни видения, съобщения с другия свят, но започнаха да парадират пред хората с тази си способност. Де кого срещаха, започваха да разправят за своите

видения. Тия хора пък предаваха техните видения на други, но с някакви малки прибавки, с някакви преувеличения. По този начин, от една страна, те станаха за присмех, а от друга страна, започнаха да губят способността си и виденията вече изчезнаха. Докато по-рано разправяха, че свети Петър, свети Георги им се явявали, вече нямаше какво да разправят и съжеляваха, че са изгубили дарбата си. Така е, всички светии вдигнаха знамената и си отидоха, а те останаха самички и започнаха да се чудят дали наистина свети Георги, свети Петър им са се явявали някога, или не. Като ученици вие трябва да знаете, че има неща, които могат да се казват на хората, но има и такива, които трябва да задържате само за себе си. Тия, последните, трябва да представляват запас, малък капитал, от който само вие да се ползвате. Та всеки човек трябва да има нещо свещено в себе си, което свято да пазите от всеки чужд поглед, от всяко чуждо посегателство.

Казах по-рано, че понякога в ученика се развива любопитството вместо любознателността. Например той вижда, че някои говорят помежду си нещо, и казва: „Кажете ми какво говорехте?“ Казвам: то не е за тебе. И да ти кажа, няма да се ползваш от него, нито по-добър ще станеш. Така излиза. Ако му кажа известна своя опитност, той ме подлага на критика в себе си и казва: „Дали това, което ми каза, е истина, или сега го измисли?“ Преди малко дойде при мене един млад човек и ми разправи какво видение имал. Ако разкаже и на вас неговото видение, мнозина ще се съблазнят, няма да повярват в тия неща, защото в това видение наистина има много невъзможни и недостъпни неща за приемане от човешкия ум. Човек трябва да има силна вяра, за да приеме известни неща. Към виденията си и към сънищата си вие трябва да се отнасяте с голямо внимание. Ако ги приемате безогледно, ще се намерите в опасно положение. Да не мислите, че всеки сън има смисъл. Не всичко, което виждате или сънувате, или говорите, е от Бога. Трябва да проверявате тия неща, за да знаете колко на сто от всичко, което става у вас и около вас, е вярно. Подлагайте на опит както сънния си живот, тъй и будния. Проверявайте какъв процент от проявите на вашата

интуиция са верни. Изпитвайте се, за да видите колко от вашите мисли и чувства се сбъдват.

Направете следния опит. Да кажем, че някой ваш приятел ви е обещал да дойде у вас в сряда, в пет часа след обяд. Преди да е дошъл още, задайте си въпроса дали ще дойде, или не. Ако си отговорите, че ще дойде, чакайте с търпение определения от него час, за да проверите. Запишете си точно в колко часа сте си отговорили, че ще дойде. Ако не дойде, тогава или вие сте се излъгали, или той се е размислил да не дохожда. После, проверете от него в колко часа се е отказал от намерението си да дохожда и защо именно. Вие искате да бъдете ясновидци, нали? Тогава направете друг опит. Извадете часовника си и не го отваряйте. Застанете в себе си тихо и спокойно, без бързане, и определете след това колко е часът. Отворете часовника си и вижте дали сте успели в опита си, или има разлика, и каква е тя. Има закон, въз основа на който можете точно да определяте часа. Ако не успеете от първия, от втория, от третия опит, не се обезсърчавайте, продължавайте по-нататък – все ще успеете да развиете това чувство. Някои наши приятели не носят часовници, но са развили в себе си такава интуиция, че могат точно да определят часа – някой път с разлика от половин час, а много често с разлика само от пет минути. Има случаи, когато часовникът на някого е спрял, но той не е забелязал това нещо. Питат го: „Колко е часът?“ – „Осем.“ Другият, който няма часовник, казва: „Трябва да има някаква грешка, според мене часът е около десет.“ – „Тъй ли? Не може да бъде!“ Проверявате друг часовник и се оказва, че часът е наистина десет. Значи часовникът на първия е спрял. Де е погрешката? – В часовника, който е спрял, и в човека, който няма развита интуиция, а върва само в часовника си.

Та казвам: окултният ученик трябва да има развита интуиция, затова ще работи за развиването ѝ. Интуицията е важно помагало в живота на ученика. Който има развита интуиция, може да избегне много нещастия и неприятности в живота си. Вземете най-простия случай. Искате да отидете на гости при някой свой приятел. Запитайте се вътрешно

дали вашият приятел е у дома си, или не. Ако почувствате, че не е у дома си, не излизайте. Като се срещнете, проверете да видите дали интуицията ви е вярна, или не.

Като ученици вие трябва да развивате добри качества и способности. Например умът ви трябва да бъде чист и светъл. Всеки от вас трябва да има положителна вяра, основана на великите Божии закони – на Любовета, на Мъдростта и на Истината. Бог работи в света! Щом Бог работи в света, трябва ли да се съмнявате? Разбирам да се съмняваш в един невежа, но да се съмняваш в един велик мъдрец, в един велик учен, това е необяснимо. В живота на учения човек погрешките са изключения, а в живота на простия изключенията са правила.

Окултният ученик трябва да разполага със силите, които се крият в неговата душа. Той трябва да предвижда всичко, което може да му се случи, затова постоянно трябва да е нащрек, т.е. съзнанието му трябва да е будно. Ако умът на човека е буден, и здравето му е осигурено. В будния ум няма прекъсване на мисълта. Той не се безпокои от това, което става, защото знае, че Бог действа навсякъде в света. Ако е допуснато известно страдание или изпитание за някого, то става по закона на Божия Промисъл, затова то крие в себе си нещо добро. С всяко страдание Бог иска да обърне вниманието ви към нещо важно за вас, т.е. Той иска да ви упъти в правата посока на живота. Например някой човек иска да стане богат, но това желание ще го спре в еволюцията му, затова от невидимия свят го поставят при условия да изгуби и това, което дотогава е имал. Щом желанието му да забогатее не се задоволява, тогава той го отправя в друга посока – започва да се занимава с музика, с изкуство или с наука. С това той се приближава вече към един по-висш свят.

Значи всички неприятности, страдания и изпитания в пътя на ученика идват с единствената цел да го отправят в света на хармонията, в умствения свят, дето той може правилно да се развива. Само така ученикът ще разбере закона: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Бога.“ Значи всичко, каквото се случи в живота на ученика,

съдейства му за добро. За ученика е казано: „Космите на главата му са преброени, и нито един косъм няма да падне без волята на Бога.“

И тъй, беседите, които ви са дадени в Окултната школа, трябва да се изучават по особен начин, а не само да се четат. Всеки за себе си трябва да извади най-важните места от всяка лекция и беседа и да ги приложи в живота си. Знание без приложение не е знание. По същия начин четете и проучвайте Библията. Някой от вас се спира на едно място, друг – на друго място, било от Стария или от Новия Завет, и оттам черпи поука за някоя своя мъчнотия или се поощрява от някоя морална постъпка. Така можете да четете и книгите на някои видни автори. Не четете ли по този начин беседите, Библията или коя и да е книга, те ще ви се видят еднообразни и вие ще потърсите някакво развлечение, но развлечението не е наука. Работете всички, за да придобиете концентрация в мисълта си.

Всеки от вас, който иска да бъде ученик, нека си определи един свещен час за работа. Този свещен час може да бъде или сутринен, или следобеден, или вечерен. През това определено време прекарвайте в дълбоко размишление, за да се справяте с всички мъчнотии, които ви се изпречват на пътя. Като премине този час на размишление, трябва да се почувствате окуражени, опреснени, с чисто сърце, за да можете с нови сили да прекарате останалото време от деня. На другия ден пак ще прекарате свещения час в размишление. Като се справяте по този начин с мъчнотиите в живота си, ще се намерите по този начин в положението на онзи задлъжнял търговец, който получава няколко чека и отива с тях в банката да получи парите и да си изплати дълговете. Така и вие ще снемате от гърба си един по един своите товари. Защо? – Имате отпуснат кредит, с който да уравновесявате умствения си бюджет. През този свещен час ще се разговаряте с всички окултни ученици на тази Школа, в която сте и вие. Всички окултни ученици по целия свят, както и в духовния свят, се интересуват от вашия най-малък духовен прогрес. Те се интересуват от вас само заради този малък успех. И когато

вие се намерите в някакво затруднение, те веднага ви се при-
тичват на помощ.

Казвам: свещения час, който си определите, ще спазвате през цялата година и ще работите за изглаждане на недоразуменията, за надделяване на мъчнотиите и за вашето повдигане. На всеки от вас давам тази задача именно: да намерите приблизително кой е вашият свещен час. Идната година да се явите с тази придобивка – да знаете кой е вашият свещен час и с кой час от деня съвпада. Някои от вас може да са намерили този час, но които не са го намерили, ще си определят разни часове, докато открият кой е същинският свещен час за тях. За всеки ученик има по един определен свещен час. Този час може да е един и същ за няколко ученици. Когато попаднете в този час, в ума на всеки едного от вас ще дойде някоя велика мисъл или някое възвишено чувство – изобщо във вас ще дойде едно просветление. Ако дадете място на тази мисъл или на това чувство, вие ще се повдигнете, но ако им въздействате, в съзнанието ви ще настане тъмнина и дълго време след това ще трябва да чакате, докато отново попаднете във вашия свещен час. Свещеният час иде периодически, всеки ден, в един и същи час през деня. Вие ще различите този час от останалите часове на деня по това, че той е по-интензивен, иде с по-засилен тон.

Аз бих желал да проучвате примерите, които съм дал в беседите, защото във всеки пример е вложен един велик закон, един велик метод, с който човек може да работи за своето усъвършенстване. Всичко друго може да изчезне, но примерите няма да изчезнат, защото те съществуват в Живата Природа. Както петлите всякога ще пеят, тъй и примерът вечно ще съществува. Когато петелът пее пред вратата на господаря си, хората знаят, че гост ще дойде. Когато петелът пее много рано сутрин, хората знаят, че той предсказва промяна на времето. Когато петлите пеят няколко пъти подред, у българите има следното поверие: щом запеят трети път, всичките лоши духове си отиват. Питам: как българите разбират езика на петела? Това показва, че българинът е бил някога окултен ученик и оттам знае тия неща. Те разбират значението на първото, на второто и на третото

пеене на петела. Тия поверия, които съществуват в народа, са верни. Между хората съществува и друго поверие, че когато паякът се спусне отгоре, гост ще дойде. Действително, не се минава и половин час, гостът иде. Питам: какво отношение има между госта и спускането на паяка? Казвате: „Това е съвпадение.“ Може да е съвпадение, но щом това съвпадение е вярно, окултният ученик трябва да отиде по-далече – да намери същинската причина на тия явления, да разбере отде идват тия вярвания. Тия неща ни се виждат чудни, но това са факти.

Вие като ученици трябва да изучавате тия неща, да наблюдавате растенията, животните, и да вадите положителни научни данни за техния живот и развитие. Вземете например пчелата. Тя се отличава със силно развито обоняние и зрение. Човек може да усети миризмата на цветята най-много на 5–6 метра разстояние, докато пчелата усеща тяхната миризма на 5–6–10 километра разстояние. Тя познава отдалече кои цветя миришат и по миризмата им ги намира. При това пчелата вижда хубаво и ясно отдалече. В това отношение тя е ясновидка. Като излиза из кошера си, тя прави един голям кръг: зърне отдалече цветята и по права линия отива към тях. После пак се повдига нагоре, зърне кошера си и по права линия отива към него. Премести ли се кошерът ѝ само с един сантиметър, тя не влиза в дупката направо, а се удря в кошера. У нея има изработено вярно чувство за мерене. Казвам: ако пчелата е развила тия чувства, колко повече окултните ученици трябва да развиват своите по-висши чувства! Като се спирате върху откритията на учените геолози и други, как мислите, по какъв начин са дошли те до тези данни? – Чрез своята интуиция. Иначе те не биха могли само по предположение да се доберат до такива положителни истини. В тия учени има едно вътрешно чувство, чрез което те казват, че еди-кои си пластове са били преди хиляди години в едно положение, други – в друго положение. После обясняват по какви причини са станали промени с тях, и т.н.

Във всяка окултна школа трябва да се създаде общ интерес към практическата работа. Същото се отнася и до вас, уче-

ниците на тази Школа. Вие трябва да се заемете практически с учението, за да придобиете един ефективен, една реална сума, с която да боравите в живота си. Мнозина от вас боледувате. Тия болести представляват задачи за вас. Обикновените ученици могат да се лекуват по какъвто начин искат, но окултните ученици могат да се лекуват със силата на молитвата и на своя ум. Кое е по-хубаво: да платите на един лекар 100–200 лева, без да сте сигурни в излекуването, или да насочите ума си в правилна посока и да се обърнете към Бога? Често дохождат при мене някои болни и ме питат: „Да викаме ли лекар?“ Казвам: ако се страхувате, викайте лекар, но постъпете по следния начин. Като дойде лекарят, кажете му: „Аз съм болен. Изследвайте болестта ми и кажете ще оздравея ли, или не. Ако ми кажете, че ще оздравея, и стане така, без да приемам лекарства, аз ще ви дам добро възнаграждение. Ако ми кажете, че няма да оздравея, нищо няма да ви платя.“ Ако той каже, че ще оздравеете, по този начин вие ще се свържете с лекаря и дето ходите, каквото правите, повтаряйте в себе си думите: „Ще оздравея, ще оздравея.“ Няма да мине много време, и вие наистина ще оздравеете. Ако не кажете така на лекаря, той ще дойде при вас, ще ви прегледа, ще намери, че болестта е сериозна, и ще ви посъветва да ви направят операция. Ще се подложите на операция, но след това ще се яви някакво усложнение. За хората от света е позволено да се подлагат на операции, но на окултния ученик не е позволено. Операциите са излишни страдания. Който служи на Бога, не може да бъде болен. Казвате: „Ние служим на Бога, но страдаме от известни болести.“ За всеки от вас, който боледува, това показва, че е нарушил някои от законите на Разумната Природа.

През този събор аз дадох на всинца ви известни нареждания, които някои от вас не спазиха, вследствие на което заболяха. Например аз казах да пиете вода само от изворчето, защото тя е изложена на слънце и е топла. Като пиете тази вода, няма да се простудявате. Други някои ядоха студени дини, пиха лимонада за разхлаждане, но стомахът им се разстрои. Не е позволено на окултния ученик да пие бира, лимонада, вино и други спиртни питиета. Само виното

препоръчвам като лечебно средство, и то в краен случай, за стопляне на стомаха. Казвате: „Сладко вино можем ли да прием?“ – Можете. Когато ядете плодове, трябва да ги измивате и изчиствате хубаво. Гроздето измивайте добре от синия камък, а крушите, ябълките и другите плодове изчиствайте добре, освен ако са малко загнили. След това ги измивайте с топла вода. Вие не мислите върху това и си казвате: „Моят стомах носи.“ – Понякога носи, а някога протестира. Вземете като правило следното: всичко, което внесете в устата си, да бъде абсолютно чисто!

Чистотата е необходимо качество за окултния ученик, затова научете се да си миете ръцете най-малко три пъти на ден: сутрин, на обед и вечер. Ако ги миете десет пъти на ден, още по-добре. Също тъй по три пъти на ден ще измивате краката си, лицето си и под мишниците. Под мишниците има особени жлези, чрез които се отделя потта, и ако тия части на тялото не се мият често, зараждат се различни болести. При измиване на лицето, ръцете, краката, под мишниците, добре е кожата да остане малко влажна, за да може тази влага да се всмука от организма. Това всмукване на водата ще ви предаде по-голяма свежест и бодрост. Ето защо, като се миете, леко се изтривайте с кърпата. На всички, а особено на тия, които са чиновници, препоръчвам и следното измиване: като се върнете на обяд, съблечете си горните дрехи, вземете стомничката с вода, която сте донесли още от сутринта или от предишния ден, и залейте се с нея от главата до краката. След това леко се изтрийте. Ще облечете чисти, сухи дрехи. Тъй измити и преоблечени, ще отправите благодарствена молитва към Бога за водата, която ви е дал, и тогава ще се нахраните. Така ще се почувствате освежени и бодри. След това ще отидете на работа. Всеки, който изпълни тия съвети, всякога здрав и бодър ще бъде. Приложите ли тия методи, най-малко 75% ще имате отлични резултати.

И тъй, първото нещо, което искам от вас, като ученици на Окултната школа, е да започнете от физическия свят и постепенно да вървите към духовния. Вие може да искате изведнъж да влезете в духовния свят, но трябва да знаете, че за този свят се изисква здраве, сила. Духовният свят предста-

влява планински връх, на който трябва да се качите. Питам: как ще се качите на този планински връх, ако не сте здрави или ако нямате сили? Когато се качвате на кола, на кон или на трен, там не се изискват толкова сили.

Казвам: тия правила, които ви давам, ще пазите свещено, само за себе си. Приложете ги, опитайте резултатите им и тогава ги препоръчвайте на другите хора. Препоръчват ли ги на други, преди да сте ги опитали, те ще изгубят влиянието и силата си. Ако срещнете някой човек, който, без да знаете, е ученик на Школата и се интересува от тези методи, дайте му ги. Всеки, който искрено се интересува от тези методи и ги прилага, ще има добри резултати.

Вие, като ученици на тази Школа, имате много теоретически познания, но трябва да ги приложите на практика. Чрез практиката вие ще си изработите добри навици, необходими за поддържане на бодър и весел дух. При най-големите си изпитания окултният ученик трябва да проявява вяра, търпение и въздържание. Каквото затруднение и да му се случи, той трябва да си каже: „Ще се оправи тази работа. Аз ще проуча този въпрос, макар и след много години.“ Това значи силен ученик. Силният ученик никога не отпада духом. Той не отлага въпросите за далечното бъдеще, но работи, проучва всеки въпрос, защото знае, че бъдещето е сега, днес. Щом учите, щом работите, вие и сега, и за в бъдеще ще бъдете добри, отлични ученици. Живата Природа е всякога в услуга на добрите ученици. Бъдете ревностни в учението и предавайте тази ревност и на другите!

Някои от вас питат: „По какво се отличава окултният ученик от обикновените хора?“ – Различието седи в това, че окултният ученик преодолява всички мъчнотии в живота. За него Истината е идеал, Мъдростта – цел, а Любовета – реализиране.

Само Божията Любов носи пълния живот!

24 август, сряда, 20 ч.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1929

25 август – 27 август

София, Изгрев

По Бога направени

*Който прави Истината, иде към виделината,
за да се явят делата му, че са по Бога направени.*

Йоан 3:21

Човешкият живот се определя от две състояния, които произвеждат два различни резултата, а именно: добро и зло, виделина и тъмнина, истина и лъжа. Тия думи изразяват Истината, скрита в самия живот. За истинския живот, както и за същината на живота, може да се говори само тогава, когато той се пречисти от всички примесени към него елементи, които го развалят и опетняват. Същото нещо може да се каже и за водата. За свойствата на водата може да се говори само тогава, когато тя се освободи от всички примесени и разтворени в нея вещества, които изменят и развалят вкуса ѝ. Съвременните хора още не са опитали и не знаят какво нещо е чистата вода в абсолютния смисъл на думата. Колкото и да е чиста водата, която иде от въздушното пространство, веднъж минала през въздуха, а после и през земните пластове, тя съдържа вече в себе си примеси или утайки от органически и неорганически вещества. Колкото и да са чисти пясъчните пластове, през които водата се филтрира, те все пак съдържат в себе си известно количество нечистотии. Ето защо и най-чистата вода съдържа поне минимално количество примеси или разтворени вещества. Затова именно съвременните хора търсят най-чиста вода по планинските места. Ако водата при пътуването си из земните пластове изгубва своята първоначална чистота, колко повече възможности има за живота да изгуби и той своята първоначална чистота. Животът, който излиза от Бога, е чист, но след като мине през гъстата материя, той придобива различни утайки, вследствие на което изгубва своите първични свойства и своята чистота. Тази е причината, дето съвременните хора са недоволни от своя живот.

Мнозина казват: „Аз съм неразположен, аз съм тъжен, аз нямам успех в живота си, животът ми няма смисъл.“ Това са обикновени фрази, с които човек иска да се утеши. Обаче не е достатъчно само човек да се утешава или да констатира някои свои състояния като добри или лоши, но той трябва да знае причините и последствията на явленията, както и някои методи за изправяне на лошите, дисхармонични състояния. Ако човек може само да констатира някое свое тежко състояние, а не знае как да го превърне в добро, той ще мяза на онзи лекар от турско време, който лекувал всички болести по един начин – намазвал болното място отгоре с мехлем. Но от този мехлем болестите не се премахвали, нито пък се намалявали. След лекуването с мехлем в медицинската практика се явиха и други лечебни средства като пенкелер, панацея, които употребяваха за всички болести, но при все това болестите не само че не се намалиха, но от ден на ден се увеличават. Днес медицината си служи с ред лекарства, в които се съзира усилието на човешкия дух да се освободи по някакъв начин от болести и страдания – изобщо да се освободи от ограничителните условия на живота. В това отношение съвременните хора мязат на конете. Когато духат силни бури и ветрове, конят, наместо да върви напред, той отстъпва назад. Вследствие на това, ако един кон се намира до брега на някое море, когато задухат силни ветрове, той започва да отстъпва назад и пада в морето. Същото се случва и с хората, когато искат да избегнат от някое зло. Те искат да се освободят от едно зло, а попадат на друго. Питам: какво се изисква тогава от човека, за да избегне злото? – Будно съзнание. Спасението на човека седи в неговото будно съзнание и в чистия живот, който прекарва на Земята.

Казвам: ние не говорим за живота, който човек сам е опетнил. Това е личен въпрос, с който въобще не се занимаваме. Ние говорим принципно за живота като за велико постижение, към което човешката душа се стреми. В човешкото естество едновременно функционират няколко течения на живота. Едното течение е физическият живот, в който състоянията на човека лесно се сменят. Този живот се отли-

чава с голяма неустойчивост. Другото течение е духовният живот, в който има нещо възвишено и благородно, нещо устойчиво. Третото течение е Божественият, Вечният живот, който регулира всички неща и явления, като дава пълна стабилност на човека. В този живот човек знае, предвижда и разполага с нещата. Кажете ли, че ще направи нещо, той го изпълнява. Наука е това! Човек, който живее в Божествения свят, навред носи своето благословение. По това именно той се отличава от човека, който живее в обикновения, във физическия свят.

В това отношение, когато правим екскурзии, ние не се интересуваме толкова от външната форма на планините, канарите, изворите и реките, колкото от въпроса какви разумни същества са минали през тия места и какво са оставили. От външния вид на тия места се определя степента на развитието на разумните същества, които са минавали покрай тях. Ние се интересуваме само от тия разумни същества, които седят на по-високо стъпало в развитието си от нас, и затова наблюдаваме и изучаваме картините, които те са изложили в Природата. Съвременните художници вземат платна, четки и бои и нарисуват една, две или повече картини, като ги оставят на хората да им се любуват и да учат по тях.

В миналото обаче художниците не са рисували по този начин. Те не са разполагали с платна, четки и бои, затова са рисували картините си върху канарите и планините. За да се разберат техните картини, трябва да се гледат отдалече, на разстояние около 10 – 15 километра. При това, за да се разбере дълбокият им смисъл, те трябва да се гледат при специални разположения, при специални условия. Например трябва да се знаят ред закони, които определят както височината, така и наклона на известни върхове. Щом е така, тогава не е безразлично дали даден връх ще бъде по-висок, или по-нисък от друг някой. Освен това в планинските места има известни центрове на тежестта, които определят посоката на силите в тия планини. Вследствие на това във всеки планински връх има специално движение на частиците. При това движение силите се стремят да запазят известно равновесие. Когато

се наруши равновесието между силите в един планински връх, той започва постепенно да се руши. Благодарение на това едни от върховете на планините, като Мусала на Рила и други някои, постепенно започват да губят своето равновесие, а други планински върхове го възстановяват. За в бъдеще едни планини ще се рушат, а други ще се възстановяват. В последните се образуват нови центрове, които привличат нови енергии, нови сили, вследствие на което тия планини растат и се развиват, както и хората. По същия начин расте и дъното на моретата.

За човека, който разбира вътрешния, дълбокия смисъл на живота, всички явления крият в себе си или зад себе си известна разумност. Той вижда подобна разумност и в теченията на реките, езерата и моретата. Много религиозни хора обаче обясняват някои явления по механически начин, но механиката не разрешава въпросите. Защо? – Понеже в механическите действия няма разумност. Питам: има ли някаква разумност в зъбците на две колела, които влизат едно в друго? Ако разумността е в самите зъбчати колела, то при счупване на един от техните зъбци колелата сами би трябвало да изправят тази повреда. Щом не могат да поправят счупения зъбец, ние казваме, че разумността седи вън от тях.

Вие казвате: „Бог е направил човека, а същевременно Той е създал и живота.“ Вярно е, че Бог е направил Земята, Слънцето, Месеца, звездите и всички останали небесни светили, а най-после е направил и човека, но в никой случай не можем да кажем, че Той е създал и живота. Създаването на живота не е механически процес. Следователно човек има еднакво отношение и към Земята, и към Слънцето, като към тела, направени от Бога. Значи първото отношение на човека е към Първичната Причина на нещата, а после към всичко онова, което Тя е създала. Затова е казано в Писанието: „Човек не трябва да се кланя на Слънцето, но и Слънцето не трябва да се кланя на човека.“

Казвам: що се отнася до външната страна на Целокупния Живот, той може да се разглежда като общ сложен организъм, съставен от безбройно число колела. Всеки човек като

индивид съставлява част от този организъм. Докато е в този организъм и се върти заедно с всички колела, той се мисли за много нещо. Счупи ли се обаче един от зъбците на колелата, той разбира вече, че силата не е у него, и започва да се чуди, да мисли какво да прави. Казвам: „Един от зъбците на колелата се е счупил.“ – „Какво да правя?“ – „Ще чакаш, докато дойде някой велик майстор да поправи счупения зъбец.“ Той може да го поправи, а може и да го извади, да го хвърли навън и вместо него да тури здрав. Ще кажете: „Как е възможно да ме извадят навън?“ – Да, човек може да бъде изваден навън и като зъб от някое колело. И като колело да се претопи и да се постави отново в друг някой организъм. От същия, от Великия Майстор, зависи формата, която може да ви се даде. Трябва да знаете, че вие още не сте господари нито на своята форма, нито на своя живот. Вие се намирате още под опекунството на Великия закон. Казвате: „Ние сме свободни.“ – Не преди всичко вие не сте свободни нито от въшките, нито от блъхите, нито от комарите. Едва седнете някъде, и усещате вече, че нещо ви е ужилило. Не само по ниските места има паразити, които безпокоят човека, но те се срещат и по високите места. В Рила например, около езерата, на височина 2400 м, се срещат особен род мухи, които кацат по човека и силно го жият. На ужиленото място се образува подутина, подобна на ужилено от паяк или от пчела. Тези мухи внасят в организма на човека особена течност, която действа лечебно.

„Който прави Истината, иде към виделината.“ – Този стих не е правилно преведен. Истината не може да се прави. Смисълът на този стих подразбира: „Който обича Истината.“ Ако думата *прави* се изтълкува кабалистически, според буквите, от които е съставена, първата буква – *п*, в тази дума е на мястото си. Тя означава да възприемеш нещо. Втората буква – *р*, не е на мястото си. Тя означава да хванеш нещо с ръката си. В този смисъл Истината не може да се хваща с ръка, но се възприема с ума. Буквата *а* е на място употребена. Истината внася Правдата в света. Дето няма Истина, няма и Правда. Сега хората искат да внесат първо Правдата, правото

в света, а после Истината. Това е невъзможно. Първо ще възприемете Истината, а тя ще внесе Правдата. Всички неща се развиват по един последователен ред.

И тъй, ние говорим за живота според сегашното му развитие. Ние не го разглеждаме теоретично. В това отношение физическият, духовният и Божественият живот представляват известен род сили. Тези три вида живот като течения на общия живот са свързани едни с други. Там, додето човек е достигнал днес, той представлява една малка част от общия развой. За в бъдеще човек ще се измени още повече, па и трябва да се измени, за да дойде до правите, положителни разбирания на живота и на Природата. Днес всеки човек има известно верую, което иска да наложи и на другите, да им докаже, че тъй, както той мисли, е най-право. Той може да наложи своето верую, своите разбирания и на другите само тогава, когато има за тях абсолютни, положителни доказателства. Например френолозите казват, че дългият нос е признак на интелигентност. Обаче не всякога дългият нос определя интелигентността на човека. Известно е на всички, че с целзиевия термометър се определя температурата. По аналогия на горното твърдение, че от дължината на носа зависи интелигентността на човека, трябва ли да вадим заключение, че и от дължината на термометъра ще зависи неговата точност при измерване на температурата? От какво зависи точността на термометъра? – От правилното му приготвяне. Има ли някаква неправилност или грешка в приготвянето на термометъра, тя се изразява в неточното измерване на температурата.

От друга страна френологията твърди, че ако носът е къс и широк, това показва известна деятелност в чувствата. Тази широчина на носа може да се дължи на някакъв физиологически дефект в човека. Значи законът, който определя интелигентността и деятелността на чувствата в човека, е верен само тогава, когато дължината на носа е резултат на усилена умствена дейност, а широчината му – резултат на усилена дейност на сърцето. Когато умът не е работил интензивно и когато сърцето не е работило усилено, дължината и широчи-

ната на носа са привидно явление: те са образувани по механически начин като резултат на някакво натрупване. В този случай доказателствата за дължината и широчината на носа излизат неверни. Това показва, че дължината на носа, която действително определя интелигентността на човека, трябва да бъде точно определена мярка, а не произволна. Същото се отнася и до широчината на носа. Освен това, когато се определя интелигентността и дейтелността на чувствата у човека, трябва да се вземат предвид общата конструкция на носа, кожата му, мускулите му и ред още обстоятелства. Мускулите на носа в интелигентния човек са устроени по особен начин и се отличават от тия на неинтелигентния човек. В носа на интелигентния човек има известна красота. Природата обича красотата и всякога се стреми към създаване на красиви форми.

Ще кажете: „Кой свят е красив?“ – Умственият. Той е свят на красотата, той създава формите. Щом дойдем до чувствения свят, чувствата оказват влияние върху широчината на носа. Дойде ли се до нормалната мярка за широчината на носа, казваме, че този човек е благороден. Значи по широчината на носа се определя благородството на човека. Каквото чувство и да се зароди в човешкото сърце, веднага то се отразява на носа – забелязва се леко мръдване на мускулите. Най-скритите чувства, които минават през сърцето на човека, винаги се отразяват в мускулите на носа. В това отношение носът е пълно отражение на чувствата у човека. Всички чувства на човека се отразяват върху носа, тъй както картините на кинематографа се отразяват върху главното. Дойдем ли до очите пък, там вече няма абсолютно никаква лъжа. Който иска да скрие нещо, не му остава друго, освен да затвори очите си. Когато децата искат да излъжат, да скрият нещо от родителите си, те затварят очите си. И след всичко това ние мислим, че може да има нещо скрито-покрито. Не, навсякъде, дето има скрита вода, тя излиза на повърхността – и през най-малките шупли ще излезе навън.

Казвам: от гледището на Божествения свят няма скрити, няма тайни неща. Не се минава много време и всичко, което

човек е тайл дълбоко в себе си, излиза отвън. Затова именно от всички се изисква чистота – чист и свят живот. Това може да се постигне само когато човек изпълнява не своята воля, а Волята Божия. Същото нещо Христос е казал в един от стиховете на Господнята молитва: „Да бъде Волята Ти както на небето, така и на земята!“ Значи жителите на Небето изпълняват вече Волята Божия по един естествен път. Всички разумни същества, които живеят на Небето, имат будно съзнание за това, което вършат, и са доволни, че изпълняват Волята Божия тъй, както трябва, за да служат като образец на жителите от Земята. Обаче съвременните хора, като не знаят правилния начин за изпълнение на Волята Божия, искат чрез принуждение, чрез насилие да изпълнят този ред, да изпълнят тази висша воля. Те създават закони, правилници, но Волята Божия пак не се върши. Когато хората изпитват моменти на щастие, това не е резултат на земния живот. Земният живот представлява редица от страдания и нещастия. Защо? – Защото той е непрекъснато нарушение на Великия Божи закон. Следователно радостите, щастието в живота на хората идат от Небето, от Божествения свят. Прекъсне ли се връзката с този свят, страданията идат. Значи страданията и нещастията идат от Земята, а щастието и радостите – от Небето.

И тъй, ако хората очакват щастие и радост от Земята, тяхното положение може да се изрази с българската поговорка „Трай, коньо, за зелена трева!“ Очакват ли радост и щастие, обърнете погледа си нагоре, към висшия свят! Това е в реда на нещата. Растенията очакват своето спасение от Слънцето. Хубавото, красивото за растенията иде от Слънцето, а не от земята. Хубавото, красивото за водата иде от Слънцето, а не от земята. Хубавото и красивото и за хората иде от Слънцето, от този велик свят, а не от Земята. Всичко хубаво и велико иде от света, дето се изпълнява Волята Божия. Той е свят на ред и порядък. Съзнанието на тия Същества там е тъй будно, така добре развито, че те знаят, предвиждат и разбират всичко. Те знаят причините и последствията на нещата, затова нито спорят, нито се разправят помежду си, нито се

мъчат да убеждават другите. Щом видят някой човек, те вече го познават.

Велико нещо е познанието! Да познаваш човека, това не значи да измериш границите му – доколко той е голям или малък. Познаването на нещата не се определя с измерване на тяхната големина. И Вечността не се определя с измерване на нейната големина. За Вечността няма мярка. Под думата *вечност* се разбират тия условия на живота, които никой не може да ограничи. Вечността, безконечността не може никога да се свърши. Тя съдържа в себе си всички красиви възможности. Има вечност, която е минала вече, има вечност настояща, има и вечност бъдеща. Това, което е минало за нас, за други същества е настояще, а за някои – бъдеще. Тези въпроси са отвлечени и мнозина от вас може да не се интересуват от тях. Които не се интересуват от тези въпроси, имат право за това. Защо? – Всички хора не са на еднаква степен на развитие. В духовно отношение някои хора са в първо отделение, те едва сега изучават буквите и само тях разбират. Други са във второ отделение, трети – в трето, в четвърто отделение, а някои са в класовете на прогимназията или гимназията. Обаче има деца от първо отделение, които се считат за големи, и те се държат като важни авторитети. Те едва смятат от 1 до 10, и мислят, че много знаят. Действително, много нещо е да знае човек да смята от 1 до 10. Животът на Земята се включва в тия числа.

Животът на всеки човек се определя с една математическа формула от числата от 1 до 10. Ако вървите по закона на инволюцията и броеите от 1 до 10, това е Божественият живот; като слизате отгоре, от 1 до 100 е животът на ангелите; от 1 до 1000 – животът на хората, а от 1 до 10 000 – животът на млекопитаещите. И така може да дойдете до 100 000, до 1 000 000 и повече. Всички тия числа представляват кръгове и всеки кръг има свои по-малки подразделения. Всеки по-голям кръг със своите подразделения представлява ред възможности, но всеки от тях съставлява един вътрешен кръг на Безпределния Живот, който теософите наричат абсолютен, безпределен, безконечен. Този живот няма нищо общо

с живота на по-малките кръгове – те трябва да се нагласяват според него. Или изразено с контрастен език: нито ние познаваме Безпределния, нито Той ни познава. Какво ще кажете на това отгоре. Обаче Този, Когото ние познаваме и Който нас познава, само Той познава Безпределния. Значи Бог, на Когото ние се кланяме, познава Безпределния. Тъй щото между това Начало, което ние познаваме, има друго Начало. Той е Безпределният Бог, Който ни свързва в едно цяло.

Тази идея е малко странна, даже и малко страшна. Кога се страхува човек? – Когато се качи на някоя висока канара и пожелае оттам да скочи. Ако той няма крила, с които да хвъркне, опасно, страшно е положението му; ако има крила, ще хвъркне, дето иска, и няма да се плаши. Що са крилата? – Знанието. Който има знания, той може да хвърчи без страх. Казвам: вие трябва да вложите в съзнанието си новите идеи, които ви изнасям сега, за да подобрите с тях живота, който Бог е вложил в душите ви. Какво представлява човешката душа? – Тя може да се уподоби на прекрасна градина, добре заградена наоколо със зеленина, а вътре посята с най-доброкачествени плодни дървета. Човек е градинарят, който я обработва. Питам: какво ще излезе от тази прекрасна градина, ако няма вода, за да се полива? В този случай водата представлява живота. От нея зависи плодородието на градината, което може да се използва както за благото на самата душа, така също и за благото на нейните ближни. Ако човек сам стане причина да се отбие някъде водата, градината вече запустява, оградата ѝ се срутва, дърветата изсъхват и тя става вече свърталище на добитъка. Тия животни започват да я наторяват със своите извержения. Ние наричаме това наторяване страдание. Това наричаме още и карма, или зла съдба. След време тия страдания ще се махнат и отново животът ще потече, ще се възстанови пак прекрасната градина. Докато дойде това време обаче, ще се изпитат лошите последствия на този тор. Няма по-страшно нещо от нечистотиите в живота! Говедата не заравят своите извержения, както това правят свинете, а оставят на хората те да свършат

тази работа. Свинете пък вършат тази работа не от някакво високо съзнание, а по силата на своя навик да ровят и разравят. Като ровят и разравят земята, те случайно заравят и своите извержения. Волът например, като натори земята със своите извержения, казва на господаря си: „След като наторих нивата ти, впрегни ме сега да я изора.“ Като я изоре, само тогава вие ще разберете смисъла, философията на живота.

Това е символ, който трябва да обърнете, да анализирате, за да намерите вътрешния смисъл, скрит в него. Вие трябва да дадете такъв израз на този символ, какъвто математиката дава на числата. Същото се отнася и до буквите. Всяка буква има свой определен израз. Въпросът не е в това, скоро да получите крайни резултати, крайни цели. Първо за вас е важно да дадете израз на всяко число, на всяка буква, на всяко явление в живота, и след това да очаквате крайни резултати. Всяка буква, всяко число представляват един метод. Вие искате да подобрите живота си. Как ще го подобрите? – Трябва да намерите такъв метод, че като го приложите в живота си, да получите добри резултати. Казвате някому: „Не греши!“ – „По какъв начин, какво трябва да направя, за да не греша? Толкова пъти съм правил усилия да не греша, но пак греша.“ Вие запитвате: „Има ли наистина някакъв сигурен метод, чрез който човек да не прави грехове?“ – Има, разбира се. Много примери са дадени, остава само да ги приложите.

Сега ще ви приведа един пример за потвърждение на мисълта, че човек може да намери начин да не греши. Един турчин, от Шуменско някъде, бил голям пияница. Той правил много опити да се отвикне от тази слабост – да пие. Какво ли не правил той? И Корана чел, и се заричал да не пие – и все пак пиел, не могъл да се откаже от пиенето. Най-после, като видял, че сам не може да се поправи, казал си: „Аллах иши“ – Божия работа е това! На Бога оставям всичко.“ Като си казал така, пак се запътил към кръчмата да пие. Това било вечер, към 11 часа. Той се обърнал към кръчмаря и му казал: „Иване, дай ми четвърт кило ракия!“ Кръчмарят по погрешка вместо ракия налял четвърт кило газ. Турчинът надигнал шишенцето и бързо го изпил. Като разбрал, че вместо ракия изпил

четвърт кило газ, той рекъл на кръчмаря: „Иване, Иване, какво направи!“ – и на часа излязъл от кръчмата. От този момент той престанал да пие. Газта го излекувала. Газта има резултат само тогава, когато Аллах я дава. Това значи: газта лекува само тогава, когато се употреби разумно. По този начин между кръчмаря и турчина се образували отношения, а газта послужила като връзка за тия отношения. Кръчмарят му казал: „Слушай, аз съм кръчмар и не пия, а ти не си кръчмар и пиеш. Щом аз мога да се въздържам, ти още повече можеш да се въздържаш.“ Значи чрез кръчмаря Бог освобождава турчина от слабостта му да пие.

И сега, щом кажем някому да не греши, трябва да намерим начин, метод, този човек да не греши. Кажем ли някому да прави добро, пак трябва да му покажем начин как да прави доброто. Казвам: ако в новата наука употребяваме старите методи, ние ще имаме стари резултати. Казвате: „Да се обичаме!“ – Как ще се обичате? Казвате: „Така трябва да се обичаме, че да сме готови да правим добро едни на други.“ – И като се обикнете, и като сте готови да си правите добро, пак злото може да се яви. Например една мома обиква друга някоя. Идва трета и казва на първата: „Ти мислиш ли, че тази твоя обич ще ти донесе някакво добро?“ Първата мома поглежда някак особено, мило към своята любима. Третата ѝ казва: „Какво я поглеждаш така особено?“ Особено ще я поглежда, разбира се. Какво означава този особен поглед? – Той означава интензивност на чувствата. Котката например поглежда особено към мишката. Защо? – Чувствата ѝ са интензивни по отношение на мишката. И птичката, кацнала нейде на дървото, поглежда особено към котката, но котката поглежда за едно нещо, а птичката – за друго. При всеки даден случай човек може да се намери в положението или на котката, или на птичката. Човек трябва да разреши в себе си въпроса каква роля играе котката и каква – птичката.

От чисто практическо гледище човек не трябва да се занимава с отрицателните сили на тъмнината, защото те го демагнетизират и той изгубва своята вътрешна сила. Когато човек наблюдава някое отрицателно действие, той се опет-

нява. Виждаш ли, че бесят или убиват някого, не гледай, не петни душата си! Помоли се за този човек и се постарай да си създадеш някакъв красив образ, някаква красива форма в ума. Създай в ума си една картина за доброто на този човек, та да му помогнат от невидимия свят, да отворят път на душата му. Следователно нека остане във вашия ум една картина за доброто, за благото на този човек. Речете ли да разправяте на този, на онзи за това, което сте видели, вие вече сте се опетнили. Ако двама братя или две сестри от Новото учение се скарат или сбият, те непременно ще почувстват някаква вътрешна тъга в себе си. Те изпитват тъга, защото са се наранили вътрешно, и трябва да превържат раната си.

Казвам: да се карат или да се бият хората – това е стар начин на действие. Докато хората прилагат старите методи в живота си, те няма да имат никакви положителни постижения. Резултатите на тези методи са остаряване и дисхармония във всичко. Новото общество не може да почива на стари методи. Старите методи са изгнели вече греди, които не могат да издържат нова постройка. Мнозина казват: „Господ може да направи всичко.“ – Така е, Бог може всичко да направи, но ако утре не задоволи вашите желания и очаквания, вие сте готови да се откажете от Него. Бог, Великото Начало на живота, може да направи всичко, което включва в себе си пълнота и съвършенство. Той има избор в Своите действия, макар че има свобода да направи, каквото иска. Неговите действия обаче са всякога разумни и съвършени.

На какво трябва да се базира разумността изобщо? Когато някой човек ме хвали, това показва, че той очаква също така да бъде хвален от мене. Когато някой ме обича, и той очаква да бъде обичан. Когато някой ми подарява нещо, и той очаква подарък от мене. Това са правила без изключения. На какво основание трябва мене да хвалят, а аз да не хваля? Защо аз трябва да бъда обичан, без да отговоря на другите пак с обич? В такъв случай, ако искам да бъда свободен, трябва да наредя нещата на това място, което е най-безопасно. Например, ако искам да чета, а нямам свещ, ще почакам, докато друг някой запали свещта си. Тогава аз ще чета свободно на неговата

светлина, без да се задължавам да го хваля, задето той е запалил свещта за себе си. Друг е въпросът, ако аз помоля този човек да запали свещта си специално за мене, или пък ако той ме помоли да запали свещта си специално за него.

Сега вие трябва да схващате правилно новите веения, новите отношения, които Бог има към вас, както и към всички ония, които влизат в Новата култура. Под думите *нови отношения* разбирам отношения, несъществували досега. Ще ви приведа един прост пример за изяснение на мисълта си. Някоя майка има само едно детенце, което много обича. Тя постоянно го милва, гали, целува, прегръща – радва му се. Когато детенцето ѝ стане седемгодишно, тя го изпраща на училище, да се учи. Учителят вече има съвсем други, нови отношения към това дете. Той не може да го милва и прегръща, както е правела майката. Неговата задача като учител е съвсем друга. Тук се зараждат отношения между учител и ученик. Ако учителят има в отделението си 30 – 40 деца и постъпва с тях, както майките им постъпват, питам: колко часа трябва да има той на разположение, докато изпълни тази процедура? Когато майката прегръща детето си, тя го храни, дава му нещо. Значи когато човек иска да живее, той трябва да се храни; когато човек иска да мисли, той трябва да учи. Следователно при майка си детето живее, а при учителя си учи.

Казвам: всеки човек, който се стреми към нов живот, той влиза в нова област – в закона на безсмъртието, дето отношенията между хората са съвсем нови. Тия отношения са абсолютно чисти. На Небето и децата живеят в тия отношения и ги спазват. Досега аз срещнах в България само едно дете, момиченце, с такава абсолютна чистота в погледа му. В очите му имаше нещо Божествено, което единствено е в състояние да внесе красивото и великото в света. Срещнете ли това дете, то събужда желание във вас и вие да бъдете като него. Неговият поглед говори за една свободна, богата душа.

И тъй, всеки, който обича Истината, трябва да придобие ново вътрешно състояние. За постигане на това състо-

яние човек трябва да има голяма вътрешна прозорливост, досетливост, да разбира кое е приятно и кое е неприятно на хората. Спрямо душите на хората той трябва да бъде много внимателен. Тъкмо тази черта липсва у българите. Българинът е крайно нахален. Надали има друг народ, за когото може да се каже същото. Като общо правило българинът не знае какво нещо е любов и уважение към личността на човека, а още повече към душата. Когато българинът проявява към някого уважение или почитание, непременно той има някаква користолюбива цел. Българинът рядко може да направи нещо безкористно. Ако той не може да извърши нещо от любов, нека го направи поне от обич към Истината.

Казвам: българите трябва да се борят с този вътрешен недъг – нахалството, за да се повдигнат. Този недъг може да се изправи само по един начин – когато човек обикне Бога. Като говоря за обич, за Любов към Бога, аз не разбирам този Бог, Който живее на Небето, нито Този, Който живее в хората, но подразбирам Бога, Който сега иде в света. Младият момък няма да се влюби в стара баба, която представлява живота на миналото; той няма да се влюби в женена жена, която представлява сегашния живот, но ще се влюби в чистата девствена мома, която никога мъж не е познала. Тази мома представлява бъдещия живот – живота на Новата култура. Това е правилното положение на нещата, което всички съвременни хора трябва да разбират. Тъй както хората вярват днес в Бога, това не е вяра. Това е живот на интерес. Кой не вярва в една богата банка? Да вярваш в някоя банка само затова, че всеки ден имаш възможност да теглиш пари от нея, това е вяра чрез принуждение, вяра от интерес. Според индусите истинската вяра в Бога подразбира сливане с Него. Това не е точно определение на вярата. Според нас сливането с Бога подразбира да гледаш на нещата тъй, както Той гледа. Затова се изисква абсолютна чистота – с нищо да не опетняваш Божественото в себе си.

Когато се говори за Бога, Когото не познавате, това е философско положение, което може да смути донякъде

съзнанието на обикновения човек. Ние не говорим за това Начало, което вие познавате в смъртта, но говорим за това Велико Начало във Вечния живот, което вие още не познавате. Може ли да се нарече лекар този човек, който продължава живота ви само с няколко дни? Може ли да се нарече майка тази жена, която ви дава живот само за 30 – 40 години? Може ли да се нарече баща този човек, който сам е изял и изпил всичко, а за сина си нищо не е оставил? И сега, ако знаете законите за раждането и прераждането, всеки от вас ще може да определи на кое място ще се прероди. Ако някой баща има 5 – 6 сина, в отвъдния живот той ще се прероди чрез този син, когото най-много обича. Като има предвид това, той оставя на своя любим син най-много наследство: къщи, ниви, пари. Той прави това с користолюбива цел: като дойде втори път на Земята, да бъде богат. На останалите синове, които не обича толкова много, или никакво наследство не оставя, или оставя много малко, с което иска да каже: „Аз няма да се преродя чрез вас, затова не ви оставям нищо.“ По същия начин постъпва и майката, когато има няколко дъщери. Една от дъщерите си тя обича най-много и всичко, каквото има, дава на нея, защото иска да се прероди чрез нея. Туй не е за осъждане, защото такъв е вечният план на живота. Това ще се повтаря и преповтаря дотогава, докато човек се изчисти от своя егоизъм и от користолюбието си. При тази користолюбива любов, когато бащата се прероди чрез своя любим син, той ще бъде отгледан от него по всичките правила на съвременното възпитание. Той ще тегли от сина си такъв каиш, какъвто никога не е виждал и не е чувал. Всеки човек в живота си ще минава през страдания дотогава, докато дойде до абсолютно безкористие.

Следователно първото нещо, което се изисква от всеки едно, е да има в съзнанието си високо понятие за Бога. Като имаме предвид всички съвременни религиозни вярвания за Христа, за светиите, за онзи свят – всички тия вярвания трябва да се пречистят! От тях хората са направили една сплав, една амалгама, вследствие на което си представят нещата тъй, както никога не са били. Днес се говори за

Христа, за християнството, но питам: какво е било християнството в своя първоначален период? Какъв е бил Христос и как е проповядвал? – Христос ходел скромно облечен, със сандали на краката си. Как стана тогава, че Неговите избраници днес служат на Бога с мантии и с корони на глава? На времето си Христос работил без заплата. Как се нареди днес Неговите избраници да получават такива големи заплати? Аз се чудя на всичко това. Как ще обясните тези факти от научно гледище? Ако една овца проявява качества, каквито майка ѝ не притежава, питам: отде се явиха тези качества в овцата? Когато видя един катър, аз зная, че майка му е била кобила, а бащата – магаре. Ето защо, когато човек даде ход на някоя чисто животинска или човешка проява в себе си, той трябва да знае, че или баща му, или майка му е причина за това. В единия от тях е имало някакво неестествено проявление. Ако не е така, отде може да дойде този грях.

След всички грехове и престъпления, които съвременните хора вършат, най-после те казват: „Ние сме от Бога родени.“ Питам: как е възможно да сте родени от Бога, а грехове и престъпления вършите? Не говорете така! Не обвинявайте Бога за вашите грехове и престъпления! Когато вършите грехове и престъпления, Бог хиляди пъти ви казва: „Не правете това, защото не е право, не е добро!“ Вие чувате гласа Му – и пак вършите своето. Защо Го обвинявате тогава? Кажете си: „Аз сам направих този грях и ще понеса последствията му.“

В един женски манастир живели няколко калугерки със своята игуменка. Калугерките обичали да ядат печени яйца, но не им позволявали. Те търсели начин как да задоволят това свое желание. На една от тях идва наум да пекат яйцата на свещ. Намислила и го приложила. Този начин се оказал практичен и затова, незабелязани от никого, те го прилагали често. Игуменката видяла един ден как калугерките скрито от нея пекат яйца на свещ. Тя се почудила и казала: „Отде се намери този дявол, да ги научи да пекат яйца на свещ?“ Дяволът, като чул, че се хвърля такова обвинение върху него, казал: „Напразно ме обвинявате! Аз за пръв път чувам подобно нещо, да се пекат яйца на свещ.“ Значи и князът на

света за пръв път вижда такова изкуство. Въпросът не е за греха. Грехът е минал вече своето време.

Днес ние трябва да знаем да градим. Ние сме зидари и с чукове в ръка трябва да градим Божественото здание! Един ще циментира, друг кал ще бърка, трети греди ще дяла. Всеки ще прави, каквото може, но всички заедно ще градим. – „Ама аз вярвам в Бога.“ – Не е въпросът във вярването. Всички трябва да градим. От всички се иска работа. Минаха ония времена на безработица. – „Ама аз те обичам!“ – Какво от това? Че обичаш – толкова по-добре за теб. Това е условие да работиш, да служиш на Бога. И затова казвам: дошло е времето да работите на Божественото здание. Който не е готов, няма да бъде взет за работник, понеже ще развали Божественния план. Той скоро ще се умори и ще каже: „Нека дойде друг да гради!“ – Не, така не може. Всички трябва да бъдете майстори. Правете всичко за Бога. На Бога служете, себе си почитайте, ближния си обичайте! Да обичате ближните си, значи да им помагате, като им давате подтик да свършат работата си по-скоро и по-добре.

Значи всички на работа! Начинът, по който сте работили досега, е добър, но има вече нов, по-добър начин за работа. Новият начин се заключава в абсолютното спазване на законите на Разумната Природа. Например, когато правим екскурзии, понякога дъжд вали, вятър вее, и някои казват: „Защо Учителя не разсее облаците, за да не вали дъжд? Защо не спре вятъра и не заповяда на Слънцето да грее?“ – Не, аз съм много внимателен спрямо Природата. Аз не променям нито ветровете, нито дъжда спирам, но се нагаждам към тях. Като срещна приятелите, които създават ветровете и дъждовете, поразговарям се малко с тях и им казвам: „Виждам, че искате да ни окъпете и да ни проветрите малко, но гледайте да не ни окъпете и проветрите повече, отколкото трябва.“ Аз никога не им заповядвам: искам те сами да се сетят какво трябва да направят. Ако не разберат как трябва да постъпят, казвам: тяхна работа е това! Те вършат работата си, както разбират, а пък аз трябваше да избира съответно време за екскурзия. Не трябваше да отивам на екскурзия тъкмо този ден,

когато приятелите поливат там. Ако съм направил някаква погрешка в изчисленията и в такъв ден именно тръгна на екскурзия, обръщам се към тях внимателно, като им казвам: „Ще бъдете така добри да задържите поливането си за още няколко часа.“ Човек не трябва да заповядва, но трябва да бъде внимателен.

Казвам: в отношенията ни се изисква пълно съобразяване с онова, което Живата Природа върши. Обаче в Природата има известни прояви, които не са Божествени. Само срещу тия прояви ние реагираме: например срещу явяването на някой голям опустошителен циклон, или на големи порои, които причиняват наводнения, и срещу ред други стихии, защото те не са Божествени явления. Причините за тия стихийни явления сме ние, хората, които с нашия неправилен живот създаваме един неестествен ред на явленията в Природата. Всяка планинска местност, в която владее чистота и святост, може да изпрати срещу нас бури и ветрове, ако се опитаме с нещо да нарушим нейните правила и закони. Съществата, които населяват тия места, могат да ни изгонят, и ние ще се принудим да слезем в по-ниските места.

Мнозина мислят, че могат да вършат на планината, каквото искат. Не е така. Чистота се изисква от човека! В Природата съществува закон за Абсолютна чистота: чистота в мисли, чувства и действия. Не се плашете от този закон! Със страх човек не се спасява, но той трябва да знае, че съществува един Божествен закон, който регулира всички явления в живота и Природата. Например ако отидете в някоя планинска местност, населена от нимфи, и се опитате да развалите техните градинки, ще влезете в съткновение с този закон, който регулира явленията, и вие непременно ще пострадате. Тия нимфи избират най-хубавите места в планините и ги покриват с цветя и зеленина. Те ги поливат, обработват и наглеждат, както домакинята обработва своята градина. Нимфите поддържат градинките си със своята обич. Ако времето е сухо, без дъжд, те носят специално за тях вода и ги поливат. Та когато минаваме през такива планински местности, трябва да бъдем много внимателни. Сутрин, когато наблюдаваме

изгрева на Слънцето, а вечер – звездите, пак трябва да бъдем внимателни. На Земята се забелязва едно слабо клатушкане, вследствие на което ние нямаме всякога едно и също отношение към Слънцето, Месеца и звездите. Такива промени стават не само на Земята, но и в атмосферата. Някога въздухът е по-гъст, а друг път – по-разреден; някога е по-сух, а друг път – по-влажен. Навсякъде в Природата се забелязва една малка промяна. Понякога Слънцето и звездите не изпращат към Земята нужното количество светлина, от която ние се нуждаем. Има случаи пък, когато ние не можем да възприемем направо слънчевата светлина. Тя трябва да мине предварително през специални трансформатори, да се смекчи, и тогава да дойде до нашите очи. Обаче ние трябва да знаем по кое време да излизаме сутрин. Ще кажете: „Добре е да се излиза сутрин при зазоряване.“ – Не, има случаи, когато не е добре да се излиза сутрин при зазоряване. Спрем ли се обаче пред тия специални случаи, ще дойдем до фанатизъм. Природата не търпи никакъв фанатизъм.

Понеже всички центрове в Природата се менят всеки час, човек трябва да бъде винаги буден, готов на поста си, като капитан на своя параход – всеки ден да прави нови изчисления, всеки ден да се приготвява за нови условия. И богатата, които Бог ни изпраща всеки ден, трябва да знаем как най-правилно да ги употребим за съграждане на нашето тяло. Например вие искате да бъдете обичани, да имате влияние над хората. Питам: как можете да придобиете това, ако вашата нервна система е разстроена? Ако вие сте нервни и постоянно се дразните, как ще можете да обичате и да ви обичат? Вие трябва да бъдете като banker, организмът ви постоянно да бъде пълен с магнетична сила. Не сте ли богати с такава сила, нервни ли сте, хората ще ви избягват. Ако трябва да влезете в съобщение с такива хора, това направо не може да стане. С тях направо вие не можете да се разговаряте. Между тях и вас непременно трябва да дойдат ред други същества, които да смекчат тяхната енергия, да я трансформират. За такива хора Писанието казва: „Лошите съобщения развалят добрите нрави.“ За добрите хора с мек харак-

тер, богати с магнетична сила, Писанието казва: „Добрите съобщения поправят лошите нрави.“

Сега пред нас седи една положителна, нова наука, ново Учение. Не е достатъчно само да твърдим, че трябва да бъдем добри, благородни, че сме хора на Новото учение, и т.н. В какво се заключава Новото учение? – Новото учение се изразява в определено, положително служене на Бога, в почит към себе си: да знаеш на всяка стъпка, че си човек, и в постоянна обич към ближните си. Новото учение включва в себе си една определена, положителна наука, която може да се приложи в живота. Новото учение дава на хората нов начин за самовъзпитание, чрез който те могат да видоизменят лицето си, да го направят красиво и хармонично. Повечето от съвременните хора са хилави, болни. Те трябва да преустроят целия си организъм, но за това се изисква голям капитал. Най-първо човек трябва да преустрои своето сърце, своя ум, своята воля, а след това и своята душа, като внесе в нея всички необходими елементи, с които тя трябва да работи. След като е работил върху своя ум, върху своето сърце, върху своята воля и върху своята душа, човек ще остави душата си свободно да работи и ще каже като пияния турчин: „Божия работа е това!“ Каже ли така, нека наблюдава как Бог работи. Сега с тези ъгли, които имате по лицата си, с тези възли по пръстите си, с този хилав организъм, вие не можете да влезете в Царството Божие. Трябва напълно да преустроите организма си. И само по този начин, с обновен, здрав организъм, вие ще видите как Бог работи и ще разберете за кой Бог ви говоря. Аз ви говоря за този Господ, Който иде сега в света. За Него се казва в Писанието: „Последния ден ще напиша Своя закон в сърцата им и те ще Ме познаят.“ Светът още не познава този Господ именно. Засега Той има повече от четиридесет имена, които са написани в Библията, но всички са опетнени. Затова Той даде на Мойсей ново име за Себе Си. Вие как ще Го наречете? Христос Го нарече Отец, с което искаше да каже, че Бог има еднакви отношения към всички хора, като Баща към синовете си. Хората обаче нямат еднакви отношения към Бога. Някой казва: „Бог ме изостави

съвсем: на едни даде богатство, на други – знания, а на мене – нищо.“

Христос дава два образца за отношения на баща към синовете му и обратно. Един баща имал двама синове. Помладият син поискал от баща си своето наследство и отишъл в света да си поживее, дето изял и изпил всичко. Като изял всичко, той дошъл до съзнанието, че е сгрешил, и решил да се върне при баща си. Той си казал: „Аз мислех, че животът при баща ми е тежък, и затова пожелав да се отделя на свобода, но оказа се, че този живот бил по-тежък.“ Върнал се той при баща си, разкаян и смирен, като му казал: „Прости ме, татко, аз се връщам при тебе, но не съм достоен да се нарека твой син; моля те, приеми ме за твой последен слуга.“ Баща му се зарадвал, приел го много добре и в чест на неговото връщане заповядал на слугите си да заколят и опекат едно от най-угоените телета.

Сега започва изпитът за по-големия син. Той минавал за чист и свят, работел с усърдие и любов на баща си, но сега, като видял радостта на бащата за връщането на по-малкия му брат, в него се събудила ревност, завист, и той казал на баща си: „Толкова години аз ти работя, но ти никога не закла за мене теле. Сега, като дойде брат ми, ти се развесели и заповяда да заколят за него най-угоеното теле.“ Баща му отговорил: „Синко, всичко, което имам, е твое. Ти можеш всякога, когато пожелаеш, да си заколиш не едно, но колкото искаш телета – всички са твои. Брат ти няма нищо – той беше избран и се намери.“ Значи големият син се възгордява, но не съзнава грешката си. Малкият син съзнава погрешката си и се смирява. Питам: кой от двамата синове е на правата страна? – Малкият син, който се е разкаял, задето е напуснал баща си, е на по-прав път от големия син. Чувствата на бащата и майката не се дават по закон, но по любов.

Следователно новото положение в света изисква всички да бъдем Синове Божии. Щом сме Синове Божии, всички трябва да имаме еднакви отношения помежду си. Сега не е въпросът как трябва да се отнасят хората към мен. Важно е как аз трябва да постъпвам, какви трябва да бъдат моите

отношения към Бога, към душата ми и към моите ближни. Че не са ме приели никъде добре – това не ме интересува. От всекиго се изисква да държи сметка за своите постъпки и отношения, а не за отношенията и постъпките на другите. Каквото предприема човек, той трябва да се запита дълбоко в себе си как трябва да постъпи. Пътува ли за някъде, той трябва да се запита кой път да вземе. Божественото начало в човека ще му отговори накъде да върви, кой път да вземе, и т.н. Често при екскурзии много екскурзианти изгубват пътя и се забъркват по тази причина именно, че не се допитват до Божественото в себе си. Те си проектират нещо по човешки: било това, че избират по-кратък и лесен път, било че имат предвид някаква икономия в пътя, и в края на краищата остават изненадани: вместо по-евтино, пътят им излиза по-скъп, вместо по-кратък – по-дълъг. Така става, когато човек не се вслушва в своя вътрешен глас. Обаче Провидението действа така, че всяка неприятност превръща в приятност, всяко зло – в добро.

Всяко противоречие в живота на човека е ценна предупредна мярка. Чрез това дадено противоречие някои по-напреднали ваши братя искат да ви помогнат. Ще знаете, че в света има един определен Божествен път. Следва ли човек този път, косям няма да падне от главата му. И оттам всяко противоречие, всяко страдание и всяка болест в живота на човека е резултат на отклонение от този път. Чудни са съвременните хора! Виждам един болен човек: легнал на гърба си, отчаян, обезсърчен – очаква смъртта си. Той не се замисля, не прониква малко по-дълбоко, за да види, че има нещо по-високо от обикновения живот, в който се движи. Той не подозира даже, че всичко се нарежда отгоре, че има един Велик закон, който регулира всички неща в живота. Всички хора трябва да дойдат до съзнанието да разберат, че има една Велика разумност, която управлява света. Питам: в какво седи силата на човека? – Силата на човека седи в интереса, който той проявява както към своята работа, така и към Божията. В това отношение, ако всички хора се интересуват от Божията работа, светът ще се оправи. Ако оста-

вим света сам да се преустройва и съгражда, нищо няма да се постигне. Ние сме зидари на новото и затова от нас се изисква съграждането на новия свят. Днес ние поставяме основите на Божественото здание, върху което ще градим с векове. Старият ред и порядък, старият морал ще минат и ще заминат – нов иде вече. Съграждането на новото започва от днес и ще продължи с хиляди години. Мнозина бързат: искат по-скоро да видят какво ще излезе. Тази работа не става с бързанае. Казвате: „Отде ще вземем план за Божественото здание?“ Казано е: „Както е на небето, така ще бъде и на земята.“ Значи моделът е на Небето. Един ден, когато се отвори Небето, вие ще видите как трябва да се гради. Имайте вяра в това, което ви говоря, защото е Божествено. Ако вярвате в него, косъм няма да падне от главата ви.

Казвам: ако вървите по Божия път, порои и наводнения няма да има, циклони и разрушения няма да има. Всички порои, наводнения, бури и земетресения се дължат на нарушения, отклонения и опълчване срещу Великия Божи закон. Обаче всички трябва да знаят, че Земята принадлежи на Господа. Ако някой мисли, че може да прави, каквото си иска, той се лъже. Всеки, който се опълчва срещу Божествените закони, нищо добро не го очаква; всеки, който е в съгласие с тия закони, пред него се откриват всички възможности на живота за добро. Ние сме за живота. Всеки живот има свои добри и лоши страни. Защо и за какво – ние оставяме този въпрос настрана, не го обясняваме. Тъй както е създаден светът, всички явления в него могат да се обяснят само по един разумен, Божествен начин. Един ден вие ще бъдете свидетели на всичко, което ви говоря. Тогава ще видите как Бог оправя работите. Планът е вече направен. Казано е в Писанието: „Старото ще си отиде и Бог ще създаде нова земя и ново небе.“ От невидимия свят ще дойдат готови работници за преустройство на света, а вие ще бъдете техни помощници. За това време именно и вие се приготвявате.

Някои от съвременните религиозни хора вярват, че като умре един християнин, той отива на Небето да блаженства: по цял ден пее и свири. Казвам: ако този християнин

отиде на Небето със своето свирене, нищо няма да направи. На Небето именно той ще се учи да свири правилно. Обаче Небето не е място само за свирене. Там душите се учат и да свирят, и да пеят, и да ядат, и да пият правилно, но преди всичко то е място за работа. Ще кажете: „Щом е така, дошло е времето да не слугуваме вече на фараона.“ – Да, но фараонът не е някъде вън от вас. Най-лошият фараон е вътре във вас. Колко духовни сестри и братя са още фараони! Колко свещеници и владици са още фараони! Някой иска да ме разбере какъв човек съм, какво представлявам от себе си. Когато някой иска да ме разбере какъв човек съм, аз вземам чук в ръка, давам и на него такъв и казвам: „Ела при мене – и двамата заедно ще чукаме, ще градим.“ Работата ще покаже какъв съм и кой съм. Двама художници, двама музиканти, двама поети, двама религиозни, които работят заедно, всякога ще имат резултат и ще се познаят. Те са зидари. Когато двама души се молят, те градят нещо. Ако единият се моли, другият ще слуша: той се учи как трябва да се моли.

Има факири в Индия, които чрез музика влияят на змиите. Като засвирят на своя дървен инструмент, подобен на флейта, всички змии се събират наоколо им. Мнозина могат да свирят, но не могат да събират змиите наоколо си. Някъде из България един ходжа имал способността със свиренето си да събира гъсениците от дърветата. Един българин се оплакал на ходжата, че дърветата в градината му били нападнати от гъсеници. Ходжата обещал, че ще му помогне да ги събере на едно място. И наистина, един ден той отишъл в градината на този българин и започнал да свири. В скоро време гъсениците от дърветата започнали да лазят надолу и се събрали на едно място. Българинът, като ги видял така събрани, веднага се приготвил да ги убие, но ходжата го задържал, като му казал: „Изхвърли ги вън нейде, далече от градината си, защото ако ги убиеш, те ще се наплодят много повече.“ Със свиренето си ходжата им показал, че дърветата не са място, дето те могат да живеят. Следователно, както българинът искал да постъпи с гъсениците, по същия начин и съвременните хора искат да унищожат злото, греха в себе

си. Не, човек трябва да посвири на злото, на греха, както ходжата свири на гъсениците, и да му каже: „Това място не е за тебе. То е за Бога.“ Този е новият начин, по който Божият Дух работи върху душите на хората.

И тъй, всички хора трябва да имат вече нов идеал. Това, което те наричат Любов към Бога, ние наричаме служене на Бога. Обичате ли някого, вие трябва да му служите вече по нов начин. Отсега нататък всеки трябва да прилага в живота си служенето по новия начин – като вътрешна работа върху себе си. След служенето иде почитта към себе си, и най-последно – обичта към ближния. Това означава стихът: „Който прави Истината, делата му са по Бога направени.“ Той подразбира: ако служиш на Бога, ако почиташ себе си и ако обичаш ближния си, твоите богатства ще останат у тебе – никой не може да ти ги вземе.

Сега желая на всички да развиете дарбите си, които Първичната Причина е вложила във вас. Всичко друго нека ви служи като вътрешно помагало. За това се изискват силна мисъл и възвишени чувства. Ако не можете да направите вътрешна връзка с Великия Принцип на живота, за да Го познаете, нищо няма да постигнете. Познаването на този Принцип трябва да мине във Вечния Живот като необходимо условие за неговото задържане. Вечният Живот изисква такова служене на Бога, както ангелите Му служат. Като необходим елемент за Вечния Живот е абсолютната чистота. Без нея нищо не може да се постигне. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Който само веднъж види Бога, той всичко може да възприеме.

Следователно без служене на Бога, без почит към себе си и без обич към ближния нищо не може да се постигне. Това са елементарни, основни правила за земния живот, без които той не може да се прояви. Мойсей проповядваше на евреите любов към Бога, но това учение беше недостъпно за тяхното развитие и те, вместо да проявят любов и служене към Бога, те го приложиха към себе си. Обаче да служиш на себе си – това е старо учение. Ние поставяме нов ред на нещата: обич към ближния, почит към себе си и служене на Бога. Само чрез

служенето ние ще проявим Любовта по нов начин. Проявим ли така Любовта, и чистотата ще дойде у нас. Щом дойде чистотата, ние ще имаме нова, положителна наука, с нови правила и методи. Ако ви се даде тази наука още сега, тя ще ви създаде големи затруднения. Вие не сте готови още за нея. Представете си, че ви се дадат известни познания, за да разбирате човека по чертите на лицето или по някои белези на главата. Като срещнете някой човек, вие ще кажете: „Аз познавам този човек, зная го какъв е. Нали виждам очите, ушите, носа, ръцете му – достатъчно ми е това.“

Казвам: знание без чистота е в състояние повече да ви спъне в живота, отколкото да ви повдигне. Мнозина биха дали всичко, каквото имат, само да постигнат истинското ясновидство. Обаче, за да бъде човек ясновидец, изисква се голямо самообладание, както и здрави, положителни знания. Ако очите на хората биха се отворили преждевременно, животът им напълно би се развалил. Тъй щото те трябва да благодарят, че нямат още тази дарба. За този, който вижда, а същевременно и разбира нещата, ясновидството има смисъл. В това отношение човек трябва да се пречисти окончателно, да освободи съзнанието си от всички криви положения и възгледи за живота. Ако някой мъж е ясновидец и вижда, че неговата жена има отношения с други мъже, той трябва да знае дълбоката причина за тези отношения. И обратно: ако жената вижда, че нейният мъж има отношения с други жени, и тя трябва да разбира причините за неговото положение. Питам: виновна ли е някоя жена, ако управлението на затвора, дето е поставена за някаква грешка, я тури между няколко мъже престъпници? Ще кажете, че не е трябвало да греши тази жена. Добре, вярно е, че не е трябвало да греши, но станало е вече това нещо. Какво трябва да се прави сега? Ако някой е в затвора, това ни най-малко не показва, че той действително е престъпник. Често престъпниците в затвора живеят по-добре, отколкото свободните хора.

Преди години във Варна дойде при мене една паднала жена, която се оплакваше от положението си, от тежкия живот, и казваше, че не иска повече да живее така. Наис-

тина, страшно нещо е да падне човек! Още по-страшно е да падне една жена! Тя продължи по-нататък: „Аз не смея да вляза в никое общество, не смея да отида и на църква. Дето вляза, всички ме считат като прокажена. Какво да правя сега? Искам да си направя една малка къщичка и да заживея честно и почтено. Има един, който ме обича.“ – „Дръж се тогава за него.“ Всякога трябва да има поне един човек, който да ви обича. Той ви носи спасението. Бог ни обича по единствената причина, че иска да ни спаси, да ни избави от положението, в което се намираме. В този смисъл всеки човек може да каже: „Има поне Един, Който ме обича.“ Тази жена ми казваше: „Постоянно се оплаквах, протестирах срещу съдбата си, но най-после се обърнах към Господа и казах: „Господи, на Тебе се оставям, покажи ми пътя, по който трябва да вървя. Не мога да живея повече така.“ Това е тъмната страна на нейния живот. Светлата страна на живота ѝ се заключава в това, че всичкото зло ще се превърне в добро и скръбта ѝ ще се превърне в радост. Един ден, когато човек напусне тялото си, ще му дадат ново тяло, по-добре организирано, и тогава всяко зло ще се превърне на добро.

Сега всички вие ще бъдете зидари в Новата култура. Не се заблуждавайте от временните, от преходните неща. Всичко старо ще премине и новото ще дойде, но време се изисква. Хиляди години се изискват, докато новото израсне и даде плод, за да видите какво Бог е скрил във вашите души. С вас заедно ще работят и светии, и ангели, и праведници, и добри хора, и гении, и талантиливи хора – ще работят като художници, музиканти, учени и др. До това време вие няма да се смущавате, да се обезсърчавате, но ще работите и ще очаквате новото, на което ще бъдете свидетели. В Божи-ята Любов няма нито измяна, нито промяна. В този живот всичко се превръща в добро. Божественият свят е предвидил за вас нещо много по-хубаво от това, което днес имате. Вие ще се освободите от всички недъзи, слабости и спънки в живота си. Ако имате спънки, те се дължат единствено на вас. В Първичната Причина се крият всички възможности за добро.

Някои ще ви запитат в какво седи Новото учение. Вие ще им отговорите, че Новото учение се заключава в служене на Бога, в почит към себе си и в обич към ближния. – „Ама вие вярвате ли в Христа? За какъв Го считате?“ – Не е въпрос какво ние мислим за Христа и дали вярваме в Него. По този въпрос най-добре могат да ви осветят всички ония, които минават за християни. Днес Христос се е заловил на работа. С чук в ръка Той работи по зданията: гради, събаря, не чака да Му се създадат благоприятни условия. В Писанието е казано, че Христос седи отдясно на Отца. Това значи: Христос е седнал отдясно на Любовта и чрез закона на Мъдростта учи хората как трябва да живеят и да работят. Сутрин Христос среща някой човек тъжен, обезсърчен, че няма работа, и го запитва: „Какво искаш? Защо си тъжен?“ – „Нямам работа, нямам пари да храня себе си и семейството си.“ – „Не се безпокой, вземи чука и ела заедно с Мене на работа!“ Отиват двамата при един богат човек и Христос му казва: „Дай на този човек работа и му плати 50 – 60 лева надница!“ Ако този беден човек е шивач, Христос ще го заведе при някой голям майстор шивач и ще му каже: „Този човек иска да работи. Дай му част от твоите поръчки.“ И като се залови на работа, нека беднякът каже: „Господи, както аз шия тази дреха, така и Ти ми приготви една нова дреха, за да се зарадвам и да Те прославя.“ Шиеш ли дреха на някой човек, вложи в нея всичките си благопожелания и благословения, та като облече той дрехата си, да каже: „Нещо хубаво има вложено в моята дреха. Да бъде благословен този, който я е шил!“ Постъпи ли шивачът така, неговият клиент и втори път ще го потърси. Когато фурнаджията меси хляб, нека вложи в него най-доброто си разположение, че който хапне от този хляб, да остане доволен – и втори път да иска да си купи от същото място. Този хляб трябва да оживее в съзнанието на всеки, който го е опитал, и под негово влияние той да каже: „Отсега нататък решавам да живея добър и чист живот.“ Когато майсторът гради къща, той също така трябва да остави в нея своите добри влияния, че като влезе притежателят ѝ, да каже: „Отсега нататък искам да живея нов

живот, да се преродя.“ Само по този начин можете да подкрепяте хубавото и доброто в света. Ние сме дошли на Земята именно затова – да подкрепяме и развиваме Доброто. Всеки от нас е малка станция, на която могат да се спират възвишените същества, които идат от невидимия свят да извършат известна работа. През нас ще преминат те и на нас ще си починат. Душата и духът на човека са тъкмо такива станции, спирки или огнища, дето Божиите работници ще спират.

Днес всички имате Божията подкрепа, както и подкрепата на Христа, на всички светии, на всички велики Учители, на Всемирното Бяло Братство, както и на възвишените същества, завършили своето развитие. Всички ще работим за съграждане на новата култура и като я съградим, само тогава можем да кажем, както е казал слепецът във времето на Христа: „Едно време бях сляп, но сега виждам ясно.“ Всичко, каквото Бог сее, израства. Всичко добро и възвишено, което желае душата ви, ще се постигне, но съзнанието ви трябва да бъде будно, за да не се прекъсва връзката.

Ние можем да ви обясним Новото учение и по друг начин, в друга форма, но има една вътрешна опасност за вас, която седи в следното: ако малко дадеш на човека, той отслабва; ако много му дадеш, той се пресища. На всеки човек трябва да се даде толкова, колкото му е нужно. Да познаваш хората и да знаеш как да постъпваш с тях, не е лесно нещо. Това е наука! Срещнеш ли растение, животно или човек, които имат нужда от тебе, ти трябва да знаеш как да им помогнеш. Не знаеш ли как да им помогнеш, по-добре не се заемай – не разваляй хубавото, което има в тяхната душа. Не размествай Божественото в хората и не мисли, че ти можеш да го наредиш по-добре, отколкото Бог го е поставил. Задачата на всекиго е да обърне човека към Бога, ако може да направи това, и след туй да започне да го кърми. Новороди ли се той, по-нататък работата е лесна. Да записваш хората като членове на едно или на друго братство – това не е обръщане към Бога. Ние не се нуждаем от членове. Ние не се нуждаем от бързо обръщане на хората. Ако е въпрос за членове, ако е въпрос да обръщаме хората, и крадецът може да обръща джо-

бовете. Обръщането на джобовите обаче не е добро, в него няма никакъв морал.

Сега ще ви дам две противоречиви мисли, върху които трябва да разсъждавате. Те са следните: вие сте много добри, без да знаете, че сте добри; същевременно сте и много лоши, без да знаете, че сте лоши. Лошото в човека се изразява в човешкото, понеже той гледа и мисли само за себе си. И тогава неговото добро не е добро и за другите. Следователно това добро за в бъдеще ще му причини хиляди нещастия и злини. Например светията може да причини хиляди пъти по-големи злини и нещастия на хората, отколкото един грешник. Ако светията каже на хората, че пътят, по който вървят, не е прав и няма защо да вярват в Бога, той може да ги разколебае напълно и да ги доведе до абсолютно обезсмисляне на живота. Казвам: ако един голям параход не е направен, както трябва, при всяко нещастие в морето или в океана ще пострадат стотици и хиляди хора. Ако обаче една малка лодка се обърне и потъне в морето, ще пострадат само 4 – 5 души. Ето защо човек трябва да има нещо стабилно в себе си, което при всички условия да остава неизменно. И когато влизате в Божествения път, да не се ръководите от чужди влияния, но от единственото дълбоко убеждение на вашата душа, че в този път ще намерите вечното, неизменното начало на Живота. Друг път освен този няма. Ако човек може да се грее на Слънцето, той ще може да се грее и на огъня, ще може да се грее и на свещта, но светлината и топлината, която Слънцето изпраща, не може да се сравни със светлината и топлината, която огънят и свещта изпускат навън. Когато има слънце, ти можеш да се грееш и на огън, но когато няма слънце, и на огън не можеш да се грееш.

Доброто в човека е Божественото начало. Следователно Божественото за нас е тъй необходимо, както и слънчевата светлина. Дръжте в себе си всяко учение, което е съгласно с Божествената светлина. Дойдете ли до някое отклонение, спрете. Всеки ден ние сме изправени не само пред себе си, но и пред Божието лице. И затова, когато човек направи

ПО БОГА НАПРАВЕНИ

някаква погрешка, той веднага трябва да я коригира.

И тъй, сега всички сте добри. Аз желая доброто у вас да възрастне, да станете свършени. Същевременно ви желая и лошото, което имате, да стане тор на доброто. Нека то натопри нивите ви, за да дадат изобилно плод. Не се безпокойте за вашите ниви и лозя – този тор ще им бъде в полза, те ще дадат повече плод.

Сега дръжте в ума си мисълта: служене на Бога, почит към себе си и обич към ближния! Това е една велика задача за разрешение, която предстои на всички. За да се осъществи и приложи тази задача в живота, от вас се изисква абсолютна вяра и чистота.

Божията Истина е образ на Божията Любов!

25 август 1929 г.

Положителни и отрицателни страни на живота

Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие имат две страни, две проявления в живота. Същото може да се каже и за изкуствата и занаятите, с които съвременните хора се занимават. Опитният железар например знае и двете страни на своето изкуство: да размеква и да втвърдява желязото. Ако железарят знае само да втвърдява желязото, то ще стане крехко и ще се троши; ако пък той знае само да го размеква, ще получи меко желязо, от което ще прави само един род изделия. Човек трябва да бъде майстор в своето изкуство!

Когато учителят влезе в клас, той запитва например учениците си: „Що е злото?“ – „Неодялан камък.“ – „Що е доброто?“ – „Одялан камък.“ Дадат ли злото в ръката ти, т.е. дадат ли ти един неодялан камък, вземи чука, удрай върху него по всички правила на изкуството и дялай, докато го направиш гладък. Гладкият, одяланият камък, е доброто. Значи доброто се намира под злото. Като изгладите камъка, отгоре му слагате мозайка и той отново става грапав. Грапавината на камъка в този случай е пак зло, но в друга форма. След това вземате друг, специален камък за изглаждане на мозайката, и търкате върху нея, докато стане съвършено гладка. Сега вече доброто се намира над злото. По този начин именно се сменят злото и доброто в живота: някога злото е отдолу, а доброто – отгоре. Растенето и развитието на човека се заключава в усилието, което той прави да постави доброто над злото.

Често хората ограждат дворовете и градините си с бодлив тел. В това отношение бодливият тел представлява злото. Който смее да се доближи до този тел, той непременно ще остави част от дрехата си на някой от зъбците му. Значи злото може да се постави на служба. Разумният човек правилно използва злото като сила в своя живот. Ето защо на разумния човек злото се подчинява, а на неразумния – про-

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

тивоедействия. Ножът, който човек държи в ръката си, също така е зло, което разумният използва за добро, а неразумният – за пакости, за нещастия и на себе си, и на другите. Перото в ръката на човека е друго зло, което напълно се подчинява на господаря си и казва: „Всичко, каквото ми заповядаш, ще го напиша. Ако ми заповядаш да напиша смъртната присъда на някой човек, ще я напиша; ако ми заповядаш да напиша оправдателен документ на някого, и това ще изпълня.“ В дадения случай перото е така безотговорно, както и някои хора са безотговорни. Когато човек извърши престъпление под влияние на известни сили в себе си, отговорността пада върху самия човек, него съдят. Дойде ви някоя лоша мисъл, която ви нашепва да предприемете някаква работа, като ви обещава големи печалби. Казва ви: „Като започнете работата, в първо време ще имате малка загуба, но ще свършите с печалба.“ В какво се заключава тази печалба? – В края на краищата ще ви набият малко, но от всичко това ще придобиете големи опитности.

Казвате: „Трябва ли да се поддаваме на лошите мисли? Трябва ли да вярваме на лошите, на злите хора?“ Казвам, че и лошият, и добрият човек говорят истината, само че лошият човек я изнася по такъв начин, че хората не я разбират. Знаете ли каква е истината на лошия човек? Той казва: „Когато аз говоря, мога да заобикалям истината, но когато на мене говорят, абсолютно никаква лъжа не допускам. Човекът на доброто е длъжен да ми говори истината, а аз, като човек на злото, имам право да заобикалям истината. Лъжата е моя стока, която ще ви продавам, а вие ще ми давате равноценното на тази стока – истината.“ Следователно и лошият човек обича истината.

Казвам: човек трябва да бъде разумен, да разбира отношенията, които съществуват между злото и доброто, между истината и лъжата. Разумният човек се ползва даже от опитностите и съветите на децата. На един знаменит философ донасят няколко глави твърда, мъчнотопима захар, която на турски наричат келле-шекер. Професорът не могъл да използва захарта, защото нямал зъби да я дъвче, и трябвало

дълго време да се смуче. Идва едно дете при професора и му казва: „Нямаш ли нещо сладко за ядене?“ – „Нямам.“ – „Ами това какво е?“ – „Келле-шекер. Аз не я употребявам, защото е много твърда.“ – „Дай я на мене, да видя каква е.“ То я взема, полива я отгоре с вода и я оставя малко настрана, докато омекне. След това започва да яде. Това показва, че понякога децата разбират живота по-добре, отколкото старите хора, които с години държат келле-шекера в долапа си, без да го употребяват. Щом дойдат малките деца, те ще им покажат как да размекнат този келле-шекер.

И тъй, всяко нещо в живота има две страни: положителна и отрицателна. По отношение на доброто и злото, на Любова и омразата, доброто е отрицателна сила, а злото – положителна; Любова е положителна сила, омразата – отрицателна. Доброто е проява на физическия живот, а всички добродетели във физическия свят са все отрицателни сили. Любовта пък е проява на духовния живот, а всички добродетели в духовния свят са все положителни сили. Обаче между отрицателните добродетели на Земята и положителните добродетели на Небето има известно съответствие. Злото се ражда само тогава, когато се сблъскат интересите на два живота, единият от които е нисш, а другият – висш. Всякога нисшето става повод да се роди злото, защото не спазва законите и правилата на висшето. Дали ще произведете добро или зло в живота си, това зависи от самите вас. Например, ако направите една чешма, от вас зависи дали тя ще тече, или няма да тече. Ако затворите крана ѝ, тя няма да тече; ако го отворите, ще тече. Значи всеки човек може да разполага само с това, което той сам е създал. Обаче вие не сте в състояние да отпушвате или да запушвате гърлото на някое дете, нито пък сте в състояние да го заставите да върши това, което то не иска. Детето ще отваря и затваря своята чешма, когато само пожелае. То само ще отваря и затваря своята бакалница, когато пожелае. Детето е бакалин, който разпродава стоката си, както намира за добре, без да държи сметка за това. Майката, която се грижи за неговото отглеждане и възпитание, трябва да държи сметка за търговските му опе-

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

рации. Детето оперира със своите стоки като господар, а майката – като слуга, който държи в изправност сметките на господаря си. Питам: има ли някакъв морал в търговските операции на детето? Ако някой професор би постъпвал като това дете, как би се произнесъл светът за него?

В морално отношение много от съвременните хора приличат на това дете. Това, което детето върши във физическия свят, хората вършат в умствения и сърдечния свят. Следователно, ако детето има добра майка или добър баща в умствения свят, те ще му се притекат на помощ, ще държат в изправност неговите търговски сметки. Сираче ли е това дете в умствения свят, търговските му сметки са осъдени на фалиране. Децата на съвременните хора правят това, което малките на птиците не правят. Ако надникнете в гнездото на някоя птица, която има малки, ще видите, че там цари голяма чистота. Птиците чистят най-грижливо гнездата си, като не оставят дори някаква нечистотия да попадне там. Надникнете ли обаче в люлката на малкото дете, отдалече ще усетите неговата немощ и некултурност. В това отношение малките птиченца са по-културни, отколкото децата на съвременните хора, които минават за културни. Гнездото на птиците с техните малки представлява едно семейство, едно малко общество, каквото и хората образуват. Както хората със своя непорядъчен живот, със своите лоши мисли и желания са в състояние да опетнят семейството и обществото, така и птиците, ако не пазят нужната чистота, ще изцапат гнездата си. Затова именно, от хигиеническо гледище, птиците не позволяват на малките си да оставят своите извержения в гнездата си. Кога се научиха те на изкуството да пазят чистота и хигиена в гнездата си?

Питам: ако едно малко птиченце е толкова разумно, че пази чистота и хигиена в своето гнездо, защо съвременните културни хора, които говорят и проповядват за Любовта, Мъдростта и Истината, които знаят ред науки като математика, философия и тем подобни, не спазват нужната чистота и хигиена в жилищата си? Някой философ разрешава най-важния въпрос – как трябва да се живее, а щом го запитат

съществува ли Бог, той казва, че Бог не съществува. Кажете ли така, този философ е оставил вече своите извержения в гнездото си. Запитват го после: „Ами тогава как се е създал светът?“ – „От само себе си. Хората пък се създават по същия начин, както водните капки се създават.“ – Не, хората не се създават като водните капки, нито пък светът се е създал сам. Само като се прилага Божията Любов, тя дава добър плод. Не се ли прилага тя, в живота се явяват обратни резултати: сиромашия, болести, страдания и смърт. Първо се е явило богатството в света, а после сиромашията; първо се е явило здравето, а после болестта; първо е дошъл животът, а после смъртта; първо е дошла добродетелта, а после грехът; първо е дошла Любовта, а после омразата; първо се е родила Мъдростта, а после глупостта. Значи всички добродетели са на първо място, а след тях, като резултат на неправилни отношения, се явяват отрицателните прояви на живота.

Ние обаче не искаме да оперираме с отрицателни величини в живота. Например кой от вас би желал да има минус два или минус десет милиона лева? В такъв случай за предпочитане е този човек да има нула лева, без никакъв минус, отколкото да има милиони левове със знака минус. Друг е въпросът, ако имаш плюс два милиона или плюс десет милиона лева. Минусът представлява отрицателните прояви в живота като съмнение, безверие, малодушие, нетърпение, невъздържание и т.н. Обаче нито съмнението, нито малодушието, нито безверието, нито своенравието, нито нетърпението са в състояние да повдигнат човека. Само положителните качества повдигат човека. Следователно, дойде ли човек до някоя отрицателна черта на своя характер, той като разумно същество трябва веднага да я замести с някоя положителна черта. Това е наука! Коя е положителната черта на завистта, на ревността? – Любовта. Например, ако вие обичате някое лице, тази любов ще събуди в друго лице ревност. Това е неизбежен закон. Той се проявява навсякъде в живота. Ако някои родители имат няколко деца и едно от децата е по-любимо на родителите си, тази любов непременно ще предизвика ревност в останалите деца, колкото и да са добри

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

те. Ревността понякога се превръща в завист. Тия състояния в науката се наричат естествени последствия. Те се наричат така, защото не търпят никакви обяснения.

Далечните причини на тези прояви могат да се обяснят, но каквито обяснения и тълкувания да се дават, самата проява днес не може да се разбере. Защо? – Съзнанието на съвременния човек не е готово да схваща и разбира тези неща. То още не може да прониква в далечните причини на явленията в живота. Например всеки човек има представа за сладостта на захарта, защото я е опитал и може да я понася. Ако степента на нейната сладост се увеличи сто пъти, човек започва мъчно да я понася. Увеличи ли се обаче степента на сладостта хиляда пъти, човек вече абсолютно не може да я понася, не може да я приема в стомаха си. Вझे ли само един милиграм от нея, веднага я повръща назад.

Така става и с всяка идея, за която съзнанието на човека не е готово. Ще изясня мисълта си със следния пример. Има герои в света, които никакъв куршум не може да свали на земята. Защо? – Този куршум по сила се равнява на сладостта в обикновената захар, която той приема свободно в стомаха си. Намери ли се този юнак пред погледа на мома, чието сърце е пълно с любов, краката му се прекъсват, свят му се завива, той изгубва съзнание и пада на земята – не може да издържа този поглед на Любавта. Този поглед е толкова силен, както ако биха му дали нещо хиляда пъти по-сладко от обикновената захар. Значи този голям юнак не може да издържа картечния огън на тази мома. Като я види, той бяга и казва: „На бойното поле бях, град от куршуми се сипеха над главата ми, но аз не бягах, на всичко издържах; погледне ли ме тази мома, не мога да издържа. По-страшна артилерия, по-ужасен картечен огън от този не съм виждал!“ Не зная дали някой от вас е имал подобна опитност – да е падал от картечния огън на една мома. Много хора, които са участвали в последната война, казват, че германците си служели с особени газове и течности, лесно запалителни и избухливи. Това са някакви нови изобретения във войната. Момите пък отдавна знаят това изкуство – да хвърлят такива лесно запа-

лителни газове и течности към момците и с тях да палят чергите им. Като види такава мома, момъкът бяга и казва: „Горя, горя, цял се стопих!“ – Така е, топи се, гори този човек. Това не е само иносказателно, но действителен факт. Кой са причините, че този момък се топи? – Това стопяване и горене е естествено последствие на несъответна любов. Момъкът и момата в дадения случай са същества от различни категории, от различно развитие. Едно животно например не може да издържа вибрациите на висшата Любов. Яко някой обикне едно животно като човек, то непременно ще умре. Ако един ангел обикне човека по ангелски начин, т.е. с вибрациите на ангелската Любов, този човек непременно ще умре. С други думи казано: този човек ще пристане на ангела. Той ще напусне тялото си и всички хора около него ще кажат: „Бог да прости този човек! Пресели се във Вечността.“ Затова именно ангелите не идват често на Земята, за да не причиняват смърт на хората. Ако трябва да дойдат, те се обличат в човешка форма, за да не причиняват страдания на хората.

Казвате: „Добре е и ние да имаме ангелска Любов или да ни обича някой, както ангелите обичат.“ Казвам: не желайте това, защото тази Любов ще ви донесе смърт. Вие не сте готови за такава Любов. Щом искате да ви обичат, намерете някой, подобен на вас, той да ви обича. Когато Бог ни обича, Той изразява Своята Любов чрез някои от нашите ближни: чрез майка ни или чрез баща ни, или чрез сестра ни, или чрез брата ни – изобщо чрез някое лице, подобно на нас. Дойдем ли до положението направо да приемаме Божиата Любов, ние ще се разтопим, ще изгорим и ще се слеем с Бога. Целта на Бога обаче не е в сливането ни с Него, защото ние бяхме веднъж в Него и сега сме излезли навън. Веднъж излезли вън от Бога, Той знае защо е допуснал това. Може би формата, която ни е дал първоначално, не е тази, която Той е замислил някога, и сега ни изпраща в света да работим, да се развиваме, докато се усъвършенстваме. Само по този начин ние ще дойдем до онази първична форма, която е предвидена в първоначалния Божествен план. Следователно под „сливане с Бога“ се разбира пълно, съзнателно

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

хармониране с Великия закон на Любовта, чийто образ е Истината.

Сега вие живеете на Земята, която е пълна с противоречия, които вие трябва да разрешите правилно. Например дойде при вас един млад човек и ви иска 1000 лв. назаем. Вие го питате защо му са тези пари. Той ви казва, че иска да си купи с тях един костюм, дрехи и един чифт обувца, за да постъпи на работа. Казвам: аз зная защо този човек иска от вас 1000 лева. Той е млад, 21-годишен момък, иска тия пари не за да следва някакво училище, нито да изучава някакъв занаят, но за да се облече и obuе хубаво и да се яви пред някоя мома, да го хареса тя. Питам: за колко време ще може да се представя той пред момата? Утре дрехите и обувката му ще се скъсат. Какво ще прави тогава? Може да си представите и друго положение. Допуснете, че момата, с която той се е запознал, обича сладки работи, разходки, ядене и пиене, и за няколко дни той задлъжняе около нея с 2000 лева. Какво ще направи той тогава? – Ще заложи дрехите си, обувката си – всичко, каквото има – и ще остане гол-голеничък, без дрехи и обувца и без пет пари в джоба си. Какво важат думите и похвалите на момата, която до вчера се възхищаваше от него като от добре облечен и елегантен господин, а днес вече той е гол и бос, без счупена пара в джоба си?

И тъй, ако вървите по пътя на сегашното възпитание, вие няма да излезете на добър край, защото то се намира на един съвършено стар и крив път. Съвременното възпитание е дало вече своите плодове и не може да даде нещо повече. Старото е отживяло своето време и си заминава. Стариият свят е пълен с обещания, които не могат да се изпълнят. Всеки, който е дал някакви обещания, и да иска, не може да ги изпълни – това не зависи от него. Някой казва: „Аз обичам еди-кого си.“ Преди всичко този човек не говори Истината. Той не може да обича. Защо? – Защото днес Любовта не може да има приложение на Земята. Казвате: „Защо не може да се приложи Любовта между хората?“ Представете си, че сърцето ви е счупено, скършено нещо, или пък че краката ви са счупени и аз, който ви обичам, искам да ви разходя из града с автомобил.

Питам: при това положение можете ли да бъдете щастливи? Човек може да бъде щастлив само тогава, когато и сърцето, и краката му са здрави. Докато човек има счупено сърце или счупени крака, той не може да бъде щастлив.

Сега се проповядва Ново учение, нова наука на хората. Какво се разбира под думите *ново учение*? – То подразбира да се отпусне на хората нов кредит, с който да преустроят, да създадат нови хора от себе си. Новият човек подразбира съвършено нова форма, нови разбирания, нови понятия. Старият човек трябва напълно да се изостави, да се тури в архивата. Засега у човека функционират едновременно три живота: единият живот е физически, в който се проявяват ред отрицателни качества, присъщи на животните. Този живот се нарича още и животински. Това, което у животните се счита за най-възвишено, което представлява цвета на тяхната култура, се среща и у човека. Честолюбието, гордостта, своенравието, тщеславието и ред още отрицателни качества, които човек проявява, същевременно са качества и на животните. Като се срещнат два вола или два елена, те се сбиват за своята възлюбена. И този от тях ще бъде предпочетен, който покаже по-голяма сила и юначество. Същото нещо се забелязва и между птиците, а дори и между хората. Двама момци се състезават за една мома и който от тях надвие, той ще спечели момата.

Питам: де е човекът тогава? Значи в животинското царство правото е на страната на силния, а кривото – на страната на слабия. Дойдем ли до живота на човека, този процес е обратен: правото е на страната на слабия, а кривото – на страната на силния. В това се познава човекът. В Божествения живот пък правото е на всички. Божественият живот е регулатор, който регулира всички явления. Когато някой иска да регулира своя живот, той трябва да тури Божествения принцип за основа на всички свои действия. Човешкото не може да регулира живота. Човешкото така съпоставя нещата във физическия живот, че на всяка стъпка поддържа правото на слабия. Когато животинското начало вземе надмощие в човека, той казва: „Как тъй аз, силният, да се подчиня на еди-

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

кого си! Аз ще му докажа, че правото е на моя страна.“ И по този начин човек може да извоюва своето право, но ще знае, че ако употреби физическа сила, той не е нищо друго, освен едно животно: риба, вол, кон, а най-много може да достигне до слон. По-горе от слона той не може да отиде. С девиза, че правото е на силния, човек може да мине през всички животински форми преди и след потопа, но до човека не може да достигне. Защо? – Защото в човешкия живот правото е на слабия. Дойде ли до този принцип, с него човек не може да отиде в света на ангелите, защото техният принцип е съвършено различен от този на човека. Човекът се ражда слаб, ангелът се ражда силен. Когато един ангел се ражда, той е толкова силен, колкото и големият ангел, който е живял много години.

Следователно, ако някой иска да знае какво представлява Божественият свят, казвам: Божественият свят е мярка, която регулира правото и в трите свята – правото на силния, правото на слабия и правото на всички. Кажете ли силният, че търси своето право, невидимият свят го изпраща на Земята като животно; каже ли слабият, че иска своето право, невидимият свят го изпраща на Земята като човек. Желает ли правото на всички, невидимият свят го изпраща в ангелския, в Божествения свят. Тъй щото, който иска правото на силния, животно става. Ще кажете: „Как така аз, почтеният, високоблагородният човек, да вляза в царството на животните?“ – Ти сам избра това положение. Който иска правото на слабия, той се смирява и човек става. Който иска всички същества да бъдат добри, той е между ангелите вече. Вие не можете да разберете напълно Целокупния Живот, ако не съпоставите паралелно тия три положения в живота. Те рязко се различават едно от друго, но между тях има известно съотношение, известна връзка. Обаче Истината е една. Човек трябва да знае какво иска от Бога. Защото ако те обичат като животно, това е едно положение, ако те обичат като човек, това е друго положение, и ако те обичат като ангел, това е съвсем особено положение. Имате значи три положения, три вида обич.

Някой казва: „Обидиха ме.“ Питам: като животно, като човек или като ангел те обидиха? Ако са те обидили като човек и ти искаш да станеш силен, да си отмъстиш, тогава и тебе, и противника ти ще ви изпратят в животинското царство: тебе ще направят вълк или хрът, а него – заек. Ти ще го гониш, а той ще бяга. Цял ден ще викаш: *ха-ху, ха-ху* – ще гониш заека. Защо? – Защото са те обидили. Ние знаем, че животните само се обиждат. Копоят казва: „Ти трябва да знаеш за друг път как се обижда копой.“ Заекът пък казва: „Втори път копой не обиждам.“ Защо? – Това знае само този, който е бил гонен от копой. Ако пък си обиден като слаб човек, който не иска никакво отмъщение, невидимият свят ще изпрати и двама ви в човешкото царство: тебе ще постави като господар, а противника ти – като слуга, и ще ти каже: „Сега, като господар, изправи погрешката на твоя противник.“ След това ще те наблюдава как постъпваш. Опиташ ли се да разрешиш въпроса, както копят постъпва спрямо заека, веднага ще приемеш неговата форма. Това е неизбежен закон.

Постъпките на хората определят тяхната форма. Поддържа ли правото на силния, ти си животно; поддържа ли правото на слабия, ти си човек; поддържа ли правото на всички, ти си ангел. Ако правото е на слабия, какво трябва да правят силните? – В животинското царство силните гонят слабите, а между хората слабите трябва да служат на силните. Ако силният, т.е. господарят, се ръководи от Христовото учение, ето как трябва да постъпи той със слугата си. Когато слугата, който е работил цял ден на нивата, се върне у дома си, господарят ще му сложи да яде, като му каже: „Заповядай, Стояне, наяж се добре, почини си! Радвам се, че добре свърши работата си.“ При това господарят трябва да извърши всичко туй не от снизхождение към слугата си, но тъй искрено, че последният да се почувства равноправен със своя господар. Какво струва на богатия, на силния, да се приравни със слабия? Вижте например положението на някой знаменит, виден професор, който е ангажиран като възпитател и учител на царския син. Царският син е малко,

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

слабо още дете, но от благоволенieto му към този професор ще зависи оставането на професора в университета. Лекарят лекува болни, слаби хора, но от мнението на тия болни ще зависи неговата клиентела. Ако професорът и лекарят, които минават за силни хора, познават добре своята наука и я прилагат на място, те ще имат благоволенieto на слабите хора, на царския син. Успехът им ще зависи от тяхното благоволение. Значи в човешкия живот правото е на слабия.

Мнозина казват: „Да имаме власт, ние ще изколим, ще избесим всички, които са причина за неуредиците в света.“ Всеки, който мисли, че с власт, с насилие ще оправи работите, той влиза в животинското царство. Знаете ли какви клещи има за този, който злоупотребява със силата си? Ще изясня мисълта си с баснята „Човек, лъв и лисица“. Върви един лъв в гората и кракът му случайно попада в един капан и се заклещва. Той иска да извади крака си от капана, дърпа се, прави усилия, но всичко е напразно. Започва лъвът да реве, да вика за помощ. В същата гора, наблизко някъде, дървар сечал дърва. Като чува този отчаян рев, отива по звука на рева да види какво е станало. Приближава се до мястото, дето бил капанът, и вижда лъв, уловен в капан. Приближава се до него, хваща внимателно клещите на капана, разтваря ги и пуща лъва на свобода. Като се вижда свободен, лъвът, верен на своя инстинкт, хвърля се върху човека, иска да го разкъса. В този момент пристига лисицата и казва: „Чакайте, не се разправяйте сами. Аз съм съдията! Кажете ми как стана всичко – по реда.“ Лъвът започнал: „Както вървах из гората, не забелязах, че тук нейде имало отворен капан. Кракът ми попадна вътре и се заклеши. Аз взех да рева. Дочу ме отнякъде този човек и дойде да ме освободи.“ Лисицата му казва: „Хайде, тури си сега крака в капана, за да видя какво е било положението.“ Лъвът туря крака си. – „Дръпни го сега!“ Той дърпа крака си, но кракът му отново се заклещва и остава вътре. След това лисицата се обръща към човека и му казва: „Продължи сега пътя си и втори път не освобождавай от страдания тези, които могат да те изядат.“

Казвам: по същия начин постъпват и много от съвременните хора. Те вземат един човек от улицата, който не знае и не познава нито Божията, нито ангелската, нито човешката, нито даже животинската любов: ще му кажат няколко принципа от Христовото учение и на бърза ръка ще го произведат в почетен член и организатор на някое общество. Преди всичко този човек трябва да има свое свободно, свещено убеждение. Той трябва да разбира още и основите, върху които е построен неговият живот. Природата е строга, тя не прощава никому, който нарушава законите ѝ. Който търси своето право като силен, тя го изпраща в животинското царство, дето законите са железни. В животинското царство няма абсолютно никаква свобода; там няма и закони. Там страхът владее над законите. Той взема надмощие над всичко в техния живот, вследствие на което животните нямат воля. Волята у тях е напълно атрофирала. Например вземете един слон, който е грамадно животно, обърнете го няколко пъти с гърба към земята и той ще стане кротък като агне. Казва: „Страшна работа е тази!“ И слонът значи се страхува. Страхът е качество, присъщо на животните. Единствената форма, в която се заражда воля, е човекът. Животните нямат брада както човека, затова нямат и воля. У хората долната челюст се завършва с брада. За да се повдигнат животните от състоянието, в което се намират днес, трябва да се изминат още няколко хиляди години, докато дойде специална вълна за тях, да ги подеме. И да искат, те не могат да се повдигнат сега, понеже няма благоприятни условия за тях. Каквито усилия и да правите днес с едно животно, за него няма още условия да се превърне в по-висока форма.

Сега иде нова фаза, нова вълна, която ще подеме човечеството и ще му създаде по-висока форма. Затова именно всички съвременни хора трябва да се ръководят в живота си от идеята на ангелите, че правото е на всички. Не се ли движат от тази идея, новата вълна не може да ги подеме. И тогава, според законите на Разумната Природа, те ще се намерят в невъзможност да влязат в Царството Божие. Те, като петте неразумни девизи, ще намерят вратата на Цар-

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

ството Божие затворена и ще кажат: „Господи, не разбрахме законите Ти.“ Някои казват: „Нали Господ може всичко да направи? Защо тогава Той не преобрази целия свят изведнъж?“ Питам: когато някой човек реши да пътува от София до Варна, трябва ли да се изпраща при него специален чиновник да му казва в колко часа тръгва тренът? Ако отиде на гарата навреме и си купи билет, той ще замине за Варна. Ако закъснее, тренът няма да го чака нито момент – ще си замине, а той ще остане да чака друг трен.

По същия начин постъпва и Природата. Тя е създала свой ред и порядък и всеки трябва да спазва и зачита този ред. Ще си купиш билет и навреме ще отидеш на гарата да чакаш трена. Не очаквай да изпратят за тебе специална делегация, да дойде някой ангел от Небето, да те подкани да тръгнеш. Решите ли да заминавате някъде, никого не чакайте. Идете на гарата, разберете кога има трен за мястото, дето отивате, купете си билет и бъдете навреме на гарата. По-добре да почакате малко на гарата, докато тренът тръгне, отколкото да се надявате специална делегация да ви подканя. Ние ви даваме тези изяснения, за да се освободите от ред противоречия в живота. Натъкнете ли се на някои противоречия, ще знаете, че сте или в животинското, или в човешкото царство. Казвам: вие сте изпитали вече и правото на силния, и правото на слабия – няма защо да се връщате назад. Сега ще търсите правото на всички. Време е вече да се изучава и прилага Божественият закон като мярка на всички прояви в живота. Само по този начин хората ще се освободят от противоречията, които ги спъват в живота им.

Сега, за да се разберат и приложат тия положения в живота, хората се нуждаят от обяснения и упътвания. Иначе има опасност за тях да се проявят по животински начин. И в този случай, ако силният човек не е разумен, той ще се прояви като животно; ако слабият пък е разумен, той ще се прояви като истински човек. И тогава силата на неразумния ще причинява пакости на всички същества. Този човек ще може да направи това, което мечката, вълкът, тигърът, змията, паякът и ред още животни правят. Този човек ще

прилича на силен порой, който всичко завлича и отнася. Обаче тази сила е нещо непостоянно. Слабият, но разумен човек прилича на малка бистра речича, която, дето минава, носи само благословения: градини пои, воденици кара, и т.н.

Някой казва: „Ако имам пари, ако съм силен, целия свят ще оправя!“ Казвам: ако светът може да се оправя със сила и с пари, аз бих дал на този човек колкото пари иска, и то с условие да оправя не целия свят, но само малката България. Който се наема да направи този опит не само на думи, но на дело, нека дойде при мене. Даде ли веднъж обещание, че може да оправя България, нека направи опита. Не е лесно да се оправя светът, не е лесно да се оправя и цял народ, както не е лесно да се изправи и един човек само. За потвърждение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Близко до двореца на един от индуските царе живеел един светия. Царят забелязал, че светията имал една хубава крава, която грижливо наглеждал. Той хвърлил око на нея и казал на светията: „Искам да взема твоята крава, защото ми харесва.“ – „Никому не я давам, аз не мога без тази крава.“ – „Ще ти дам вместо нея една от моите.“ – „По кой начин не я сменявам.“ – „Тогава ще ти я платя богато.“ – „И на това не съм съгласен.“ – „В краен случай ще я взема насила.“ – „Опитай се!“ Зачудил се царят защо светията не дава кравата и решил да го наблюдава как живее. Наблюдавал го 1000 години и вършел всичко, каквото и той правел. Наблюдавал го 2000 години, наблюдавал го 3000 години, докато най-после станал силен като светията. Щом постигнал тази вътрешна сила, царят престанал вече да желае кравата на светията.

Казвам: кравата представлява човешката душа, която никога и никому не трябва да продавате. И целия свят да ви дадат, за нищо не продавайте душата си. Всичко може да продаде човек, но не и душата си. Душата е Божественият принцип, Божественото начало в човека. Рече ли той да продаде душата си, тя веднага отива при Бога и той остава без нея. Човек без душа е подобен на животно. И тогава правото е вече на негова страна. От този момент обаче той става най-

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

нешастно същество – нийде не може да намери мир. Такова е положението и на всички животни, на всички риби, на всички птици и др. Голяма вътрешна тъга имат и животните. Вие срещате вълк и казвате: „Видях един вълк.“ Повече от това нищо не знаете. Защо вълкът има дълга муцуна – не знаете. Защо опашката му е дълга – също не знаете. Дългата муцуна, дългата опашка на вълка определят неговата интелигентност. Той е една закъсняла, изостанала душа в своето развитие. Първата буква от името му – *вълк*, на български език, и *der Wolf* – на немски, разгледана кабалистически, не означава нещо лошо. Вълкът по естество обича да си служи с лъжа, но буквата *w* в немския език, както и буквата *в* в българския език, която не е нищо друго, освен пак *w*, свързана с единицата, влиза като елемент в Истината. Затова вълкът, и като лъже, пак истината казва. Тази буква е свързана със закона на Истината. Втората буква – *ъ*, означава топуз, което показва, че вълкът си служи с топуз.

И тъй, животинското и човешкото царство, както и геометрическите фигури и тела, са създадени по строго определени правила и закони. Например триъгълникът, четириъгълникът, петоъгълникът и ред още фигури, както и кубът и други още тела, представляват точно определени геометрически величини с точно определено предназначение и смисъл. Щом е така, не е безразлично каква фигура или какво тяло ще се създаде. Всичките фигури и тела съставляват необходимост за физическия свят. Те са полета на действащи сили, всяка от които извършва специфична работа. Щом напишем един триъгълник, веднага си представяме висок планински връх, от който енергиите на разтопените снегове и ледове потичат надолу към основата, вследствие на което тя е всякога широка. Следователно силите, енергиите на триъгълника, се проявяват в основата му, а върхът показва посоката, от която иде енергията. Въз основа на това, когато си представяме човека в триъгълника, ще знаем, че силата, която той проявява в живота си, иде отгоре, от главата, а главата е неговият ум. И затова, докато има снегове на върха на триъгълника, докато те се топят и пращат енер-

гията си към основата, дотогава човек ще бъде силен и ще може да действа. Когато престане силата на върха, ще престане силата и на основата. С други думи казано: докато Бог действа, и човек ще действа; престане ли Бог да действа, и човек преставя да действа. Бог е върхът, т.е. целта, посоката, към която човек се движи. Всичко, което човек придобива, иде отгоре.

Ако обърнем сега този триъгълник с върха надолу, ще се намерим в обратния процес. Тогава човек се поставя на мястото на Бога. Енергията, която тече от върха на този триъгълник, отива надолу, в центъра на Земята, в корените на Живота. Това изтичане на енергията може да се уподоби на изпразването на някое шише. Значи енергията може да излиза от два центъра: единият център е върхът на триъгълника, в който върхът е горе. Там е мястото на горния Господ. Другият център е върхът на триъгълника, който е обърнат с основата си нагоре. Значи, върхът А в този триъгълник е мястото на долния Господ. Между горния и долния Господ има известно съотношение. Горният Господ запитва долния: „Човекът, на когото дадох сила и богатство, разработи ли този капитал, върна ли го назад?“ Каквото напише долният Господ за човека, такъв ще бъде и неговият кредит. От този отговор зависи дали човек ще се повиши, или ще се понижи. Каквото вземе човек, той може да го задържи само за известно време. През това време той трябва да тури този капитал в движение, да придобие от него някаква печалба, и след това, когато дойде падежът му, да го върне назад. Нищо не се дава за вечни времена. Понеже човек по естество е прогресивен, той трябва да ликвидира с капитала, който му е даден: той ще заплати за всичко, което е ял и пил, а спечеленото ще върне в касата на горния Господ – Той държи сметка за всичко, което е дал на хората, и казва: „На еди-кого си дадох пет таланта, на еди-кого си – три, а на еди-кого си – един талант⁶.“ Този е естественият ред на нещата. И затова всички страдания в света се явяват като естествени последствия от неразумното използване на благата, които Бог ни е дал.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

Мнозина отиват до крайност в своите разбирания и казват, че ако човек не изплати задълженията си, може да дойде до стъпалото на животно. Не, произволно човек не може да стане животно. Само по необходимост, според закона на инволюцията, на всеки човек предстои да мине и през животинското царство. Погледнато от по-високо стъпало на животинското царство, по същина то представлява един възвишен свят. Ако се влезе в невидимия свят, там животните са разумни същества, подобни на ангели, с които напълно може да се разбирате. Щом слязат на Земята, те стават животни. Един мит предава историята на Луцифер по следния начин. В невидимия свят той бил един от светлите възвишени ангели, който седял до трона на Господа. Един ден у него се родило желанието да стане силен като Бога и си казал: „Време е вече и аз да потърся своята сила, да възстановя своето право!“ От този момент той се намерил между животните. Затова днес рисуват Луцифер в човешки образ, но с копита и рога. Ето защо животните сега са изложени на вселяване в тях на паднали души. Иначе, само по себе си, животинското царство е красив свят. То не е такова, каквото външно представлява. Обаче, за да се влезе в човешкото царство, трябва да се мине през животинското.

Животинското и човешкото царство са два противоположни свята. В животинското царство господстват страхът и страстите, а в човешкото царство – мисълта и чувствата. Когато човек успее да се освободи от животното в себе си, той вече не може да прави зло. Животното в човека прави злото. То казва: „Не съм ли в състояние аз да направя някакво зло?“ Щом направите една погрешка, ще знаете, че тя се дължи на животинското начало у вас, и затова кажете: „Сега пък ще дам ход на човешкото в себе си.“ Вие знаете, че в животинското царство правото е на силния, в човешкото царство – на слабия. Възвишеното, благородното в човека, е слабият принцип. Ако вие отдадете правото на малкото дете като на слабо същество, вие сте истински човек. Така постъпва само честният човек, в когото няма абсолютно никаква лъжа. Само силният краде. Той може да бъде поет, писател,

учен или философ, но на животинското царство. Поетът на животинското царство възпява силните, бурни чувства. Той описва подвизите на някой голям юнак, изразени в убийства и грабежи. Поетът на човешкото царство възпява живота на цветята – на най-нежното, най-слабото нещо в света.

Казват за някого: „Този човек е отличен философ.“ На кое царство е философ този човек: на животинското, на човешкото или на Божественото? Човек трябва да прави вътрешна разлика във всички прояви на живота. Когато ви обича някой, също така трябва да различавате как ви обича този човек: по животински, по човешки или по Божествен начин. Когато любовта има само външни проявления като целувки, прегръдки и приставания, това е животинска любов. Приставането е животинско състояние. Една мома ще избяга от баща си и майка си, ще пристане на някой момък, който я лъже, и след това ще мисли, че ще бъде щастлива. Когато някой момък обича момата възвишено и идеално, той трябва да бъде готов на всякакви услуги и жертви към нея. В идеалната любов има пълно безкористие.

Казвам: разбирайте добре това, което ви се говори. Ние говорим за същината на живота. Човек трябва да следи за своите мисли и чувства, както майката следи за малкото си дете. В постъпките му не трябва да съществува никаква лъжа, никакво користолюбие. Вие трябва да проучвате качествата на вашата обич и любов, защото каквато е обичта и любовта, такива ще бъдат и нейните резултати. Когато Божията Любов се прилага в живота, тя дава свои специфични плодове; човешката любов пък дава свои особени плодове, животинската любов също тъй дава специални плодове. Всяка любов има свои естествени последствия. Приложението на животинската любов не може да даде резултатите на човешката любов. Приложението на Божествената любов също така не може да даде резултатите на човешката любов. Божественото дава Божествени резултати, човешкото – човешки, а животинското – животински. По този въпрос човек може да философства, колкото иска, но в края на краищата той ще се убеди, че Истината е само една.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

Тези дефиниции, които ви се дават тук, няма да ги намерите в никаква литература. Тези неща са проверени и на Земята, и на Небето. Те са проверени и между животните, и между хората, и между ангелите. Вследствие на това те не представляват никакви теории, а са действителни факти. Вие ще кажете, че всеки човек може да провери тия факти. Да, Истината дава право на всеки чистосърдечен човек да проверява нещата. Има специален закон, с помощта на който могат да се проверяват отношенията между всички същества. Който знае този закон, той може да провери и проучи тези отношения; не знае ли закона, нищо не може да направи. Ако аз правя това, което Бог иска, правото е на моя страна; ако правя това, което аз искам, между Бога и мене настана разногласие. Вършали Волята Божия, между Бога и мене има пълно съгласие. Изобщо всички същества, от най-голямото до най-малкото, в края на краищата трябва да се подчинят на Божественото начало в себе си – без никакво съпротивление. Никой не може да се мери с Божественото. В Него няма никакво противоречие. Най-много и най-големи противоречия съществуват в животинския свят, а най-малки – в ангелския. В Божествения свят цари пълно единение, пълно примирение и разбиране между всички същества. Някога човек отдава правото на силния, някога – на слабия, а някога – на всички същества. В последния случай той живее в Божествения свят.

Тези обяснения са необходими помагала при сегашния живот на съвременното човечество. Съвременните хора имат много знания, но не могат да ги прилагат. За тази цел им са нужни лостове. Пръв важен лост, който трябва да се приложи към знанията им, е пресяването. Всички техни знания, възгледи и теории, трябва да се пречистят, да се пресеят, да остане най-хубавото и най-възвишеното. В нашите възгледи например има остатъци от животинското царство, но всичко нечисто трябва да се пречисти. Човек не може абсолютно да се освободи от животинското в себе си, но трябва да остане от него поне най-красивото, най-благородното. И животните имат благородни качества. Ние сме възприели от тях някои

качества, абсолютно необходими за физическия, за материалния живот. Например благодарение на животните ние знаем да ядем. Ако скъсаме връзките си с животните, веднага стомашната ни система ще се разстрои, а като последствие на това ще се измени и здравословното ни състояние.

Някой казва: „Аз искам да се освободя от животинското в себе си.“ – Освободиш ли се абсолютно от животинското, ще прекъснеш връзката си със стомаха. Животните поддържат стомашната система. Всеки, който иска да има здрава и добре урегулирана стомашна система, трябва да бъде разумен, да създаде правилни отношения с животните. Белият дроб е свързан с човешкото царство. Белите дробове поддържат порядъка в човешкия свят. Мозъкът е свързан с ангелския, с Божествения свят, дето правото е на всички. Значи има три свята на порядък: порядък на животните, порядък на хората и порядък на ангелите. Тези три свята се намират в известно вътрешно съотношение, в известна зависимост. Следователно стомахът трябва да бъде в хармония с белите дробове, а белите дробове – с мозъка. Значи мозъкът, като най-висша инстанция, ще регулира първите два свята. И тогава, като се говори за мозъка, ще подразбирате ангелите; като се говори за белия дроб, ще подразбирате хората, а като се говори за стомаха, ще подразбирате животните. Както виждате, животинското царство е възвишен свят. Без него нашето съществуване не би било възможно. Що се отнася до тънките и дебелите черва, за тях ние още нищо не говорим. Те представляват по-низък свят и от този на стомаха. Те са адът, чистилицето. До стомаха животът е нормален; от стомаха надолу – червата – представляват живот на един ненормален свят. Ние се занимаваме с нормалния живот, какъвто срещаме в мозъка, в дробовете и в стомаха. За в бъдеще и децата ще се занимават с живота на тънките и дебелите черва, защото и в тях се крие известна тайна.

Следователно човек трябва да знае вътрешните съотношения, които съществуват между неговите удове. Иначе той ще се изложи на големи спънки. Затова именно човек трябва да държи тялото си в изправност. Ако урегулира сто-

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

маха си, значи той е изправил отношенията си с животните; ако урегулира дробовите си, изправил е отношенията си с хората; ако урегулира мозъка си, изправил е отношенията си с ангелския свят. Божественият свят пък регулира всички светове. Там Бог царува. Само по този начин ние можем да бъдем здрави и щастливи. Мнозина искат да се освободят от животинското. Смисълът обаче не е в това, да се освободят от животинското в себе си, но да го урегулират. Преди всичко човек не трябва да се безпокои от това, че в него се е породило някакво животинско чувство. Най-първо той трябва да анализира своите мисли, чувства и действия, да види към коя категория се отнасят – дали към животинските, към човешките или към ангелските. И после, след като разбере, че дадено чувство се отнася например към животинските, той трябва да потърси начин как да се справи с него. Някои окултисти и теософи казват: „Убий всяко желание в себе си!“ – Не, това е неправилен метод. Желанията не трябва да се убиват, но трябва да се култивират, да се възпитават. Божествената наука не препоръчва никакъв род убийства, но тя казва, че нисшето трябва да се подчини на висшето, за което дава разни методи, които трансформират енергията на нисшите чувства и желания.

Значи всяко нисше чувство може да се трансформира във висше, понеже между тях има известна зависимост. Те не могат да съществуват едно без друго, тъй както тялото не може да функционира без мозък, без дробове и без стомах. Главата е предшествала белите дробове, а те – стомаха. Известно е, че от зачеването на човека, докато е в утробата на майката, той минава през всички фази на живота, но се ражда в този момент именно, когато човешкият принцип вземе надмощие над всички останали. Следователно при процеса на раждането на кое и да е същество всякога човешкият принцип господства. Не може да се роди едно същество, ако човешкият принцип не действа. Значи само човекът може да произвежда. Той е производителният принцип в света. Ако се спре производителният процес у човека, всички растения

и животни ще спрат развитието си, ще почнат да изсхват. Растенето зависи от човека. Ето защо човек трябва да бъде внимателен, да запази този процес в себе си. За да се запази производителността в човека, той трябва малко да сее, малко да жъне, малко да яде.

И тъй, от човешкия принцип зависи дали ще се роди човек, или друго някакво същество. И животните се раждат по човешкия принцип, но като не знаят методите какво трябва да направят, за да се родят човеци, те се раждат животни. Следователно животните минават и през човешкия принцип, но се раждат като животни. Хората пък се раждат по човешкия принцип, защото те знаят методите как да се раждат човеци. Казано е, че всяко желание е дадено от Бога. Обаче има случаи в живота, когато желанията на хората се изразяват в животинска форма. И ще видите, че у някой човек има силно желание да убива. Това силно желание в своя зародиш е имало друг стимул, то е било подтикнато от нещо възвишено и благородно, но тъй като човек не е знаел как да го култивира и възпита в себе си, то е взело животински образ. Мислите и желанията в човека се раждат по същия начин, както и самият човек. Затова човек трябва да бъде внимателен, да ражда своите мисли и желания правилно, по човешки, за да услужва с тях и на другите хора. Този закон има голямо значение при възпитанието и самовъзпитанието на хората. Човек трябва да се пази от животинските форми. Животинското в него трябва да се подчини на висшето. Ядеш ли, не преяждай! Не давай на стомаха си това, което той иска, защото, по атавистически начин, той понякога може да поиска месо или друга някаква храна, която днес не му понася. Ако стомахът настоява да му се даде месо, ето как трябва да се постъпи с него: сварете малко картофи, пресовайте ги, прибавете към тях всичко, каквото е нужно, за да им се придаде приятен вкус. Направете от тази смес кюфтета. Опържете ги в хубаво, чисто масло, турете отгоре им малко пресен магданоз и му ги предложете. Кажете на стомаха си: „Заповядай, хапни си от тези кюфтенца! Надали някога си ял по-крехко месо от това.“ Стомахът ви ще хапне, ще ги хареса и ще ви благодари.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

Сега вие ще кажете: „Не лъжем ли по този начин стомаха си?“ – Това не е лъжа. Месото на вълка не е ли създадено пак от трева? Вълкът се храни главно с овце, а вие знаете, че овцете са тревопасни животни. Следователно вълкът, като се храни с овце, по косвен път и той е тревопасно животно. Обаче по-добре е да възприемаме храната в нейното първобитно състояние, отколкото да я вземаме от фабриките. Месото на овцата не е нищо друго, освен консервирана трева, приготвена по особен фабричен начин. Опасността от вегетарианството за някои хора се заключава в това, че те имат животински подтици, а искат да живеят по човешки. У такива хора се явява известно стълкновение в стомаха и те казват: „Не ни понася нещо вегетарианството.“ Човек трябва да бъде вегетарианец по убеждение. Тогава той ще може да асимилира правилно храната, която приема. Освен това животно в човека трябва да вярва в него и да знае, че храната, която му се дава, напълно отговаря за него. Не вярва ли животно в човека, в своя господар, помежду им ще се яви известна дисхармония.

Както виждате, тази философия е много важна, но е малко отвлечена за вас. Тя не може да се изчерпи само с говорене. Вие трябва да градите върху нея, докато си създадете нов начин на самовъзпитание. И след това, като я приложите в живота си, ще имате отлични резултати. Аз съм правил ред години опити с нея. Тези опити са бавни, но сигурни; те са микроскопически, но колкото повече време минава, толкова по-мощни са и резултатите. Никоя сила не е в състояние да спре човека от желанието му да направи този опит. Всички движения се подчиняват на известни правила и закони. Например ходът на човека също така се обуславя от известни закони. Когато човек тръгва за някъде, първо трябва да постави десния си крак напред, а после левия. Освен това той трябва да стъпва леко на пръсти, а не както някои стъпват първо на петата, а после на пръстите си. При това следете какви са резултатите от работата на човека, който при излизането си още започва да върви много бързо. Той се уморява скоро и работата му назад остава. Правилно

е човек да тръгва бавно, спокойно и постепенно да ускорява хода си.

Постъпва ли така, накрая той ще върви леко, бързо, като че хвърчи. Във всички свои проявления Природата има определен ред и порядък. В Божествения свят има пълна разумност. Щом предприемаш някаква екскурзия, най-първо ще обмислиш добре въпроса, съгласна ли е тази екскурзия с Божествения свят, с човешкия свят и с животинския свят. И ако тя е съгласна с всички тия светове, тогава ще я предприемеш. След това ще поставиш десния си крак напред, и то главно пръстите, а после останалата част от стъпалото. Пръстите на крака представляват ангелското поле на действие; долната част на стъпалото – човешкото поле на действие, а петата – животинската област. Който стъпва първо на петите си, той търси правото на силния. В човешкия живот правото е на разумния, а в ангелския – на любещия. Божественият свят обхваща правото на всички същества.

Всеки, който разбере тия три свята, той ще има ясна представа за величието на жителите от Божествения свят. Ангелите например са в съседство с хората. И те имат свои училища, църкви, градини като нашите, но ако влезете между тях, само тогава ще разберете що е култура, що е ред и порядък, що е чистота и любов. И те имат забави и развлечения като нас, но със съвсем различен характер от нашите. В тяхното царство болести няма и смърт не съществува. Ще кажете: „Да заминем веднъж от Земята, че да поживеем и ние малко спокоен и красив живот.“ – Не се отива изведнъж в ангелския свят. След заминаването си от Земята непробудените души минават през един преходен свят, дето няма още истински ред и порядък. Тук те престояват известно време, според степента на своето развитие. Пробудените души обаче минават и заминават този свят, без да се спират. Оттук те отиват в ангелския свят – свят на разумност, свят на Истина и красота, свят на Любов, свят на вечна Светлина.

Сега да оставим настрана горното Небе. Там наистина е много хубаво, но нека се опитае да свалим това Небе в себе си. Ако вие се заемете да работите съзнателно върху себе си,

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

да преустроите живота си, от невидимия свят ще ви дойдат на гости същества на Любовта. Те са много внимателни и се интересуват от всяко същество, което иска да работи, да учи. Реши ли някой човек да учи, те му изпращат учител. В Писанието е казано: „Ще изпратя Светия Си Дух да ги учи.“ В момента, когато човек реши да служи на Бога по нов начин и се заинтересува от Божията Любов, веднага Духът иде на помощ и урежда работите му. Казано е още: „Когато пътищата на някой човек са Богоугодни, Бог изпраща Духа Си да му послужи и Той го примирява с всички врагове.“ Всички хора стават благосклонни към този човек и казват: „Омекнал е нещо този наш познат.“ И наистина, всичко наоколо му съдейства за негово добро.

Ще ви дам един пример за изяснение положението на човек, който решава да служи на Бога. Вие сте беден човек, нямате пари, никой не ви поглежда, никой не ви почита, минавате сам-самичък в живота, като чужденец. Обаче вие имате богат дядо някъде в Америка и той умира, като ви оставя голямо наследство, около 100 000 долара. Вие вземате парите и се чувствате самостоятелен, от никого независим. Обличате се добре, храните се добре, и веднага хората, които по-рано не ви обръщаха внимание, започват да се интересуват от вас: почитат ви, кланят ви се, щастливи се считат, че могат да се разговарят с вас. Изгубите ли парите си, отново всички ви изоставят. Каквато е силата на парите за материалния свят, такава е и духовната сила на човека, когото посещават велики, разумни Същества от невидимия свят. Докато живеете във физическия свят, силата ви е отвън; влезете ли в Божествения свят, силата ви е отвътре. Тогава обичат човека заради самия него; и това, което той има, никой не може да му го отнеме. Най-много падания има във физическия свят; в ангелския свят има малко падания, а в Божествения свят няма абсолютно никакви падания, понеже няма изкушения!

Аз ви навеждам на тия мисли, за да уредите разумно живота си. В душата на всякого има заложени някакви дарби, нещо хубаво и добро. Всеки има желание да направи нещо хубаво, но като не знае законите, методите как да постъпва,

той разваля хубавото, което е предприел. Например някой иска да изчисти едно петно от дрехата си, но вместо да го изчисти, скъсва дрехата. Желанието му е добро, но той не познава химията и мисли, че по механически начин ще успее. Ти искаш да реформираш някой човек, да го освободиш от един недъг, но като го тласкаш натук-натам, вместо да го освободиш от този недъг, ти скъсваш кожата му. По-добре го остави с недъга му, но със здрава кожа, отколкото без недъг и с одрана кожа. Има неща, които могат лесно да се поправят, но има такива, за които се изисква повече време. В това отношение се иска разумност. Човек трябва да бъде чистосърдечен. Направи ли той една погрешка, да не чака тя да остави петно на дрехата му, но веднага да се изповяда; направи ли едно добро, да се зарадва. Той трябва да анализира себе си, да разбира кои прояви са животински, кои – човешки, и кои – ангелски.

И тъй, първото правило, което трябва да спазвате: раждайте желанията си по човешки. Второто правило: всяка сутрин, като ставате, каквото настроение и да имате, не бързайте да се измиете, но поседете около 10-15 минути в размишление, докато се уравновесите. Имате ли някакво животинско желание, постарайте се да го трансформирате, да го превърнете в човешко. Не успеете ли да направите това, през целия ден работата ви няма да върви успешно. Обърнете се към Бога с молба да превърнете вашето желание в по-благогородно и докато не почувствате мир в душата си, не започвайте никаква работа. След това се измийте, благодарете на Бога и започнете работата си. Щом успеете да уравновесите състоянието си, вие ще наредите всичките си работи по-добре, отколкото ако бързате и не успеете да се уравновесите. Тогава работите ви ще се объркат много повече.

Един наш познат разправяше следния нещастен случай, който го сполетял: „Всяка сутрин аз се молах на Бога и след това започвах работата си. Една сутрин обаче трябваше да замина за някъде и като се боях да не пропусна трена, казах си: тази сутрин ще мине без молитва – и тръгнах за гарата. Тази сутрин именно моето дете пострада. В играта си едно

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

негово другарче по невнимание му извади окото.“ Казвам: не бързайте! Не започвайте работата си, преди да сте се помолили. Защо ще бързате за трена? Ако днес го пропуснете, утре пак има трен. Трена и утре можеш да хванеш, но изваденото око не можеш да върнеш. Направете това, което е необходимо за душата ви. Окоето веднъж се дава на човека. Добра мисъл, добра дума само веднъж се дава. Любовта ще похлопа сутрин само веднъж на вратата ти. Ако станеш да ѝ отвориш, добре си направил; не ѝ ли отвориш, целия ден ще минеш без любов. Тогава и да плачеш, и да се молиш, втори път тя не иде. След Любовта ще дойде Мъдростта, а най-после – Истината. И те ще потропат само веднъж на вратата ти. Не им ли отвориш веднага, никакви сълзи не са в състояние да ги върнат назад. Ще чакаш втория ден и ще бъдеш буден.

Питам: какво представлява животът без Любовта, Мъдростта и Истината? Какво представлява човек без тяхното посещение? – Истински човек е този, който чува на вратата си гласа на Божията Любов, Мъдрост и Истина, и веднага им отваря. Само този човек може да каже: „Чух гласа на Любовта, когато похлопа на сърцето ми; чух гласа на Мъдростта, когато похлопа на ума ми; чух гласа на Истината, когато похлопа на волята ми и облеche душата ми.“ Под Истина разбираме образа на човешката душа. Душата носи Истината в себе си. Бог е в душата на човека. Казано е в *Битие*: „Вдъхна дихание в човека и той стана жива душа.“ Който разбере закона на Истината, той ще влезе в областта на далечното бъдеще, дето хората ще бъдат крилати като ангелите: крилати по ум и сърце, а мощни по душа и по дух.

Сега от вас се иска приложение в малките работи. Започнете от отношенията си към животните. Бъдете внимателни и снизходителни към тях, за да не се изродите в своето развитие. Ако бъдете снизходителни към животните, ще имате правилни отношения и към хората. По този начин само ще разберете и следните Христови думи: „Ако Ме любите, ще опазите и Моя закон.“ Следователно, ако ние любим Бога, ще проявим Божията Любов и ще разберем и опазим законите, които Той е поставил. Престъпваме ли Божиите закони,

не можем да имаме Неговата Любов. В какво се проявява Любовта ни към Бога, ако ние разрушаваме света, който Той е създал? Казвам: анализирайте своите мисли, чувства и действия и следете към коя категория се отнасят: към животинските, към човешките или към ангелските.

Ще прочета Псалом 119, буква Г – Гимел, и ще направя един малък разбор на някои стихове.

*Дигни от мене укор и презрение,
защото опазих Твоите свидетелства. (22. ст.)*

Първата част на този стих е от областта на животните, а втората част – „защото опазих Твоите свидетелства“ – е от областта на човеците.

Князове наистина седнаха и говореха против мене.

Това е от животинското царство.

Но слугата Ти се поучаваше в Твоите повеления. (23. ст.)

Това е от човешкото царство.

*Твоите свидетелства наистина
са наслаждение мое и съветници мои.*

Това е заключението. То е от ангелското царство.

*Стори добро на раба си,
за да живея и да опазя Словото Ти. (17. ст.)*

Според сегашните времена този стих може да се преведе в следната форма: „Сторил си добро на раба си и аз пазя Словото Ти.“ Бъдещите времена, за които псалмопевецът е писал, са вече настоящи времена за нас. Бог е сторил вече доброто на раба Си. Сега не остава нищо друго, освен рабът на Бога да пази и изпълнява Словото Му.

*Отвори очите ми и ще гледам
чудесата на Твоя закон. (18. ст.)*

Когато псалмопевецът е писал тоя стих, очите му са били затворени, но сега може да се даде друг превод на стиха: „Отваряш очите ми и аз постоянно гледам чудесата на Твоя закон.“

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ...

*Пришълец съм аз на земята;
не скривай от мене заповедите Си. (19. ст.)*

Псалмопевецът казва: „Пришълец съм аз на земята“, а ние очакваме времето да станем наследници на Небето.

И тъй, като четете 22-ри стих, кажете в себе си: „Благодаря Ти, Господи, че вдигаш от мене укорите и презрението Си. Благодаря Ти и за знанието, което ми даваш. Едно време бях сляп, а сега виждам ясно.“

26 август 1929 г., Изгрев

Линиите на Природата

Във висшия съзнателен живот съществува правилно, разумно съпоставяне, правилно съотношение между всички явления. Изкуство е да знае човек как да съпоставя многобройните и разнообразни, на вид независими едно от друго явления, за да създаде от тях една стройна система, каквато всъщност представлява цялата Вселена. Ако съвременните хора разбираха този закон, от линиите, които очертават устните на някой човек, те биха могли да изкарат цяла наука. Който разбира от линиите, с които Природата си служи, би могъл да изнесе нещо красиво или нещо опасно, според това какво означават разните огъвания и пречупвания на тия линии. Ако побутнете човека на място, дето трябва, от устата му ще потече мед и масло. Който разбира тези неща, той мед и масло ще събира в своята чинийка. Побутнете ли го, дето не трябва, от устата му ще се излеят най-страшните думи в света. Кривите линии в Природата се наричат магнетични. Те представляват прояви на женския принцип. Правите линии пък са електрични. Те представляват прояви на мъжкия принцип. Който разбира езика на линиите, той може да чете това, което Природата е написала по своите върхове и долини, по своите канари и полета.

Когато ученият турист минава покрай някоя планинска местност, той разглежда цялата линия, която е очертала планината в своето образуване, и може да чете по нея като по книга. Геолозите казват: „Едни от пластовете на тази планина са начупени, други са нагънати.“ Ние ще наречем това начупване и огъване на пластовете „съпоставяне на линиите“. Кривите линии образуват наклон. Какво показва наклонът в една планинска местност? – Всеки наклон изобщо показва, че е изгубен някъде центърът на тежестта. Щом се изгуби центърът на тежестта в някое тяло, веднага става известно натежаване на едната или на другата страна в това тяло. Когато измервате нещо на везни, ако едното или другото

блюдо натежите, значи предметът, който теглите, още не е уравновесен с теглилките: или той е по-тежък, или грамовете са повече. Вие трябва ту да вадите, ту да прибавяте грамове, докато точно измерите теглото на предмета. Същото може да правите и в планинските местности. Когато отидете в някоя планинска местност, вие може да съпоставите линиите ѝ по такъв начин, че да определите на коя страна е натежаването. От местността пък, в която живеят хората, може да се определи и техният характер. Характерът на хората ще съответства на кривините, на огъванията и пречупванията, които планините са претърпели. Например хора, които живеят в долините, коренно се различават по характер от тия, които живеят по планините.

Следователно за правилното сформирание на човешкия характер се изисква идеална обстановка. Няма ли даден човек идеална обстановка, тогава организмът и характерът на този човек ще съответстват на окръжаващата местност. В блатистите места например се развиват в голямо количество комари, които предизвикват блатна треска в населението около тези места. В гъстите гори пък много се въдят диви зверове, които водят помежду си постоянна борба за съществуване. И между дърветата в тия гори също тъй се явява такава борба за надмощие: кое от тях да излезе по-високо над другите, за да се ползва от благотворните слънчеви лъчи. Причината за тази борба се заключава в желанието на зверовете, както и на дърветата, да живеят. Много животни и растения са дошли изведнъж и всички искат да живеят, а няма условия за всички. Трябваше само една десета част от тях да дойде най-напред, а останалите да чакат своето време. Същото нещо може да се каже и за хората. Например много хора искат да отидат наведнъж на някой планински връх, като на Мусала, Черни връх и други. Казвам: всяко време не благоприятства еднакво за всички хора. Условията на някой връх днес може да са благоприятни за одного, а неблагоприятни за друго. Какво ще спечели човек, ако отиде на Мусала при неблагоприятно стечение на обстоятелствата за него? – Не само че няма да спечели, но характерът му дори

може да се изопачи. Човек трябва да ходи по планинските върхове само тогава, когато му липсва нещо, за да се обогати, да има някаква придобивка. Освен това излизането по планините трябва да се обуславя с научна цел, да се изучават причините за нарушаване на равновесието в тях.

Казвам: всяка идея представлява един планински връх. В това отношение идеите имат известно съотношение помежду си и могат да се съпоставят, както и планинските върхове. И когато една идея не се възприеме навреме, тя не може да се развие правилно. По тази причина именно и на съвременните хора липсват много неща. Казано е в *Битие*: „В начало създаде Бог небето и земята, но земята беше неустроена и пуста.“ Обаче Земята и до днес още не е устроена напълно. Ние виждаме, че и до сега още планините претърпяват известни промени. Предполага се, че докато дойде шестата раса, Земята ще претърпи още ред промени, за да придобие по-стабилна и красива конфигурация. Шестата раса именно ще бъде в състояние да изпълни Волята Божия.

Промените, които стават сега на Земята, се дължат на нейната материя, която претърпява вътрешно преустройство. Всички тия промени, това преустройство, което става с материята на Земята, се отразява и върху характера на хората. Характерът на хората зависи не само от планините и долините, около които те живеят, но и от направлението на водите, на техните течения. Теченията на реките не са произволни – и те се обуславят от известни закони. Ако течението на реката в някое село е от юг към север, то ще има едно влияние върху характера на хората; ако течението е от север към юг, ще има друго влияние; ако пък течението е от изток към запад или от запад към изток, ще има съвсем други влияния. Който не разбира тези закони, минава покрай някоя река, погледне я и казва: „Голяма е тази река!“ Каква е дължината ѝ, каква е посоката на теченията – това не го интересува. За онзи, който разбира, реката е една от основните черти, по които може да се познае характерът на хората около нея. – „Каква е посоката, по която тече р.Искър?“ – От юг към север. – „Какви са по характер хората, които живеят

покрай Искър?“ – Те са студени хора, неотзивчиви, без култура. Следователно те вървят от долу на горе. И затова всеки човек, който се качва нагоре, не може да носи много неща. Той казва: „Оставете ме сега, не мога да нося много неща.“ Качването нагоре подразбира желание на човека да стигне до някой висок планински връх в материалния свят. Такова желание е например стремежът на човека към богатство, да стане милионер, да бъде учен. Човек мисли, че като придобие големи богатства или много знания, ще стане щастлив. Не, материалните блага не правят човека щастлив. Животът не се заключава в материалните блага. Те са само условия, които имат смисъл и цена само тогава, когато могат да се използват за благо на човешката душа. Какво струват силата, богатствата и знанието на човека, ако той не може да ги използва за благо на своята душа? Какво ще се ползва старият човек, който няма зъби, от пръхналата пита или от добре препечената и вкусна баница?

Мнозина казват: „Трябва да се приемат новите идеи, Новото учение.“ Казвам: всяко учение е храна, която трябва да се съдъвче добре, после да се преработи и най-после да се асимилира от всички удове на организма, като се извадят от нея потребните сокове, а непотребните се изхвърлят навън. Значи всяко учение трябва да се пречисти от излишните, от непотребните в него елементи. Много от страданията и противоречията в живота се дължат именно на нечистотите, на примесените и непотребни елементи в съвременната религиозна и научна мисъл. Съвременният учен и религиозен свят се нуждае от рициново масло: да пречисти червата си, за да може стомахът правилно да функционира. Когато в ума на човека се натрупват много излишни, непотребни мисли, те създават известно подпушване и мисълта не може правилно да се проявява. Тогава човек не може да вади правилни заключения за причините и последствията на нещата. Вземете например европейските народи, които минават за културни, просветени хора: в 1914 г. те предприеха разни позиции, искаха да постигнат големи блага, но никой от тях не мислеше за последствията на своите действия. За много

неща мислеха, потребни и непотребни, но положението им се влоши, и днес те не могат да намерят начин как да го подобрят. Сега седят, мислят как да закърпят отворените дупки. Оттук кърпят, оттам кърпят, но с кърпене работа не става. Разумният свят изисква от съвременните хора ново начало. Нека старото здание седи на своето място! Нека от време на време то да се кърпи, но свършено ново здание трябва да се създаде. Нека се създаде нова религия, с нови хора. Тия нови хора трябва да бъдат светии, гении. Какви са съвременните религиозни хора? – Болни, хилави хора. Днешната религия е място за болни, а не за здрави хора. Тя лекува болните. Ами на здравите какво дава? – Те трябва да почакаят малко, да се разболеят, да изгубят имането си или да изгубят някои от своите близки, че тогава да потърсят Бога, да Го познаят. Какъв смисъл има такова познаване на Бога? Ако е вярно, че трябва да познаеш Бога в нещастieto си, познай Го и в щастieto си! Ако Го познаеш в сиромашията, познай Го и в богатството! Ако Го познаеш в болестта, познай Го и в здравето! Ако Го познаеш в невежеството, познай Го и в учеността!

Казвам: новата религия, новата наука трябва да бъде за здрави, за богати, за силни, за учени, за щастливи хора. Сега мнозина мислят, че са господари на своите мисли и чувства, но като ги поставят на изпит, виждат, че не е така. Мнозина мислят, че са културни, учени хора, но като ги поставят на изпит, виждат, че нямат култура, нямат знания. Мнозина мислят, че са религиозни, че имат силна вяра, но при един сериозен изпит пропадат. Питам: кои са основните черти на културата? Кои са основните черти на науката? Кои са основните черти на вярата? Разболеете се нещо, езикът ви побелее, и вие веднага се уплашите, викате лекар. Той ви даде някакво лекарство, за да премахне белината на езика. На какво се дължи побеляването на езика? – На неправилно храносмилане. Вие сте яли мъчносмилаема храна, каквато не подхожда на вашия организъм; вие сте спали, когато не трябва; ставали сте, когато не трябва; мислили сте, когато не трябва; чувствали сте, когато не трябва. Тези са причините за белия цвят на езика.

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

Срещате друг човек, който се оплаква, че очите му са малко пожълтели. Вие го съветвате да отиде при лекар. Преглежда го лекарят и констатира появяването на жълтеница. Значи черният дроб на този човек е разстроен. Лекарят му предписва някакви лекарства, но причините за разстройството на черния дроб се крият другаде. Този човек се е хранил при голямо безпокойствие, при отрицателни състояния на своята мисъл и на своите чувства. Заеме се той за някоя работа и седне да се храни, но все за работата си мисли и казва: „Нищо няма да излезе от тази работа.“ Предприеме друга – и за нея казва: „И от тази работа нищо няма да излезе! Ако река да се ожения, и от женитбата ми нищо няма да излезе. Ако имам деца, и от тях нищо няма да стане. Знания имам, но и те не ме ползват. На църква ходя, но и от църквата нищо не очаквам.“ Ляга, става, яде, движи се този човек, но за всичко мисли отрицателно. Какво може да постигне човек с такава отрицателна мисъл? – Нищо добро, освен това, че си приготвява условия за жълтеница. Положителна, абсолютна вяра трябва на този човек. А той какво прави? – Като каже, че нищо няма да излезе от неговата работа, махне правата линия на буквата *В*. – „И тази работа няма да я бъде!“ – махне правата линия на буквата *Я*. – „И от това нищо не очаквам!“ – махне правата линия на буквата *Р*. – „И на това не се надее!“ – махне правата линия и на буквата *А*. Тук затрие, там затрие, докато най-после не знае какво да прави, животът му се обезсмисля и той изпада в пълно отчаяние. Казвам: „Слушай, приятелю, ето какво трябва да направиш. Кажи: „Ще стане тази работа!“ – тури правата линия на буквата *В*. – „И тази работа ще се уреди!“ – тури правата линия на буквата *Я*. – „И тук ще успея!“ – тури правата линия на буквата *Р*. – „И там ще успея!“ – тури правата линия на буквата *А*. Какво ще придобиеш? – Вяра.“ Вярата е импулс, който дава движение, направление на човека към известна посока. Тази посока може да бъде нагоре, към върха на планината, или надолу – към долината.

Следователно всички хора, които слизат от планинския връх, представляват течност. Те са хора на чувствата. Опас-

ността не седи в това, че те слизат надолу, но в туй, че могат да залейт цялата местност, през която минават. От тях се изисква разумност – да прокопаят канал, в който да се влива водата. Ония пък, които се качват на планинския връх, те са хора на мисълта. Тъй щото човек може да живее и върху кълбо, защото във всяко нещо, което се изживява, трябва да има две течения: едно нагоре, а друго – надолу. В това кълбо може да се направи един разрез – като врата за влизане и излизане от условията на външния живот. Подобно нещо представлява човешката уста. По двете устни минават теченията на живота: по горната устна – горното течение, а по долната – долното течение.

Учените, които се занимават с физиогномията, знаят причините защо горната устна на хората е извита: защо у някои хора е повече извита, у други е по-права. Колкото по-правилно са очертани устните, толкова по-добре. У някои хора горната устна е издадена напред. Това показва положителен, активен характер, който винаги е готов да предприеме крачка напред. По горната устна се определя състоянието на ума. Колкото тя е по-правилна, по-добре сформирана, толкова и умът на този човек е по-добре развит. Когато горната устна образува свършено права линия, това показва, че умът на този човек сега се оформя. Тази линия е подобна на буквата *p*, без правата линия. Какво трябва тогава на този човек? – Трябва му една права линия, една дръжка, за да се завърши буквата *p*. За да се завърши една мисъл, една идея, тя се нуждае от спомагателни средства. Ако една идея няма спомагателните сили на електричеството, тя не може да се тури в действие.

Древните философи са казали: „Познай себе си!“ За да се познае човек, той трябва да се проучва, да знае какво има и какво му липсва. Например човек трябва да изучава както своите вежди, така и веждите на другите хора. Казват, че когато веждите на някой човек са наклонени надолу, той представлява човек със стари идеи. Той е прегърбен от големия материален товар, който носи, и казва: „Какво трябва да правя?“ – Снеми част от товара си. Освободи ума, сър-

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

цето и волята си от излишния багаж. Изправи всички свои погрешки, напусни старите идеи и започни нов живот. Ученикът на Новата култура, на Новото учение, трябва всеки ден да се ражда. Направи ли днес една погрешка, утре трябва да се новороди, да си създаде нов организъм. Опетни ли днес дрехата си, утре трябва да се облече в нова, чиста дреха, свободна от всякакви грешки и престъпления. Носи ли постоянно старата дреха, пропита с грехове и престъпления, той никога няма да се освободи от греха. Щом може да създаде дреха на престъпление, той може да създаде чиста, неопетнена дреха, с която да се облече. Когато напишете някому едно обидно писмо с вашето перо, това перо е вече опетнено. През него е минала лошата мисъл, отправена до този човек. Хвърлете това перо. Турете на писалката чисто, ново перо, и с него продължавайте да пишете по-нататък.

И тъй, всички хора днес се нуждаят от наука за вътрешната чистота. Всяка погрешка, направена съзнателно или несъзнателно, трябва да се изправи. Някой иска да се помоли на Бога, но преди всичко не вярва в силата на молитвата; после, не знае как да се моли и колко време да се моли. Изправи се той пред лицето на Бога и не знае какво да прави. Да се молиш – това не подразбира нито много, нито малко време. За колко време се нахранвате? – Ако сте от бързите хора, може да се нахраните за 10–15 минути; ако сте от средните – за 25 минути; ако сте от аристократите, ще се нахраните за 45 минути, а може и за един час. Без да е аристократ човекът, ако той яде по всички правила на храненето, един час не е много. Ако човек се храни правилно, във време на яденето той ще мисли за начина, по който храната е създадена, за съществата, които са взели участие в приготвянето ѝ. Мисли ли така, той ще се свърже с хората, които са приготвили храната, и ще може да използва тяхната енергия. Фурнаджията, който меси хляба, внася част от своята енергия в него; орачът на нивата внася част от своята енергия в земята; и воденичарят внася част от своята енергия, макар и отрицателна. Той е бирник, който не носи добро. Камъните, с които се мели брашното, също така внасят част от своята отрицателна енергия в брашното.

И сега, който се храни съзнателно, той ще знае начина как да възприеме добрите енергии, внесени в хляба, и как да се освободи от отрицателните енергии, останали в него. Който не разбира този закон, той ще приеме хляба с всичките енергии в него, добри и лоши, и ще усеща шума на воденичните камъни в стомаха си, а после в сърцето и в ума си. Ще срещнете този човек и ще го чувате по цял ден да говори и да се оплаква: „Кой е създал този лош свят? Всички хора са крадци и разбойници, обират държавата. Главата ми побеля от страдания! Остарях, всичко загубих. Никъде не мога да намеря мир: нито вън, нито вътре. Отивам у дома си: жена, деца – всички викат, само искат: *дай-дай* – нищо друго не чувам. Легна си – и тук нямам мир: бълхи, дървеници, комари – и те не ми дават покой!“ Казвам: този човек прилича на празна воденица. Питам: ако поставят този човек на мястото на Господа, ще може ли той да даде нов план за създаване на света? Може ли той да оправи света, но не само на думи, а на дела? Всеки, който критикува Бога, нека създаде нов свят, без страдания и мъчнотии.

Казвам: време е вече да се приложи Новото учение и всеки да заработи върху себе си. Ако ти не можеш да работиш върху себе си, ако не можеш правилно да мислиш, ти не си човек; ако не чувстваш правилно, ти и животно не си; ако не знаеш да правиш добро, ти и ангел не си. Щом не си ангел, не си човек, не си животно, не си камък, тогава какво си? Ще кажеш, че си човек. Може ли да се нарича човек онази восъчна статуя с ръце, крака, очи, нос, уши и уста, поставени на нея? Каква полза от това, че тази восъчна фигура наподобява човек? В едно събрание например седят много хора: едни от тях внимателно слушат оратора, а други спят. Дойде отвън някой, приближи се до един от заспалите и тихо пошепва на ухото му: „Дядо ви ви е оставил 100 000 долара.“ Той веднага скача, разбира смисъла на тия думи и излиза вън. Значи само тия хора могат да се считат за живи, за разумни, които в даден случай са будни за известни идеи. Защо? – Защото могат да ги разбират, възприемат и прилагат в живота си.

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

Някой човек философията, казва, че животът не струва нищо, че е празна работа, че няма смисъл да се живее, че е по-добре да умре човек, отколкото да кара такова жалко съществуване, и т.н. В този момент на размишления идва отвън някой и извиква: „Пожар!“ – „Тъй ли? Как, къде?“ – И веднага философът почва да бяга. Питам: защо този философ бяга? Нали животът няма смисъл? Преди един момент искаше да умре, а сега бяга. Нека бъде последователен в своите разбирания. Това значи да говори човек за неща, които нито разбира, нито е опитал. Когато някой сиромаш казва, че иска да умре, аз тълкувам думите му в друг смисъл: той иска сиромашията му да умре. Когато някоя мома иска да умре, това подразбира, че тя иска банката да ѝ отпусне кредит, защото ѝ е дотегнало вече да слугува по чужди къщи. Тя иска да се облече, да се нагизди, да отиде на хорото да си поиграе малко. Дойде някой при нея и тихо ѝ пошепне: „Дядо ти е умрял и ти е оставил 200 000 лева наследство.“ – „Тъй ли?“ Скача тази мома, радва се, пее – животът вече придобива смисъл. Как няма да се осмисли животът при 200 000 лева наследство? И ще видите тази мома – тропа ли, тропа на хорото. Казвам: за да се осмисли животът на човека, той трябва да се заинтересува от нещо. Тъй както животът се развива, той не стои на едно място, но постоянно тече и се развива. В него се забелязва непрекъснат процес на движение.

Сега става голямо преустройство на материята. Всичко претърпява промяна. Планините в целия Балкански полуостров, па и в цяла Европа, постоянно изменят своя център. Целият континент се движи към Екватора. След хиляди години Слънцето ще изгрява на север. Тогава север ще бъде сегашният изток и светът ще стане по-добър. В човешкия свят север показва егоизма на човека, а в Божествения свят север означава Истината. Щом север стане изток, от този полюс ще потече благотворна енергия за човека и той ще стане истински духовен. Понеже оста на Земята е наклонена на 23°, съвременните хора нямат правилна идея за Бога. Щом веднъж тази идея не е правилна, това се отразява и върху всичките възгледи и разбирания на хората. Те казват, че Бог

е Любов, но щом не им хареса нещо, започват да казват, че това не е право, че светът не е създаден, както трябва, и т.н. Това показва, че хората не разбират идеята за Бога, нито идеята за Любовта. Щом човек разсъждава по този начин, веднага неговата ос се наклонява. Питам: къде е нормата, с която определяме кое е добро и кое е зло, кое е истинно и кое не е.

Всички съвременни хора говорят за Любовта и казват, че я разбират. Представете си, че някой ми се обяснява в любов, но аз съм велик адепт, имам способността да се превръщам в разни животни, предмети и ред други неща. Тъкмо някой ми се обяснява в любов, и аз се превърна в една добре изхранена кокошка. Този човек, като види кокошката, в него веднага се явява желанието да я заколи и да си я сготви. Той казва: „Много добре изхранена кокошка! Тъкмо за мене е тя.“ Тури ножа на шията ѝ, клъцне – и скоро в тенджерата. Щом изляза от това състояние, аз зная вече каква е неговата любов. След това той пак продължава обясненията си: „Много те обичам, без тебе не мога да живея.“ В това време аз се превръщам в торба, пълна със златни английски лири. Щом види торбата, този човек веднага я сграбчва и я занася у дома си. И сега аз пак проверявам неговата любов. Човек, който истински люби, не постъпва така. Като види кокошката, той ще познае, че това е неговият любим. Той ще хване кокошката, ще я поглади малко и ще я пусне на свобода. Като види торбата със златото, той ще я тури настрана, защото тя е за неговия господар. Докато човек има вътрешно стеснение, вътрешно ограничение и ламтеж към всичко чуждо, той не разбира Любовта, не намира смисъл в живота. Започне ли да критикува света, че не е направен, както трябва, от този човек гений не може да стане.

Съвременните хора се хвалят със своята религия и наука, със своите изкуства и занаяти. Вярно е, че човечеството е постигнало много нещо, но трябва да се направи крачка напред. Задачата на религията е да възпитава хората, да ги научи правилно да мислят и чувстват, тъй както логиката учи хората на правилно мислене. Съвременната наука напри-

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

мер съпоставя известни факти, но в това съпоставяне няма пълно единство. Учените изучават живота на микробите, търсят начини да им противодействат; те изучават състава на храните и тяхното употребление в живота; изучават и ред още въпроси, но те не могат да намерят един съответен метод, с който да покажат на хората как трябва да се живее. Обаче съществува една положителна, абсолютна наука, от никого независима, която разкрива всички факти и явления в техния дълбок смисъл и в тяхната същина. Това е Божествената наука, до която може да се добере всеки човек, който е в правилна връзка с Бога.

Божественият свят е пълен с възвишени, любещи, крайно деятелни същества. Що е умора, скръб, отчаяние, те не познават. Когато човек е във връзка с този възвишен свят, той напълно може да разчита на тяхната помощ. Ако се намираш пред някоя дълбока река без мост и не знаеш как да минеш, едно от тия разумни същества ще ти нашепне: „На разстояние един километър оттук реката се стеснява. Иди там и ще преминеш.“ Друг път изпаднеш в някое непознато село, не знаеш де да пренощуваш. Дойде някое същество от невидимия свят и ти нашепва: „На края на това село живее една бедна вдовица с няколко деца – иди там, тя ще те приеме.“ Както виждате, тези същества ви изпращат при бедни, а не при богати хора. Защо? – Богатите хора нямат време да се занимават с услуги към този-онзи. Те са заети с разходки, с обличания за разни приеми, с приготовления за балове, концерти и т.н.

Що е богатството? Що е сиромашията? – Нито богатството, нито сиромашията могат да определят мястото на човека в света. Защо? – Защото има външно богатство, има и вътрешно богатство; има външна сиромашия, има и вътрешна сиромашия. Остави ли се човек отвън да го правят богат, като му дават разни служби, добре платени, той не е на мястото си. Ще направят човека цар, свещеник, владика, министър, че ще го обогатят! Царят трябва да се роди такъв, свещеникът трябва да се роди такъв, художникът, музикантът трябва да се родят такива. Остане ли човек отвън да му

налагат разни положения или да му казват в какво да вярва и в какво не, свършена е неговата работа. Човек трябва да се роди с определено, положително верую в себе си, което никой да не е в състояние да разклати. Всяко верую е семе в човешката душа, което никой отвън не може да посади. Той може само да му създаде условия да се развива: да го полива, докато израсне, и после да го култивира. Семето носи в себе си силата за своето бъдещо развитие. Питам: трябва ли да се сърдите на човека, че се е родил с известен стремеж? Помнете следното: никога човек не се ражда със стремеж към нещо лошо. Той се ражда с добри стремежи, но може доброволно или несъзнателно да изопачи своите добри стремежи.

Например всеки човек се ражда със стремеж да яде, да се храни. Този стремеж е естествен закон в Природата. Обаче човек, съзнателно или несъзнателно, може да видоизмени този закон и започва да туря в стомаха си храна, повече или по-малко, отколкото е предвидено. И двата метода обаче са вредни. И двата метода не съществуват в Природата. Всеки трябва да яде толкова, колкото да задоволи стомаха си. Стомахът има свое разбиране, своя хигиена, своя химия. По отношение на качеството, количеството и състава на храната, стомахът разбира повече и от съвременните химици. Дадете ли му някоя несъответна за него храна, той я изхвърля навън и казва: „Дайте ми хубава храна!“ Давате му друга – и нея изхвърля, докато най-после обяви стачка на господаря си и казва: „Или ще живееш, както Бог иска, или повече няма да ти работя!“ Престане ли стомахът да работи, това съдружие пропада, ликвидира със сметките си, и тази фирма изчезва от тефтера на търговците. Стомахът отива да работи при друг господар, който знае начин, методи за правилно хранене.

Казвам: който иска да живее правилно, нека проучва и прилага новите методи. Ние не рушим, но градим. Ние не се занимаваме със старото, но с новото. Старите хора нека си живеят, нека умират, нека се погребват едни други. Ние нямаме време да погребваме. Христос казва: „Оставете мъртвите да погребват своите мъртви.“ Този направил някакво зло, онзи направил някаква погрешка – това не ни интере-

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

сува; този паднал някъде и се окалял – и това не ни интересува. Няма защо да ми разправят за неговото оцапване. Като дойде при мене този човек, ще го хвана за дрехата, ще го потопя в бистрата, чиста вода и ще му кажа: „Потанцувай малко в тази вода, докато се изчистиш.“ След 10-15 минути го изваждам, виждам го чист, освежен като другите. Такъв е резултатът на Доброто. Доброто има сила да чисти. Вложете Доброто в света и злото само по себе си ще си отиде. Въз основа на този закон посей в ума си една Божествена мисъл и я остави да работи. Тази мисъл има динамическа сила. Тя ще израсте, ще се развие и ще те очисти. Ти не се безпокой за резултатите. Едно чувство, колкото и да е микроскопическо, не го презирай. Посей го в сърцето си и го остави да израсте. То ще се развие и ще даде своя плод. Безпокойствията, смущенията на хората показват, че те не разбират Божия закон. Една кибритена клечка може да спаси положението зимно време, макар че през лятото си гледал на нея с презрение. Зимно време тази клечка може да извърши това, което и големите дървета не могат да извършат. Важността на кибритената клечка се дължи на онзи елемент, който е на главичката ѝ. Без него тя нищо не би представлявала. Важно е връхчето на клечката. Всяка Божествена мисъл, която влиза в ума на човека, на връхчето си съдържа един мек елемент, който произвежда добри резултати.

В съвременното общество има един механически начин на работа. Всеки уповава на други, които да работят вместо него. Синът очаква от майка си и баща си; те пък очакват от обществото, от държавата; тя пък очаква от гражданите си – и по този начин светът не може да се поправи. Обществото е създадено от хора. Ако едно общество е благородно, това подразбира, че и хората, които го съставляват, са добри и благородни. Ако обществото не е добро, това подразбира, че и единиците, които влизат в него, не са добри. Само по себе си общество не съществува. То е колективен резултат от дейността на много индивиди. Някой казва: „Какво мога да направя аз самичък?“ – Ти не се безпокой за това. Един човек може да създаде цяло общество. Кой създаде цялото

човечество? – Адам. Какво човечество създаде Адам? – Той създаде хора, подобни на себе си. Това можа да излезе от Първия Адам. Сега в света иде Вторият Адам, който ще създаде новото човечество.

Сегашните хора вървят по пътя на стария Адам. Той казва: „И тебе обичам, но себе си – повече; и за тебе мисля, но за себе си – повече; и тебе искам да нагостя, но първо себе си ще нахраня; искам и ти да бъдеш учен човек, но аз да бъда по-учен; искам и ти да бъдеш силен, но аз да съм посилен.“ Тази философия проповядваше старият Адам. Той искаше навсякъде и във всичко пръв да бъде, но последен остана. Дойде някой при мене и ми казва: „Аз вярвам в Бога, разговарям с Него, виждам какво става в другия свят.“ Не е въпрос за критика, но казвам: онзи човек, който вярва в Бога и се разговаря с Него, който знае какво става в другия свят, е даровит, способен човек. Той знае да свири, да пее, знае много науки, разбира живота, разговаря се с Природата, знае нейния език, и т.н. Изваждам цигулката си и казвам на този човек: „Посвири малко, да те чуя как свириш.“ – „Аз не зная да свиря.“ Отварям една математическа книга и му казвам: „Обясни ми тази формула.“ – „Аз не съм учил математика.“ – „Ами това цвете можеш ли да нарисуваш?“ – „И рисуване не съм учил.“ Гледам този човек и се чудя на думите му: с Бога се разговарял, при ангелите ходил, всичко видял и знае, а не може да свири, да рисува, не разбира от математика, и т.н. Не говорете неща, които не разбирате. Който се хвали с неща, които никога не е видял и чул, той се намира в положението на онзи шоп от софийските села, който един пазарен ден дошъл в София и могъл да разгледа само битпазара, но като се върнал в селото си, започнал да разправя, че бил в София, всичко чул и видял и много неща разбрал. – „Какво видя в София?“ – запитвали го съселяните му. – „Какво ли не видях? – Стари дрехи, стари обуца, хора с дълги бради: всички викат, крещат, все евтино продават.“ – Това не е София.

Да видите една малка част от Цялото – това не е наука, това не е никаква вяра. Истинската вяра се превръща в положителна наука. Човек трябва да знае не само едно изку-

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

ство, но най-малко десет изкуства. Светията трябва да знае всичко: и да свири, и да пее, и да рисува, и да гради, и да тъче, и да готви; той трябва да знае де има хубава вода, де има високи планини, де има най-хубави места в Природата. Знае ли човек всичко това, той има правилни отношения с Първичната Причина. Няма по-красиво нещо от това – да владее човек някакво изкуство в съвършенство! Приятно е да слушате един певец с добре разработен глас. Приятно е да слушате един велик музикант. Когато слушате някой идеен певец или музикант, гласът му вибрира приятно, дълбоко чувство се излива чрез тоновете, чрез гласа му. Мнозина отиват да следват музика или пеене в Италия, Франция и другаде. Добре е да имаш за учител някой велик талант, но важно е и това, което криеш в себе си. Ако поставите един немусикален човек в музикално общество, и той ще започне да се развива музикално. Ще ви приведа един подобен пример. Имало някъде в Европа един господин, необикновено музикален, с тънко разбиране на музиката и със силно желание да пее, но голямото му нещастие се заключавало в това, че ларинксът му бил повреден, не могъл да пее. Тогава той среща една красива мома, която нямала музикални дарби, не могла да пее, но имала здрав ларинкс. Той правел следния опит: тя излизала на сцената, а той седял зад нея и силно съсредоточавал мисълта си към момата, за да пее. И действително, тя пеела отлично. Обаче един млад момък се влюбил в нея заради пеенето ѝ, като мислел, че тя самата пее тъй хубаво. Младият момък от ревност към диригента, който я направлявал, гръмва един ден срещу него и го убива. От този момент момата изгубва способността си да пее. Тя сама не могла да си обясни какво търси на сцената без глас, без дарби за пеене.

Следователно много от дарбите на съвременните хора се дължат на такива странични влияния от Природата. Докато са във връзка с нея, хората проявяват своите дарби, сили и способности. Скъсат ли връзката с нея, те изгубват своите дарби и способности. Този закон се спазва и в отношенията ни с Първичната Причина. Докато Божествената мисъл е

насочена към нас, ние всичко можем да направим. Нарушим ли някакъв Божествен закон, тази връзка се прекъсва и ние ставаме обикновени хора. В Бога са всички дарби, всички възможности, необходими за повдигането на ангела, на светията, на човека или на всички по-малки от него същества. У Бога има желание всички същества да се ползват от Неговите блага. Всичко, което съществува в Него, Той иска да се реализира и навън. От това гледище Бог иска от хората да развиват своите дарби и способности.

Казват: „Да бъдем добри!“ – В какво седи добротата на човека? Преди всичко човек трябва да бъде красив, да ти е приятно да го гледаш. Като погледнеш очите му, да виждаш дълбочина в тях – цялото небе с всичките звезди да се оглежда там. Като погледнеш устата му, да предвкушаваш разумното слово, което излиза от нея. Като погледнеш ухото му, то да те пренася в свят на музика и хармония, да виждаш в него човека на възвишената мъдрост и знание. Това ухо трябва да схваща и най-тихите нашепвания и да ги разбира. Красивият човек трябва да има още силна и възпитана воля. Едновременно той ще се проявява и като силен, и като слаб човек; и като умен, и като глупав. С умния ще се постави като умен, с глупавия – като глупав, но без да го разбере глупавият. Умният човек има свойството да прави глупавия умен; глупавият пък може да направи обикновения човек с обикновени дарби глупав.

Ще ви приведа един пример от стария български живот, за да видите как глупавият прави другите хора глупави. Един стар български поп, като чел Евангелието, намерил страницата, в която се говорело за Света Богородица, и понеже трябвало да чете в църквата нещо за Света Богородица, за да не изгуби страницата, турил на това място като белег един стрък праз. Преди да тръгне на църква, попадията вижда прازа в Евангелието и си казва: „Навярно дядо поп обича много праз. Чакай тогава да му туря още няколко прازа, че да има, когато му потрябват.“ Туря тя на десетина места в книгата по едно парченце праз и излиза от стаята му. Дядо поп тръгва за църква, взема книгата и влиза в олтара. Излиза

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

пред паството си. Отваря книгата, но за негово учудване той вижда, че някой е турил праз на десетина места из книгата. На кое място беше писаното за Света Богородица – не знае. Объркал се дядо поп в своята служба. Питам: кои от правилата на съвременните хора не приличат на праза, който си е поставил този стар поп?

И тъй, всички хора днес се нуждаят от положително знание, без никакви предубеждения и предразсъдъци. Всички хора се нуждаят от знание, което почива на съвършената Любов, на съвършената Мъдрост и на съвършената Истина. Само това знание може да създаде най-красиви и най-велики мисли, чувства и действия.

27 август 1929 г., Изгрев

Абсолютна чистота

Думата *чистота* е понятна на всички хора. Тя има външен и вътрешен смисъл. Казваме: „Външна и вътрешна чистота.“ Външната чистота всеки я разбира и вижда. Когато се говори за външна чистота на къщата, подразбираме да бъде тя измазана отвън и отвътре, подовете на стаите – изменени и измити, прахът навсякъде да е изчистен. Когато се говори за външна чистота на някоя дреха, подразбираме, ако дрехата е бяла, да бъде добре изпрана; ако дрехата е черна, да няма никакви петна по нея. Когато се говори за чистота на маслото, то трябва да бъде прясно, бистро и без всякаква миризма. Значи всяко нещо е чисто дотогава, докато в него няма вмъкнати или примесени никакви странични елементи. Това показва, че в Природата съществуват известни елементи, които произвеждат нечистота.

Що е нечистота? – Нечистотата е контраст на чистотата. Докато човек живее, докато е здрав, той се отличава с чистота. Започне ли елементът на нечистотата да влиза в живота, смъртта веднага прави крачка напред. Колкото повече се увеличава нечистотата, толкова повече смъртта навлиза в живота. Смъртта и нечистотата се намират в прави отношения. Значи нечистотата е свързана със смъртта.

Щом се знае това, първото правило в живота е да пречисти човек своята мисъл. Пречисти ли мисълта си, той ще има ясна и чиста представа за Бога.

Бог не е някаква форма вън от нас. Той е източник на Живота. Какво по-хубаво имаме от Живота? Всички подтици, всяка радост у нас се предизвикват от това вътрешно чувство, че съществуваме, че живеем. Станеш сутрин бодър, здрав, погледнеш към изгряващото Слънце, зарадваш се, че имаш някаква малка идея за работа през деня. Това е резултат на първите издънки от Дървото на живота. Някой казва: „Животът е тежък: от ранна сутрин трябва да мислим за храна – какво ще ядем, колко ще спечелим“, и т.н. Казвам:

въпросът за храната е елемент на физическия, на материалния живот. Физическата храна не е необходим елемент за духовния живот на човека. Да бъде човек духовен, това не подразбира, че той трябва да яде много, нито пък яденето да бъде много вкусно сготвено. Подправките, които се прибавят към яденето, са странични елементи. Ако всички разумни същества се съберат на едно място, каква храна биха им дали? – Различна. Защо? – Защото всяко същество възприема такава храна, която е необходима за неговото развитие. Обаче между всички същества, между всички организми на Земята има нещо общо в храненето. Например дойдем ли до водата, всички живи същества, без разлика, я употребяват. Първоначално живите същества са приемали храната си от въздуха, после – от водата, и най-после – от твърдата материя. Така е било и с човека. Някога човек се е хранил и със светлина. Съвременният човек е забравил изкуството да се храни със светлина, само очите му са запазили тази наука и до днес. Ако очите на човека дълго време не се хранят със светлина, те ще атрофират.

Следователно първата задача на човека е да си състави ясна представа за Бога. Говори ли се за Него, трябва да включвате в съзнанието Му всички същества – от най-малките до най-големите, за които Той еднакво се грижи. Няма друго същество като Бога: по-добро, по-възвишено, по-благородно, по-отзивчиво, от което да изтича Животът. Животът на цялата Вселена се крие в Бога. Той няма равен на Себе Си. И най-големият грешник, и най-големият глупец, като помислят за Бога, някъде дълбоко трепва нещо в тях. Ако човек не разбере същината на това трепване, той ще мине и замине през живота, без да схване какво представлява Великото Начало. Той ще каже: „Трепна нещо в мене, като че мечка видях.“ Да, приятно е човек да види мечка, но понеже трепването е силно, той се плаши и загубва и ума, и дума. Често и най-големият герой се уплашва от погледа на красивата мома. Този герой казва: „Видях една красива мома, но сърцето ми трепна.“ Защо е трепнало сърцето му? – По единствената причина, че този юнак не може да носи бла-

гото, което му се дава. Всяко благо съдържа в себе си една опасност. Мнозина казват: „Какво нещо е страхът?“ – Страхът показва границата, мястото, дето човек се е отделил от Бога. Обаче дойде ли човек до правата, чистата мисъл, страхът се превръща в разумна сила. Който разумно мисли, той от нищо не се страхува.

Ето защо, докато не си съставите ясно понятие за Бога, вие не можете да се облагородите, не можете да постигнете истинско знание. Ако не придобиете тази определена идея, всичко, каквото постигнете, в скоро време ще го изгубите. Например до известно време вие може да прогресирате: учен човек ще станете, изкуства ще научите, богатство ще придобиете, сила ще развиете и т.н. Започнете ли да остарявате, вие ще губите постепенно по нещо от себе си: днес ще изгубите знанието си, утре – изкуствата си, на третия ден – богатството си, на четвъртия ден – силата си. В края на краищата вие ще се намерите в положението на човек, изгубил всички свои възвишени идеи, без всякакво вдъхновение за работа, и ще кажете: „Само една идея ми остана.“ Коя е тази идея? – „Че бях богат човек, а сега съм последен сиромас.“ Какво представлява човек с такава идея? Сега някой ще каже: „Щом човек изгуби всичко, тогава той не трябва да мисли, да чувства, да действа.“ Казвам: ако мислите и чувствата на човека са неправилни, те създават тревоги, безпокойства, от които той остарява преждевременно. Ние говорим за трезвите мисли, за чистите и благородни чувства, които свързват човека с Бога и дават простор и полет на неговата дейност. Например тревожни са мислите, когато се смущаваме как ще прекараме живота си, дали ще бъдем здрави, ще имаме ли достатъчно средства, и т.н. Питам: когато царският син постъпва в училище, трябва ли да мисли той кой ще го поддържа, колко пари ще му се изпращат, кой ще му прислужва, и т.н.? – Той не трябва да мисли по тия въпроси. Веднъж изпратен на училище, от него се иска само да учи, а за всичко останало бащата поема грижата. Ако синът е мързелив и не учи, той ще понесе последствията на своя мързел: големи нещастия ще се струпат върху главата му.

Казвам: вие сте такива царски синове, пратени на Земята да учите. Благодарете на Бога за всичко, което имате: светлина, въздух, вода и хляб. Какво ви трябва още? – Да учите! Един ден, като се върнете от тази голяма екскурзия на Земята, вашият Баща ще ви запита: „Какво научихте досега?“ Така ще ви питат и вашите познати, като се научат, че сте били на Седемте рилски езера. Ще кажете, че сте ходили на върха Дамга, на Харамията; ще кажете, че сте видели Седемте езера. Това обаче не е всичко, което сте могли да видите и да научите. Всички върхове, всички тия езера са символи. Важно е какво прочетохте от книгата на Природата. Колко страници научихте и какво разбрахте от тях? Какво от това, че сте се качили на един висок връх? Защо се качвате? – Да гледате отдалече кой ще мине или какво носи. Този ли е смисълът на изкачването по високите върхове? Ще кажете, че на връх Харамията се качвали разбойници да причакват богати пътници, които обирали. Дълбок смисъл имат екскурзиите, а специално – изкачването по високите върхове! И тъй, като се говори за обирание на богатите хора, трябва да се знае какво представляват те. Богатите хора са богатите идеи в света. Доброто е богатият човек, когото трябва да оберем. Злото пък е бедният човек, когото трябва да оставим да мине и замине. Какво ще вземем от бедния? Писанието казва: „Не се противи на злото!“ Защо? – Защото злото е беден човек, за когото ще трябва да плащаш. Това изречение от Писанието е една важна икономическа формула. Значи на злото, на бедния човек, ще сториш път да мине. Не постъпиш ли така, спреш ли го в пътя му, то ще проси от теб пари, дрехи, обувца – и ти трябва да му даваш всичко, каквото иска. Злото е беден човек, който разчита на милостта на другите хора. Който влиза в Божественото училище да учи, той трябва да се освободи от просията.

Казвам: искатели да разберете Бога, трябва да бъдете чисти. Казано е: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Страдания, мъчнотии, нещастия ще дойдат. Вие сте в морето, а в него стават големи бури. Тия бури ще се предават и на кораба: те ще го клатят ту на една, ту на друга страна, но в него трябва да

цари вътрешна хармония, вътрешен мир. Влязат ли морските вълни през най-малката дупчица в кораба, той е изложен вече на разрушение и загиване. По същия начин влизат и отрицателните, нечистите мисли, от които трябва да се пазите. Ами вие, като пътувате из Природата, не цапате ли? Колко слуги трябва да работят след вашето заминаване, докато премахнат нечистотиите ви! Някои хора се мислят за чисти, за свети, но оставят нечистотиите си: тук ядат, там ядат – навсякъде боклуци оставят. Докато носите нечистотиите си във вас, вие още не сте нито свети, нито чисти хора. Ако пазите чистота във физическия свят, чисти ще бъдете и в умствения, и в духовния свят. Ще ми разправя някой, че вярва в Бога, че има висок идеал, а при това не спазва и най-елементарната чистота във физическия свят. Не, от всекиго се изисква чистота във всяко отношение: чистота физическа, чистота умствена и духовна. Казвате: „Всичко зависи от нас.“ От вас зависи да пазите Абсолютна Чистота в целия ви живот. Самият Живот обаче зависи от Бога. Искате ли да бъдете здрави и весели, нека всяко ваше чувство, всяка ваша мисъл и всяко ваше действие да бъдат проникнати от идеята за Чистотата. Само по този начин вие ще имате Божието благословение.

Сега, каквото Господ ви изпрати, вие го разваляте, но с това се излагате на явна смърт. Време е човек да се отрече от своето дребнаво честолюбие. Какво от това, че някой казал нещо лошо за вас или че ви оплюл? Не се интересувайте от отрицателните неща, не ги внасяйте в ума си! Нека всички хора не те почитат, но работи, докажи, че си човек с достойнство, с честолюбие. Работи десет години непрекъснато да развиеш сила и мощ в себе си, за да докажеш на хората, че си човек. Влез в някое село, вдигни един голям камък, тежък цял тон, че да учудиш всички селяни. Като видят, че проявяваш такава сила, те сами ще кажат: „Не закачайте този човек! С него шега не бива. Силен човек е той!“ А ти влезеш в някое село – и най-малкото камъче не можеш да дигнеш, сам се нуждаеш от най-малки услуги, а отгоре на това ще искаш хората да те почитат. И след всичко това ще разправяш, че с Господа разговаряш. Онзи, който се разговаря с Господа, той

е силен човек, планини може да пренася от едно място на друго. Не можеш ли планини да пренасяш, не се заблуждавай. Всеки друг може да ти е говорил, но не и Господ. Когато Господ проговори на Мойсей, той дигна тоягата си, удари канарата и вода от нея протече. Господ проговори на Мойсей и манна падна от Небето. Господ проговори на Мойсей и той води еврейския народ цели четиридесет години през пустинята. Този човек пък себе си не може да прехрани, а разправя, че Господ му проговорил. Питам: как ще познаете кога Господ говори? От книгите ли ще научите това? – Не. Всеки човек има своя специфична вътрешна опитност, чрез която е дошъл до познание на Божия глас в себе си.

Много са начините, по които Природата може да се разбере, но един е Пътят, по който може да се влезе в света на Истината. Истината е най-чистият свят, в който Любовта се проявява. Истината е най-чистият образ на Любовта. Що е Любовта? – Най-чистото съдържание на този образ. Истината е висшето проявление на Любовта! Най-голямата Свобода се придобива чрез Истината. Най-голямата Светлина се придобива чрез Любовта. В окултен смисъл Любовта се замества с Правдата. Ако искате топлина, горещина – търсете Правдата. Дойде ли Правдата в света, тя нагорещява. Правдата е най-голямата горещина на Любовта, а Любовта е същината на Живота. Дойде ли се до Живота, ще знаете, че по-високо нещо от Живота няма. Следователно Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата са области, светове, чрез които Животът се проявява. Засега под думата *живот* се разбира онова съзнание на човека, в което се крие постоянен, непрекъснат стремеж към постижения. Кажем ли, че живеем, ние разбираме един постоянен стремеж към нещо, което искаме да постигнем. Щом се роди детето, веднага в него се пробужда съзнанието и то започва да желае, да иска нещо от обективния свят. Дойдем ли до чувствения свят, и там търсим известен обект. Дойдем ли до умствения свят, искаме да учим – и там търсим някакъв обект. И в духовния, и в Божествения свят има Живот. Значи Животът се проявява във всички области, във всички светове, но в различни форми.

Едно е важно: в каквата форма и да се проявява Животът, без Чистота той не може да функционира. Питам: как може да се поддържа тази Чистота? – Чрез служене на Бога. Когато се говори за служене, подразбирам, че човек може да служи само на Бога, само на Любовта. Казваме: „Бог е Любов.“ Значи може да се служи само на Любовта. Що се отнася до живота, ние казваме: „И роби можем да станем, само живота да придобием.“ Следователно три неща са важни в живота на човека: на Бога ще служиш, себе си ще почиташ, ближния си ще обичаш. Да обичаш ближния си, значи да се разтоварваш от непотребния товар, който носиш на гърба си. Да почиташ себе си, значи да схващаш смисъла на живота. Почита се само красивият, умният, добрият човек. Това нещо човек вижда първо в себе си, а после в другите. Ако виждате доброто, интелигентността, разумността в себе си, ще ги виждате и в другите хора. Това значи: туй, което виждате в себе си, се отразява и в останалите. Ти уважавах хората заради съзнанието, което имаш в себе си; ти обичаш хората заради хубавото, възвишеното, благородното, което виждаш в себе си. Виждаш ли го и у тях, ти ги обичаш вече. Защо бащата обича сина си? – Заради почитта, която има към себе си. Тази почит се превръща в любов към сина. Какво нещо е обич? – Да видиш себе си в другите. Що е почит? – Да съзнаваш достойнството си като човек. Що е служене на Бога? – Да съзнаваш, че всичко иде от Бога и няма равен на Него.

Кажеш ли в себе си, че за Бога всичко е възможно, ти ще бъдеш готов на всичко. На Бога може да се служи само идейно. Под думата *служене* се разбира, че всичко, което правиш в името на Бога, е възможно. Тогава някой ще те запита: „Можеш ли да носиш Земята на гърба си?“ – „Аз и сега я нося.“ – „Ами Слънчевата система?“ – „Нея отдавна нося.“ – „Ами Вселената можеш ли да носиш?“ – „Аз съм господар на Вселената.“

Сега всеки човек с дребни идеи ще каже: „Чудно нещо! Как се осмеляват хората да казват, че носят Земята и Слънчевата система на гърба си или че са господари на Вселената? Възможно ли е това?“ – Да кажеш, че си господар на

Вселената, това подразбира да си я пропътувал от единия край до другия. За разумния човек разстоянието от главата до краката му представлява цялата Вселена. Следователно, когато той казва, че е господар на цялата Вселена, това подразбира, че той познава своето тяло от главата до краката. Значи той носи Вселената в себе си. И колкото време му е нужно да простре ръцете си от главата до краката, също толкова време ще му е нужно да пропътува Вселената от единия край до другия. Достатъчно е само да мръдне ръката си, и той моментално ще измине Вселената от единия край до другия. Нещата са далечни само тогава, когато са отделени от общия организъм. Щом всички са заедно в организма, те са близо. Под думата *близост* се разбира организиране на всички Разумни същества в едно цяло. Неорганизирането е отдалечаване. Когато казвате, че някой ви е обидил или ви е напакостил с нещо, тогава или това същество, което ви е обидило, е вън от общия организъм, а вие сте вътре в него, или и двамата сте вън от този организъм. Щом и двамата сте в общия организъм, между вас не може да съществува никакво противоречие. Може ли да има някакво противоречие между пръстите на ръцете? Какво от това, че едни пръсти са на лявата, а други – на дясната ръка? Дали едни пръсти са на лявата, а други – на дясната ръка, това е безразлично – те могат взаимно да си помагат.

Казвам: много от съвременните хора са дошли до една област на Живота и там са спрели. Те трябва да направят крачка напред, да влязат в областта на Новото, което иде сега в света. Ако вървите по стария път, пак същото ви чака: ще умрете, свещеници ще ви опяват, надгробни речи ще ви държат, че сте завършили три факултета, че имате големи заслуги към отечеството. Да, този човек има заслуги към отечеството, но към Бога няма. Че наистина няма заслуги към Бога, ние виждаме от това, че е умрял. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, истиннаго Бога.“ Към този стих аз прибавям: „Това е Живот вечен – да позная Бога и да Му служа.“ Има опасност да не би хората в своето служене да изпаднат в друга крайност: да се отегчат

и да напуснат работата си. Наистина, много причини има, които могат да ги доведат да това положение. Обаче имат ли хората правилни разбирания за живота, нищо не може да ги извади от техния път, нищо не може да наруши тяхното равновесие.

Ще взема един пример от селския живот, понеже той е по-близо до Природата, и ще обясня защо понякога хората излизат от релсите на своя живот. Един млад селянин, много работлив, става всяка сутрин рано, преди изгрева на Слънцето, впряга воловете си и отива на нивата да оре. Гледаш: колата му добре стъкмена, воловете му – загладени, грижливо причесани. Той сам – весел, засмян, тихо си напява нещо, към живота се стреми. Цял ден до късна вечер работи и не се уморява, доволен е. Връща се дома си пак весел и засмян, разпряга воловете, дава им храна, прибира колата си и с радост очаква другия ден – наново работата си да продължи. Тъй вървят дните един след друг, незабелязано се нижат, докато един ден той среща една красива мома и се захласва по нея. Не му се работи вече: сутрин късно излиза и вечер рано се прибира. Колата си напуска, воловете – невчесани, не се чува песен, нито се вижда усмивка на устата му. Ходи захласнат момъкът натук-натам, казва: „Натеглих се, не ми се работи вече, на мен ли се падна таз съдба – цял живот да робувам? Досега работих, отсега нататък искам да си поживея.“ Облича се хубаво той, туря калпака на главата си, препасва нов пояс на кръста, забожда китка на дрехата си – и хайде – из селото: ту в тази, ту в онази улица, докато спре пред градината на красивата мома – и като войник караули от единия край до другия. После спира за момент пред градината, иска да види този престъпник, който се крие нейде из дърветата. Търпението му се изчерпва: той влиза в градината, но градинарят е затворен, няма го там – вътре седи той и се усмихва, наблюдава какво прави този млад момък. Какъв е този престъпник? Какви са букаите му? – Интересува се момъкът, всичко иска да знае. Зер заради него той е напуснал нива и волове. Този престъпник – момата – седи вътре, накичена с венче на главата си, и се подсмива. Сега вече в

момъка се заражда идеята да вземе китката на момата. Защо иска да ѝ вземе китката? – Той иска да я обере и казва: „Досега работих, орах на нивата, но с оране работата не става.“ И той започва: днес взема една китка от момата, утре – втора, и като вземе десет китки, взема и момата. Тази е първата магия, с която момъкът започва. Той знае, че момата, като се кичи, влага в китката нещо от себе си. Днес вземе нещо от нея, утре вземе нещо, докато най-после и момата отива да си вземе китките от него, но там остава.

Това са отношения, които съществуват във всички прояви на живота. Това са символи, които ние привеждаме на човешки език. Момъкът се жени за красивата мома, но колко време те могат да бъдат щастливи с такива разбирания за живота? – Година-две те могат да бъдат щастливи, но след това щастието им изчезва. Защо? – Защото нито момъкът, нито момата имат Вечния Живот в себе си. Докато жената има нещо Божествено в себе си, мъжът може да я обича. И докато мъжът има нещо Божествено в себе си, жената може да го обича. Изгубят ли Божественото в себе си, и обичта на единия към другия изчезва. С други думи казано: докато човек е чист, той може да бъде обичан. Влезе ли в него един елемент на нечистота, и обичта към него постепенно се намалява, докато съвършено изчезне. Следователно безлюбие то се явява като естествено последствие на нечистотата в живота. Когато хората не ви обичат, ще знаете, че причината за това сте вие самите. Кой не обича да се окъпе в един чист извор? Но ако ти си локва или блато, кой ще влезе да се окъпе в тебе? В чистия извор всеки иска да измие лицето, ръцете и краката си, но в блатото – никой не иска.

Сега, като се разбере значението на Чистотата в най-широк смисъл, тя трябва да се постави като основа на физическия живот. Защо? – Защото здравето на човека зависи от неговата вътрешна и външна чистота. Идейна Чистота се изисква от човека! В това отношение, като казваме, че човек не трябва да се занимава с недъзите на хората и да ги критикува, подразбираме, че той не трябва да нарушава Чистотата на своя живот и да се излага на смърт. Да се занимавате с

недъзите на хората – това е зараза, която разрушава организма. Какво ще спечелите от това? – Не само че нищо няма да спечелите, но всичко хубаво в себе си ще загубите. Тогава защо трябва да се занимавате с чуждите грехове? Една турска поговорка казва: „Остави пияния, не го дръж – нека падне да се научи!“ Българинът по-лесно се напива от турчина. Турчинът изобщо е по-трезв. Като се напие, той върви, пада-става и сам си говори: „Хайде, върви, Хасане! Защо си се напил толкова, че краката не те държат?“ Пак падне: „Ходи, Хасане! Защо пиеш толкова?“ Така си говори той и си отива у дома. Като влезе в дома си, започва да се извинява пред жена си, че се е напил, защото според законите на Мохамед не се позволява на човек да се напива. Българинът пък, като се напие, първо ще покаже изкуството си, че знае да се бие. Понякога и жената е силна: като види мъжа си, че е пиян и се хвърля да я бие, тя го блъсне и той падне на земята. Той стане и пак започне да се хвърля върху нея да я бие. Като го блъсне тя три-четири пъти на земята, той казва: „Какво искаш да кажеш с това?“ – „Че си пил много.“ – „Е, човек трябва да си поживее малко.“ Той счита, че виното е дадено от Бога и човек трябва да си пийне, колкото му се иска. Като се напие, турчинът счита, че е направил грях. Рано сутринта той отива да се изповяда пред ходжата.

Казвам: пиянството е нечистота. Лакомията е нечистота. Одумването е нечистота. Завистта и ред още пороци са нечистота. Следователно, от чисто хигиенично гледище, нечистотата трябва да се изхвърли навън, ако искаме да бъдем свободни. Ако искаме да бъдем учени, в широк смисъл на думата, трябва да бъдем чисти. В своите научни изследвания ученият човек пресява нещата, докато абсолютно ги пречисти. Като говорим за Чистотата, това се отнася за ония хора, които са усърдни в работата върху себе си. Това се отнася за онези, които имат силен стремеж към Чистотата. Останалите няма да разберат това, което им се говори, и ще кажат: „Тази работа е много мъчна.“ За тези, които вървят в правия път, се иска да направят само една крачка напред и да влязат в областта на Чистотата. След това на тези хора може да се

говори за идейни работи. Докато човек живее в нечистота, за идейни работи не може да му се говори, защото те ще изгубят своята чистота. Има известни области, в които царува Абсолютна Чистота. За тях нито може да се говори, нито човешки крак може да стъпи в тях. Влезе ли човек там, той всичко ще изцапа и разбърка. Там не се позволява абсолютно никакво разбъркване, абсолютно никакво разместване на нещата – нямате право едно камъче да бутнете. Като отидете при един от свещените извори на Вечния Живот, ще гребнете с една чаша вода и ще я изпиете до дъно. Там не се позволява капка вода да се разлее. Какво правите, като отивате при изворите във физическия свят? – Наливате цяла чаша вода, изпивате две-три глътки от нея, а останалата хвърляте. В Божествения свят това абсолютно не се позволява.

Когато на съвременните хора се говори за свети, за чисти неща, те се смеят. Те не съзнават колко важни неща са свещените работи. Съвременният човек става сериозен само при най-тежки, при най-трудни положения в живота си. Тогава той се замисля за Бога, за оня свят, и започва да вярва, че има нещо друго, което той не разбира. Окачат ли го на въжето, дойде ли свещеникът да му чете молитва, тогава той става много сериозен: гледа, мисли дали няма да дойде отнякъде помощ. И ако в този момент го освободят, той изпитва голяма благодарност, че животът му е подарен. Сега вече той разбира какво нещо е Животът. Въжето, с което бесят хората, представлява лошите мисли. Врагове, неприязни на хората са тези, които стават причина да ви турят на въжето. Те ви дават днес лош съвет, утре – друг, докато увиснете на въжето.

Пазете се да не увиснете на въжето като онзи светия, който бил излъган от дявола. Този светия живял в пустинята, дето прекарвал в пост и молитва и в дълбоко съзерцание. Дяволът намислил да го изкуси и решил да го направи цар. Той опитвал по един начин, по втори начин, докато най-после успял да постигне целта си. Светията наистина станал цар, но в скоро време дошъл до положение да го бесят. Дяволът му казал: „Разчитай на мен, аз ще те освободя.“ Когато

турили въжето на врата на светията, дяволът пак се явил и му казал: „Гледай в далечината, ще видиш там едно видение.“ Светията погледнал към мястото, дето му посочил дяволът. „Виждаш ли нещо?“ – „Виждам едно магаре.“ – „Друго нещо не виждаш ли?“ – „Виждам още едно магаре.“ – „Още нещо не виждаш ли?“ – „Виждам и трето магаре.“ – „Носят ли нещо на гърба си?“ – „Да, натоварени са с цървули.“ – „Това са цървулите, които аз скъсах, докато те туря на въжето.“ Който слуша съветите на дявола, въже го очаква. Ще го турят на въжето и после ще го свалят оттам.

В живота се забелязва една малка присадка на лъжливи отношения. Това са отношения на нечистотата. За да се избегне този живот, човек трябва да бъде точен: каквото добро намисли, каквото обещае, трябва да го направи. В Божествения Живот, дето владее Абсолютна Чистота, няма забравяне. Там всичко става точно навреме. Точността е качество на чистия живот. Който не живее в Чистота, той замъглява хоризонта на своето Небе, както облаците замъгляват Слънцето. И затова често слушате някои хора да казват: „Тъжно ми е нещо.“ – Да, твоето Небе е облачно. Искаш ли да се изясни Небето ти, трябва да се научиш да служиш на Бога, да почиташ себе си и да обичаш ближния си. Същите формули ще приложиш по отношение на себе си по следния начин: ще служиш на духа си, който те ръководи; ще почиташ душата си, която съдържа всичко ценно в себе си; ще обичаш тялото си и всички същества, които ти служат заради великата идея, която живее в тебе.

Отнасяте ли се към себе си така, вие ще имате ясна представа за Бога и тогава всичко ще бъде възможно за вас. Не служите ли на Бога, всичко около вас ще бъде мъртво. Ако вие познавате Бога, ако имате ясна представа за Него, всички канари в Природата ще могат да се движат и ще бъдат леки като перца. Всъщност те са тежки и страшни за този, който не служи на Бога. Достатъчно е да види той, че тия канари се движат, за да настръхнат косите му от ужас. За този, който служи на Бога, всичко в света е живо и в движение. Той може да направи опит и да се увери, че всичко в Природата е живо.

Ако виждаме много тела в покой, това става по единствената причина, за да можем днес да проявяваме Живота, т.е. да живеем ние. Един ден, когато хората завършат своето развитие на Земята, всички същества, които днес са в покой, ще напуснат това състояние – и те ще проявят живот. Мнозина искат още днес да разберат какво ще стане с канарите. Този въпрос е лесен. Важно е какво ще стане с вас. Когато придобиете Вечния Живот, вие пак ще посетите Земята и тогава ще видите всички промени, които са станали с нея. Ако съзнанието на хората е постоянно будно, те ще бъдат в течение на всички промени, които стават на Земята. Сега, при това прекъсване на съзнанието, съвременните хора очакват всичко от учените – те да им обясняват всички геологически промени, които са ставали в миналото на Земята. Хубаво е това, но време е да се пробуди човешкото съзнание, активно да заработи неговата мисъл.

И тъй, ние препоръчваме на всички съвременни хора Абсолютна Чистота. Тази идея за много хора е непонятна още. Това зависи от положението, в което те днес се намират. След Чистотата иде Светостта. Те са синонимни думи. След Светостта иде Служенето. Ако човек е чист и свят, той не може да не служи. Най-после, след Служенето, иде Любовта. Ако човек не знае да служи, той не може и да люби. Ако не знае да люби, той не може да учи. Ако пък не знае и да учи, той никога не може да придобие Свобода. Тези възможности са тясно свързани една с друга. Който е започнал с Чистотата, той е направил вече крачка напред. Този е естественият, нормалният път в живота. Някой казва, че е остарял вече, но не се е наживял. В какво именно седи Животът? Допуснете, че някой човек живее сто хиляди дена на Земята – от какво се нуждае той през това време? Ако яде по три пъти на ден, трябват му триста хиляди яденета. Ако пие по пет пъти на ден вода и всяка чаша съдържа по двеста и петдесет грама, значи трябват му сто двадесет и пет хиляди килограма вода. И ако всеки ден къса по един костюм, той ще има нужда всичко от сто хиляди костюма. Някои учени казват, че на всеки седем години човек напълно променял клетките на

организма си; други учени казват, че на всеки три месеца ставала тази промяна в организма. Значи според едни учени човек променя дрехата си през всеки седем години, според други учени – през всеки три месеца, а според мене – всеки ден. Един нов костюм трае от изгрева до залеза на Слънцето. Както виждате, много разноси струва човек, ако е живял на Земята сто хиляди дена. Как ще оправдае този човек разностите си, ако не е служил на Бога, ако не е почитал себе си и ако не е обичал ближния си?

Казвам: ония хора, на които съзнанието е будно, нека държат в себе си идеята за чистота на мисълта. Нека Чистотата остане в ума на всички хора като норма, като мярка, с която да си служат във всички случаи на живота. Чистотата е магическата пръчица за всеки съзнателен човек. Ставате ли сутрин – ставайте с идеята за Чистота. Нека тази идея стане тъй любима на всички хора, както е желана и любима красивата мома като идея в ума на момъка. И виждаме как момъкът я очаква, търси – на другия край на света отива заради нея. Нека идеята за Чистотата бъде възлюбената мома, която всеки търси и накрай света. Чистотата да бъде възлюбената на всеки мъж! Намери ли я, отдалече да се спре пред нейния свещен образ и само да я изучава и съзерцава. Придобие ли тази Чистота, вие сте във връзка с Висшия свят, с Първичната Причина. Само в този свят има постоянство и устойчивост. За вас са важни постоянните и устойчивите неща. Какво похубаво от това – да знаете, че има едно разумно Същество в света, което ви обича всякога: и когато спите или сте будни, и когато сте болни или здрави, и когато сте учени или прости, и когато сте богати или бедни. Няма по-хубаво нещо от това – да знаете, че отношенията на това Същество към вас са всякога едни и същи. Ако служите на Бога, всеки ще ви обича.

Някой казва: „Аз искам да служа на Бога и не искам да се женя.“ Казвам: ако решиш този въпрос без Бога, ти ще бъдеш нещастен човек. Ако пък се жениш без Бога, ти ще бъдеш два пъти по-нещастен. Ако не се жениш, но се свържеш с Бога, ти ще бъдеш щастлив. Ако се жените със съгласието на Бога и и двамата сте във връзка с Него, ще бъдете два пъти по-щаст-

ливи. Тази идея, изказана на ваш език, означава следното: всяка работа, всяка замислена идея, в която участва Божественото Начало, тя е чиста, свята, възвишена. Само тогава човек може да бъде доволен. Каква е целта на групирането? Защо две души се групират да живеят заедно? – Те стават два полюса, през които Божественият Живот се проявява. Когато някой каже, че не иска да се жени, това подразбира, че областта, в която той се движи, е нечиста. Когато някой пътник минава покрай много извори и не пие вода от тях, това показва, че те са нечисти. Пие ли вода от тия извори, те са чисти. Питам: като отидете на Небето, ще се жените ли? – Няма. Значи женитбата е страничен въпрос. Ако става въпрос за женитба, първата идея, която трябва да се има предвид, е човек да се жени за Чистотата. Това е истинска женитба. Който не се е женил за Чистотата, той е вдовец. В този смисъл, когато някой каже, че не иска да се жени, той сам се осъжда на смърт. Да се жениш за Чистотата – това е женитба в духовен смисъл на думата. Който се жени на Земята във физически смисъл, той умира; не се ли жени, не умира. В духовния свят пък процесът е обратен. Тъй щото, свързването с Чистотата е условие за поддържане на Живота.

Съвременните хора трябва да освободят съзнанието си от всички нечисти образи. Те трябва да създават в себе си чисти представи, чисти образи за момата, за момъка, за брака и безбрачието, за Любовта, за Вечния Живот, за децата и т.н. На всички предстои едно коренно вътрешно пречистване – като за Великден. На всички случки и явления в живота давайте красиви обяснения. Когато ми кажат, че някой плаче, аз не се спирам върху човека, който плаче, но казвам, че вълн вали дъжд, който полива цветята в градинката на този човек и те се радват. Когато ми кажат, че някой е радостен, аз разбирам, че Слънцето е изгряло за този човек и цветята в неговата градинка цъфтят и разнасят благоуханието си. Кажат ли ми, че някой бие жена си, разбирам, че в този дом вършеят житото, за да го приберат в хамбара. Стремете се и вие да замените лошите образи с чисти, картинни образи, за да запазите чистотата на вашето съзнание.

Сега, като се говори за Чистотата, има една опасност: да се спрете само върху едната ѝ страна, само върху външната чистота. Ако някой млад, но мързелив момък, който не иска нищо да работи, се стреми само към външна чистота, той ще иска всеки ден пари от баща си да си купува нови дрехи, обувки, парфюми, разни гребени и четки, с единствената цел да се харесва на момите. По този начин той ще разруши и себе си, и баща си, но и целта си няма да постигне. Момите ще го виждат всеки ден докаран и чист, но ще има нещо, за което няма да го харесват. Те не виждат в него истинския човек. Без дрехи не може, но дрехите не правят човека. Хубавите дрехи имат цена само тогава, когато са облечени от умен човек. Знанието, силата представляват за нечистия човек такова нещо, каквото представлява окачването на звънец на свиня. Казвам: първото необходимо условие за придобиване на Божествения Живот е Чистотата. За нея душите копнеят, за нея се молят, нея търсят. От единия до другия край на Библията се говори пак за Чистота и Святост. И тогава пред чистия човек се откриват много възможности. Не може ли човек да се освободи от своята нечистота, възможностите остават затворени пред него. Прогресът, светлината, знанието, силата и свободата във физическия свят зависят от Чистотата, а в духовния свят – от Светостта. Колкото по-свети са духовете, толкова по-силни са те. В Божествения свят всичко зависи от Любавта. Когато слизате от горе на долу, ще работите върху идеите служене, почит и обич; качвате ли се от долу на горе, ще придобивате Чистота, Святост и Любов.

Днес всички присъствахте на трапезата на Чистотата, но ще внимавате сега нито една троха да не падне на земята. Ще съберете всичкия хляб и когато срещнете, ще раздавате. Някой казва: „Нека хората възприемат нашите идеи, нашето верую.“ Питам: какви са вашите идеи? – Чисти бъдете! Какво е вашето верую? – Чистотата! Всеки от вас трябва да се отличава със силен стремеж към чистота. Нека посветим този ден на Чистотата. Ще кажете: „Всичко ли се крие в чистотата?“ – Тя е първото стъпало от лестницата на Вечния Живот. Като се качите на второто стъпало, пак ще прочетете: „Чистота“.

Тя е обширен, неизчерпаем свят. Самата дума *чистота* не е силна дума, но ние си служим с нея по нямане друга, по-силна, която да я замести. Така постъпва и всеки добър момък от село, когато иска да се жени. Той търси, избира най-добрата, най-красивата мома – и като не намери, каквато иска, взема най-добрата, която има в това село. Питат го: „Защо взе тази мома? Нямаше ли по-добра, по-хубава от нея?“ – „Тази е най-добрата от всички. По нямане на такава, каквато желях, взех тази. И от нея съм доволен.“

И ние сега по необходимост си служим с тази проста, скромна дума *чистота*, за да изразим един красив, величествен свят. Думата *чистота* на Земята не е много красива, не е силна дума. Тя не е царска дъщеря. Баща ѝ не е богат, но е почтен човек; майка ѝ също не е богата жена, но е трудолюбива. Значи Чистотата е родена законно, от добри родители.

За да се осъществи идеята за Чистотата, трябва да ѝ се дадат благоприятни условия. Сега тя е в положението на малко семенце, което трябва да се посади в почвата, за да се развие. Нека няколко души вземат от това семенце и се групират по двама, трима, петима или десетина и да работят върху идеята за Чистотата. Само по този начин светът може да се реформира. Мнозина поддържат идеята, че Господ може всичко да направи, че ангелите Му помагат, и т.н. Значи щом Господ може всичко да направи, вие не трябва да работите. Това е лъжлива идея, от която трябва да се пазите. Господ има свой план на действие. Той ще дойде на Земята, но ще намери ли тогава готови хора за работа? Всеки трябва да работи, да се развива и усъвършенства. Знаете ли какво ще бъде положението на онзи, който очаква щастлив живот, а нищо не работи? Ще приведа един пример, за да схванете добре положението на човека, който очаква добър, щастлив живот, а не работи. Той ще мяза на онази мома, която с години очаква своя възлюбен да ѝ създаде щастлив живот, но в момента, когато той пристига, тя ляга болна и лежи цели три години. Какво трябва да прави той? – Или да си замине, или да чака да оздравее тя. Какво щеше да бъде

нейното положение, ако кракът ѝ е счупен, а възлюбеният ѝ предлага да я разхожда с автомобил из града? За да се разхожда с автомобил из града, краката на тази мома трябва да бъдат здрави. Всеки човек, който е лишен от добродетели, се намира в положението на момата със счупените крака. Краката на всички хора трябва да бъдат здрави! Това ще се постигне само тогава, когато хората изменят своите стари възгледи и разбирания.

Сега, като се изнесе една нова идея пред хората, те се стряскат. В това отношение те приличат на онези малки деца от старо време, чиито учители влизаха в училището с тояги. Щом виждали, че техният учител носи пръчка в ръката си, те знаели, че ще има бой. Като влезе при децата, учителят вижда, че те са вдигнали прах, но не знае кой е истинският виновник. И тогава той започва наред: този удари по ръката, онзи по главата – всички набива и излиза навън. Обаче сегашните учители не влизат с пръчка при децата. Съвременното възпитание не прилича на старото: сега има нови методи и начини за възпитанието на децата. Казвам: когато изнасям някаква нова идея пред вас, по стар навик вие се плашите, мислите, че аз нося пръчка в ръката си. Не, без тояга, без пръчка влизам аз. Този метод не е за препоръчване, той не е икономичен. Когато учителят влиза в клас с пръчка, голяма част от енергията му отива в нея. Учителят не трябва да влиза в клас с пръчка. Днес тази пръчка е заместена с перо, с молив. Тя е магическата пръчка, която всеки ученик трябва да държи в ръката си, когато учителят преподава.

И тъй, с тази магическа пръчица ще напишете в съзнанието си идеята за Абсолютната Чистота. И като ви запита някой какво ви се говори при Петото езеро, ще кажете: „Ухо не е чуло и око не е видяло това, за което ни се говори. Говориха ни по въпроса за хигиената от гледище на Абсолютната Чистота.“

Петото рилско езеро, 21 август 1929 г.

Духовното у човека

*И доведоха книжниците и фарисеите при Него
една жена, хваната в прелюбодейство.*

Йоан 8:3

Човек вижда своите грешки, както и тия на другите, само когато има светлина. Докато няма светлина, той не може да вижда никакви грешки. И доведоха книжниците и фарисеите⁷ при Христа една блудница и Го запитаха какво да правят с нея. Те казваха: „Мойсей повели нам таквиз с камъни да ги убиваме. Ти що казваш?“ Значи на човек, който има някаква рана или някакъв тумор, веднага трябва да му се направи операция, да се изхвърли болната част навън. Христос пък отговаря: „Който е безгрешен, той пръв нека хвърли камък върху нея.“ С други думи казано: само на майстора се позволява да прави операции, а невежият да мълчи и да не се проявява.

Сега, като четете Библията и Евангелието, някои от вас ще кажат: „Много нещо прочетохме.“ Казвам: въпросът не седи в многото четене, но в това, което човек запомня и прилага. Смисълът на яденето не седи в многото ядене, но в това, което човек асимилира и задържа в себе си; смисълът на ученето не седи в многото учене, но в това, което човек задържа в ума си и прилага в живота си. Често някои хора, като слушат да им се проповядва едно учение, казват: „Ние ги знаем тия работи, повече знания не са ни нужни.“ – Не е така. Материалът, от който може да се направи една колиба, не е достатъчен да се направи един палат. От това знание, което сте придобили досега, може да се направи само една малка колибка от една стая, без кухня даже. При това тази стая ще има само два метра широчина и три метра дължина. Ако в тази стая ви дойдат двама души на гости, няма де да ги поканите. Само вие заемате едно пространство от два метра дължина и един метър широчина. Де ще се поместят гостите ви? Значи колко квадратни метра ще има тази стая? – Шест

квадратни метра. Колко души могат да се поместят в нея? – Двама души, в краен случай и трима, но те ще бъдат набутани като сардели. Кой е виновен за това? – Всеки сам си е виновен. Колкото са неговите знания, толкова голяма ще бъде и стаята му.

Вследствие на тази теснота у човека се ражда известно недоволство. Лишението на човека от външен простор, от широта, се дължи на вътрешно тесногърдие. Човек може да има широки, обширни идеи, според степента на своето развитие. Причината за богатството на хората се дължи на грамадните пространства земи, с които те разполагат. Тия грамадни пространства са добри условия за тяхното развитие. Сиромасът може да си купи само 200 – 300 м земя. Какво ще направи той с толкова малко място? Ще направи къща на 100 метра и ще му остане 200 метра свободно място. Какво ще сее на 200 метра и как ще се прехранва? По нямане на собствена земя той започва постепенно да разчита на хората и казва: „Наистина, аз нямам достатъчно земя, но еди-кой си има, от него ще взема назаем.“ Дойде ли човек до положение да взема земя, пари и други неща назаем, той е загазил вече.

Обаче съществува едно общо човешко разбиране, което почива на известно вътрешно суеверие, на известно невежество. Според това разбиране някой казва: „Объркал съм се много, но нищо, ще се оправят работите ми.“ Този човек мисли, че работите сами по себе си ще се оправят. Вярно е, че работите всякога се оправят сами по себе си, но кога ще стане това? Какво ще правиш, докато дойде това време? То е все едно да кажеш, както мнозина казват: „Пролетта ще дойде!“ – Да, пролетта ще дойде, но какво ще правиш, докато тя дойде? Че ще дойде пролетта, това е истина, но тази истина ни най-малко не помага пролетта да дойде по-скоро. Като кажеш една истина, с това положението ти не се подобрява. Действително, когато пролетта дойде, работата ти ще се уреди, но сега е мъчно, докато още пролетта не е дошла. Казваш: „Не говоря ли истината?“ – Ти говориш истината, но тя се отнася за бъдещето, не за сега. – „Но аз сега я казвам.“ – Ти сега я казваш, а тя ще се реализира в бъдеще. Днес ти не можеш да се ползваш от тази истина.

Днес съзнанието на човека е дошло до положение да изказва и разбира Истината по три начина. Например дойде при тебе някой и ти казва: „Миналата година аз ти дадох 1000 лева.“ Този е първият начин за изказване на истината. Питам: какво те ползва обстоятелството, че някой си в миналото ти е дал 1000 лева? Ти още тогава си изхарчил тия пари и си ги забравил вече. След това дойде друг човек при тебе и казва: „За в бъдеще, когато дойде пролетта, аз ще ти дам 1000 лева.“ Този е вторият начин за изказване на истината. Питам: какво те ползва обстоятелството, че някой си ще ти даде за в бъдеще 1000 лева, когато ти днес именно се нуждаеш от тези пари? И най-после, дойде при тебе трети, изважда от джоба си пари и казва: „Заповядай, давам ти още сега 1000 лева!“ Този е третият начин за изказване на истината. Питам: кой момент е най-важен? – Последният момент е най-важен, защото човекът иде при тебе, изважда парите и ги дава. Значи настоящият момент, в който се постигат нещата, е най-важен в живота на човека.

Същите три положения, същите три момента ние виждаме и в процеса на разбирането. Например някой казва: „Аз разбрах тази работа.“ – Действието е станало в миналото. Какво се ползва човек от това, че някога нещо е разбрал? Друг казва: „Аз ще разбера тази работа.“ – Действието се отнася за бъдещето. И този момент не е много утешителен. И най-после трети казва: „Разбирам тази работа.“ – Действието става сега. Значи настоящият момент в разбирането, в даването, в ученето, в яденето и в ред още процеси, е най-важен. Важен е сегашният ден, важно е усилието, което днес, сега, в този момент правиш. Че някога си правил усилия, че ще правиш усилия в бъдеще – това не е толкова важно. На днешните усилия се надявай, от тях очаквай плодове! Известно е на всички, че глаголът има три основни времена: сегашно, минало и бъдеще, които характеризират три епохи на човечеството – настоящата епоха, миналата и бъдещата. Тези три времена, тези три епохи имат връзка една с друга, но реалността на живота седи в настоящата епоха. Казвам: някой човек живее само с миналото, друг – с бъдещето, а трети – с

настоящото. Човекът на миналото казва: „Добър човек съм бил.“ – Да, в миналото си бил добър. Човекът на бъдещето казва: „Добър ще стана.“ – Да, ще станеш за в бъдеще добър човек. Питам: какво трябва да каже човекът на настоящето? – „Добър човек съм.“

Сега, щом се говори за Истината, ще ви дам един пример, с който да обясня причините на известни страдания и мъчности, които ви сполетяват. Представи си, че си гладувал цели три дена, и никой не се сеща за тебе, отникъде помощ не иде. Най-после какво правиш ти? – Заключваш се в стаята, за да не те смущава никой, и започваш да се молиш на Бога да ти помогне. Невидимият свят чува молитвата ти и в резултат на нея казва на хляба: „Иди на гости у еди-кой си човек, той те вика!“ Тръгва хлябът на път, крачи ли крачи. Като дойде до вратата, той похлопва – иска да му отвориш, да влезе в стаята. Обаче ти не прекъсваш молитвата си, продължаваш да се молиш и питаш: „Кой е там?“ Няма защо да питаш кой е там, но стани, отвори на хляба и го покани вътре. Хлябът ще потропа три пъти на вратата ти, и ако не му отвориш, той ще се върне назад. Ти още продължаваш да се молиш и казваш: „Чудно нещо, защо не дойде никакъв отговор на молитвата ми!“ – Защото не ставаш да отвориш на хляба, който чака вън. Ти казваш: „Много дълго се молих, но отговор не получих.“ Каже ли този човек така, аз разбирам вече колко умен е той. Няма защо да се моли човек толкова много време. Като се помоли искрено, да прекрати молитвата си и да чака вече отговор. Трябва да настане в него тишина, за да чуе хлопането на хляба отвън. Той трябва да бъде нашрек, та още при първото похлопване да стане, да отвори вратата и веднага да покани хляба в стаята си. Щом го покани, ще му стане слуга. Станеш ли слуга на хляба, и той от своя страна ще се чуди с какво още да ти помогне. А ти седиш на стола като някой аристократ, и като чуеш, че се хлопа отвън, казваш: „Влез!“ Как ще влезе хлябът, като си заключил стаята отвътре с ключ? – Не, стани, отключи вратата на стаята си, отвори я и покани хляба на гости. Щом хлябът влезе в стаята ти, ще каже: „Изпратиха ме от невидимия свят, понеже в стомаха

ДУХОВНОТО У ЧОВЕКА

ти е имало някакво смущение, та като специалист да уредя този вътрешен безпорядък.“

Следователно, когато Божиите благословения идат в света, ти ще станеш, ще отвориш вратата на стаята и ще ги поканиш да влязат вътре. Всеки човек има три врати, през които посреща своите гости: едната врата е за обикновени гости от материалния свят; втората врата е за гостите от духовния свят – за ангелите, и третата врата е за гостите от Божествения свят – за най-възвишените същества. Някой казва: „Аз много мислих по тази работа, но нищо не излезе.“ – Който много мисли, прилича на онзи, който много се моли. Няма защо да се молиш много, нито да мислиш много. Чуеш ли, че някой хлопа на вратата ти, стани, отвори вратата и покани този, който иде. Той е изпратен от невидимия свят да ти донесе някакъв отговор, чрез който да оправиш работата си. Ако се молиш много, ако мислиш много и ако чувстваш много, а не отвориш вратата си на този, който хлопа отвън, никой няма да влезе при тебе – и работите ти ще останат неуредени. Казваш: „Не мога да отворя, работа имам – моля се сега.“ Питам: молитвата работа ли е? Да вземаш пари назаем работа ли е? Да мислиш работа ли е? Да чувстваш работа ли е? Човек всякога трябва да прави вътрешен анализ на всички идеи, които функционират в съзнанието му, за да се ползва от тях. Не прави ли такъв анализ в себе си, той няма да има правилни разбирания и работите му всякога ще останат неуредени.

Днес хората мъчно разбират нещата. Ще срещнете хора, които са завършили няколко факултета и разбират много сложни въпроси, а не разбират най-елементарните работи в живота. Често те се натъкват на някоя истина, която и децата разбират, а те не могат да я разберат. Например някои учени не могат да разберат защо човек трябва да се моли. Молитвата е акт на сърцето, а не на ума. Тя принадлежи към един особен свят, а понеже учените живеят в съвсем друг свят, трябва да им се прави превод що е молитва – и тогава те ще я разберат. Ученият казва: „Да се моля на Бога – това подразбира да искам нещо от Него. Тогава защо трябва да занимавам Бога

със себе си?“ Ученият е прав само в едно отношение, което ще изразя със следния въпрос: трябва ли богатият човек да се моли на фурнаджията за хляб? – Не, той ще даде пари на слугата си и ще го прати на фурната да вземе хляб, колкото му трябва. Богатият няма да се моли на никого да му направят къща. Той ще извади от джоба си пари, ще даде на един работник, на втори, на трети, и къщата му ще се направи. Само бедният се моли, защото няма пари; само невежият се моли, защото не знае и не разбира нещата. В молитвата има едно естествено, непринудено Божествено състояние. Дойде ли човек до това състояние, той трябва да се моли.

Понякога човек не трябва да се моли, не трябва да смущава Божественото съзнание. Защо? – Защото или Бог е занят с нещо и молитвите няма да стигнат до Него, или пък не трябва да се моли за неща, които утре ще донесат разочарования и нещастия. И тогава Бог не обръща внимание на никакъв плач, на никакви сълзи и викове. Трябва ли реката, която се втича в океана, да се интересува от това, дали Господ забелязва, че тя върши някаква работа? Каква работа е свършила тя? Реката казва: „Много вода влях в океана.“ – Права е реката, много вода е дала на океана, но защо не казва колко е взела от него? Ако направи един баланс на своите търговски сметки, тя ще види колко е дала и колко е взела. Същите отношения на вземания и давания съществуват и между хората. Бедният човек казва: „Аз се молих.“ – „На кого?“ – „На банкера.“ – „За какво?“ – „Да ми даде няколко хиляди лева назаем, като му обещах, че в най-скоро време ще ги върна.“ Той се моли и взема пари. След това не отива повече при банкера да му се моли. Сега банкерът отива при него да се моли: чака месец, два, три – не получава парите си. Тогава той пише една бележка на бедния човек: „Господине, на еди-коя си дата Вие взехте от мене толкова и толкова лева назаем. Умолявам Ви в най-кратък срок да изплатите задълженията си.“

Значи молитвата има две страни: някога ние се молим да придобием нещо, а някога се моли този, който ни е дал нещо – иска да му го върнем назад. И момата, и момъкът се

молят. Най-първо момата се моли да се ожени, да намери добър момък. Тази молитва подразбира вземане пари назаем. Невидимият свят чува молитвата ѝ и изпраща един момък да я вземе за жена. Момъкът е капиталът, който ѝ се дава назаем. След няколко години им се раждат деца. Те представляват лихвите на този капитал. Не се минава много време, и едно от децата заболява. Майката пак започва да се моли, но вече за друго нещо: тя не иска втори мъж, но се моли за детето – да оздравее, т.е. да се подобри капиталът ѝ. Както виждате, невидимият свят има голямо доверие към една млада мома, като ѝ дава на разположение такъв голям капитал, който тя пуца в обръщение. Същото се отнася и за момъка. Това не са само отношения между мъж и жена или между дъщеря и син, както се представят външно, но това са отношения между две души.

И тъй, който не разбира вътрешните връзки, вътрешните отношения в живота, ще каже: „Взел съм, ще взема, вземам“, или: „Дал съм, ще дам, давам; живял съм, ще живея, живея.“ Да говори човек за тия форми само като за известни действия, без да разбира техния вътрешен смисъл, това значи да се намери в положението на поговорката: „Теле дойдох, вол си отивам.“ Ако човек върви по пътя на съвременната философия, той ще се намери в безизходно положение. За да се реализират нашите мисли, чувства и действия, изисква се правилно разбиране на живота и на Природата. И тогава усилията, които правим в живота си, ще имат добри резултати. Работим ли съгласно законите на Разумната Природа, ще можем правилно да градим; не работим ли съгласно тия закони, тогава ще се родят ред противоречия вътре и вън от нас: един ще каже, че е дал пари; друг ще каже, че някога ще даде; трети ще каже, че сега дава. Казвам: всички тия хора са прави. Който е дал пари, нека отиде да си ги вземе. След това иде някой при вас да ви иска пари назаем и вие му давате. После пък вие ще отидете при него да му се молите да ви даде парите назад. Сега ще видите дали той ще ви слуша, както вие едно време го слушахте. Който казва „давам“, той трябва да намери човек, комуто да даде тия пари.

Всеки, който се е молил някога или който сега се моли, трябва да знае как да се моли и кому да се моли. Някой се моли, но сам не вярва дали молитвата му ще бъде чута. Защо? – Защото не познава характера на онзи, комуто се моли. Ето защо човек първо трябва да проучи характера на онзи, от когото ще иска пари. Срещам едного, който ще иска пари назаем от един banker, и го питам: „Какъв човек е този banker? Познаваш ли го ти?“ – „Познавам го. Той е добър, справедлив, честен човек.“ Значи този човек предварително е събрал сведения за bankера и сега вече смело може да пристъпи към него за услуга. Защо? – Има данни, на които разчита. Това подразбира, че касата на този banker е пълна. Молиш ли се на banker, когото познаваш, той казва: „Аз влизам в положението ти, готов съм да ти услужа.“ – Бръква в касата си, изважда няколко златни звонкови и ги наброява. След това изважда една полица, написва я, определя срока на изплащането ѝ и ти я дава да се подпишеш. Такъв човек постъпва умно, понеже е научил характера на bankера. Той взема парите и си отива.

Сега има и друго положение. Гледам, един човек се изправил и се моли на Господа. Питам го: „Де е Господ?“ – „Не зная.“ – „Виждал ли си Го?“ – „Не съм Го виждал.“ – „Тогава как се молиш на Бога, Когото нито си виждал, нито знаеш де е?“ – „Аз зная, че трябва да се моля, а де е Господ, това не зная.“ – Съгласен съм: човек трябва да се моли, човек трябва да иска пари. Обаче какъв смисъл има да се молим по няколко пъти на ден пред празната каса и нищо да не получаваме? Такава е молитвата на всеки бедняк, който иска пари от някой banker, когото никак не познава. След това беднякът казва: „Не струва да се моли човек!“ – Съгласен съм и с това. Престанете да се молите пред празните каси! Молете се пред пълните каси на bankерите, и то по всички правила на учтивостта. Молите ли се по този начин, ще получите. Някой казва: „Унизително е за човека да се моли за пари на този – на онзи. С това той ограничава свободата си.“ Вярно, унизително е човек да иска пари назаем, но питам: не е ли унизително за него да взема всеки ден от Природата по няколко

чека? Това не ограничава ли също свободата му? Свободен човек е само този, който може да дъвче въздуха, а не да го смуче. Какво ще кажете на това отгоре? Има същества, които дъвчат въздуха също така, както ние дъвчем хляба. Трябва ли да се доказва, че въздухът може да се дъвче?

Казвам: всички хора трябва да дойдат до едно вътрешно просветление, до едно вътрешно разбиране. За да се постигне това, те трябва да работят върху себе си и да се молят. Някой се е изправил пред празната каса и се моли, като казва: „Колко ли ще ми даде тази каса?“ – Нищо няма да ти даде. Оставете настрана тия молитви пред празната каса! Молете се пред пълната каса – с будно съзнание и разбиране за това, което искате. Друг някой казва: „Аз мога да се моля и вкъщи, а мога да се моля и в църква.“ Казвам: ако се молиш само по форма, нито вкъщи ще е приета молитвата ти, нито в църквата. На същото основание богатите родители казват: „Ние можем да учим децата си и в училище, можем да ги учим и вкъщи.“ – Не е въпросът в това да се учат децата, но как се учат. Ако детето прекара седем-осем години в училище, но нищо не учи, какво е придобило? Мнозина казват, че знанието ще изникне само по себе си – животът ще го донесе. Възможно е и това. Има случаи, когато някои хора никъде не са учили, но знаят много неща от живота. Обаче, така придобито, знанието предизвиква вътрешно страдание у човека. Защо? – Защото тези знания не са поставени на тяхното място. Вследствие на това много от страданията и противоречията на съвременните хора се дължат на обстоятелството, че всяко нещо в живота не е поставено там, дето трябва. Щом е така, ние трябва да приемем, че причината за всички страдания и противоречия в живота сме ние самите. Дойде някой човек и ти даде някаква книга или пари. Ти ги туряш набързо някъде и не помниш де ги туряш. На другия ден ги търсиш, не можеш да ги намериш: не помниш де си ги турил. Не ги ли намериш, започваш да се смущаваш. Това показва, че ти нямаш заведен ред, система – да поставяш всяко нещо на неговото място. Разумният човек ще постави и книгата, и парите на такова място, та като ги потърси, ще знае де са и няма да се смущава.

И тъй, ще знаете, че добрите хора, дето и да са, имат следното свойство: те всякога са и близо, и далече. Това значи: те са близо за себе си, далече за хората; близо за тези, които ги обичат; далече за онези, които не са разположени към тях. Като слушате тия неща, вие попадате в света на приказките от 1001 нощ. Това е така за онези, които не са работили в миналото съзнателно върху себе си. Ако биха работили, те щяха да прилагат тия неща и да ги разбират. Ако обаче работите сега съзнателно, ще сте годни за в бъдеще да прилагате всичко онова, което днес ви се вижда приказно и невъзможно. И тогава човек ще може да се моли, дето иска и както желае, без да се смущава от нещо. Истинската дълбока молитва подразбира само един кратък момент. Този момент обаче продължава дълго време. Той е като Божествения лъч, който минава-заминава, но оставя своите последствия за дни и години, за векове и хилядолетия.

Казвам: от Божествено гледище молитвата представлява велико нещо. Тя е Божественият лъч, който излиза от душата на всеки човек. Щом е така, този лъч непременно трябва да мине през душите на всички хора, от най-малките до най-големите, които живеят по лицето на Земята. След като направи този кръг, лъчът пак ще се върне при този човек, от когото е излязъл. Това време може да трае минута, може и един час или един ден, а може би и месеци и години – зависи от интензивността, с която молитвата е изпратена в пространството. До това време човек постоянно трябва да се моли, да поддържа силата на този лъч, за да може той да направи своята обиколка. Някои хора мислят, че като се помолят веднъж за нещо, това е достатъчно. Не, хванеш ли се веднъж на хорото, и да искаш вече да се пуснеш, не можеш. Защо? – Законът е такъв. Помолиш ли се веднъж, твоята молитва трябва да мине през душите, умовете и сърцата на всички хора, и след това пак да се върне при тебе. Щом се върне при тебе, ти вече си свободен. Някой човек, като се помоли веднъж и получи веднага отговор, казва: „Няма да се моля повече.“ Обаче помолил ли се е веднъж, Природата вече го заставя да продължава молитвата си. Той вече носи

ДУХОВНОТО У ЧОВЕКА

последствията на своята молитва. Тя е тръгнала вече из пространството и пътува. Ти седиш спокойно, забравил си, че някога си се молил, и току изведнъж чуваш някой да дрънка на твоя телефон: „Моля, изкажи се по-ясно, не те разбрах какво искаше.“ Едва се справиш с него, друг някой те вика по телефона: „Моля ти се, господине, не се чува добре, по-ясно говори, искам да разбера какво е твоето желание.“ След него дрънка на телефона ти трети, четвърти и т.н. Ти си длъжен да обясняваш на всички, които ти искат осветление, защото иначе или молитвата ти ще се предаде криво, или ще спреш предаването ѝ. Понеже всички хора подемат твоята молитва, ти не можеш да се освободиш от нея, докато тя отново не се върне при тебе с известен отговор. Ти трябва да чакаш да се изредят два милиарда души, и тогава да се освободиш. И затова, ако човек иска по-скоро да получи отговор, молитвата му трябва да бъде кратка, ясна, чиста и интензивна. Който е отправял неправилно молитвата си, казва: „Повече не се моля. Тази работа няма край.“ – Това са безверниците в света. Туй обаче е едната страна на молитвата.

Значи молитвата има и друга, положителна страна. Тя се заключава в правилното предаване на мислите, желанията и чувствата. Който се моли по този начин, той е разбрал вътрешния смисъл на живота; той е разбрал вътрешната връзка, която съществува между всички хора на Земята. Питам: знаете ли тогава кога например се е родила мисълта, която минава през този момент през ума ви? Ще кажете, че тази мисъл се е родила сега, в този момент. Не, като знаете какво нещо е молитвата в нейния дълбок смисъл, ще знаете, че и всяка мисъл, която минава в даден момент през вас, се е родила преди вас. Както вашите мисли минават през ума на всички хора, така и мислите на тия хора ще минат през вашия ум. Значи както твоите мисли имат свободен път да минават през умовете на другите хора, така и техните мисли ще минат през твоя ум. В това именно седи красотата и хубостта в света. По този начин ти изучаваш мислите на другите хора, а те изучават твоите. Понякога през вашия ум минават велики, възвишени мисли, които са изпратени от разумни,

велики същества от невидимия свят. Дали съзнавате това, или не, безразлично е, но това е дълбока философия и наука, която всички хора трябва да опитат и проверят.

Някой казва: „Това може да са само предположения, които подлежат на щателно проучване и доказване.“ – Не, ние не говорим по предположения. Когато говоря за един извор, аз съм бил при него, пил съм от водата му, изследвал съм я и я познавам. На връщане аз напълвам шишето си от водата на извора и я донасям пред вас, като казвам: „Аз бях на извора и нося тази вода оттам.“ Много от съвременните хора сега седят, чакат наготово да им дойде нещо. Нещата не могат да дойдат наготово. Станете, вземете шишето си и сами идете на извора да си налеете от него чиста, кристална вода.

Казвате: „Като се молим, все ще се наредят някак работите ни.“ Казвам: ако вие не знаете правилно да се молите, работите ви няма да се наредят. Молитвата не седи в механическо произнасяне на думи. Когато човек се моли или когато мисли, в ума му все трябва да остане нещо от тази молитва или от тази мисъл. Ако човек е кюнец, през който водата само минава, без да остави нещо, този кюнец след време ще се изтрие. В съзнанието на човека всякога трябва да остава нещо, и то най-хубавото и най-красивото. Такъв трябва да бъде неговият идеал. Когато отива при някой извор, той трябва да напълни шишето си от главата на този извор. Той трябва пръв да напълни своето шише. Напълни ли го по този начин, той става извор и за другите хора. Напълни ли шишето си от опашката на този извор, той става чешма за другите хора. В първия случай човек ще разбере едно нещо, във втория случай – друго. Който не разбира този закон, ще каже: „Много скъпо ми излезе това шише – да ходя на извора да го пълня!“ Казвам: според мене скъпо излиза шишето, което е напълнено от опашката на извора.

Сега вие се молите на Бога, песни Му пеете, но какви са резултатите от вашите усилия? Ставате, лягате, пак ставате – и всяка сутрин забелязвате по един нов бял косъм на главата си. Искате да се движите, да работите – и виж-

дате, че краката ви, наместо да заякват, започват да отслабват, да треперят. Наместо да ставате по-здрави, вие губите силите си и заболявате. Казвате: „Защо става така? От толкова години вярвам в Бога, постоянно се моля, а получавам обратни резултати. Побелях, остарях, хората престанаха да ме зачитат.“ – Ако живеете със старите възгледи, никакви молитви няма да ви помогнат. Истинска молитва е тази, от която почерняват косите на стария човек. Когато пък младият се моли, косите му трябва да побелеят. Ако старият се моли и косите му не почерняват, той не се е молил, както трябва. И ако младият се моли, а косите му не побеляват, и той не се е молил, както трябва. Някой казва: „Аз много се молих на младини.“ – Побеля ли косата ти? – „Не.“ – Тогава не си се молил. Друг някой казва: „Аз много се молих на стари години.“ – Почерня ли косата ти? – „Не.“ – Тогава и ти не си се молил. След усърдната молитва на стария, ако не му изпратят малко черна боя, с която да боядиса косите си, каква е била неговата молитва? Това се вижда малко смешно на хората, но смешните неща са верни.

Всички хора трябва да дойдат до едно дълбоко вътрешно разбиране на молитвата, да разберат, че тя съдържа три качества в себе си. Истинската молитва трябва да остави в ума на човека поне една положителна мисъл, в сърцето му – поне едно положително чувство, и в душата му – поне един малък подтик към възвишено и благородно действие. Ако молитвата остави в човека тия три неща едновременно, тази молитва е реализирана вече, тя е изминала целия кръг. Да се реализира една молитва, това подразбира тя да донесе на човека онзи капитал, който той очаква. И когато Господ не отговаря веднага на вашите молитви, причината за това е, че те не са минали още през умовете на всички хора, не са направили пълния кръг на движение. Когато молитвата на някого се препраща в пространството, тя минава през умовете на всички хора, и на тях се предоставя правото да се произнесат дали трябва да се даде това, за което се моли той, или не трябва. Значи произвежда се един вид референдум. Всички хора гласуват: едни за вас, други против вас – и от

болшинството на гласовете зависи какъв ще бъде отговорът на вашата молитва. Ако повечето не са гласували във ваша полза, вие пак ще работите върху себе си, пак ще се молите, докато един ден получите положителен отговор. Значи вашата молитва е реализирана вече.

Природата си служи със същия закон и в процеса на храносмилането. Ако храната, която влиза в устата, не се сдъвче добре, тя и в стомаха не може да се смели правилно; ако в стомаха не може да се смели добре, тя не може да се използва правилно и от белите дробове; ако и белите дробове не я използват правилно, и мозъкът не може да я възприеме и преработи, както трябва. По този начин възприета, храната не може да ползва човека. В този смисъл храносмилането е важен вътрешен процес. Не е достатъчно само да се нахрани човек, и да мисли, че процесът е завършен. Той трябва да държи съзнанието си будно, докато целият процес в него се завърши. И след това, ако е ял правилно, той ще почувства в себе си вътрешен глад, едно приятно разположение към яденето. Не е ли извършен процесът правилно, той ще седне пред трапезата да се храни и ще каже: „Ям, защото трябва да се яде, но не съм разположен нещо, не ми се яде.“ Не се ли храни правилно, човек ще може да изчисли след колко години ще се яви някакво разстройство, някаква дисхармония в организма му. Ето защо съвременните хора трябва да проучват новите разбирания за храносмилането.

При изнасяне на тия истини човек понякога се намира пред опасността да изгуби присъствието на духа си. Който губи присъствието на духа си, се намира в положението на онзи юнак, когото товарят пряко силите. Турят на гърба му най-напред един килограм, и постепенно увеличават до сто и повече килограма. До колко килограма може да носи един юнак на гърба си? Започне ли товарът да надминава стоте килограма, юнакът чувства вече тежестта му. Всеки трябва да знае колко килограма може да носи на гърба си. Умният човек познава своята сила. В това отношение той прилича на извор, който постоянно се излива. Защо се излива изворът? – За да не се претоваря. Дойде ли неестествено увеличение

на водата в него, той започва да прелива. Както се товари един извор с вода, така и човек трябва да се товари. Той не трябва да взема товар повече, отколкото може да носи. Изворът представлява една естествена мярка. Някой казва: „Как трябва да върша работата си?“ – Както изворът. – „Колко трябва да се товари?“ – Колкото изворът. – „Колко трябва да давам?“ – Колкото изворът. – „Колко трябва да вземам?“ – Колкото изворът. – „Де трябва да се вливам?“ – В най-голямото море. – „Отде трябва да мина?“ – Отдето искаш, но в най-голямото море се влей. – „Все направо ли трябва да вървя?“ – И направо, и накриво върви, навсякъде лъкатуши, но гледай навреме да се върнеш и в морето да се влееш. Човек може да постигне всичко, което желае, но усилията, които прави, трябва да имат не само външен, но и вътрешен резултат.

Днес ние се намираме пред една нова епоха, която изисква хора с пробудено съзнание. Какво означава пробуждането на съзнанието и с какво се придружава то? Ще обясня с един пример с какво се придружава пробуждането на съзнанието. Представете си, че вие имате няколко деца, които спят. Докато децата спят, те нищо не искат, защото нищо не ги смущава. Те представляват човек със заспало, с непробудено още съзнание. Щом се събудят, децата веднага се обръщат към майка си и започват да викат: „Мамо, дай хляб!“ Ако хлябът не е готов, трябва ли да се събудят те? По-добре нека поспят още малко, до обяд, докато хлябът се приготви. Като се приготви хлябът, тогава ги събудете. Иначе ще ви безпокоят. Някой казва: „Време е вече и моето съзнание да се пробуди.“ Питам: като се пробуди съзнанието ти, хляб ще искаш ли? – „Ще искам.“ – Имаш ли? – „Нямам.“ Тогава нека съзнанието ти поспи още малко, докато приготвиш хляба. Това значи: когато нашето съзнание се пробуди, ние трябва да имаме необходимата за него храна. Нямаме ли нужната храна, страдания ни очакват.

И тъй, първото положение, което трябва да спазвате в живота си, е следното: похлопа ли хлябът на вратата ви, прекратете молитвата си, станете, отворете му, поканете го

най-учтиво в стаята си и започнете да му слугувате. Второто положение, което трябва да спазвате в постъпките си, е следното: вглеждайте се в живота на извора и всякога постъпвайте като него. Това е Учението на Всемирното Братство. От хиляди години насам Белите братя са такива, каквито днес ги знаем. Те се раждат готови души, а не стават такива на Земята. Мнозина казват: „Ние, Белите братя. . .“ Вие още не сте Бели братя, а сте само оглашени. Много време има още, докато станете Бели братя. Сега сте само сенки на Белите братя. Някой казва: „Аз искам да видя един Бял брат.“ Знаете ли какво ще произведе във вас срещата ви с един такъв брат? Представете си, че вашият стомах е малко слаб, нежен, не е пригоден за силна храна. Обаче вие виждате някъде хубава, добре приготвена баница с орехи, с масло, със захар, и силно желаете да си хапнете от нея. Най-после вие не можете да откажете на това силно желание и хапвате от тази баница. Не се минава дълго време, и стомахът ви се разстройва силно: явява се хлопане, чукане, преобръщане вътре и, докато не изхвърлите баницата навън, никакво спокойствие не настава у вас. Казвам: каквото разстройство предизвиква ореховата баница на слабия стомах, също такава дезорганизация представлява срещата на обикновения човек с един Бял брат. Белите братя не искат да причиняват никому страдания, но в желанието им да направят някакво добро, получават се обратни резултати. Това се дължи на обстоятелството, че хората още не са готови за такива срещи. За готовите хора срещата с един Бял брат е голямо щастие.

Ще приведа един пример от стария български живот, за да се уверите, че наистина неподготвеният човек не може разумно да се ползва от великите Божии блага. Едни богати и почтени родители имали единствено дете, момченце, което много обичали. Всички го наричали „галеното дете“. Каквото пожелавало това дете, всичко му се доставяло. На училище не го пращали, между чужди и непознати хора не го пущали, и то си останало „галеното детенце“. Бащата бил учен човек, философ и много богат. Между хората той минавал за виден маг. Когато умрял, той оставил на жена

си голямо наследство – пари и няколко магически предмета: пръстен, тояжка, чаша и кесия. Като завещание при смъртта си той ѝ казал да се ползва от парите всякога, когато ѝ се яви нужда, а магическите предмети да задържи за тежки дни в живота си. Докато детето било малко, то седяло при майка си, но щом пораснало, станало голям момък и пожелало да отиде в света, там да поживее малко. Майка му се съгласила, приготвила го за път, като му дала една голяма торба с пари – да не прекарва труден живот.

Синът отишъл в съседното царство и спрял да пренощува в една странноприемница, дето чул в една от близките стаи да се говори, че царят на това царство имал много красива дъщеря, и който искал само да я зърне отдалече, трябвало да даде една голяма кесия, пълна със злато. Иска ли някой да я види цяла и отблизо, да се поразговори с нея, трябвало да даде един чувал със злато. Като чул това нещо, младият момък пожелал да види царската дъщеря и си казал: „Още утре ще отида да видя тази красива царска дъщеря.“ Станал той рано сутринта, приготвил се, взел със себе си кесия, пълна със злато, и се запътил към двореца на царя. Влязъл вътре и казал на слугите: „Искам да видя царската дъщеря.“ Дал кесията със златото на един от дворцовите слуги, който го завел в една стая, отдето през една малка дупчица трябвало да види царската дъщеря. Навел се той пред дупчицата и успял да види само очите и устата ѝ. Върнал се в странноприемницата, но в него вече силно растяло желанието да види изцяло царската дъщеря и да се поразговори с нея. Обаче за реализирането на това свое желание той нямал достатъчно пари, затова се върнал при майка си, от нея да иска пари. Започнал да разправя на майка си, че се заел с някакво голямо търговско предприятие, за което му трябвали много пари. Майка му казала: „Синко, пари нямам, но баща ти ми остави една кесия, която струва повече от всякакви пари. Тя има следното свойство, че като я натискаш, започва да пуца пари.“

Синът взел кесията и отишъл пак в царството на красивата царска дъщеря. Влязъл в една странноприемница

и започнал да натиска кесията: той я натискал, тя пушала златни пари, докато напълнил един вагон със злато – и тръгнал към двореца да види добре царската дъщеря. Отишъл в двореца и казал на същия слуга: „Искам да видя царската дъщеря!“ Въвели го при нея – цяла потънала във великолепие и красота. Като го видяла, тя се зачудила отде може този млад човек да разполага с толкова много злато, затова го попитала: „Ти да не си някой царски син?“ – „Не съм.“ – „Тогава отде имаш толкова много злато?“ – „Имам една особена кесия с такова свойство, че като я натискаш, тя все пуща злато.“ – „Донеси да видя кесията!“ Той дал кесията на царската дъщеря – да я разгледа само, но тя я задържала за себе си, а него изпъдила навън. Значи младият момък видял красивата царска дъщеря, но загубил чудната кесия.

Питам: какво ще придобиете, ако видите красивата царска дъщеря, а изгубите чудната кесия? Галеният син взел от майка си и другите магически предмети, но като не бил разумен, той всичко изгубил. Докато човек върши глупости в живота си, той всякога ще губи кесията си. Пътят, по който сега вървите, иска хора с будни умове, които да познават Белите братя. Ако един от тези братя дойде при вас, той ще ви даде магическата кесия, но вие ще отидете да видите царската дъщеря, която ще вземе кесията, а вас ще изпъди навън. В този разказ майката представлява един от Белите братя. Царската дъщеря също така представлява един от Белите братя. Парите пък представляват разумността в човека. Това значи: за да видиш един Бял брат, ти трябва да имаш правилни мисли, желания и постъпки. Имате ли тези три качества в себе си, Белият брат ще остави в душата ви нещо възвишено и красиво. Нямате ли тези качества, той ще произведе във вас обратни резултати, ще вземе кесията ви, а вас ще изгони навън. По тази причина именно някои хора не могат да намерят Истината. За такива хора, при съзнанието, в което се намират, по-добре е да не знаят Истината. Знаят ли я, тя ще им създаде големи страдания.

Като привеждам този разказ, това не значи, че човек не трябва да се стреми към Истината. Напротив, той трябва да

ДУХОВНОТО У ЧОВЕКА

работи, да се занимава с нещо, да търси Истината по начин, който намира за най-добър. Един ден той все ще се добере до Истината, която ще го направи свободен. Засега хората още не са свободни, вследствие на което все ще имат изпитания. Физическият живот не може без изпитания. Обаче, дойдат ли изпитанията във вашия живот, вие трябва да ги разглеждате като наука. Нашите изпитания са предметно обучение за други същества. Когато ние страдаме, други се радват. И обратно: когато ние се радваме, други страдат. Започването на една работа от нас за други е свършване на този процес.

Такива връзки, такива отношения съществуват между съществата и явленията в Природата. Не схващате ли така нещата, вие ще имате крива представа както за Бога, така и за онзи ред и порядък, в който Той действа. И тогава всяка неправилна мисъл за Бога ще се отрази вредно върху вас. Причината за това не се крие в Бога, но във вашите неправилни мисли по отношение на Него. Тези неправилни мисли се връщат пак към вас и вие изпитвате техните лоши последствия. Нищо лошо, нищо нечисто не може да отиде до Бога. По същия начин добрите и чистите мисли, които отправяте към Бога, пак ще се върнат към вас, и вие ще изпитате тяхното благотворно действие. Каквито мисли храним към Бога, такива ставаме и ние. Ако ние мислим, че Бог е всемъдър, съвършен и справедлив, такива ще станем и ние. Тъй щото, свободни сте да мислите и добро, и лошо, но няма да се избавите от последствията на вашите мисли.

Сега, като знаете, че всеки носи отговорност за своите добри и лоши мисли и чувства, това не подразбира да се върши всичко под страх. Какво ще роди страхът? – Пак страх. Какво произвежда Любовта? – Пак Любов. Със страх или без страх, всеки трябва да работи върху себе си. Ако ти сам не работиш върху себе си, други ще работят върху тебе; ако ти сам не се присадиш, други ще те присадят; ако ти сам не ядеш, други ще ядат заради тебе; ако ти сам не учиш, ще станеш предметно обучение за други. Всички същества в света, от най-малките до най-големите, имат свое предназначение. На всички хора сега предстои да извършат по една

работа за Бялото Братство, т.е. за идване на Царството Божие на Земята. Апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!“ Това подразбира: ако човек не оре и не сее, гладен ще ходи; ако не си шие дрехи и обуца, гол и бос ще ходи; ако не си съгради къща, ще бъде изложен на всички природни стихии. Човек трябва да си съгради една къща за физическия свят, друга – за умствения, и трета – за духовния свят. Щом си е съградил жилище за всички светове, той ще се избави от страданията, които могат да го сполетят.

Някой казва: „Господ ще ни уреди работите.“ Питам: ти като си съграждаш къща, с това не уреждаш ли работите си? Не е достатъчно само да има човек къща, но тя трябва да бъде съградена по всички правила на хигиената. Какво ще се ползва той от своята къща, ако тя не бъде съградена според хигиената? Каква полза ще му принесе неговата къща, ако тя бъде слаба и всеки момент може да се събори отгоре му и да го затрупа? Какво ще се ползва той от своята къща, ако тя бъде тясна, тъмна и влажна? – Това не е къща, но затвор. Може ли човек да съгради добре къщата си във физическия свят, той ще я съгради добре и в умствения, и в духовния свят. И обратното е вярно: не може ли човек да съгради добре къщата си във физическия свят, той не ще може да я съгради добре и в умствения, и в духовния свят. Това показва, че между физическия, умствения и духовния свят съществуват известни отношения.

Мнозина казват: „Не струва да си гради човек къща.“ Това подразбира: не струва да градите къща, която да давате под наем. Съградиш ли си къща, ти сам живееш в нея, не я давай под наем! Смешно е аз да съм шивач, да шия на хората дрехи, а сам да нямам хубави дрехи. Ако съм шивач, аз ще нося най-хубавия костюм. Аз ще съм реклама за себе си. Няма защо да казвам: „Вижте какъв костюм уших на този, на онзи господин.“ Ще кажа: „Вижте моя костюм! Харесва ли ви? Ако ви харесва, ще знаете, че аз съм майсторът на тия дрехи.“ Майстор шивач е само този, който може да ушие за себе си хубави дрехи. Какво виждаме в света? – Обущарите шият хубави обуца на хората, а за себе си не могат; шивачите

ДУХОВНОТО У ЧОВЕКА

шият хубави дрехи на хората, а за себе си не могат. Законът обаче изисква човек да шие най-хубави обуща и най-хубави дрехи за себе си. Може ли да направи за себе си това, той и за другите ще бъде еднакво добър майстор.

Казано е в един от стиховете на Писанието: „Дадоха им бели дрехи да се облекат.“ Това се отнася за ония същества, които не знаят да шият. Обаче всеки, който се стреми към Божествения свят, трябва да научи изкуството да шие. Ангелите сами си шият дрехите. Съвременните художници никъде не рисуват Христа, облечен с дрехи. Вземете картината, която представлява Възкресение Христово, и ще видите, че и там Христос не е облечен. Това показва, че художниците са дошли до Истината, както и Христос сам шие Своите дрехи, които още никой не е виждал. Христос още не е дал модел какви трябва да бъдат дрехите на хората. Църквата представя Христа в различни дрехи, но никой от тях не Му прилягат. Тъй както днес църквата облича Христа, работите ѝ никак не вървят напред. Тъй щото не са важни дрехите, които човек може да си представи във въображението, но важни са онези дрехи, които той изработва със своята мисъл, със своето чувство и със своето действие. Тази дреха никой не може да ви отнеме. Тя е реалната, съществената дреха на човека.

Някой казва: „Да имам и аз една такава чудна кесия, много нещо бих направил.“ Какво бихте направили с тази кесия? – Ще отидете с нея при царската дъщеря, която ще вземе кесията ви, а вас ще изпъди навън. Голямо изкуство е да знае човек как да задържа в себе си хубавото, което придобива. Представете си, че някой ви даде тази чудна кесия – да разполагате с нея, както разбирате. Първо вие се чувствате силен, мощен, мислите, че всичко можете да направите. Казвате: „Имам ли тази кесия в ръката си, целият свят е мой!“ След това пожелавате да видите царската дъщеря. Отивате при нея и тя взема не само кесията ви, но и пръстена, и чашата, и тояжката ви – и вие оставате сред пътя сам, в лишения и мъчнотии. Какво ще правите? – Това, което и галеният син направил. Той се принудил да отиде на един самотен остров, далече от хората, далече и от майка си, от която взел всичко,

каквото тя имала. На този остров растели ябълки и смокини. Хапнал той една от ябълките, за да ги опита, но какво било учудването му, когато се видял с рога. Значи от ябълките му израснали рогата. После хапнал от смокините и забелязал, че рогата му паднали. Това го навело на една хубава идея: да напълни две големи кошници от плодовете, които намерил на острова: едната кошница да напълни с ябълки, а другата – със смокини. Сега вече той намерил начин как да си отмъсти на царската дъщеря.

Качил се той на един параход и отпътувал с него за царството, дето живеела красивата царска дъщеря. Влязъл в столицата на царството и отишъл в дома на една стара баба, дето оставил кошницата със смокините, и излязъл из града с кошницата, в която имало ябълки, за да ги продава. Обикалял той около двореца и продавал ябълките си: хубави, едри, червени, подобни на които никъде из царството не могли да намерят. Царските слуги видели този човек и го извикали в двора – да купят и те от тези хубави ябълки. Сложили от тях на масата пред царя и всички ги опитали: и царят, и жена му, и дъщеря му, както и много от неговите придворни. Веднага след това израсли рога на всички, които яли от ябълките. Царят издал заповед да намерят продавача на ябълките, но всички усилия отишли напразно – никъде не могли да го намерят. Царят се видял в чудо и започнал да вика един след друг лекари – да махнат рогата на всички, които яли от ябълките, но не се намерил такъв лекар. Дошъл един лекар да лекува царя, но не успял. Дошъл втори, и той не могъл да го излекува. Една след друга падали главите на лекарите, които не могли да излекуват болните, но рогата още седели върху царските глави. Най-после царят обещал да даде дъщеря си и половината царство на онзи лекар или учен, който може да им снесе рогата.

През това време галеният син си пуснал дълга брада, за да не го познае никой, и отишъл в двореца, дето се представил на царя като учен човек, като велик маг. Той казал на царя: „Чух, че вие и много хора около вас страдате от някаква особена болест. Аз съм учен човек и се наемам да ви излекувам.“

Които го видели да влиза при царя с такава сериозна задача, спогледали се помежду си и казали: „Горкият човек! И неговата глава ще отиде, както на другите. Навярно нещо му е дотегнал животът.“ Ученият човек продължил: „Аз видях много хора във вашето царство с рога, както и тук, в двореца, но владее изкуството да снемат рога. Мъчно е това изкуство, цяла наука е то, но разбирам от нея. За целта обаче ми са нужни няколко пособия: първо имам нужда от една кесия.“ Царят заповядал да му донесат някоя хубава кожена кесия. Донесли му една кожена кесия. – „Не такава.“ Донесли му втора – от някаква особена материя, цяла обсипана с диаманти. – „И тази не може да се употреби.“ Най-после царят отишъл при дъщеря си и намерил чудната кесия, но дъщерята не я давала. Бащата я взел и я дал на учения лекар. Той поискал още един пръстен, една чаша и една тояжка, и то тези именно, които царската дъщеря взела от него. При това той казал на царя, че всички тия предмети ще задържи за себе си, няма да ги връща назад, защото само по този начин лекарството ще може да действа. Като получил исканите предмети, той дал от смокините на царя и на царицата. Те изяли по една смокиня и рогата им паднали. Като дошло ред до красивата царска дъщеря, лекарят казал на царя: „Вашата дъщеря има много грехове, и за да ѝ подейства лекарството, тя трябва предварително да се изповяда.“ След като се изповядала царската дъщеря, той снел и от нея рогата. Значи галеният син трябвало да изгуби всичко, за да стане умен, учен човек.

Сега остава още малко време, докато изтече 1929 година. Вие трябва да използвате тази година разумно, за да можете през 30-та година, която иде, да си вземете изгубените неща. За това се изисква правилно разбиране, правилна връзка. Аз ви желая да придобиете хубаво вътрешно състояние на мир; ако не можете да придобиете този мир в себе си, пазете поне хубавото, което придобивате. Не мислете, че лесно се влиза в Царството Божие. Това е сериозна задача. Ако човек влезе неподготвен в Царството Божие, той пак ще излезе оттам. Всички трябва да работят и върху себе си, и върху другите.

Животът на Земята трябва коренно да се преобрази – и ще се преобрази. Затова обаче се изискват разумни работници. Всички, които искат да бъдат работници, трябва да използват днешния момент – той е най-важен. Какво сте работили в миналото – това е свършен факт; какво ще работите в бъдещето – и то е хубаво, но днешният момент е най-важен. Каквото свършите днес, то ще създаде условия за бъдещата наука.

И тъй, желанието на вашите напреднали братя е да имате правилно разбиране за Живата Природа, за да влезете във връзка с нея. Придобие ли това разбиране, вие ще схващате дълбокия смисъл на всички явления в цялата Природа. И тогава, дето и да минете, всяко място ще бъде живо за вас. Не сте ли във връзка с Живата Природа, ще бъдете слепи и за най-хубавите места в Природата. Запитайте един banker какво е било времето днес, той нищо не може да ви каже. Защо? – Защото през целия ден той е бил наведен над тефтерите си и е правил сметки и изчисления. Какво особено е придобил от тия сметки? Запитайте някой виден бактериолог какво особено е придобил, след като цели 20 години е посветил изключително върху изследването на чумния бацил? – Нищо друго, освен славата на учен човек. Какво значение ще има един ден този бацил, когато хората ще бъдат със свършено чиста и здрава кръв? Бацилите живеят само в хора с нечиста кръв. Докато хората водят нередовен, неразумен живот, бактериологията има смисъл, но щом заживеят разумно, и бактериологията изгубва своето значение като наука. Обаче човек трябва смело да изучава пътищата на злото.

Казвам: молитвата е необходим акт за духовния човек. Докато човек се срамува да се моли, той не познава смисъла на молитвата. Докато се запитва защо трябва да се моли, той не е на прав път. Да задава човек такъв въпрос, то е все едно да се запитва: „Защо трябва да пия вода?“ Тогава запитай се и обратното: „Защо не трябва да пия вода?“ Или: „Защо трябва да бъда богат човек? Защо не трябва да бъда богат човек? Защо трябва да бъда сиромаш? Защо не трябва да

бъда сиромаш? “ Всеки, който не може да носи и богатството, и сиромашията на гърба си, той не е силен човек. Приеме ли човек богатството, той трябва да приеме и сиромашията; приеме ли сиромашията, той трябва да приеме и богатството. Приеме ли знанието, ще приеме и невежеството; приеме ли невежеството, ще приеме и знанието. Приеме ли доброто, ще приеме и злото; приеме ли злото, ще приеме и доброто. Тия неща вървят паралелно. Такъв е законът.

Кои са дълбоките причини за съществуването на този закон в Битието – не знаем, обаче този вътрешен паралелизъм съществува навсякъде в света. Човек не може да разреши задачите в живота си само със събиране, той не може да ги разреши и само с изваждане, той не може да ги разреши само с умножение, нито пък само с деление. При решаването на житейските задачи трябва да се прилагат и четирите действия, за да се добере човек до вътрешния смисъл на живота. Всяко действие има своя положителна и отрицателна страна. Ако човек събира лоши слухове: какво се говори за този, за онзи, или пък събира болни хора около себе си, той ще има един резултат. Обаче ако събира около себе си все учени, способни хора, той ще има друг резултат. Най-доброто събиране е, когато учителят учи само способни, талантиливи деца. Може ли учителят да направи такова събиране, той вече излиза от закона на пертурбациите.

Когато се говори за молитвата, подразбираме будност на съзнанието. И тогава всеки човек ще съзнае, че той живее за всички и всички живеят за него. Първият момент на истинския, на съзнателния живот, започва с молитва. Пробуждането на съзнанието започва с молитва. След пробуждане на съзнанието се проявява мисълта, после – чувството, и най-после – действието. Молитвата е личен акт. Човек се моли за себе си по свой вътрешен подтик, а не затова, че хората го принуждават. Само човек може да се моли. Това значи: молитвата е достояние само на същества с будно съзнание. Мнозина мислят, че учените хора не се молят. Сам Христос се молеше. Той отиваше на планината да се моли. Питам: ако е вярно твърдението, че учените не се молят, защо Христос

се молеше? Ние знаем, че всички учени, всички велики хора се молят. Няма по-красиво нещо от молитвата на човек, на когото съзнанието е пробудено. Този човек има вече правилна мисъл, правилни чувства и правилни действия. Това са три области, от които човек черпи своите богатства. Мъдростта се проявява в мисълта, Любовта – в чувствата, а Истината – в действията. Не се ли молим правилно, нищо не може да се постигне. Щом разберем дълбокия смисъл на молитвата, ще знаем, че Бог мисли, чувства и действа чрез нас. Това наричаме ние вдъхновение. Значи човек трябва да се моли, за да се проявят и заработят чрез него Божиите мисли, чувства и действия.

Сега иде вече новото в света, което наричаме пробуждане на съзнанието. Щом дойде пробуждането, иде и молитвата, която носи със себе си прави мисли, възвишени чувства и красиви действия. Дойде ли това в човека, той се заема с хубава и сериозна работа. Затова и Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ За да намерим този Път, ние се нуждаем от светлина, от Мъдрост. За да дойдем до Истината, ние се нуждаем от красиви действия. И най-после, за да дойдем до Живота, ние се нуждаем от чисти и възвишени чувства и желания. Придобием ли всичко това, ние ще имаме положителна, Божествена наука, с която ще можем да работим.

22 септември 1929 г., Изгрев

РИЛСКИ БЕСЕДИ

1930

23 юли – 24 август
Рила, Седемте езера

Интуиция

Когато ходи по каменисти места и удари крака си или друга някоя част на тялото си, човек усеща болка. На какво се дължи болката? – На удара. Ударът пък не е нищо друго, освен предаване на особен род енергия, от която човек не се нуждае. Следователно всяко нещо, което не е потребно на човека, причинява болка. Недоволен от това, че се е ударил, човек казва: „Как не се намери някой да оправи този път?“ Човешка ръка не може да оправи това, което Природата е наредила. Ако планинският път трябва да се изглади, първа Природата ще направи това. Човешки сили не са в състояние да оправят пътищата на Природата. Там други сили работят.

Засега на човека са дадени две задачи: да приеме соковете на своето сърце и да ги отпрати към ума си. Втората задача на човека е да развие ума си, за да разбира Божиите пътища и закони, чрез които светът е създаден. Да развие ума си – това значи да усили мисълта си. Ако мисълта на човека е силна, той може да приема Божиите блага и да ги предава. Той става проводник на Божественото. Ако мисълта на човека е слаба, той нищо не може да постигне. За такъв човек се казва, че не е развит. Колкото и да е учен, ако човек не може да се ползва от великите блага на живота, неговата ученост е временна. Може ли да се ползва от тия блага, той е истински учен, той е мъдрец. Не може ли да се ползва от благата на живота, колкото и да се товари с тях, той все прост ще си остане. Какво ще кажете за камилата, която сте натоварили със скъпоценни камъни и злато? Дали е натоварена със скъпоценности, или е без всякакъв товар, камилата все камила си остава. Ако не е натоварена, тя е по-доволна от положението си, по-леко се движи. Следователно, щом човек не може да използва благата, както трябва, те му причиняват болка. Всяко нещо, което причинява болка на човека, е чуждо за него. Той трябва да се освободи от чуждите, непотребни за него неща.

Как познава човек кои неща са необходими за него и кои – непотребни? – Чрез интуицията. Интуицията е Божествено чувство, вложено във всеки човек, но то не е еднакво развито във всички хора. Който е развил това чувство в себе си, той сам проверява нещата. Както не е нужно за човека да търси някой професор да му каже дали един лимон е кисел, така не е нужно за онзи, който има интуиция, да му се доказват нещата. Искан ли човек да познае колко е кисел лимонът, ще вземе нож, ще го разреже и ще го опита. Искан ли да провери нещо въвн от своите пет сетива, човек ще приложи интуицията си и ще знае всичко, което го интересува. Като знае това, човек трябва да се допитва до интуицията си. Намериш ли се в трудно положение и не можеш ли да решиш известен въпрос, обърни се към интуицията си – тя ще ти каже какво да правиш. Вярно чувство е интуицията, тя никога не лъже. Интуицията, като Божествено чувство, е капитан на човешкия кораб. Докато слуша този капитан, човек изобщо не може да греши. Умът, сърцето и волята са слуги на този капитан. Ако го слушат и му се подчиняват, човек живее добре. Не го ли слушат, животът на човека се отклонява от правия път.

Христос казва: „Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие.“ Които не разбират закона, мислят, че е мъчно да се роди човек. Мъчно ли е да се роди житното зърно? Посадете едно житно зърно в земята при благоприятни условия и го оставете свободно. То ще израсне, ще цъфне и плод ще даде. Мъчно ли е да усилят доброто в себе си? Колкото и малко да е доброто във вас, ако му дадете благоприятни условия да се развие, то ще се увеличи, ще даде плод. Ако хората не успяват в доброто, причината за това е, че не го поставят при благоприятни условия. Понякога те са силни в злото, в отрицателното, защото му дават добри условия за развитие. Слушате например някой да казва, че е неспособен. Той постоянно държи тази мисъл в ума си и не работи. Какво означават думите „не съм способен“? – Не си способен да прегазиш с краката си дълбока река, която няма мост. Има ли мост, ти си способен вече да я преминеш.

Следователно, щом реката няма мост и не можеш да я прегатиш, стани способен да направиш мост и да минеш по него. Причината да не се обичат двама души е, че няма мост между тях. Нека всеки от тях прехвърли по една дъска, и мостът ще бъде готов. Щом мостът е готов, и обичта ще дойде. Някой се оплаква, че никой не го обича. Какво трябва да прави, за да го обичат хората? – Нека направи една овощна градина на място, отдето минават много хора. Кой как мине край градината му, да раздава от плодовете: ябълки, круши, сливи, дини, пъпеши. В скоро време той ще завърже добри, приятелски отношения с тия хора, и те ще го обикнат. Всеки човек има в себе си незасети места, които трябва да засее с доброкачествени плодове. След пет години най-много той ще има плодове, чрез които може да направи връзка с хората и да го обикнат. Добре е всеки ден да посаждате по една добра мисъл в ума си и по едно добро чувство в сърцето си, за да има какво да раздавате на своите близки. Красиво нещо е да видите душата на човека, в която растат благоуханни, разноцветни цветя. Чрез посаждане на благоуханни цветя и доброкачествени плодове в градината на своята душа, човек дава условия за проява на любовта към ближните си.

Като ученици вие трябва да работите за придобиване на Любовта, без да се страхувате от миналия си живот. Миналото е толкова необходимо, колкото и настоящето. Миналото е встъпление към настоящето. От миналото си човек се учи. Без опитностите на миналото новият живот остава недостъпен за човека. Какви са спомените от миналото – добри или лоши, това не е важно. Нещата са добри и лоши от гледището на човека, но не и от гледището на Природата, която използва всичко. Следователно, ако мислиш, че животът не е добър и няма смисъл да живееш, погледни с окото на Природата, в която всички неща са осмислени. И тогава, ако мислиш, че не си способен да направиш нещо по ум и по сърце, възложи това нещо на интуицията. Тя ще направи всичко, за което ти се считах неспособен.

Като се говори на хората за съзнателна работа върху себе си, за служене на Бога, те казват, че днес не се наемат за

тази работа. Един ден, когато станат чисти и свети, тогава ще служат на Бога. Защо? – Защото мислят, че днес, при техния грешен живот, Бог не може да ги обича. Те се лъжат. Искат ли искрено да служат на Бога, нека започнат още сега. Остане ли това за в бъдеще, когато станат свети и чисти, те много ще изгубят. Не е лесно да постигне човек чист и свят живот. Това е работа на вековете, не се постига в един ден. Що се отнася до отношенията на Бога към човека, те остават едни и същи през всички времена и епохи. Бог е неизменен в себе си. Външните отношения на Бога към хората, към всички живи същества, са различни, но вътрешните са едни и същи. С други думи казано: вътрешно Бог е дал на всички хора едни и същи условия, но външните условия са различни, според нуждите на всеки човек. Ще каже някой, че е грешен, че прави грехове. Греша ли, човек не трябва да съжалява, но трябва да извади някаква поука от грешката си. Като сгреша, човек трябва да се радва, че му е дадена възможност да прояви една своя добродетел. Колкото по-голяма е грешката му, толкова по-голяма трябва да бъде добродетелта, която той проявява. За такива хора се отнася стихът: „Всичко, каквото се случва в живота на човека, който люби Бога, ще се обърне на добро.“

Мнозина грешат, защото искат да придобият всичко изведнъж. Това е невъзможно. Може ли човек да изяде всичкото ядене изведнъж? Не е ли по-добре всеки ден да си хапва по малко, отколкото да изяде всичкото ядене изведнъж? Не е ли по-добре човек да разбира всеки ден по малко, отколкото да разбере всичко изведнъж? За да дойде до дълбокото разбиране на живота, човек се нуждае от специални условия. За да разбере живота на някое животно, човек трябва да влиза в положението му, да разбира неговия ум и неговото сърце. При това положение животното е готово само да му услужи. Сега, като няма връзка с човека, животното бяга от него. За да разбере живота на ангелите, човек трябва да влезе във връзка с техните умове и сърца. Без тази връзка никакво разбиране не може да съществува.

И тъй, искате ли да разбирате нещата в тяхната действителност, възложете това на интуицията в себе си. Каквото каже тя, вярвайте ѝ. Остане ли да вярвате на своя ум и на своето сърце, те да ви управляват, вие сте на крив път. Слугите не могат да управляват господаря си. Остави ли се на тях, те непременно ще объркат пътя. Искаш ли да научиш нещо, възложи го на интуицията си. Колкото да учиш и да философстваш, за хиляда години едва ли ще научиш толкова, колкото си научил чрез интуицията за един ден. Чрез интуицията ти можеш да научиш какво представлява животът на Слънцето и на Луната, а с ума си едва ще научиш какви елементи влизат в състава на Слънцето. Ще каже някой, че може да се съобщава със Слънцето. Ако е така, нека каже нещо характерно за живота и за съществата на Слънцето. Например, ако говорите за хората като за жители на Земята, ще кажете, че всички дишат, всички мислят и чувстват, всички се движат.

Щом сте дошли на планината, вие имате условия да проявите доброто в себе си. Например спънете ли се в някой камък, не се сърдете, но спокойно се наведете и го турете на такова място, че да не спъва пътниците. Ако попаднете в някоя малка локва и се изцапате, спрете се да я изчистите. Като гледате клековете, не се отнасяйте с пренебрежение към тях, но мислете за живота им, за условията, при които се намират, за да почерпите урок по търпение. Вземете си малко чиста пепел от изгорелите клекове, пресейте я добре и си послужете с нея като с цял. Когато имате някакво неразположение, вземете малко от тази пепел на върха на един нож, изсипете я в чаша гореща вода и, като се утаи, изпийте водата. Като ходите по планините, бъдете благодарни за всичко, което виждате. Планината със своята растителност представлява дело на велики работници, които са работили с векове. Всичко, което са направили те, има свой смисъл и значение. Когато работи, геният влага в работата си смисъл. Какво ще кажете тогава за ония велики и гениални майстори, които работят в Природата?

ИНТУИЦИЯ

И тъй, бъдете бодри, весели и силни. Силата на човека се заключава в това, че Бог работи в него. Докато животът тече, реката е силна. Изчезне ли животът, и силата на реката изчезва. Следователно силата не е в реката, но в живота, който тече през нея. На същото основание казвам: силата не е в човешкото съзнание, но в живота, който излиза от Бога и се втича в човека. Като знаете това, внимавайте да не се подпушите, та да затворите пътя за Божественото в себе си. Подпушите ли се, вашите нечистотии ще влизат навътре, вместо да излизат навън. Не запушвайте тръбите на вашата канализация, през която нечистотиите излизат навън. Отпусете тръбите на вашата канализация, за да може доброто и чистото да прониква отвън. Дръжте тръбите на канализацията си отворени за доброто, което иде отвън и се втича навътре. Дръжте тръбите на канализацията си отворени и за злото, за да излезе от вътре на вън. Постигнете ли това, животът ви ще се нареди, както Бог е предвидил.

Изпейте песента *Бог е Любов*.

*Божият Дух, възлюбленият на нашите души,
ще свърши всичко за нас.*

23 юли 1930 г., сряда, Седемте езера

Скришната стаичка

Тайна молитва

Ще прочета част от шеста глава на Евангелието от Матей.

*А ти кога правиш милостиня,
да не узнае лявата ти ръка
що прави дясната ти. (3. ст.)*

Дясната ръка е проява на разумното, на Божественото сърце, а лявата – проява на човешкия ум. Затова е казано: когато разумното Божествено сърце прави нещо, човешкият ум да не знае какво прави то.

*...и Отец твой, Който види в тайно,
ще ви въздаде наяве. (4. ст.)*

Значи молитвата трябва да се прави тайно, защото Бог вижда в тайно. Прави ли се наяве, тя е за хората. Човек не се моли за хората – да го видят, но се моли за някакво благо, от което има нужда. Молитвата е метод за възприемане на някакво Божествено благо.

*А ти кога се молиш,
влез в скришната си стаичка,
и като си затвориш вратата,
помоли се Отцу твоему,
Който е в тайно... (6. ст.)*

Тук под думата *врата* се разбира врата на Любовта. Влез в скришната си стаичка, затвори вратата на Любовта, и така се помоли на Бога в тайно.

*А вие така се молете:
Отче наш, Който си на небесата,
да се свети името Твое. (9. ст.)*

Който си на небесата и в моята душа, защото душата иде от Небето.

*Да дойде Царството Твое;
да бъде волята Твоя,
както на небето,
така и на земята. (10. ст.)*

Да бъде Волята Ти както на Небето, така и в моята душа.
*Хляба наш насъщни,
дай го нам и днес. (11. ст.)*

Под думите *насъщен хляб* не се разбира само физическият хляб, от който човешкият ум и човешкото сърце постоянно се нуждаят.

*И прости ни дълговете наши,
както и ние прощаваме
на нашите длъжници. (12. ст.)*

*И не въведи нас в изкушение,
но избави нас от лукаваго:
защото е Твое царството,
и силата, и славата во веки.
Амин. (13. ст.)*

Кога идат изкушенията? Когато човек не изпълнява Волята Божия. Когато трябва да изпълни Волята Божия, а прояви непослушание, човек непременно ще се намери пред някакво изкушение. Ако Волята Божия е да помогнеш на някой сиромаш, а ти откажеш, няма да мине много време – и ще дойде някой крадец да те обере. На непослушанието се дължат всички катастрофи и фалименти в света. Следователно, даде ли ви се някаква Божествена наредба или заповед, изпълнете я веднага. Ако доброволно не я изпълните, насила ще ви заставят да я изпълните, но ще минете през големи страдания. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Тъй щото, кажат ли ти да дадеш нещо на ближния си, ще дадеш, както даваш за себе си. Ако си готов да си купиш костюм за две хиляди лева, ще бъдеш готов и на ближния си да купиш същия костюм. Така трябва да постъпва човек, когато Бог му заповядва. Обаче дойде ли в дома ви човек, който играе роля на просяк и разполага

повече от вас, вие сте свободни да постъпите, както намирате за добре. Ако нищо не му дадете, няма да ви се вмени в грях. Когато ви заповядва да направите нещо, Бог знае кой има нужда да му помогнете. Христос е казал: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаха.“ Този стих се отнася към онези бедни, за които Бог се застъпва.

*Прости ни дълговете наши,
както и ние прощаваме
на нашите длъжници.*

Ще кажете: „Как е възможно да обичам своя враг? Как мога да му простя?“ Представете си, че до твоя враг седи неговият ангел, който едновременно обича и него, и тебе. Какво ще направите? Не трябва ли да направите добро на вашия враг и да му простите заради любовта на този, който ви обича? Бъдете готови да направите добро на своя враг заради онзи, който обича и вас, и него. Той няма да ви остане длъжен. При това положение има смисъл да възлюбите врага си. За да е готов да прощава, човек трябва да има разположение и любов към Бога.

*А кога постите, не бивайте
както лицемерите намръщени;
защото те помрачават лицата си,
за да се явят на човеците, че постят;
те вече си приемат заплатата. (16. ст.)*

Какво означава постът? Има смисъл човек да пости, когато се готви за някакво угощение. Ако някой княз ви кани на угощение, как трябва да отидете: гладен или сит? За да разберете цената на яденето, вие трябва да отидете гладен. Същият закон се отнася и до Небето. Канят ли ви на Небето, идете гладни, за да разберете цената на благата, които ще ви дадат там. Отидете ли при Бога, идете гладни, за да има къде да турите онова, което Той е приготвил за вас. Бъдете гладни за Словото, за Божията Любов, за да приемете, колкото ви се даде, и разумно да ги използвате.

*Недейте си събира съкровища на земята,
дето молец и ръжда ги разваля
и дето крадци подкопават и крадат. (19. ст.)*

СКРИШНАТА СТАИЧКА

*Но събирайте си съкровища на небето,
дето ни молец, нито ръжда ги разваля,
и дето крадци не подкопават, нито градят. (20. ст.)*

*Защото където е съкровището ви,
там ще бъде и сърцето ви. (21. ст.)*

От горните стихове се вижда, че човек трябва да внася съкровището си там, дето не се губи. Внесе ли съкровището си в някоя земна банка, той постоянно мисли за нея от страх да не стане нещо, та да изгуби това, което е внесъл. Следователно, имаш ли някакво съкровище, внеси го в Божествената банка на Небето, та като мислиш за него, по този начин поне да се свържеш с Небето. Който нищо не е внесъл в Божествените банки, той не мисли за Небето. Понякога насила заставят човека да мисли за Небето. Някоя жена е щастлива в живота си, доволна е от мъжа си и от децата си и не мисли за Небето. По едно време задигат мъжа ѝ от Земята, занасят го в Божествената банка, и жената, ще не ще, започва да мисли за Небето.

Един американски проповедник – Муди, разправял своята опитност: „Докато никой от моите близки не беше заминал за онзи свят, аз си представях само Бога и ангелите като обитатели на Небето. Когато баща ми замина за другия свят, започнах да мисля и за него. След баща ми умря майка ми и започнах да мисля за Бога, за ангелите, за баща си и за майка си. След тях умряха братята и сестрите ми. После изгубих и най-добрите си приятели. Когато близките ми, които заминаха за онзи свят, станаха повече от тях, които бяха на Земята, аз мислех повече за Небето: за Бога, за ангелите, за баща си и майка си, за братята и сестрите си, за приятелите. Небето стана за мене близко, родно място.“

*... ако е окото ти чисто,
всичкото ти тяло светло ще бъде. (22. ст.)*

*Ако ли бъде окото ти лукаво,
всичкото ти тяло тъмно ще бъде.... (23. ст.)*

Думата *око* означава съзнанието на човека. Значи ако съзнанието на човека е чисто, всичкото му тяло чисто ще бъде. Ще се спра върху шести стих на прочетената глава:

*Ти кога се молиш,
влез в скришната си стаичка,
и като затвориш вратата,
помоли се Отцу твоему,
Който е в тайно. И Отец ти,
Който види в тайно,
ще ти въздаде наяве.*

Тайното място, т.е. скришната стаичка, в която човек трябва да влезе, е Истината в човека. Истината е тази област в човека, в която той трябва да се затвори и да се моли. Не влезе ли човек в тази област да се помоли, молитвата му няма да се приеме. Казано е в Писанието, че Истината ще ви направи свободни. Като влезе в областта на Истината, човек трябва да има нужните пособия, но и да знае да се моли. Мнозина питат не може ли без молитва. Без молитва не може. Молитвата е вътрешна необходимост за човека. Ако молитвата стане вътрешна необходимост за човека, той се моли естествено, без никаква принуда, без външно насилие. За него молитвата е толкова естествена, както храненето, дишането, чувстването и мисленето. Във всички хора скришната стаичка е на различни места. При това човек всякога не може да влиза в тази стаичка. Всеки човек влиза в своята скришна стаичка в специално време. Това зависи от неговото вътрешно състояние. Изпусне ли момента за влизането си в тази стаичка, човек не може вече да го върне. Той трябва да чака да дойде този момент втори път. И ако съвременните хора се оплакват от неслоди и неуспехи, това се дължи на обстоятелството, че не се подчиняват на Божественото в себе си. Когато Божественото говори, те не искат да го слушат. Като мине този момент, те тогава започват да се стряскат, но късно е вече. Който не сее навреме, той не може да има никакъв плод. Ако навреме не отидеш на училище, никакви знания няма да придобиеш. Не мислете, че учителите ще направят отстъпки заради вас. Ако учителите на Земята са строги и взискателни, много по-строги и взискателни са тия на Небето. В тях няма никакво лицепримание. Те са крайно справедливи, но благосклонни.

СКРИШНАТА СТАИЧКА

Когато се моли, човек трябва да знае точно какво иска. Според мене единствената молитва, която човек може да отправи към Бога, е да иска Светлината и разбиране, за да изпълнява Волята Божия. Който изпълнява Волята Божия, той има всичко на разположение. Изпълнението на Волята Божия е пътят, по който човек може да минава при всички мъчнотии и затруднения. В този път работи Божият Дух. Който работи в съгласие с Божия Дух, всичко може да постигне. Как трябва да се моли човек? – Човек трябва да се моли като онзи, който дължи сто хиляди лева, за които е осъден да лежи 20 години в затвор. Човек трябва да се моли като младата мома, която не е получила цяла година писмо от своя възлюбен. Човек трябва да се моли като онази майка, на която детето е в предсмъртен час. Какво ще стане, ако молитвата им се приеме? – Те всички ще изпитат необикновена радост. Осъденият на 20-годишен затвор ще бъде освободен, защото някой негов приятел е платил дълга му. Момата ще се зарадва, защото ще получи писмо от своя възлюбен, който ѝ съобщава причините за мълчанието си. И майката ще се зарадва, когато види, че здравето на детето ѝ се възстановява. Велико нещо е да изпълнява човек Волята Божия!

Като говоря за млада мома и млад момък, аз ги вземам като символи. Момата символизира душата, а момъкът – духът. Всяка форма в Природата е символ, с който тя си служи. Ако искате да разбирате езика на Природата, вие трябва да превеждате символите ѝ. Те представляват азбука на нейния език.

Тайна молитва

30 юли, сряда, Седемте езера

На езерата

Тайна молитва

Сега, като сте дошли на езерата, вие искате да използвате планината с всичките нейни блага. Някои правят студени бани, а други – топли. Студените бани са за героите, обаче за предпочитане са топлите бани. Целта на къпането е да се отворят порите на тялото, дишането да става и чрез кожата. Като се къпете, не трябва да се страхувате от простуда. Някой се къпе с топла вода, но се страхува да не се простуди, да не заболее от хрема или от кашлица. Който пристъпва към къпането с топла вода без страх, със съзнание, той не може да се простуди. Ако пък го хване хрема или кашлица, и това не е лошо. Чрез хремата и кашлицата човек чисти дробовете си и цялата дихателна система от вътрешни утайки. Но той трябва да знае как да се чисти, как да изхвърли въвн нечистотиите от дробовете си.

За да не се простудява, човек трябва да се огражда. Това се постига по два начина: чрез концентриране на мисълта и чрез молитва. Някои мислят, че като метод молитвата е лесно приложима. Зависи каква ще бъде молитвата. Ако се молите механически, никакъв резултат няма да постигнете. Механическата молитва подразбира безразборно дрънкане на звънци. Ако отидете в някоя голяма къща и започнете да дрънкате ту един, ту друг звънец, все ще излезе някой човек, за да разбере кого търсите, но приятелят ви, когото търсите, няма да излезе. Вие не знаете адреса на вашия приятел, вследствие на което не можете да го намерите. Защо не знаете адреса му? – Връзката ви с него е прекъсната. Съзнателната молитва обаче подразбира направо влизане в контакт с приятеля ви. Вие знаете улицата, къщата, етажата, стаята, където той живее, и веднага натискате звънеца. Той отваря вратата на стаята си и любезно ви поканва. Следователно концентрираната мисъл и съзнателната молитва

са условия за ограждане на човека, за да се запази от лоши външни условия. Щом е ограден, човек не се простудява и нищо чуждо отвън не може да го нападне. Той знае къде да бутне, за да чуе гласа на приятеля си, който всякога може да му се притече на помощ.

Един доктор, наш приятел, разправяше своя опитност за силата на молитвата. Една вечер жена му отишла на концерт и помолила мъжа си да наглежда малкото дете – да не се събуди и да не заплаче. Докторът обещал, че ще се грижи за детето. Тя отишла на концерта и била спокойна, понеже мъжът ѝ е вкъщи. Случило се, че детето се събудило по-рано, отколкото майката предполагала, и започнало да плаче. Бащата го взел на ръце и се помъчил да го успокои, но детето непрестанно плачело. Той го люлял, носел го на ръце из стаята, но детето не млъкнало. Дошло му наум да употреби някои лекарски методи, но и те не помогнали. Така минали 2-3 мъчителни часа, но детето все продължавало да плаче. Той започнал да поглежда към вратата, дано майката се подаде. Видял се в чудо, не знаел какво да прави с разплаканото дете. Най-после му дошло наум да приложи молитвата, с която никога до това време не си бил служил. Обърнал се към свети Никола, към ангелите, но пак нямало никаква помощ. В пълно отчаяние той се обърнал към Бога: „Господи, Исусе Христе, помогни ми да се справя с това дете!“ Едва изрекъл тези думи, и детето престанало да плаче. Сега вече разбрал той силата на молитвата. Кратка, но прочувствена била молитвата му, затова веднага получил отговор.

Съвременните хора се намират в положението на този доктор. В първо време те разчитат на себе си, на научните си познания, но като видят, че са безпомощни, търсят светии и ангели. Като не получат от тях помощ, обръщат се към Бога, Който веднага изпраща помощта Си. Следователно, докато разчитате на човешкото в себе си, всички ще минават и заминават край вас, без да ви се отзоват. В който момент се обърнете към Божественото, помощта ще дойде. Ако вашата работа е по-важна от тази на окръжаващите, помощта ще дойде. Ако работата ви не е много важна, колкото и да викате

за помощ, никой няма да ви отговори. Тъй щото, когато не получавате отговор на молитвата си, едно от двете е вярно: или не сте се молили, както трябва, или работата ви не е важна.

Ще кажете, че тези работи ви са познати, че те са елементарни неща. Зависи как ги знаете. Мнозина мислят, че знаят някакъв език, но като почнат да говорят, произвеждат смях. Един американец преподавал френски език някъде в Америка. Случило се да пътува във Франция. Когато отишъл в един хотел и започнал да говори френски, келнерът не разбрал нищо и го запитал: „Друг език знаете ли?“ – „Английски.“ – „Говорете на английски.“ Произношение се иска за всеки език. Ако знаете един език, трябва да го знаете основно. Следователно, който иска да влезе във връзка със съществата от небесния свят, трябва да знае езика им добре. Ако не знаете езика на Природата точно, с всички правила и произношения, колкото и да викате към нея – ни глас, ни услишание. Искате ли да изпратите мисълта си към Небето или към Разумната Природа, мисълта ви трябва да бъде проникната от дълбоко чувство. Небето не разбира какво искате от него, ако мислите, без да чувствате. Наистина, когато обича, човек говори сладко. Ако няма любов в сърцето си, говорът му е дисхармоничен. За да бъде говорът ви приятен и хармоничен, изучавайте небесния език. Мъчен е този език. Ако за обикновените езици на Земята са нужни няколко години, за да се научат добре, колко повече време е нужно за изучаване на небесния език. За това са нужни не години, а векове и животи.

Сега ще прочета третата глава от Първото послание към коринтяните.

*Понеже сте още плътски;
защото докле има помежду вас завист,
разпра и разногласие, не сте ли плътски
и не постъпвате ли по човечески? (3. ст.)*

Така е говорил Павел на вярващите по онова време. Много неща имало, от които те се съблазнявали. И съвре-

менните религиозни хора се съблазняват от много неща. И вие се съблазнявате. Всеки човек има някакъв авторитет, пред който се покланя. Религиозните спират вниманието си ту върху някой брат, ту върху някоя сестра – считат ги за авторитети. Те казват: „Този е напреднал духовно“, или: „Тази е напреднала духовно.“ Трупат се около напредналите, искат да чуят нещо от тях.

Как познавате кой човек е авторитетен? Ако става въпрос за чешмата, лесно се проверява нейният авторитет. Турете стомната си под чучура и вижте за колко време ще се напълни. Ако една чешма пълни стомната ви за половин час, авторитетът ѝ е със стойност, равна на половин час. Ако се пълни за 15 минути, авторитетът ѝ е със стойност, равна на 15 минути. Ако се пълни за 5 минути, авторитетът ѝ е със стойност, равна на 5 минути. Друга чешма пълни стомната ви за 5 секунди. При коя чешма ще отидете? – При последната. Значи последната чешма е най-авторитетна.

Кой е, прочее, Павел, и кой е Аполос?

*Не са ли служители, чрез които повярвахте,
и то, както е Господ всекиму дал? (5. ст.)*

Всеки приема заплата според труда си. Който работи за Господа, няма защо да се стреми да бъде авторитет. Всеки трябва да бъде авторитет за себе си.

Защото ние сме съработници на Бога. (9. ст.)

*Защото никой не може да получи
друго основание, освен положеното,
което е Исус Христос. (11. ст.)*

Под думата *основание* Павел разбира Божията Любов. Ако нещата в света не стават тъй, както Божият Дух диктува, нищо не се постига.

*Всекиму работата ще стане явна;
защото денят ще я покаже,
понеже с огън се открива;
и огънят ще изпита всекиму
каква е работата. (13. ст.)*

*На когото работата, която е зидал,
устои, той ще вземе заплата. (14. ст.)*

*А на когото работата изгори,
ще се ожети. (15. ст.)*

Сега вие искате да чуете нещо от мене, да го турите в торбата си или да го изядете. Ако искате да пълните торбите си, нищо няма да ви говоря. Аз искам да бъдете свободни, да вървите леко, без товар. Щом искате да чуете нещо, трябва да сте готови да възприемате и прилагате. Представете си, че живеете в света между съвършени хора, които се отнасят добре с вас. Дето отидете, всички ви приемат добре, услужват ви, задоволяват вашите нужди. Като прекарате известно време между съвършените, пращат ви на Земята, между несъвършените, да видите как ще се справите с тях. Те са груби, невнимателни, не искат да знаят за вашето съществуване. Като се натъкнете на тяхната грубост, и вие ставате груби. На вашите остри думи те отговарят още по-грубо: този ви бутне, онзи ви бутне, трети ви удари 1–2 плесници. Вие се чудите какво става с вас. Спомнете си за съвършения свят, където ви носят на ръце, и не знаете защо сте слезли в този неразбран свят, между грубите хора. Какво трябва да правите? – Знание ви е нужно. Какво ще правите, ако срещнете вълк или мечка? Нито вълкът, нито мечката можете да впрегнете, както впрягате коня. Можете ли да срещнете риба на пътя си? – Не можете. Рибата живее във водата. Ако излезе от водата, тя е осъдена на смърт. Можете ли да срещнете цвете на пътя си, както срещате животно? – Не можете. Защо? – Защото цветето е посадено в земята. Излезе ли от земята, то изсъхва.

Следователно рибата живее във водата, птицата – във въздуха, животното – на земята, а растението черпи храна главно от почвата, където е заровило главата си. Това показва, че всяко нещо трябва да се постави на мястото си. И човек трябва да бъде на мястото си. Съвършеният не може да живее, както несъвършените. Той може да им помага, но не може да живее с техните мисли и чувства, не може да поддържа техния морал и техните разбирания.

Като ученици вие се нуждаете от право разбиране, за да не разместите нещата. Да разместите нещата – това значи да желаете цветето да ходи по земята като вас. Това е невъзможно. Вие искате рибата да излезе от водата, а птицата да напусне въздуха и да дойдат на земята при вас. Цветето, рибата, птицата, млекопитаещото са символи, с които се изразяват мислите и чувствата на човека. Има мисли и желания, които приличат на цветята, на рибите, на птиците и на млекопитаещите. Като разбира характера на своите мисли и желания, човек трябва да знае къде да ги постави. Щом ги постави в съответната им среда, те ще се развият правилно, без да му причиняват някаква вреда. Ако не знаят как да се справят със своите мисли и желания от рода на хищниците, хората страдат, пъшкат, търсят начин да се освободят от тях. Ще кажете, че лошите мисли и желания трябва да се пъдят навън. Как ще изпъдите една лоша мисъл от ума си или едно лошо желание от сърцето си? Не е лесно да се справите с тях. Как се е справял българинът с турските дерибейове? Като отивал някой дерибей в дома на българина, последният веднага слагал трапеза, на която слагал чорба от агне или от кокошка, печена кокошка, баница, а след това 1–2 чаши ракия или вино и му казвал: „Заповядай, ефенди.“ Като прекарвал по 2–3 дена при българина, дерибейът си отивал доволен от гостоприемството. Умен е българинът, знаел е как да постъпи с дерибей, за да не го настрои против себе си.

Какво ще правите, ако ви посети някоя лоша мисъл или лошо желание? Можете ли да ги изпъдите? Те са силни като дерибей. Дойде ли ти такава мисъл на гости, ще я посрещнеш добре, ще я угостиш според естеството ѝ и след това ще я поканиш пак да те посети. Ще ѝ кажеш, че си доволен от посещението ѝ. Ако я приемеш по този начин, тя сама ще си отиде. Пъдиш ли я, тя няма да излезе. Като остане насилствено, ще ти причини някаква пакост. И в Писанието даже е казано да любите враговете си. Лошите мисли и желания са врагове на човека, които трябва да обичате, за да се освободите от тях. Хиляди и милиони начини има, чрез които човек може да се справи със своите мисли и желания. Кол-

кото са формите на Любовта, по толкова начини човек може да се справи със своя вътрешен живот, изявен чрез неговите мисли, чувства и желания. Ще кажете, че човек сам създава формите на своите мисли и желания. Човек създава само външната им опаковка, т.е. дрехите им, а самите мисли и желания, в различни форми, идат от други светове. Те посещават човека, прекарват известно време при него и го напущат.

За да не изпада в заблуждения, човек трябва да различава произхода и характера на мислите и чувствата си. Като прави сравнение между проявите си, той казва: „Отиде първата любов! Няма да се върне вече.“ Значи той намира разлика между първата и втората си любов. Казвате: „Какво беше едно време! Каква любов имах!“ Любов, която се мени, не е истинска. Ти си обичал дрехата на човека. Щом съблече новата си дреха и облече старата, ти не го обичаш. Това не е Любов. Не се заблуждавайте от външните форми на нещата, нито от тяхната привидност. Изучавайте живота в неговата дълбочина.

Като ученици вие трябва да разбирате символите, чрез които Природата говори. Тя говори всеки ден по различен начин. Например, като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си починат. Всъщност те започнаха да пренасят камъни, да оправят мостове. Това е задача, която Природата им възлага. Тя иска да им каже: всички хора имат в себе си мочурливи, влажни места, над които трябва да се построят мостове, за да минавате свободно. Всички имате в себе си извори, поточета, които са бурениясали и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в Природата и със строенето на мостове вие подобрявате своя вътрешен живот. Всичко, което става в Природата, става и в човека. Затова именно ви дадох задачата да изчистите изворите, които срещате в планината, и да постройте мостове. Какво ще кажете, ако видите на земята окапалите листа на крушата? Окапали са листата ѝ, но тя е жива: след известно време ще видите на нея нови, млади листенца. Страшно е, когато видите, че под някоя круша

няма нито един окапал лист и тя не дава надежда да се яви поне един зелен лист. Тази круша е изсъхнала, в нея няма никакъв живот. И човек може да бъде в положението на живата круша, на която наесен окапват листата, а напролет израстват нови. Той може да бъде изсъхнала круша, която не дава признак на нов живот.

Пазете следното правило: каквото правите, правете го съзнателно и с любов. Като ви накарах да пренасяте камъни, аз имах предвид ползата от това упражнение. Ще работите половин час, но като вдигате и слагате камъните, вие възприемате електричеството и магнетизма, които те съдържат. Като сте неразположени, хвърлете няколко камъка надолу. Като ги хвърлите, вие възприемате енергията им и сменяте състоянието си. Ще кажете, че е празна работа да хвърляте камъни. Празна работа е, когато човек нищо не прави. Като хвърляте камъни, като ги местите, вие придобивате практически знания, до които по друг начин не можете да се домогнете. Например вие ще разберете, че някои камъни не трябва да се местят. Само Природата има право да ги мести.

Много знания има човек, но още много има да учи. Знаете ли например каква числена стойност представлява всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и желание? Знаете ли каква форма имат те? Някои мисли имат праволинейна форма, други – елипсовидна, трети – квадратна, и т.н. От формата им съдите за техния вътрешен смисъл. Това е знание, което ще придобиете в бъдеще. Докато живеят в личния си живот, хората са далече от това знание. За да придобие вътрешно знание, човек трябва да живее в душата си, т.е. да даде предимство на душата си пред своите лични изисквания.

Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови едни на други да си помогнете. Кой какво казал, каква погрешка направил – не го съдете. Ако не можете да се помолите за него и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте. По този начин само се създават здрави, приятелски отношения. Обичайте ближните си, помагайте им, за да ги освободите от въжетата, с които са вързани. Ако ги критикувате и мразите,

без да съзнавате даже, вие завързвате краката и ръцете им с въжета. След всичко това питате: „Какво мислят хората за мене?“ – Ако завързвате ръцете и краката им с въжета, те мислят лошо за вас и не ви обичат. Ако ги развързвате, те мислят добре за вас и ви обичат. Следователно, срещнете ли човек, на когото ръцете и краката са вързани с въжета, освободете го. Той всякога ще ви благославя. Опитайте се да вържете кучето, което е било на свобода, да видите какво ще прави. То ще се хвърля, ще прави опити да ви ухапе – недоволно е. Всяко живо същество иска да бъде свободно.

Следователно новата философия на живота носи освобождение за хората. Като възприемете и прилагате тази теория, вие ще се развързвате. Ако не сте вързани, ще внимавате да не дойде някой да ви върже. Когато са свободни, хората живеят в пълна хармония и любов. Дето и да отидат, в планината или в градовете, навсякъде виждат работата на Великия Божи Дух. В нареждането на камъните, във водите, които извира, във ветровете – навсякъде те виждат Божия пръст. Не са ли свободни, те не виждат великата хармония в живота и казват: „И тук, и там – навсякъде оставаме неразбрани.“

Като ученици работете върху себе си: вие да разбирате хората, а не те да ви разбират. Какво ще бъде положението на богатия, ако сиромасите разберат, че той е богат? – Един след друг те ще тропат на вратата му и ще искат пари: кой 100 лева, кой 200, кой 1000 лева. Дето се обърне, той ще чува един и същи разговор. Това еднообразие ще го умори и най-после той ще бъде принуден да остави касата си на разположение на бедните – всеки да взема, колкото му трябват. Когато човек доброволно даде касата си на разположение на бедните, тя придобива свойството сама да отпуска на всеки човек такава сума, каквато в дадения случай му е нужна. По този начин се избягват всякакви злоупотребления.

Какво се иска днес от вас? Най-малко – да говорите само добре, само положителни думи. Като видите някой човек, намерете нещо добро в него и говорете само за доброто. Ако видите някой болен, мислете, че ще оздравее. Пратете

му добри мисли и му кажете няколко насърчителни думи. Добрите думи, които излизат от устата ви, внасят бодрост и сила в самите вас. Като се ръкувате с някого, пожелайте да бъдете в хармония с него. Ако не постъпвате по този начин, вие събирате суров материал за градеж, слагате го на едно място, но нищо не можете да съградите. Защо? – Нямайте спотителните материали, необходими при градежа на къщите.

Прочетете днес трета глава от Първо послание към коринтяните и размишлявайте върху нея. В тази глава има нещо общо между вас и тия, на които е говорена. И вие се натъквате на чужди мисли и желания, с които не знаете как да се справите.

*Не знаете ли, че сте храм Божий,
и Дух Божий живее във вас? (16. ст.)*

Няма по-велико благо за човека от това – да стане храм Божий, и Дух Божий да живее в него и той да се радва и благодари за всичко онова, което Бог е създал и вложил в него. Радвайте се, защото сте в деня, в който сте създадени. Той е шестият ден – петък. Съботата е ден на почивка, а неделя – ден на възкресение, на избавление от оковите на ограничението и на смъртта.

1 август 1930 г., Седемте рилски езера

Задължително право

Какво прави домакинята, когато иска да меси хляб? – Тя взема няколко килограма брашно, пресява го и туря настрани триците. После взема чиста, топла вода, и замесва брашно с нея. След това туря кваса и продължава да меси тестото известно време и го оставя на топло, докато започне да се подига. Ако не тури вода в брашното, частичките му ще останат пръснати. В случая водата се взема като елемент, необходим за спояване на брашното и за превръщането му в тесто.

Въз основа на същия закон и човешките мисли и чувства, за да се използват, трябва да се споят, т.е. да се обединят. Останат ли пръснати, без всякаква връзка помежду си, те са безпредметни. Значи, за да влязат в работа, мислите и чувствата на човека трябва да бъдат в хармония. Няма ли единство между мислите и чувствата, те са подобни на брашнените частички – всеки вятър може да ги отнесе. И скъпоценните камъни придобиват стойност, когато се употребяват. Не се ли извадят от условията, при които Природата ги е поставила, тяхната стойност е безпредметна. Следователно всяко нещо придобива известна стойност, когато излезе от условията, в които Природата го е поставила. Като променят условията си, хората страдат, но така имат възможност да се развиват. Добре е всяко същество да промени условията си доброволно; ако не желае само да направи това, тогава идат страданията. Рибата никога не би променила условията на своя живот, ако не дойде въдицата или мрежата на рибаря. И човек не би променил условията на своя живот, ако не дойдат страданията. В този смисъл страданията за човека не са нищо друго, освен въдицата или мрежата на възвишените същества, които го изваждат от обикновените условия на живота и го заставят да работи. Страданията изваждат човека от охолните условия, които го правят мързелив, и по този начин го впрягат на работа.

Всички съвременни хора се стремят към някакъв идеал. Всеки иска да постигне нещо. Идеалът на някои е да се домогнат до щастието, други пък искат да се усъвършенстват. Каквито и идеали да има човек, първата му задача е да изпълни Волята Божия. Да вършиш Волята Божия, това значи да си намерил ключа на живота. Който върши Волята Божия, той е придобил нещо ново. Като изучавате живота на хората, ще видите, че онзи, който върши своята воля, коренно се различава от този, който върши Волята Божия. Каквато храна употребява човек, такъв става. С каквото мляко се захрани детето, такива качества придобива. Всяко дете, което е захранено с майчиното си мляко, прилича на майка си. Под думите *майчино мляко* разбирам онова мляко, което съдържа в себе си качествата на Любовта. Под думите *майчино мляко* разбирам словесното мляко. Който се храни с такова мляко, той става истински човек. Душата се храни със словесното мляко, вследствие на което съдържа качествата на това мляко. Когато цитираме стиха, че Истината ще ни направи свободни, имаме предвид присъствието на Словото, на Божия Дух в човешката душа. Свободен може да бъде само онзи, който носи Истината в себе си. Дето е Истината, там са и Любовта, и Мъдростта.

Всички хора, религиозни и светски, очакват идването на Духа. Защо Го очакват? – Защото Той внася в човека онази светлина, която разкрива пътищата на живота. Без Светлината и без знанията на Духа човек се намира в тъмнина – като в тъмна, бурна нощ. Каквото е Слънцето за физическия човек, такова нещо е Духът за духовния човек. Както без слънце човек не може да използва физическите блага, така и без Духа не може да се ползва от благата на духовния свят. Дойде ли Духът в човека, той става учен, силен, богат, здрав, щастлив. С Духа той всичко може да направи. Без Духа човек е слаб и немошен, нищо не може да постигне. Това значи да живее човек само с човешкото съзнание. Когато Божественото дойде в човека, то стопява всичко в него. Като знаете това, дайте път на Божественото в себе си.

Христос е говорил за блаженствата, но и до днес те остават неразбрани. Блаженствата са качества на духовния човек. Истински духовният може да бъде кротък, смирен, миротворец. Той гледа на всички хора като на свои братя. Той мисли право. Влезе ли една крива мисъл в човешкия ум, той прелюбодейства. Всяка крива мисъл, всяко криво чувство, всяка крива постъпка, водят човека към прелюбодеяние. Ако не мисли право, човек е в състояние да продаде своето убеждение. Човек има право да се откаже от своите убеждения и вярвания само когато го отклоняват от правия път.

Като не могат да се справят с мъчноотиите в живота си, хората се отказват от убежденията, от вярванията си, и търсят причините за нещастията си едни в други. Мъжът казва, че жена му е виновна за нещастията в дома, и решава да я напусне. Жената казва, че мъжът е виновен. Мъжът напуска жена си, жената напуска мъжа си, но пак не се освобождават от нещастията си. Те нямат ясна представа какво нещо е мъжът и какво – жената. Мъжът символизира духа, а жената – душата, т.е. мъжът представлява Мъдростта, а жената – Любовта. Дето е Любовта, там е животът, там е чистотата. Как познавате живота и чистотата? – Животът е вода, извор, който постоянно дава. Трябва ли да доказвате чистотата на извора? Идете при някой извор и вижте каква е водата му. Той сам говори за себе си. Мъдростта пък носи знание и светлина. Щом някой човек може да освети пътя ви, не се съмнявайте в него. Той е носител на Божествената мъдрост. Има ли Любовта и Мъдростта в себе си, човек побеждава всички врагове.

И тъй, искате ли да изправите живота си, дайте място на Божествената душа и на Божествения дух в себе си. Постигнете ли това, вие влизате в Новия живот, в живота на истинските блага. Този е идеалът, към който всеки трябва да се стреми. Този идеал може да се постигне, когато човек отвори път на Божественото в себе си. Това значи той да даде възможност на душата и на духа да се проявят. Душата и духът трябва да господаруват в човека, а умът и сърцето да им служат.

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРАВО

Време е вече хората да вземат ключа на живота в ръцете си и да изпълняват Волята Божия. Само душата и духът разбират Волята Божия и могат да я изпълняват. Остане ли човек с ума и със сърцето си да изпълнява Волята Божия, той съвсем ще се обърка. Голямо сеене става в света. Които не изпълняват Волята Божия, ще изскочат вън от решетото. Всички хора ще минат през чистене. Които се изчистят и останат на решетото, ще се посадят в земята, за да дадат плод. Които паднат от решетото, ще отидат в устата на кокошките.

Като слуша да се говори така, всеки иска да знае към коя категория зрънца се отнася: към ония, които остават на решетото, или към ония, които отскачат навън. Това не е важно. Едно е важно за вас: да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни. Как може да стане човек съвършен? – Като даде право на душата и на духа си да господстват в него, т.е. да стане проводник на Божията Любов и Мъдрост. Стане ли проводник на великите Божии закони, човек се ползва от всички Негови блага.

Бъдете съвършени! Пътят към съвършенството е път към вечни постижения. Да се усъвършенства човек, това е многократен, а не еднократен процес. Стремeжът към съвършенство се дължи на Божественото в човека, което го подтиква към постоянна работа за великото и красивото в света. Този импулс е запалената свещ в човека, която трябва постоянно да гори.

Тайна молитва

6 август 1930 г., сряда, Седемте езера

Първият ден

В човешкия живот има два главни момента: когато човек заминава за другия свят, или когато умира, и когато умрелият се връща обратно на Земята, т.е. когато оживява. Първият процес причинява голяма скръб на живите. Те скърбят за заминалия. Вторият процес причинява голяма радост.

Ще прочета 20-а глава от Евангелието на Йоан.

*И в първия ден на седмицата
Мария Магдалена идва на гроба
сутринта рано, когато биде още тъмно,
и гледа – камъкът вдигнат от гроба. (10 ст.)*

Думите „когато беше още тъмно“ изразяват материалната страна на въпроса. Тя гледа и нищо не вижда, освен това, че камъкът бил вдигнат от гроба – духовната страна на въпроса.

*А Мария стоеше вън до гроба
и плачеше. (11. ст.)*

Мнозина и до днес още стоят до гроба вън и плачат.

*И това като рече, обърна се назад
и вижда Исуса, че стои. (14. ст.)*

Като четат Евангелието, някои мислят, че трябва да имат същите опитности, през които минаха учениците на Христа. Това не е необходимо. Има неща, които за едни хора са необходими, а за други не са. За да купите едно кило хляб, нужно ли е да знаете кой е орал и сял нивата, кой е млял житото на воденицата, как е замесвано брашното, как е направен хлябът и как е печен в пещта? И това е добре да види човек и да знае, но по-добре е направо да си вземе хляб и да се нахрани. Опеченият хляб е Словото Божие. За предпочитане е човек да носи Словото Божие в себе си, отколкото да слуша само как се проповядва, без да Го възприема.

В живота на съвременните хора има много непотребни неща, които постепенно изместват важните и красивите

неща. За да не става изместване, човек не трябва да спира вниманието си на маловажните неща. Например хората искат да станат велики, богати, учени, да се прославят, и най-после, ако има време, тогава да търсят Истината. Не е ли по-добре човек да тръгне по обратния процес – да намери Истината, а после да се стреми към останалите неща? Ако първо придобивате благата на живота, а после Истината, всичко придобито ще се изгуби. Ако първо придобиете Истината, а после – останалите блага, всичко, което сте придобили, ще го запазите. Следователно, за да не губите благата, които придобивате, намерете първо Истината. Ако Истината остане на последно място, придобитите блага едно след друго ще изчезнат.

Ще ви задам още няколко въпроса. Кое е по-добре за майката: първо да има деца и после да намери Бога, или първо да намери Бога и после да има деца? Кое е по-добре за човека: първо да придобие знания и да стане учен, а след това умът му да светне, или първо да има светъл ум, а после да придобива знания. Значи важният въпрос за човешката душа е да намери Истината, а после да придобива блага. Важният въпрос за майката е първо да намери Бога, после да ражда деца. Важният въпрос за човека е първо да има светъл ум, а после да придобива знания.

Една от великите Истини на живота е, че Бог не е изпратил човека на Земята нито да господарува над ближния си, нито да му слугува. Ако някой е изпратен на Земята да бъде господар или слуга, той непременно щеше да носи своите акредитивни писма. Ако не носи такива писма, положението му не е сигурно. Човек трябва да слугува на Бога чрез ближния си, а не на самия човек. Не е лошо някога човек да бъде господар, нито е лошо да бъде слуга, но той трябва да знае защо иска да бъде господар или защо иска да бъде слуга. Защо човек трябва да бъде господар? – За да оправи обърканите си сметки. От миналото още той дължи на своите слуги и днес, като богат господар, трябва да изравни сметките си. Защо човек става слуга? – За да изправи погрешките си. В миналото, когато е бил господар, е имал лоши отношения към подчинените си. Сега е дошъл на Земята като слуга, за

да опита положението на подчинения и да изправи погрешките си. Слугата трябва да си каже: „Едно време бях господар, давах заповеди и не изпълних Волята Божия, както трябваше. Днес дойдох да слугувам, да получавам заповеди и да ги изпълнявам. Само по този начин мога да изправа погрешките си.“

Като ученици за вас не е важно дали ще бъдете господари, или слуги. За вас е важно да придобиете Истината и Любовта. Само красивият може да придобие Истината и Любовта. Грозният не може да придобие нито Любовта, нито Истината. Не виждаме ли същото и в живота на младата мома? Ако е красива, любовта иде при нея. Ако не е красива, любовта стои далече от нея. За да я хареса някой момък, тя се облича добре, носи пръстени, украшения, маже лицето си, за да бъде красива. Любовта не се привлича от външността на нещата. Тя търси знанието и светлината, тя търси свободния човек. Има смисъл момата да носи пръстен на ръката си, но ако той може да се превръща на хляб. Достатъчно е да чукне с пръстена си, за да се яви пред нея добре опечен хляб. Пръстенът на момата трябва да я прави мощна, за да преодолява мъчнотиите на живота. Сегашните моми са дошли до първата фаза на живота: те са добре облечени, с украшения, с пръстени на ръцете си. Обаче техните пръстени не могат още да се превръщат на хляб.

Тази идея ви оставям днес: да придобиете пръстена, който се превръща на хляб. Проста е тази идея, но не по-малко е и сложна. Обективна е тази идея, но същевременно е и отвличена. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той има живот в себе си.“ Учениците Христови се съблазниха от тази идея, заради което 70 души от тях Го напуснаха. Които разбраха вътрешния смисъл на тази идея, станаха ученици на Христа и продължиха делото Му. Те повярваха в силата на живия хляб.

Вятърът, който духа сега, е продължение от снощния. Всички опитаха силата му. Той разтури палатките ви, не ви оставя да спите. Кога не спи човекът? – Когато има да разрешава някакви въпроси. Следователно вятърът подразбира

мисъл. Той иска да ви каже, че трябва да мислите, за да разрешите правилно въпросите си.

Христос казва: „Аз съм живата вода. Който пие от нея, никога не ожаднява.“ Сега и ние изчистихме изворчето, наредихме около него бели, хубави камъни. Всичко това правим за водата, която извира. Ако нямаше вода, тия камъни щяха да бъдат безпредметни. Изворът краси цялата местност. Той представлява знанието, към което всички се стремят. Всеки търси знание, което извира. То не е обикновено знание, което може да се събере в щерна. В щерната може да има много вода, но тя е дъждовна. Време е вече да се откажете от щерните. Живи извори трябва да текат! С други думи казано: Божественото трябва да се прояви. Защо? – Защото Божествените неща никога не остаряват. В Божественото няма страдания и скърби, няма болести и смърт. В Божественото се крие всичко положително, затова Божественият живот е наречен положителен.

Казано е в Писанието, че Христос се яви на учениците Си след смъртта Си и каза: „Мир вам!“ Това беше доказателство, че човек живее и след смъртта. Значи смъртта не е в състояние да отнеме живота. Когато човек влезе в Новия живот, първата му работа е да погледне към раните на ръцете си – като свидетелство за разпятието, през което е минал. Той ще се усмихне и ще се зарадва, че е оживял. Новият живот излиза от раните, през които са минали гвоздеите. За да дойде Животът, трябва да се отворят всички запушени канали. Които не разбират това, мислят, че човек трябва да бъде валчеста топка, отвсякъде запушена, за да не влезе някой отвън да го обере. Не, колкото повече отвори или прозорчета има човек, толкова по-добре. Той има около седем милиона пори на тялото си, които трябва да бъдат отворени, за да може през тях да диша, т.е. да може животът свободно да се втича и изтича. Можете ли да си представите едно здание със седем милиона прозорци? При това знаете ли колко ще струват тия прозорци, ако за всеки един трябва да платите най-малко 10 лева? Ако във време на земетресение прозорците на това здание се счупят, трябва да пла-

тите 70 милиона, за да направите нови. Обаче прозорците на човешкото тяло са направени от огъваема, нечуплива материя. В заключение на това, пожелавам ви всичките ваши врати и прозорци да бъдат отворени по всяко време. За какво? – За доброто. Пожелавам ви същевременно вратите и прозорците на къщите ви да бъдат всякога затворени. За какво? – За злото. Доброто трябва да влезе вътре, а злото да стои вън.

Как можете да се убедите, че Христос е бил прободен в гърдите? По два начина: или като сложите пръста си в раните на Христа, или като повярвате. Чрез вярата човек се свързва с реалността, т.е. с Първата Причина на нещата. Затова е казано в Писанието, че без вяра не може да се угоди на Бога. Докато растението не е свързано със земята, то не може да се храни и да се развива. Докато човек не е свързан с водата, с въздуха и със светлината, той няма отде да черпи храна и не може да се развива. Каквото и да прави, човек трябва да запази поне една връзка, чрез която да черпи сокове от земята и да се храни с тях.

Сега ще дойдем до най-важните въпроси, които интересуват всички хора. Те са следните: какво нещо е Бог, къде е Той и как ще Го намерите? – Този, Който е бил преди мене, преди моето съществуване – това е Бог. Той е там, където аз не съм бил. Ще Го намеря там, където всякога съм бил. Първият, Който е създал живота и ни е събудил за живота, Първият, Който е създал всичко за нас, е Бог. Ще кажете, че не сте Го виждали. Това е друг въпрос. Не сте Го виждали и не Го виждате, защото очите ви са затворени. Станете рано, отворете очите си, измийте ги добре – и вие ще видите Светлината и Истината. Засега Истината е скрита за вас, защото не сте се справили още с противоречията, т.е. не сте изплатили дълговете си. Всеки човек носи Истината в себе си, но всички не са я проявили. Идете в света да я приложите! От начина, по който ще я приложите, ще зависи как ще издържите изпита си. Ако можете са предадете Истината на хората, вие сте издържали изпита си добре и влизате в Новия живот.

ПЪРВИЯТ ДЕН

Как ще предадете Истината на хората? – Ще им кажете: „Досега аз бях господар; отсега нататък аз ставам слуга, а вие ще ми бъдете господари. Като господар аз живях без Бога. Откакто повярвах в Бога, реших да стана слуга, за да запазя връзката, която съм създал с Него.“ Добрият слуга ще бъде и добър господар.

Сега, ако някой пита защо съществуват господарите, отговорът е следният: господарите съществуват, за да има на кого да се проповядва и за да има добри слуги. Защо съществуват слугите? – За да има добри господари. От добрите слуги излизат добри господари, но и от добрите господари излизат добри слуги.

Тайна молитва

8 август 1930 г., Седемте рилски езера

Начало и край

*И отговори Симон Петър и рече:
Ти си Христос, Син на Бога живаго.*

Матей 16:16

Ти си Син на Бога живаго. Всеки човек трябва да има една идея в себе си, в която да бъде така убеден, както Петър беше убеден в Христа. Понеже Петър позна Христа, Христос му отговори:

*Аз ще ти дам ключовете
на Царството небесно;
и каквото вържеш на земята,
ще бъде вързано на небесата;
и каквото развържеш на земята,
ще бъде развързано на небесата.*

Всеки човек трябва вътрешно да познава Христа, за да има един център, около който всички неща да се съсредоточават. Няма ли такъв център, всички негови мисли и чувства ще бъдат разхвърляни.

Каквото и да се говори на хората, повечето от тях мислят за физическия живот: да има какво да ядат и да пият, да се осигурят. Животът не се състои в многото ядене. Човек може да яде много и нищо да не придобие; той може да яде малко и да има големи придобивки. Няма защо да мислите за утрешния ден. Щом днес сте задоволени, това е достатъчно. Денят се грижи за себе си. Един ден – това е една Божествена епоха. Така гледа на нещата Онзи, Който е създал света. За обикновения човек не е така. Той вижда, че Слънцето изгрява и залязва, но защо става това, не знае. Има същества, за които Слънцето нито изгрява, нито залязва. За тия същества Слънцето вечно свети. Тези същества се намират на висока степен на съзнание. Като гледат човека, те виждат докъде е стигнал и казват, че дълъг път предстои на човека, докато дойде до съвършенството. За да постигне своето усъ-

НАЧАЛО И КРАЙ

вършенстване, човек трябва да мине през 400 хиляди форми, през 400 хиляди облекла, или през 400 хиляди врати.

Къде е краят на живота? – Краят е там, дето е началото. Къде е началото? – Началото е там, дето е краят. Начало съществува само за онзи, който разбира нещата. За онзи, който не разбира нещата, има само край. Началото на всяко нещо е блаженство, краят – нещастие; началото е любов, краят – омраза; началото е истина, краят – лъжа. Всяко нещо, което има край, не е вечно, не е истинно. Краят на една работа се определя от началото. Ако някой ти даде пари за известна услуга и казва, че ти услужва от любов, без никакво възмездие, той те поставя на изкушение. Няма да мине много време, и той ще иска парите си назад. Защо? – Защото любовта му е изчезнала. Началото на нещата е във ваши ръце, затова стремете се началото да бъде всякога добро. Какъв ще бъде краят – това не е ваша работа. Краят на нещата е в ръцете на Бога. Ако началото на една работа е в съгласие с Бога, краят ѝ ще бъде добър. – „Ама искам да зная какво има зад Любовта, зад Истината, зад Правдата.“ Зад Любовта стои омразата, зад Истината – лъжата, зад Правдата – неправдата. И обратно: зад омразата стои Любовта, зад лъжата – Истината, зад неправдата – Правдата. Който не е доволен от Любовта, ще намери омразата. Щом се натъкне на омразата, тогава само човек може да разбере и оцени Любовта.

Ти си Син на Бога живаго.

Христос отговори на Петър:

Блажен си, Симоне,

*защото плът и кръв не са ти открили това,
но Отец Мой, Който е на небеса.*

(Матей 16:17)

Мнозина биха желали да бъдат в положението на Петър – да имат съобщение с Бога, но даже и Петър не задържа това съзнание за дълго време. Не се мина много, и той казва на Христа:

*Смили се над Себе Си, Господи,
няма да Ти бъде това.*

(Матей 16:22)

Тук Петър изгуби Божественото си съзнание и изпадна в човешко съзнание. Това, което стана с Петър, става с всеки човек. То е вътрешно състояние, през което всеки човек неизбежно минава. Докато живее в Божественото съзнание, човек е готов на всякакви жертви за Бога и за ближния си. Изпадне ли в човешкото съзнание, той започва да се чуди защо е влязъл в този път на страдания, защо не мисли за себе си, за своя живот. И Петър се чудеше на Христа защо се излага на такива страдания, защо не помисли и не се смили над Себе Си. Той знаеше, че Христос има сила да победи света и да се избави от страданията и се чудеше защо не прави това. Христос казваше, че трябва да мине през страдания, за да дойде до възкресението. Без страдания няма възкресение. Тогаз Исус рече на учениците Си:

*Ако иска някой да дойде след Мене,
нека се отрече от себе си
и нека дигне кръста си,
и нека Ме следва.*

(Матей 16:24)

Следователно, дойдете ли до Божественото, ще приложите особени методи, а не обикновени. Не казвайте, че ако служите на Бога, ще загубите. Мислите ли така, вие сте на крив път. Страдате ли, не се смущавайте. Божественото страда, за да освободи човешката душа от робството, в което тя се намира. Детето ли страда, или майката? – Майката страда – детето знае само да иска, да заповядва и да плаче. Детето плаче за всяка своя нужда. Щом заплаче, майката и бащата веднага му се притичват на помощ. Те знаят, че то е безпомощно, и употребяват всички грижи да му помогнат. Докато стъпи на краката си, докато израсне, детето постоянно плаче. Обаче плачът не разрешава въпросите. Детето трябва да бъде разумно, да не плаче, но да знае как да отваря и да затваря устата си, как да говори на майка си.

Кое е същественото за човека? – Да познава Христа. Мнозина искат да имат власт, да разполагат с ключовете на Царството Божие. Туй не се постига лесно. За да дойде до

това положение, човек трябва да има вътрешно, мистично разбиране за Живота и за Любовта. Няма ли това разбиране, той не е дошъл до познаване на Бога и на Христа. Ключовете на Царството Божие са в Бога. Как ще дойдете до Него, щом не Го познавате? За ония, които Го познават, е казано: „Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас.“ Казано е още: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Вън от познаването на Любовта никаква философия не съществува. Любовта разрешава всички въпроси. Тя представлява пълна торба, от която човек може да черпи всеки момент. Какво представлява твоето знание за правене на хляб, за храносмилането, ако торбата ти е празна и цял ден гладуваш? Парче хляб в торбата ти струва повече от всичкото ти знание. Знанието има смисъл, но при пълна торба с хляб. Иначе ще философстваш, ще учиш хората, но ще поглеждаш към пълната им торба.

Като ученици вие трябва да изучавате вътрешния смисъл на живота. Като четете Библията и Новия Завет, не четете механически. За да разберете Словото Божие, вие трябва да се спирате върху Неговия вътрешен смисъл. Само по този начин ще усилите вярата си. Вие се нуждате от вяра, която да устоява на външни и вътрешни бури, да не се разколебава от нищо. Как може да ви разубеди човек в изгряването на Слънцето? Вие знаете, че Слънцето всяка сутрин изгрява. Ако не го виждате, причината се крие другаде някъде, а не в самото Слънце. Каквито промени и да стават във външния и вътрешния живот на човека, Слънцето постоянно изгрява и залязва. Едно нещо може да ви изненада: някога Слънцето изгрява и залязва по-рано, а някога – по-късно. Това е в неговия път. Вие можете да не знаете с колко минути по-рано или по-късно изгрява и залязва то, но това е предвидено в движението на Слънцето.

Тъй щото, кой каквото и да ви говори, не се поддавайте на чуждото мнение. Понякога чуждото мнение може да ви хипнотизира и вие да останете в тъмнина. Как ще вярвате на твърдението на някого, че Слънцето няма да изгрее? Всичко може да стане в света, но Слънцето неотклонно ще следва своя път.

Правете наблюдения върху явленията в Природата и вадете заключения. Дойдете ли до някакви положителни правила, не се колебайте в тях. Имате ли някакви духовни опитности, не се съмнявайте в тях. Те почиват на известни закони, които трябва да изучавате. Оставете ли съмнението да работи във вас, вие се разколебавате, внасяте смущение в съзнанието си. Всяко смущение пречи на правилното виждане.

Като се натъква на съмнения и на смущения, човек се отегчава от живота. Защо? – Той мисли, че не може да постигне желанията си. Човек може да постигне всичко, каквото желае, но на определеното за това време. Може ли детето изведнъж да израсте? Дълго време майка му го повива и разповива, къпе го в коритото, докато един ден стане възрастен човек. Исква ли преждевременно да излезе от пелените и да си служи с магическата пръчица на баща си, това значи, че човек е дошъл до положението на онзи, който иска да се жени. Защо се жени човек? – За да го обича някой. Той иска жена му и децата му да го обичат, но един ден ги изгубва, а с тях заедно и любовта им. После търси приятели, намира ги, но скоро ги изгубва. Търси богатство, но и него изгубва. След като прекара големи разочарования, той казва: „Свърши се моят живот.“ – Животът ти не е свършен, но свършиха се твоите криви разбирания за живота. Сега ще започнеш отново, с нови разбирания. Докато дойдеш до новото, ще минеш през тъжната зона на живота.

Страшно е положението на човек, който е изпаднал в тъмнина. Дето погледне – навсякъде мрак. Спи той, обръща се насам-натам, дано дойде отнякъде малко светлинка. Няма човек в света, който да не е минал или да не мине през това състояние. Страшно е това състояние, но не е безизходно. Привидно Слънцето ще залязва, но пак ще изгрява. Не се разколебавайте във вярата си. Каквото и да стане с вас и около вас, Слънцето никога няма да загасне. Слънцето представлява човешкото съзнание. То изгрява и залязва, но никога не загасва. Ще дойде ден, когато човек ще застане на такава височина, отдето ще вижда Слънцето постоянно да свети. За него вече Слънцето нито изгрява, нито залязва.

Докато расте и се развива, човек постоянно минава през светлина и тъмнина на съзнанието си. За да издържа на тия състояния, той трябва да има вяра в Бога като център на неговия живот. Ако не се движи постоянно около този център, човек не може да расте и да се развива. Бог дава еднакви условия на всички души да растат и да се развиват, да постигнат своите желания. Къде ще намерите Бога? – В себе си. Търсите ли Го във някъде, в този или онзи, вие ще се заблудите, ще объркате пътя си. Объркате ли пътя си, всичко ще загубите.

Един богат младеж отишъл при един адепт да се учи. Адептът бил от самозваните учители. Ученикът искал от адепта да направи някакво чудо. Адептът казал: „Ще направя едно чудо, но ако ми донесеш всичките си скъпоценности.“ Ученикът изпълнил волята на адепта. Той донесъл скъпоценностите си и чакал да види какво чудо ще стане. – „Затвори сега очите си и докато не ти кажа да ги отвориш, ще седиш със затворени очи“ – казал адептът. Ученикът затворил очите си и чакал. В това време адептът обрал всичките му скъпоценности и изчезнал. Когато ученикът отворил очите си, не видял нито учителя си, нито торбата със скъпоценностите.

И тъй, като дойде някой самозван адепт при тебе и ти каже, че ще те научи на нещо особено, знай, че той ще вземе всичките ти скъпоценности и ще изчезне. Видите ли такъв учител, дръжте очите си отворени. За тия адепти и учители Христос казва, че са крадци и разбойници. Те не носят свобода на човешката душа, но я ограбват и заробват. Пазете се от учители, които не служат на Божественото, което носи изобилие в живота. Като знаете това, дръжте връзката си с Божественото и не мислете, че можете да имате реални постижения по механически начин. Реалното се придобива по реален начин.

Едно се иска от човека: съзнание за всичко, което върши. Яде ли, пие ли, работи ли – всичко да става за Слава Божия. Обезсърчи ли се човек, нека си помисли за Бога. Щом помисли за Бога и реши да живее за Славата Божия, обезсърчението изчезва. Ще кажете, че работата ви няма да се нареди, и

отпадат духом. Направете малко усилие над себе си и започнете да ядете. Щом хапнете малко хляб, неразположението ви ще изчезне. Хлябът внася сила в човека и го подтиква към живот. Щом се нахрани човек, слънцето в него изгрява. Гладът е залез, яденето – изгрев. Яденето както Слънцето дава условия на човека да расте.

Когато се говори за Слънцето като за източник на живот, някои мислят, че като излизат сутрин да наблюдават изгрева на Слънцето, ще придобият всичко, от което организъмът им се нуждае. Ако разбират езика на Слънцето, много нещо ще придобият. Не го ли разбират, нищо няма да придобият. Слънцето дава изобилно на ония, които могат да се свържат с неговите сили. Обаче този, който е свързан със Слънцето, и при 30° студ пак може да се ползва от неговите лъчи. От съзнанието на човека зависи колко енергия може да приеме от Слънцето. Когато съзнанието на човека е пробудено, той се превръща в извор, който постоянно дава. Той има Любов в себе си, която отправя към всички живи същества. Ако погледнете с окото на ясновидеца двама души, които се обичат, ще видите, че между тях става преливане на енергии. Като се обичат, енергията от Духа слиза върху тях и се прелива от единия в другия.

Като не разбират Любовта, хората се страхуват да не я изгубят. Любовта не се губи. Тя обхваща цялата вечност. Който люби, той живее във Вечността, в която радостта е непреривна. Любете, за да живеете във вечната радост. Не любите ли, вие сте във вечната скръб. Любите ли, вие ще бъдете в Божествения живот. В Божествения живот има само качване от едно стъпало на друго, обличане на нови дрехи и влизане във врати, които водят към радост и изобилие. В човешкия живот има слизание, събличане и излизане. Влезете ли за момент само в Божествения свят, благодарете за онова, което сте получили, и се върнете у дома си да си дадете отчет за всичко, което сте дали и взели.

И рече Му Симон Петър: „Ти си Син на Бога живаго.“ Синът подразбира отношение, връзка между Божественото и човешкото съзнание. Тази връзка е като свещта, която

посочва пътя на пътник, който се е объркал в тъмна нощ. Тя е слънце за заблудения пътник. Както Слънцето огрява нещата и показва пътя на хората, така и връзката между Сина и Бащата озарява човешката душа и я повдига. Слънцето осветява Земята, а Божественото съзнание – душата. Божественото съзнание носи радост, светлина, знание и свобода за човека. Силата не е в свещта, но в онзи, който я носи. Силата не е в Слънцето, но в Онзи, Който е зад него. Както човек носи свещта и осветява своя път и пътя на своите близки, така и Бог носи Слънцето в ръката Си. При всяко съмнение свещта изгасва и човек остава в тъмнина. Започне ли да се моли, свещта отново свети.

Ще кажете, че това са детински обяснения. Искате ли философски обяснения, намерете някой философ – като онзи адепт, който ще ви каже да затворите очите си и ще ви обере. Ние проповядваме на хората да държат очите си отворени. Ние правим чудеса, когато очите на хората са отворени. Когато Слънцето изгрява, дръжте очите си отворени. Отвори очите си, за да видиш голямото чудо на света – изгряването на Слънцето. По-голямо чудо от това няма. Станеш ли сутрин да поздравиш Слънцето и след това започнеш да работиш, ти можеш и учен, и богат, и здрав да станеш. Ти можеш да развързваш и да завързваш, както и когато пожелаеш. „Верният в малкото е верен и в многото.“ Колкото малка работа да ви е дадена, свършете я с любов. Тя ще ви донесе благословението на Бога. Не е ли доволен на малкото, каквито и условия да му се дадат, човек нищо не може да постигне. Красивата и скъпа цигулка не може да направи ученика музикант. Труд, усилия, работа се иска от него. За да постигне нещо, той трябва да работи по четири-пет часа на ден.

Днес животът изисква от всеки човек усилен и съзнателна работа върху себе си. Всеки сам трябва да свири, сам да се упражнява. Никой заради никого не може да работи. Вие можете да слушате другите да свирят, но за себе си сам ще свирите. Бог е дал най-голямото благо на човека – живота. Нищо друго не се иска от човека, освен съзнателна работа, направена с любов и благодарност. Какъв ще бъде краят на

РИЛСКИ БЕСЕДИ 1930

нещата, не мислете. Какво става, когато Слънцето изгрява?
– Щом Слънцето изгрее, изворите ще усилят течението си, нивите ще узреят, хамбарите ще се напълнят, хората ще се помирят и ще заживеят братски. Какво ще стане още? – Мъртвите ще възкръснат. Какво ще стане още? – Неправдата ще изчезне. Още? – Правдата ще възтържествува и между хората ще настане мир, радост и веселие. Кога ще стане това?
– Когато очите на хората се отворят.

13 август 1930 г., сряда, Седемте езера

Упътвания и наставления

Едно от важните неща в живота е вътрешната връзка. Каквото значение и да давате на нещата, ако нямате вътрешна връзка помежду си, те са без съдържание и смисъл. Как ще изразите мисълта си устно или писмено, ако между буквите, с които си служите, няма вътрешна връзка? Всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание представляват отделни елементи, между които трябва да има известна връзка. Не съществува ли никаква връзка между тях, човек непременно ще се натъква на мъчности и противоречия. Следователно, когато прояви едно желание, човек трябва предварително да го е обмислил и почувствал и след това да го изяви. Ако между мисълта и чувството има вътрешна връзка, желанието може да се реализира и да даде добри резултати. Вие сте дошли на планината да придобиете известни опитности. Ако от опитностите, които имате, запазите в съзнанието си поне няколко образа, които можете да поставите в хармония и във вътрешна връзка помежду им, вие ще бъдете доволни и радостни. Не можете ли да запазите нито един образ в съзнанието си, вие ставате недоволни и кисели. Всеки иска да запази такива образи в съзнанието си, които хвърлят светлина върху пътя, по който върви.

Всички хора искат да им се открие нещо. Естествено е това желание, но трябва да знаете, че нещата се откриват постепенно, а не изведнъж. Ако се изкачвате на един планински връх, можете ли да го видите, докато сте още в подножието на планината? Може ли върхът да ви се открие изведнъж? – Това е невъзможно. Нещата ще ви се откриват стъпка след стъпка, от подножието до самия връх. Когато стигнете на върха, тогава ще ви се открие цялата местност. С други думи казано: когато стигнете целта, към която се стремите, тогава ще се реализират мислите и желанията ви. Всеки най-малък стремеж и всяка най-малка опитност в живота на човека го водят към върха, т.е. към неговата цел. Не се стремете изведнъж да стигнете върха. Поглеждайте към него,

радвайте му се и знайте, че един ден ще се намерите горе, на най-голямата височина. Колкото по-висок и недостижим е върхът, към който се стремите, толкова по-добре – пред вас се откриват големи възможности и постижения. В стремежа си да стигне върха, човек придобива много от елементите на знанието, но ако не може да свърже тия елементи, вместо полза той си причинява вреда. Така е с всички науки. Например някой изучава астрономия и астрология, но не може да свързва елементите им. Той изучава елементите на Сатурн, но не знае как да ги използва. И в края на краищата плаща данък на Сатурн, без да се ползва от доброто му влияние. Изучава елементите на Юпитер, носи неговата грандомания, без да се ползва от благородството му. Изучава Венера, образува каша от елементите ѝ, без да се ползва от плодовете ѝ. Каквото посади в тази каша, всичко изгнива. Той знае, че трябва да обича, но как, какви условия са нужни за обичта, не знае.

Хората говорят за Любовта, но още не са дошли до нея. Отсега нататък ще се изучава законът на Любовта. Това, което днес наричат любов, не е нищо друго, освен качамак. И той е на място, но скоро се смила. Който яде качамак, скоро огладнява. Да придобие човек Любовта, в широк смисъл на думата това значи да придобие безсмъртието. Който е придобил Любовта, той разбира вътрешния смисъл на живота и се ползва от него. Само при Любовта човек може да придобие знанието и Мъдростта. Любовта е почва, в която знанието и Мъдростта посадят своите семена. Ако няма Любов, знание и Мъдрост, човек не може да бъде свободен. Свободният човек има на разположение материали, с които работи. Без материали той не може да се прояви. Ще кажете, че всичко това е Божия работа – Той трябва да го направи. Бог е създал света, а ние трябва да го изучаваме. Земята е велико училище с определена програма, която учениците трябва да изучават. Човек слиза на Земята с голямо мнение за себе си. Той мисли, че много знае, но веднага го слагат в първо отделение, да учи азбуката. Докато не я научи, както трябва, постоянно го късат. Като пропада на изпитите, той страда, мъчи се, докато най-после съзнанието му се пробуди и разбере, че

УПЪТВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ

много неща не знае и трябва да учи. Много време минава, докато разбере защо страда.

Два закона съществуват в света: закон на Доброто и закон на злото. Доброто се прилага към добрите прояви на човека, а злото – към лошите. Ако праведният не постъпва добре, злото се прилага и към него. Например един праведен иска да спаси някой грешник, да го върне в Царството Божие. Ако се заеме да работи върху него, да го очисти, да пробуди съзнанието му, за да се разкае и да стане работник и служител на Бога, това е друг въпрос. Обаче ако иска направо да го вкара в Царството Божие, той скъпо ще плати. Нищо нечисто не може да влезе там. Като се очисти и разкае човек, пътят за Небето е отворен, но докато не мине през тези процеси, кракът му не може да стъпи в Царството Божие.

Когато страдат, хората са недоволни и се питат защо идат страданията. Ние пък казваме, че страданията са на място. Когато страдат, хората придобиват знания и се облагородяват. Страшно е, когато страданията не се използват, както трябва. Ако праведният страда, колко повече трябва да страда грешният. Да се стреми човек само към Доброто, това значи да се е пробудило в него висшето съзнание, т.е. доброто в света. Щом това съзнание в човека заспи, злото непременно ще дойде. Когато Любовта отсъства, омразата заема нейното място. Когато Истината в човека отсъства, лъжата присъства. Значи злото, омразата, лъжата запълват големи празнини в живота. Природата не търпи празни пространства. За да не се отворят празнини в живота ви, в които се настаняват злото, омразата и лъжата като неканени гости, насадете всичко със семена от доброкачествени плодове. Нека животът ви стане райска градина. И нека след вас се опита злото да излезе с ножа си срещу вас. Вие ще бъдете неуязвими. И най-големият нож ще се стопи от топлината на вашето сърце. И голямото зло отстъпва пред светлината на вашия ум. Ако мисълта ви се движи с бързината на светлината, никаква външна сила не може да устои пред нея. Като знаете това, повдигнете вибрациите на мисълта си, да се движи с бързината на светлината.

Казвате: „Лесно е да се говори, мъчно се постига.“ Наистина, има мъчни неща, но това, което говоря, не е мъчно. Например мъчно е да носи човек Земята на гърба си, мъчно е да се грижи за целия свят, мъчно е да се състезава със светлината. Но какво мъчно има в това – да учи? Щом е дошъл на Земята, ще учи: и поет ще стане, и музикант, и художник, и учен, и философ. Мъчно ли е да напишете едно стихотворение? Мъчно ли е да нарисувате една картина, или да напишете една научна книга? Ще кажете, че за това се иска вдъхновение. Ако чакате да дойде вдъхновението и после да пишете, нищо няма да направите. Вземете перото и започнете да пишете – вдъхновението ще дойде. – „Ама не съм поет.“ – Ще станеш! Като работиш известно време, ще станеш поет. В първо време ще бъдеш ученик. Истинският поет се познава още като вземе перото и го натопи в мастилото. Всеки ученик трябва да бъде поет. Поезията е вътрешно състояние. Който няма това състояние в себе си, нищо не може да постигне. Без поезия, като състояние на душата, човек не може да бъде щастлив. Щом има поетично настроение, човек пише, мисли, твори вътрешно. След това той може да изяви поезията си навън. Обаче без вътрешна поезия външната е само декламация. Следователно истински поет е този, който живее това, което пише. Човек трябва да бъде поет, философ, мистик, учен вътрешно, и когато му остане свободно време, тогава може да изнесе вътрешното навън, пред света. Това значи истински поет, учен, философ, мистик. Гледате ли само на външната страна, ще изпаднете в заблуждение.

Като сте дошли на планината, вие трябва да бъдете готови на всякакви изненади. Вятърът и бурята не закъсняха да ви поздравят, дъждът – също. Атмосферното налягане е силно понижено, което показва, че далече някъде е станало голямо земетресение. Вие платихте малко – палатките ви се събориха от вятъра, няколко колци се счупиха и прекарахте безсънна нощ. Не е лесно да се хармонизира човек с течението на силите на Природата. При такива случаи светиите са прекарвали в молитва и в дълбоко съзерцание. Така те са се наглася-

УПЪТВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ

вали със силите в Природата и са минали благополучно през големи изпитания. Сега и на вас казвам: не се страхувайте, но изучавайте Природата. На каквито изненади и да се изложите, работете с мисълта си, за да се хармонирате с планината и със силите, които действат в нея. От влагата и дъжда можете да почувствате болки в ставите, в краката, в гърба, но и това не трябва да ви плаши. Движете се, мислете върху всичко, което става около вас. Като трансформирате енергиите, които сте приели от планината, всичко ще мине. Планината иска герои, които я разбират и изучават. Когато децата безпокоят майките си, последните им дават бонбони. Щом видят бонбоните, децата стават мирни. Когато Природата ви смущава, вие трябва да приложите разумността си. Значи за децата – бонбончетата, а за хората в планината – разумност.

Един земеделец се оплаквал от плъховете, които се наплодили в хамбарите му. Той запитал едного: „Какво да правя с плъховете?“ – „Изпразни хамбара си“ – отговорил приятелят му. Това значи: когато изпитанието дойде при тебе, хвърли горната си дреха. То ще вземе дрехата ти и ще почне да я разглежда. В това време ти облечи нова дреха. Новата дреха представлява новите възгледи за живота. В тях се крият Божествените, светлите мисли. Облечете се в дрехата на Божествената мисъл, за да се справите с всички изпитания и изкушения, с всички страдания и мъчнотии. Божествената мисъл прониква в съзнанието и в мозъка на човека. Следователно насочете мисълта си към силите на Природата, към изпитанията и страданията, за да измените теченията им. Щом измените теченията на отрицателните сили в света, това значи, че сте ги превърнали в положителни.

*Каквото вържете на земята,
вързано ще бъде на Небето.
Каквото развържете на земята,
развързано ще бъде на Небето.*

Този стих показва, че от човека зависи доброто му състояние. За да може да развързва и да завързва правилно, човек трябва да се откаже от стария си господар. Той говори за

новото, а прилага старото. Той облича нови дрехи отгоре, а старите – отдолу: не може още да се откаже от тях.

Един млад човек разправя своя опитност, от която се вижда силата на навика. Той служил в казармата 3 години като прост войник, след което се уволнил. Един ден се разхождал из града и срещнал своя ротен командир. Макар и свободен от военната си служба, облечен в цивилни дрехи, той застанал мирно и отдал чест на ротния си, който се усмихнал и му казал: „Няма защо да ми козируваш!“ Младият човек веднага се опомнил, че не е вече войник. По стар навик той бил готов да козирува на всеки офицер. Външно не е военен, но вътре още носи мисълта за военщината.

Следователно всяко нещо е смислено, когато се извършва навреме и намясто. Казват, че човек не трябва да има много желания. Не е лошо да има желания, но те трябва да се проявят на определеното за тях време. Не е лошо човек да яде, но важно е как яде и какво яде. Забелязано е например, че ако яде след залязване на Слънцето, той не се чувства така добре, както ако е вечерял преди залязване на Слънцето. При това, когато яде, човек трябва да бъде добре разположен и да благодари за храната, която му е дадена. Да яде с благодарност и с разположение, това значи да върши велика работа. Когато човек е недоволен от работата, която върши, в него става обратна реакция, вследствие на което кръвообращението му не е правилно.

Като ученици от вас се иска вяра и безстрашие. Вярвайте в бъдещето, което иде. В него се крие новото, към което всяка душа се стреми. Животът има смисъл – не се съмнявайте в това. Трябва ли да се съмнявате в Онзи, Който ви е създал, Който се грижи за вас и всеки ден ви изпраща Своите блага? Всичко, което ви заобикаля, е създадено за вас. Ползвайте се разумно от светлината, от въздуха, от изворите, от плодовете, от цветята и тревите. Докато сте на планината още, ходете боси по 2–3 часа на ден. Когато Слънцето грее, тревата е топла, а камъните са добре напечени. Използвайте тези часове, за да се свържете с енергиите на Земята. Привилегия е за човека да ходи от време на време бос, главно

УПЪТВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ

по ливади, поляни и канари. Това не се отнася за градовете, където и тревите, и камъните са покрити с прах.

Като сте дошли на планината, ползвайте се от нейните блага. Например, ако ви боли стомах, сваретеси малко равнец. Против кашлица сварете малко синя тинтява и пийте от тази вода. Ако някой от вас е простуден, нека се качи 2–3 пъти на някой връх, за да се изпоти добре. След това да изпие 2–3 чаши гореща вода и да се преоблече. Качвайте се по върховете, за да предизвиквате дълбоко дишане. Това е особено добре за онези, които страдат от астма, както и за ония, които са предразположени към затлъстяване. Планината крие в себе си всички условия за лекуване и за придобиване на знания. Правете наблюдения, за да познавате промените на времето по облаците, по ветровете, по изгряването и залязването на Слънцето. За да правите наблюдения по-спокойно, без страх от простуда, трябва да бъдете добре облечени. Всеки трябва да си носи дебели вълнени дрехи, чорапи, мушама. Който е дошъл на планината, трябва да се върне с известни знания. Иначе малка полза ще има от пребиваването си на планината. За да не се простудява, човек трябва да пази топлината на тялото си. Между външната температура и температурата на тялото трябва да има равновесие. Ако тия температури са резки, човек лесно се простудява. Не забравяйте следното правило: щом се изпотите, веднага трябва да се преоблечете. Никога не оставяйте потната риза да изсъхне на гърба ви.

Това са методи, които имат отношение към физическия живот на човека. Дойдете ли до духовния живот, там молитвата има голямо значение. Прилагайте молитвата като метод за работа в духовния свят. Чрез молитвата вие се свързвате с Бога външно и вътрешно. Ще търсите Бога вътре и вън от вас, но не едновременно. Ще знаете, че Бог е извън вас и вътре във вас. Той ви ръководи и външно, и вътрешно. Следователно ще се свързвате с Бога и външно, и вътрешно, и ще Му благодарите за всички условия, които ви дава. Отклоните ли се от пътя, по който Той ви води, сами ще се натъкнете на страдания. Ще кажете, че може и без духовен живот. Както не може без физически живот, също не може и без духовен. Духовното в човека е основа на бъдещия му живот.

Като ученици, вие трябва да работите във всички области на науката и на живота, да развивате дарбите и способностите си, да усилявате ония от тях, които са слаби. В някои хора паметта е слаба; други казват, че наблюдателността им е слаба; трети нямат постоянство, и т.н. Като не могат да постигнат желанията си, мнозина се обезсърчават и казват: „Толкова време живеем на Земята, и нищо още не сме направили. По-добре да си заминем оттук!“ – Не се говори така. И да заминете за онзи свят, пак нищо няма да постигнете. Затова, докато сте на Земята, работете съзнателно и с любов, за да завършите училището, в което сте дошли. Вечно няма да бъдете на Земята, но докато сте на нея, използвайте времето разумно.

Земята е велико училище. Радвайте се, че сте ученици в това училище, и се молете, работете, за да завършите науките си добре. Колкото и да се оплаквате от условията на Земята, по-добри условия от сегашните не можете да намерите. Един ден и Земята ще се преобрази, ще стане като млада булка. Днес тя е кърмачка на всички хора, на всички живи същества. Когато децата ѝ не слушат, тя се поразтърси малко, уплаши ги – и те се стреснат, започнат да учат. Голямо участие, големи грижи поема Земята за развитието на човека.

И тъй, като ученици на Новото учение, вие трябва да служите на Бога с цел да допринесете нещо, а не само да вземате. От спечеленото ще оставите една малка част за себе си, а останалото ще раздадете на ония, които се нуждаят от него. Вашето благо никой не може да отнеме, но и чуждото не може да ви се придаде, ако някой доброволно не го отстъпи.

Желая ви сега да бъдете чисти и светли, както е и небето днес. Желая ви да напълните торбите си с радост и веселие и да се върнете по домовете си, като занесете нещо от планината и на своите близки.

Само Божията Любов носи пълния живот.

15 август 1930 г., Седемте рилски езера

Благословена между жените

*И като влезе ангелът при нея, рече:
Радвай се, благодатная! Господ е с тебе:
благословена си ти между жените.*

Лука 1:28

Ще прочета първата глава от Евангелието на Лука, която наричам научна глава.

*И нямаха чад, понеже Елисавета бе неплодна;
а и двамата бяха заматоряли във възрастта си. (7. ст.)*

У евреите тогава нямаше по-голям позор за една жена от това, да бъде безплодна, да няма деца.

*И яви му се ангел Господен,
стоящ отдясно на кадилния олтар. (11. ст.)
И Захария, като го видя, смути се
и страх нападна на него. (12. ст.)*

Когато човек не разбира някои неща, той се страхува от тях. Дето има страх, там всякога има неразбиране на нещата.

*И като влезе ангелът при нея, рече:
Радвай се, благодатная! Господ е с тебе:
благословена си ти между жените! (28. ст.)*

Всяка идея има смисъл само тогава, когато е правилно разбрана. Най-красиви думи за затворника са тези, с които го освобождават. Няма по-велик момент за него от този, когато се отвори вратата на затвора и му кажат: „Радвай се, денят на твоето освобождение дойде!“ Най-красивите думи за ученика са тези, с които му съобщават, че той свършва учението си с отличие. Чуе ли тези думи, ученикът се зарадва и се връща у дома си, при своите. Най-красивите думи за болния са тези, с които му съобщават, че той е здрав вече и се освобождава от веригите на болестта. Най-красивите думи за бедния са тези, с които му се казва, че от днес вече той е осигурен, че сиром-

машията дига веригите си от него и го освобождава. Човек трябва да разбира вътрешно живота. Смисълът на живота не седи в учеността, нито в богатството, нито в силата. Най-великото нещо на Земята е самият живот.

Има три положения, чрез които животът се изразява правилно: растене, развитие и узряване, т.е. даване на плод. Кога растенето е правилно? – Когато има една подбудителна причина, която го усилва, както това става и с растенията. Това, което расте в живота, то е душата. Туй, което повдига душата и усилва растенето, то е духът. Животът пък е резултат на вътрешното развитие на душата и на духа. Значи животът е плод на усилията от работата на душата и духа. Докато не познава живота, човек не може да познава нито душата, нито духа. И затова, когато се говори за живота, ние подразбираме неговия дълбок вътрешен смисъл. Някой казва: „Аз искам да разбера духовния живот.“ Който иска да разбере духовния живот, той трябва да отиде на Небето, да живее между ангелите. Ако ангелът иска да разбере земния живот, той трябва да слезе на Земята, да живее между хората. За земния живот ангелът е толкова голям невежа, колкото човекът – за духовния живот. Един ангел не може да разбере как е възможно човек да греши, човекът пък не може да разбере как е възможно да не греши. По това именно се различават ангелите от хората. За ангелите има само една невъзможност: те не могат да грешат. Обаче слезе ли един ангел на Земята и се облече в плът, той вече разбира какво нещо е грехът, какво нещо са грешките. Когато хората се освободят от плътта си и отидат на Небето, и те ще бъдат праведни, ще живеят чист и свят живот като ангелите.

И тъй, за да разбере естествените процеси в Природата и в живота, човек се нуждае от познаване на известни правила и закони. Не е достатъчно само да схваща отделните явления и факти, но същевременно той трябва да разбира и техния дълбок смисъл. Например някой иска да бъде богат. Не е достатъчно само да иска богатство, но той трябва да знае защо го иска. Друг казва: „Веднъж сме дошли на Земята, важно е да прекараме този живот.“ Питам: как ще го прекарате? Безраз-

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

лично ли е как ще прекарате живота, който ви е даден? Ще представя няколко положения за изяснение на този въпрос. Да допуснем, че някой прекарва живота си в кочина, дето му донасят на ден по пет яденета, но дойде ли Коледа, веднага турят ножа на гърлото му. Питам: какъв смисъл имаше яденето за този човек, щом му отнемат живота? Или да допуснем, че някой живее в голям разкош, има много богатства, но един ден го хванат разбойници в гората и го убият. Какъв смисъл имаше богатството за него? Има ли смисъл такова прекарване на живота? Да прекарате по този начин живота си, то е все едно да се качите на някой параход, за да преминете океана, а параходът спира всред океана. Какъв смисъл има такова преминаване на океана? Има ли смисъл да се качите само на такъв параход, който няма да ви прекара през океана, а ще ви остави на половината път?

Мнозина казват: „Да става, каквото ще.“ – Не е така. Нещата трябва да стават разумно. Да допуснем, че някои хора си представят живота като права линия. Тази права линия означава дълъг път, т.е. свят на едно измерение. В този свят се виждат главно две точки, между които може да се прекара права линия. Движи ли се човек само по тази права линия, той се намира в света на ограниченията. Между две точки може да се прекара и крива линия, но изобщо всички хора, които се движат само около себе си, те са в света на едното измерение. Казвате: „Освен правата линия ние виждаме и колело.“ Хора, които при движението си образуват колело, и те са в света на едното измерение. Един ден това колело ще спре. Защо? – Защото се е превърнало в плоскост, т.е. дошло е в света на двете измерения. Значи при особено стечение на обстоятелствата колелото се превръща в плоскост, и тогава вие казвате: „Ние виждаме света в плоскост.“ Когато човек живее само в едно измерение, той може да стане инженер, да прави изчисления на дължината на правата линия; той може да измерва разстоянието от Земята до Небето, от Земята до Слънцето, до Сириус или до други небесни светила и планети. Когато човек живее в света на двете измерения, т.е. в плоскостта, той може да стане земеделец, да оре и да сее: в

него вече се явяват желания. Човекът на желанията живее в света на двете измерения, в плоскостта. Той казва: „Какво стана с мене, не зная. По-рано бях инженер.“ Казвам: ти не вървиш, както по-рано, по една линия, а по хиляди линии. Ти се движиш в две посоки, вследствие на което се намираш в противоречие със своите желания, които всеки ден никнат у тебе като гъби.

Много от съвременните хора се намират в противоречие със своите желания и казват: „Какво да правим със своите желания? Как да се освободим от тях?“ Човек трябва да се освободи само от своите излишни, ненужни желания, и затова трябва да учи закона на растенето. Той ще учи този закон от растенията. И растенията имат свои желания, и те искат да живеят като хората. Всеки, който не разбира закона, по който желанията растат, казва: „Убий всяко желание в себе си!“ Лесно е да се говори: „Махнете това желание, махнете онова желание“, но питам: като изкорените едно желание от себе си, какво ще турите на негово място? Можете ли да турите камък на мястото на едно желание? Няма по-глупаво нещо от това, да туриш камък на мястото на някое желание. По-добре е на мястото на някой паметник да поставиш едно плодно дърво или едно растение; по-добре е да родиш едно дете и да го възпитаеш, отколкото да направиш една бесилка, на която да бесят хората. Защо ни са бесилки? Защо ни са мъртви паметници? Ще кажете може би, че те ще останат спомен за старите времена на човечеството. Кое е по-хубаво: да ходиш на гроба на майка си и на баща си, да ги поливаш с вино, да плачеш над тях, или те да бъдат живи и да се разговаряте помежду си? Който разбира закона на двете измерения, той ще разбира и закона за растенето на растенията. Като отглеждате растенията, вие ще научите от тях закона на третото измерение, защото те растат в третото измерение. Едва сега съвременните хора започват да живеят в третото измерение, и затова се учат да хвърчат с аероплани из въздуха. Някой се качил на аероплан, но аеропланът се развалил нещо и авиаторът пада, счулва крака, ръката или главата си. Друг се качил на някоя планина, подхлъзнал се на някой

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

камък, паднал и счупил крака си. Или пък завалял сняг на планината и той се простудил. След всичко това хората казват: „Не струва човек да се качва на високи места.“

Казвам: преди всичко човек трябва да изучава свойствата на своите желания, както и законите, условията, при които те растат. Това значи да живее човек в третото измерение. Какво означава триъгълникът например? За учения човек триъгълникът не е нищо друго, освен една реалност, т.е. едновременно проектиране на три вида сили във висшия свят. Днес за триъгълника се говори като за фигура, която има три страни и три ъгъла. Обаче, ако го наблюдавате и проучвате дълго време, ще видите, че той не е постоянна величина, но постепенно се изменя, като минава в четириъгълник, после в петоъгълник, в шестоъгълник, в седмоъгълник и т.н. Това показва, че самата реалност в света се видоизменя. Значи тия сили, които се крият в триъгълника и в неговите видоизменения, действат в света. Вън от тях действат и други сили, които вие не познавате. Например вие виждате, че около вас се движат мъгли. Тези мъгли се предизвикват от сили, които вие не знаете. Ще кажете, че вятърът докарва мъглите. Ами кой предизвиква вятъра? Зад вятъра, зад мъглите има други сили, които вие трябва да изучавате. Вятърът и мъглата са резултати именно на тия сили. Докато не изучите силите, които действат в Природата, вие винаги ще се намирате в противоречия. Съвременните метеоролози, които изучават само резултатите на силите, каквито са мъглите, облаците, ветровете, не са още истински метеоролози.

Истинският метеоролог трябва да знае не само външните сили, които действат в Природата, но и вътрешните, които им противодействат. Той трябва да знае кога ще има мъгли, кога – слаби ветрове, кога – циклони, кога годината ще бъде суха, кога влажна, кога ще вали сняг, и т.н. Ако този метеоролог иска да отиде на разходка на някой планински връх, той трябва да си послужи с известни инструменти, с които да определи какво ще бъде времето, и тогава да тръгва. Всеки човек може да развие в себе си това чувство, посредством което да влиза във връзка със силите на Природата и да ги

разбира. Има ли това чувство, той няма нужда от никакви външни инструменти. Една от задачите на всички хора е да образуват връзка с разумността на Природата. В това отношение всеки човек, с когото завързваме познанство или приятелство, ние трябва да го изучаваме като израз на Природата. Да познаваш човека, това подразбира преди всичко да познаваш Природата. Лесно е да се каже, че познавате Иван, Драган, Стоян. За да познаваш Иван например, ти трябва да знаеш подробно неговите сили и способности, с които той се отличава от другите хора. За да кажеш за някого, че е отличен музикант или отличен философ, или виден учен, ти трябва дълбоко да си убеден в това. Неговата музика или неговата философия, или неговата ученост, трябва да са признати от хора, които седят по-високо от него.

И тъй, изучаването на духовния свят не трябва да става само от страх, че има и друг свят, че носим отговорност пред него. Изучаването на духовния свят трябва да става съзнателно, от любов. Ако днес кажете някому, че той може да се разговаря с баща си, който е заминал за онзи свят, той ще се стресне, ще каже: „Как е възможно да се говори с умрял човек?“ Преди всичко хората сами са създали убеждението, че човек умира. Щом е така, кажете, що е смъртта? Да бъде човек мъртъв, значи да се парализират всички негови удове и способности, а да остане да действа само един център, само едно голо съзнание, без всякаква външна връзка. Такъв човек се намира в замръзнало състояние, подобно на това, в което са били намерени някои допотопни животни. Жабата може да замръзне, след векове отново да се размрази, и животът ѝ пак да се прояви. Според нашите научни схващания хората сами създават ограниченията и заблужденията в своя живот. Това се дължи на неправилно разбиране на живота. Например хората изучават физическия живот, както и духовния, но не учат това, което е в действителност. Когато хората изучават Любовта, те не разбират какво представлява тя. Какво влиза в Любовта? – Животът. Имаме ли Любов, в живота ни трябва да влиза повече светлина. В светлината трябва да се прояви повече свобода. Значи животът, светлината

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

и свободата са условия за проявлението на Любовта. Там, дето животът, светлината и свободата не се увеличават, това показва неправилно проявление на живота. Това е ограничен живот.

Някой казва: „Аз имам много любов.“ – Радвам се, че срещам такъв човек, но животът ти увеличава ли се? – „Горедолу.“ – Ами светлината ти увеличава ли се? – „Мъжделее само.“ – Ами свободата ти как е? – „И тя е малка, доста съм ограничен от външните условия.“ Щом имам тези данни, аз веднага вадя картата си, правя своите изчисления и мога да предскажа на този човек какво ще се случи в живота му. Ще му кажа как ще завърши училището, коя година ще боледува, дали ще бъде беден, или богат човек. – „Отде знаеш това?“ – От степента на твоята любов. Щом любовта ти не увеличава твоя живот, щом животът не увеличава светлината на твоя ум и щом светлината на ума ти не увеличава твоята свобода, всичко в тебе е затворено и ти не можеш да растеш и да се развиваш. Какво може да се очаква от човек, който няма вътрешен стремеж в себе си? Той не може да расте, не може да се развива. Дойдат ли горещи дни, водата в него ще пресъхне. Защо? – Защото този човек има малко вода в себе си. Като отида при някой извор, аз мога да предскажа дали този извор ще пресъхне скоро. Когато водата на извора е топла, той скоро ще пресъхне; когато водата на извора е студена, той не пресъхва скоро. Изобщо студените извори не пресъхват. Като казвам, че топлите извори пресъхват лесно, аз не разбирам ония извори, които извираат от дълбоко. Дълбоките извори са студени, но при преминаването си през земните пластове те постепенно се стоплят и излизат на повърхността като топли извори. Лесно пресъхват ония топли извори, които нямат голяма дълбочина.

Оттук можем да извадим следния закон: студените хора извираат от дълбоки места, горещите хора извираат от плитките места. Някой казва: „Студен човек съм.“ – Студен си, защото извираш от дълбоко. – „Сгорещил съм се, горещ човек съм.“ – Внимавай да не се сгорещиш повече, отколкото трябва, защото ще се намериш пред голяма опасност. Когато сту-

деният замръзва и когато горещият се стопява, и двете положения са лоши. Обаче когато студеният не замръзва и когато горещият не се стопява, и двете положения са добри. Тогава в Природата се явяват условия за дъжд. В сегашния живот топлината е по-опасна от студа. Ако някой човек се подложи на замръзване по специален начин, студът няма да го повреди. Той може да се запази в това състояние цели векове и после пак да се размрази. Размразяването трябва да става от опитни хора. Те оставят замръзналия човек вън, на студено, и постепенно го разтриват, докато възстановят кръвообращението му и по този начин му възвърнат живота. Рече ли невежият да направи опит със замръзнал човек, да го размрази, той ще го внесе в топла стая, дето ще го умори, или най-малко ще го осакати. Значи сиромашът не трябва да става богат. Защо? – Защото той не може да използва новите условия, в които се намира. Тогава сиромашът ще се намери в положението на замръзнал човек, внесен в топла стая.

Казвам: когато Природата поставя някого в известни ограничения, тя има предвид неговото благо. В този смисъл сиромашията за човека е също такова благо, каквото е и богатството. Като не разбират този закон, хората не използват правилно нито сиромашията, нито богатството, вследствие на което и от едното, и от другото благо се явяват големи недъзи. И тогава нито богатството е употребено на място, нито сиромашията. Сиромашията е условие да се родят велики черти в характера на човека. Външно великите хора не са били богати. Тяхното богатство се заключавало в знанието им, в характера им, както и в добродетелите им. Да бъдеш сиромаш, това не показва, че нямаш условия за растеж и развитие. Когато Природата постави човека при ограничителни условия, с това тя цели да предизвика скритите сили, скритото богатство на неговата душа – да се изявят навън и да заработят за неговото повдигане. За да намери човек скритото богатство в себе си, от него се изисква вяра.

Днес хората влизат вече в закона на положителната вяра, която почива на данни, на известни факти. Само тази вяра може да създаде наука. Ако човек вярва, без да работи, без

да учи, това е суеверие. В това отношение учените хора са много внимателни. За да се произнесат по някой въпрос, те дълго време правят наблюдения, изследвания, и тогава само се осмеляват да предадат фактите като положителни. Например те от векове наблюдават Луната, искат да се произнесат с положителност върху живота там. Те следят, изучават какви промени стават на Луната, за да разберат дали там условията на живота са разнообразни. Ако са разнообразни, значи и там има условия за развитие на същества. Едни учени казват, че и на Луната има условия за живот, други учени отричат това. Те се коригират едни други, допълват се, докато най-после се доберат до верни факти. И само върху тия факти може да се гради истинска наука. По същия начин и човек, като изучава живота си, като изучава себе си, трябва да се основава на верни, а не на мними свои прояви. Някой човек си мисли, че е музикален. Той трябва абсолютно да се убеди в това. Как ще се убеди? – Като чуе някое музикално произведение и може още от първия път да го запомни, значи той е роден музикант. Някой пък мисли, че има силна памет. Кой човек е паметлив? – Този, който, като чуе нещо веднъж, веднага го запомня. Трябва ли десет път да му се повтаря, за да го запомни, той не е паметлив човек. Същият закон е верен и по отношение на духовния свят. Който е духовен, той веднага разбира духовните работи. Който не е духовен, с часове може да му се говори, и пак ще остане нещо тъмно в съзнанието му.

Под думите *духовен човек* разбираме такъв, който живее в по-висок свят, в света на четирите измерения. Той разбира четири точки, четири положения, в които се движи. Духовният човек вижда и през планините, и затова Слънцето за него никога не залязва. За него нощ не съществува. И нощем той се движи в светлина. Човекът на четвъртото измерение не се нуждае от лампи, той всякога е в светлина. Срещнете ли такъв човек на Земята, той може за всичко да ви говори, но за своята духовна лампа, с която осветява всичките си пътища, нищо няма да ви каже. По този въпрос той мълчи като риба. Тръгнете ли на път вечерно време с такъв човек,

той ще ви прекара през най-тъмните места и ще върви свободно, безпрепятствено, както през деня. Ако го попитате защо върви тъй свободно в тъмнината, той ще ви каже, че от баща си, от майка си е наследил способността да вижда в тъмнина. И после ще прибави: „И някои животни имат тази способност – да виждат добре в тъмнината.“

И като влезе ангелът при нея, рече:

Радвай се, благодатная!

Ангелът е разумното начало, което може да посети човека. Всеки може да бъде посетен от ангела на разумността. Някой казва: „Да бях аз на мястото на Мариам!“ Всеки човек може да бъде на мястото на Мариам. Ще дойде момент в живота на всеки човек, когато той ще зачене и ще роди нещо велико, хубаво. Ще дойде ангел при него и ще му каже: „Радвай се, защото си намерил благодат пред Бога!“ За да дойде този момент, ние трябва да имаме абсолютна вяра, да не се съмняваме. Ангелът дойде при Захария и при Мариам. Захарий се усъмни малко и го запита как може да стане това. Щом ангел ти се явява, не питай. Вярвай в това, което той ти казва. Никакво съмнение, никакво ровене! Какво правите, като посеете едно семе или растение? – Посадите го, полеете го и го оставяте да расте. Вземете ли да го ровите, да го бутате, за да видите как се развива, вие ще го осакатите. Как ще го проучвате? – По листата, по цвета и по плода му. Ако листата му през време на растенето са зелени, ако цъфти навреме и ако завързва навреме, тогава и корените му са здрави. Ако листата му не са зелени, ако не цъфти и не завързва навреме, тогава корените му са слаби, хилави. И при този случай пак няма да ровите корените му, но ще го наторите добре и ще го поливате редовно. Никога не ровете корените на растенията!

Казвам: като имате предвид това правило, не се ровете и в корените на вашия живот! Например когато човек направи погрешка, неговата задача е да коригира погрешката си, а не да се рови в нея, за да търси причините, виновниците за нея, и с това да се мъчи да се оправдае или пък да се накаже. Не се ровете в злото, в погрешките и престъпленията! Човек не е единственият отговорен фактор за своите погрешки. Когато

разглежда научно една своя погрешка, той трябва точно да знае каква част от тази погрешка се пада на него, и каква част – на другите. Част от препятствията и спънките, които човек среща в живота си, може да се дължи на обществото, друга част – на разумните същества, трета част – на Природата, а една част от тези препятствия може да са поставени от Бога. По този начин всеки човек е поставен на ред изпитания, без да знае той каква велика цел се крие в тези изпитания. Ако човек не разбира закона на растенето, той ще извади криви заключения за живота си и ще каже: „Господ не мисли за мене, Той ме е оставил на Земята само да страдам и да се мъча.“ Питам: по какъв път този човек е дошъл до заключението, че Бог го е изпратил на Земята само да страда? Де са неговите данни, чрез които той е дошъл до това заключение? Ако няма никакви факти, никакви научни данни, неговото заключение е основано само на предположения, на хипотези.

Сега пък ние можем да извадим заключението: всяко твърдение, основано само на хипотези, е толкова сигурно, колкото е сигурно положението на къща, основана на пясък. Една мома среща на пътя си един момък, който я спира и ѝ казва: „Госпожице, много си красива. По-голяма красавица от тебе не съм виждал. Щом те видях, сърцето ми трепна.“ Тази мома веднага повярва на думите на момъка и през целия ден тя се чувства доволна, щастлива, убедена, че като нея няма друга мома, толкова красива. Една нейна приятелка, като я вижда тъй самодоволна и горда, ѝ казва: „Виж, аз имам в джоба си едно огледало – огледай се в него, за да провериш дали действителността отговаря на думите, които момъкът ти е казал.“ Тази мома отдавна не се е оглеждала в огледало и послушва другарката си. Като се вижда в огледалото, махва го недоволно настрана и казва на другарката си: „Вземи си огледалото назад!“ – Тя била недоволна, защото не се видяла тъй красива, както си въобразила; освен това, като погледнала дебелиите си устни, с които мязала на негърка, още повече се ужасила.

Не е лошо, че устните на някой човек са дебели, но дебе-

лите устни говорят за известна деформация в човека. Тази деформация е предизвикана от застой в астралния му живот. Такъв човек е сял градини, ниви, лозя, но няма кой да ги жъне, да ги обработва. Той е започнал да гради къща, но и нея не е довършил. Изобщо всичките му работи са останали недовършени. Хората с дебели устни са малко мързеливи. Такива са и негрите. Ако устните на човека са много тънки, и това не е добре. Има определена мярка доколко устните на човека трябва да бъдат дебели или тънки. Дойде ли тази естествена мярка, енергиите в чувствата на човека са хармонични. Енергиите в чувствата и мислите на човека трябва да се разпределят правилно, за да има естествен изблик в тях. Следователно, ако имате дете с дебели устни, вие трябва да знаете по какъв начин да го възпитавате, за да въздействате на неговите енергии. Ще кажете: „Господ го е създал такава.“ Че Господ го е създал такава, това не подразбира, че и такава трябва да остане. Това дете расте, развива се, намира се в ръцете на своите родители и учители, които трябва да се грижат за неговото възпитание. Майката и бащата имат задача да работят освен върху себе си, още и върху своето дете.

Аз привеждам този факт, защото някога и вие ще почувствате своите дебели устни. Няма човек, който да не е почувствал поне веднъж в живота си устните си дебели. Щом чувствата у човека се възбудят чрезмерно, той вижда вече устните си надебелели. Когато някой стар човек се влюби, българите имат една поговорка за случая: „Пази, Боже, старо бунище да се запали!“ Роди ли се желание у човека да стане богат, устните му надебеляват; роди ли се желание да стане учен или силен човек, устните му пак надебеляват. Това са желания, които трябва да се реализират, но не само временно. Да реализираш дадено желание временно, това значи да оставиш корена му вътре в тебе да продължава да живее и да те измъчва.

Една млада мома от Сливен обичаше един млад момък, добър човек, който живееше чист живот, прекарваше в пост и молитви, искаше светия да стане. Момата пък искаше да се ожени за него. Аз ѝ казвах, че този момък е добър, но не е за

нея, тя няма да бъде щастлива с него. – „Нищо, нека не бъда щастлива, но искам да живея с него поне три дена.“ Най-после тя постигна желанието си: ожени се за него – и скоро се разочарова. Той не работеше нищо, живееше на гърба ѝ. Тя работеше и го хранеше. Срецам я един ден и я питам: „Доволна ли си от живота си?“ – „Ако тогава имах тази опитност, каквато сега имам, един час не бих желала да живея с него.“ При това той беше отличен момък, идеалист, но това, което тя търсеше, не можа да го намери в него. Желанието, стремежът ѝ беше добър, но методът, по който искаше да го реализира, не беше прав. По същия начин и желанията, стремежите на хората може да са прави, но методите, пътищата, по които те искат да ги реализират, не са правилни. Наистина, всяко желание, всяка мисъл на човека трябва да се реализира. Но кога? – Когато тази мисъл, това желание служат за растенето, за самоусъвършенстването на душата.

Казвам: всички страдания, изпитания и препятствия в живота на човека целят пробуждане на висшето съзнание в него, т.е. да се роди нещо велико в душата му. Това виждаме в двата примера за Елисавета и Мариам. Първата роди Йоан Кръстител, а втората – Христа – Спасителя на човечеството. Разгледайте тези примери като символи в духовния си живот и ги приложете. Не се спирайте върху буквалното им значение. Ако разгледате тези факти в буквален смисъл, вие ще почнете да изучавате историята за идването на Христа: кога се е родил, как се е родил, и т.н. Нещата лесно се проверяват. Как? – От резултатите им. Ако разгледате резултатите на сегашното християнство например, ще разберете, че има нещо криво в неговите методи. И наистина, стремежите на християните са прави, желанията им – също, но методите, които те прилагат, са криви. Вследствие на кривите методи християнството не постигна това, което можа да постигне. Християните възприеха методите на езичниците, с което внесоха големи заблуждения. Днес християните трябва да коригират своите методи за постижения. Задачата на християнството не седи в доказване съществуването на Бога. Още преди Христа гръцките философи се занимаваха с въпроса за

съществуването на Бога. Задачата на християнството беше да се създаде връзка между всички души, за да растат, да се развиват, да се освободят от ограниченията и от робството на греха. Друга главна задача на християнството беше повдигането на жената.

И тъй, всеки от вас трябва да зачене и да роди в себе си пророк като Йоан Кръстител и Спасител на своята душа като Христа. И апостол Павел казва: „Родих ви.“ Ако вземете неговите думи в буквален смисъл, това е невъзможно. Днес само жената ражда. Тогава какво означават думите на апостол Павел? Той подразбира друго: да роди човек нещо велико и красиво в своята душа. Разберете ли раждането в буквален смисъл, вие ще се натъкнете на ред противоречия. При това вие не можете да бъдете и в положението на Мариам. Никоя друга жена не може да бъде в нейното положение, защото явленията в Природата не се повтарят. Във физическия свят всяко явление при дадени условия може да се извърши само един път. Втори път нито условията могат да се повторят, нито явлението може да се извърши по същия начин. В света съществува пълно разнообразие. Обаче всички стремежи и желания на човека се реализират. Когато не се реализират желанията и стремежите на хората, те живеят във физическия свят. В Божествения свят обаче всички желания се реализират.

И тъй, съществува един свят, в който радостите са реални, а скърбите – привидни. Този свят е светът на ангелите, на светиите, на съвършените същества. Този свят е Божественият. Съществува и друг свят, в който радостите са привидни, а скърбите – реални. Той е физическият свят. Човек може да живее в Божествения свят, ако има абсолютна, положителна вяра в себе си. Имате ли тази вяра, вие ще възкръснете. Силна ли е вашата вяра, ако тя не може да ви възкреси? Ако вие носите като Крали Марко нож, запасан на пояса си, и не можете с него да отсечете една сламка, какъв нож е той? Остър, здрав нож е този, с който, като докоснете само някой голям камък или някоя канара, тя да отхвъркне на разстояние. Остър нож е този, с който при един замах само отряз-

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

вате дървета, дебели по два метра. Какъв е вашият нож? – Вие ударите с него една сламка, и ножът ви отхвърква настрана. Не е здрав, не е направен добре вашият нож. Вие с вашата слаба вяра представлявате такъв нож, който лесно се чупи.

Ние говорим за силна вяра, която всичко преодолява. Вяра, която не може да се справи с мъчнотиите в света, не е нито Крали-Марковият нож, нито ножът на някой ангел. Когато някой ангел простре ножа си по движението на Земята, тя се отдалечава от него, заобикаля го. Отдалечаването на Земята от ножа на ангела учените наричат отклонение на Земята. Когато някой ангел иска да опита силата на своя нож, той го проверява по отклонението на Земята. Колкото повече се отклонява Земята, толкова ножът на ангела е по-силен. Щом забележи отклонението на Земята, ангелът вече не прави втори опит.

Казвам: вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да преминете благополучно пътя, по който се движите. Цялата Земя да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът, в който живеете, е изправен, и не може да ви се случи нищо, което да скъса връзката ви с живота. Няма сила в света, която може да ви отклони от пътя, освен вие самите. Два примера с Елисавета и Мариам нека ви бъдат като образци в живота. И вас един ден ще ви посети вашият ангел, но гледайте да не онемее. Ако онемее, и това не е лошо, защото казано е, че мнозина ще онемееят, като видят Бога, но ще знаят, че вярата им е слаба. И като са неми, идеята им пак ще се реализира. При това Мариам имаше голямо изпитание. Йосиф искаше да я напусне, усъмни се в нея, но дойде един ангел при него и му каза: „Това, което Мариам е заченала, е от Духа Светаго. Вземи жена си и иди в Египет!“ Ако и вие сте верни на Божественото във вас, Ангел Господен ще дойде и ще уреди всичките ваши мъчнотии. Вие ще минете през огън, без да падне косъм от главата ви.

Това е истинско учение, това е истинска религия, защото почиват на здрава, положителна, изпитана вяра. Само такова учение може да осмисли живота на човека; само това учение развива душата и укрепва духа на човека, като реализира

всички негови възвишени мисли и желания за служене на Бога. Няма по-хубаво нещо от това, да служи човек на Бога. Първото нещо в света е да служим на Бога, а после – на хората; първо да обичаме Бога, а после да обичаме и хората. Първо ще започнем от Бога и после ще дойдем до хората. Тази е задачата на Новото учение: да започнем отгоре и да свършим долу. Като свършим работата си долу, пак ще се качим горе, ще завържем двата края и ще образуваме една колесница, като тази на свети Илия, с която ще се възнесем на Небето. Значи пред вас седи реализирането на една велика задача.

Ще ви приведа два примера, върху които трябва да размишлявате. В древността имало една царска дъщеря, която по особени причини трябвало да живее в една много красива планинска местност. Тук тя очаквала своя възлюбен. Като се научили от други царства за царската дъщеря, при нея започнали да идват много княжески и царски синове, но никой от тях не се връщал у дома си: един от царските синове се превръщал на камък, друг – на пръст, трети – на сухо дърво, четвърти – на животно, и т.н. От всички царски синове останал само един, който не бил още посетил царската дъщеря. И той почнал да се приготвя да я посети. Като се научила за това нещо царската дъщеря, тя му написала писмо, с което го предупреждавала какво има да му се случи. Писмото имало следното съдържание: „Ако ти дойдеш при мене по същите пътища, по които и другите дойдоха, по-добре не идвай, защото те чака голямо нещастие. Ако дойдеш при мене със същите крака, с каквито и другите дойдоха, не идвай. Ако дойдеш да ме видиш с обикновените си очи, с каквито и другите дойдоха да ме видят, не идвай. Ако дойдеш при мене с обикновената си уста – да ми говориш обикновени неща, каквито ми говориха и другите, не идвай. Ако можеш да дойдеш по такъв път, по който никой не е дохождал, само тогава ела.“

Казвам: и вие, за да постигнете великия идеал на своята душа, трябва да намерите тези три неща. Великото не се постига по обикновените пътища, по които хората вървят; великото не се постига и с обикновените умове и сърца, с

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

които съвременните хора се домогват в живота; великото не се постига и с обикновените мерки, с които съвременните хора мерят нещата. Това, с което съвременните хора си служат, то е само предисловие към великото, което е разрешено за другите същества, но за вас чака само момент, за да ви се изяви. Засега тази задача за вас не е разрешена още, но разреши ли се един ден, вие ще изпитате в душата си небивала дотогава радост. Казвате: „Ние искаме да знаем как ще постигнем това.“ С този ум, който имате днес, вие не можете да знаете тези неща. Защо не може и не трябва да ги знаете с този ум, ще ви обясня това със следния пример. Един турски ходжа се молил на Господа да просвети ума му, за да научи и разбира всичко, каквото се съдържало в Корана. Той се молил на Бога: „Господи, 40 дена наред ще постя, само да ми помогнеш да разбирам всичко, което е писано в нашата свещена книга.“ И наистина, той постил 40 дена, след което придобил големи знания. Обаче тези знания му допринесли толкова много страдания, че той започнал пак да се моли на Бога: „Господи, 400 дена ще постя, но моля Те, помогни ми да забравя всичко, каквото съм научил!“ Следователно ние не трябва да бъдем като този ходжа – да искаме да придобием всичкото знание за 40 дена, за да не става нужда после да постим 400 дена, за да забравим това знание, което сме придобили.

Казвам: всеки ден човек трябва да придобива толкова знания, колкото е способен да възприеме и асимилира. Всеки ден носи своето благословение.

И тъй, две неща ще имате предвид: когато ангелът ви посети, вие трябва да бъдете готови да го изслушате и разберете; след това гледайте да не се усъмните. По-нататък Бог ще се погрижи за Своето.

17 август 1930 г., Второто рилско езеро

Виждане и съзнаване

Мнозина запитват: „Що е реалност?“ – Това, което едновременно виждаме и съзнаваме, е реалност. Това, което само виждаме, а не съзнаваме, не е реално; или това, което съзнаваме само, без да го виждаме, не е реално. Следователно, когато човек се съмнява в нещо, туй подразбира, че той вижда нещата отвън само, без да ги съзнава отвътре. Всяко нещо, което в даден момент виждате само, без да го съзнавате, не е реално. Това, в което никак не се съмнявате, вие едновременно го виждате и съзнавате. Щом е така, то е реално.

Например днес вие виждате хубавия ден, виждате ясното небе, слънчевата светлина, а същевременно съзнавате, че всичко това е израз на напреднали, възвишени същества. Щом виждате и съзнавате това, този ден е реален за вас, затова и вие се радвате. Другояче казано: за всички възвишени същества днес е тържествен ден – и ние участваме заедно с тях в това тържество. Следователно този хубав ден не е нищо друго, освен израз на техните добри мисли и желания. Добрите мисли и желания създават възвишени енергии, които ние днес чувстваме. Мъглите, които се разстилаха пред нас, изчезнаха; бурята престана. Ако тези възвишени същества не участват между нас със своите светли мисли и благородни желания, небето и досега можеше да бъде забулено, а ние щяхме да бъдем като в затвор. Който не разбира този закон, ще каже: това е случайност. Случайността е закон, който има отношение до единиците – тя е закон за единичното съзнание. Например един човек може случайно някъде да се спъне и да си счупи крак или ръка, но да се спънат всички същества едновременно – това е невъзможно. Един човек може да сгреша, да направи някаква погрешка, но да поддържате, че в този момент всички хора могат да сгрешат, това е неразбиране на законите в живота. С един човек може да се случи нещо, но с цялата Вселена не може да се случи същото. Целокупността не може да се

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

изложи на това, на което отделният човек се излага. Значи човек в своята битност, тъй, както е произлязъл от Бога като душа и дух, не може да се спъне, не може да греши.

Казвам: когато говорим за реалността на човека, ние разбираме това, което едновременно виждаме и съзнаваме. Ние виждаме например своето тяло като резултат на нашия минал живот. Едновременно с това ние съзнаваме, че можем да мислим, да чувстваме и да действаме. Тъй щото всеки човек едновременно представлява съзнание и външна форма, видима за обикновените очи. И тогава, според степента на неговото съзнание, всичко, което той мисли и чувства, се отразява върху лицето му. Който е наблюдателен, той ще забележи, че всяка мисъл или всяко чувство, които минават през съзнанието на човека, се отразяват върху лицето му като в огледало. По същия начин и нашият външен и вътрешен живот се отразяват върху съзнанието на по-напредналите от нас същества. Всяка наша мисъл, всяко наше чувство или всяка наша постъпка се отразяват върху съзнанието на ангелите в различни форми. Например някоя мисъл, някое чувство или някое действие може да се отразят върху съзнанието на някой ангел във формата на карамфил, роза или друго някое цвете, каквито ние отглеждаме в градините си, радваме им се, без да знаем техния произход. Цветята са деца на ангелите. Когато някой ангел помисли нещо хубаво, като резултат на неговата мисъл изниква някакъв хубав цвят: роза, карамфил, кокиче, минзухар или друг някакъв цвят. Каквото е времето – пролет, лято, есен или зима – такъв ще бъде и цветът. При това колкото по-възвишени са мислите и чувствата на ангелите, толкова по-благоуханни са и цветята, които ги изразяват. Затова именно цветята се наричат деца на ангелите.

И тъй, когато казваме, че трябва да бъдем внимателни с цветята, подразбираме да бъдем внимателни с мислите на ангелите. Настъпите ли едно цвете, вие настъпвате някоя мисъл или някое чувство на едно възвишено същество. Някога вашето невнимание може да мине безнаказано, но някога това възвишено същество ще ви хване за ухото

и ще ви възпита по свой начин: веднъж завинаги да помните – чужди мисли и чувства да не тъпчете. Свещен закон е: не настъпвайте мислите и чувствата на ангелите! Ако вие настъпвате мислите и чувствата на ангелите, как бихте постъпвали тогава с мислите и чувствата на хората? Навярно тях бихте направили на каша. Като срещнете едно малко дете, какво отношение трябва да имате към него? Това дете носи в себе си едновременно мислите и желанията на своите родители. Отнесете ли се с него небрежно, грубо, с това вие нарушавате свещения закон. На същото основание трябва да бъдете внимателни и със своите мисли и чувства. Някой казва: „Аз съм лош човек, от мене нищо не може да стане.“ – Така може да говори човек за известни свои постъпки в даден момент, но да мисли, че по естество е лош, с това той огорчава Бога, Който го е създал: той тъпче Неговите мисли и чувства. Щом Бог е помислил за тебе, Той е пожелал и да те създаде, да направи нещо от тебе, за което те е изпратил на Земята. Обаче кажеш ли, че нищо няма да излезе от тебе, с това ти цапаш Божиата мисъл и грешиш. Искаш ли да изправиш погрешката си, кажи: „Това, което Бог е помислил за мене, ще се реализира. Щом Бог ме е изпратил на Земята, Той е вложил в мене нещо Свое: Своята мисъл, Своето чувство и Своето желание. Идеалът към възвишеното, към великото е Божествен. И сто пъти на ден да греша, Бог пак ще ме измие. Той не може да бъде неверен на Себе Си.“ В Бога противоречия няма. В Неговите мисли, чувства и желания няма обратни решения. Дръжте тази мисъл в ума си, ако искате да се самовъзпитате правилно. Дръжте в съзнанието си образа на всички хора, животни и растения, като на Божии създания. Постъпвате ли така, всички работи в живота ви ще се наредят добре.

Като наблюдавате времето днес, вие считате, че е в реда на нещата този ден да бъде ясен, хубав, какъвто е в действителност. Този ден е едно изключение от другите дни. Като този ден подобен не е имало: атмосферата е особено пречистена, със специфични вибрации; съзнанието на ангелите, които вземат участие заедно с нас, е също така специфично.

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

Никога ангелите не са мислили така, както днес. Техните умове и сърца са широко отворени днес, те изпращат своето благословение към нас. Питам тогава: ако вашите напреднали братя се радват, трябва ли вие да плачете? И за какво ще плачете и тъжите? Пощата носи вече техните писма и подаръци, чрез които се предава Божието благословение. От вас зависи да ги приемете ли навреме, или не. Ако изпълнявате Волята Божия, всичките благословения ще дойдат навреме; не изпълнявате ли Волята Божия, и благословенията ще закъснеят. Закъсняването на благословенията показва, че вие сте се отделили от мястото или от специфичните условия, при които е трябвало да ги получите. Ако седите на същото място, в същата къща, до която е адресирано писмото, ще го получите навреме. Обаче местите ли се от къща в къща или от град в град като прелетна птичка, и писмото ще закъснее. Кой е виновен за това?

Днес ние правим нашата Божествена среща със светиите и ангелите, които също така се срещат. Някой казва: „Ние искаме да ги видим.“ Вие искате да видите съществата, които се срещат, но виждането е вътрешно отношение, вътрешен процес: то е въпрос, който се отнася до съзнанието на човека. От неговото съзнание зависи и далечината на предметите. Когато един предмет е близо до вас, вие виждате ясно всичките негови подробности. Ако не виждате предмета ясно, това показва, че той е далече от вас. Сега вие виждате нещата, защото са близо до вас. Радвайте се, че ги виждате! Ако не виждате всички неща, виждате поне Слънцето, Месечината, а те съставляват вече половината реалност.

И тъй, аз искам да разберете реалността, да разберете онзи вътрешен закон – че човек трябва да дойде до положение, когато едновременно ще вижда и ще съзнава нещата. Това е привилегия, която мъчно се постига, но е възможна. Усилия, съзнателна работа се изискват от човека. Когато вибрациите на вашето зрение – външно и вътрешно, и вибрациите на вашето съзнание се срещнат в Божествения фокус, вие ще се доберете до реалността на нещата. Дойдете ли до реалността, вие ще забравите външния свят така,

както някой човек, като прочете една книга и я запомни, втори път не я чете; той затваря книгата и се отдава на размишление върху прочетеното. Човек, който е видял нещата в тяхната реалност, той затваря вече Книгата на живота и започва да помага на страдащите, на бедните, които обича и разбира, както разбира и себе си. Онези, които не разбират този закон, като наблюдават хората, които живеят в реалния свят, казват: „Тези хора се пренесоха вече.“ Да се пренесеш от едно място на друго, това е ходене, движение, в което не седи реалността на живота. Ходенето, движението е половин реалност. Истинското пренасяне подразбира едновременно виждане на живота отвън и съзнаване на живота отвътре. Тези два процеса съставляват реалността.

Следователно съществата действат върху нас едновременно по два различни начина: едни от тях действат със своята мисъл, като образуват външния свят; други от тях действат със своите чувства, с Любовта си, като образуват вътрешния свят. Тъй щото ние се намираме под две различни влияния. Някога се случва и обратното: едни същества действат с чувствата си върху нас и образуват външния, физическия свят; други пък действат с мислите си и образуват вътрешния свят. В такъв случай човек трябва да разбира дали обективният, външният свят, в който живее, е произлязъл от мислите или от чувствата на някои напреднали същества. Той трябва да разбира още дали светлината на неговото съзнание в даден случай се дължи на мислите или на чувствата на някои от напредналите същества. Човек сам по себе си е колективно същество. Щом е така, той сам не създава нито мислите си, нито своите чувства. Ако той е сам творец на своите мисли и желания, те всякога трябва да бъдат с него. Всъщност така ли е? Понеже човешките мисли и желания се изгубват, напущат човека, това показва, че те идват отнякъде, спират се в човешкия ум и в човешкото сърце временно, и после пак си заминават. Едновременно десет души могат да имат една и съща мисъл или едно и също чувство. Мислите и чувствата търсят условия да се проявят – и дето намерят благоприятни условия, там спират.

Някой ще запита: „Колко време седят у човека тези мисли и чувства?“ Когато човек възприеме една Божествена мисъл и я приложи навреме и правилно, тя ще остане при него за по-дълго време и ще го ползва повече. Не я ли приложи навреме, използва ли я неправилно, тя го напуска. Щом Божествената мисъл се използва правилно, тя оставя копие върху съзнанието на човека, както образът, изложен на светлината, оставя копие върху светлочувствителната плоча на фотографията. Божествената мисъл е по-реална от човека, когото виждаме само външно да се движи, да говори или да върши нещо. Обаче всяка Божествена мисъл става реална за нас, когато тя се приложи. В това отношение силата на Божествените мисли е в приложението им, а не само в усилието, което правим, за да ги приложим. Приложението не е механически закон – то седи във вътрешното знание на човека. Да приложиш една мисъл в живота си, това подразбира да съзнаваш, че тя е вярна, че е време да се приложи, и да нямаш никакво съмнение в нея. Само при това положение ти можеш да приложиш тази мисъл с радост в душата си. Някой казва: „Дали е навременна тази мисъл?“ – Божествените мисли идат всякога навреме – следователно и приложението им е навреме. Дойде ли една Божествена мисъл в ума ви, каквато работа и да имате, напуснете я, за да приложите тази мисъл. Приложите ли я, ще видите, че нищо не сте изгубили. А вие какво правите? Щом дойде Божествената мисъл при вас, казвате: „Нека да свърша първо своята работа, че тогава ще се занимавам с тази мисъл.“ Обаче, докато свършите работата си, Божествената мисъл си е отишла. Вашата работа вие всякога можете да я свършите, защото краятът ѝ всякога можете да го прекъсвате и завързвате, но Божествената работа не трябва да се отлага.

В сегашната среща вашите напреднали братя имат за цел да ви предадат своето завещание в следния смисъл: ако искате да имате успех във всяко добро начинание на живота си, не изпускайте случай да приложите всяка Божествена мисъл, която е дошла до вас; не изпускайте случай да реализирате всяко Божествено желание, което е дошло до вас!

Бъдете като нас! Ние всякога сме прилагали Божествените мисли и сме реализирали Божествените желания. Не се плашете, ние сме с вас. Оставете страха настрана. Не се занимавайте с него! Занимавайте се с Любовта! Този е поздравът, който напредналите братя отправят към вас. Някой казва: „Какво да правим със страха?“ Вашите напреднали братя казват: „Ако се занимавате с Любовта, страхът ще излезе навън.“ – „Какво да правим с лъжата?“ – „Занимавайте се с Истината!“ – „Какво да правим с глупостта?“ – „Занимавайте се с Мъдростта!“ Напредналите братя ви поздравяват с думите: „Ако искате да бъдете свободни, занимавайте се с Любовта, с Мъдростта и с Истината!“

Сега вие можете да предадете тази мисъл и на вашите братя и сестри, но без прибавки, без преувеличения, без качулки. Качулките са човешки измислици. Някой казва: „Видях един ангел.“ – „Имаше ли крила?“ – „Да.“ – „Колко?“ – „Много крила имаше, може би милиони.“ – „Само един ангел ли видя?“ – „Много ангели видях.“ – Всъщност ангелът сам никога не ходи. Те ходят по много заедно, групово, но един от тях се явява като представител. Нам се вижда, като че само един ангел е слязъл при нас, защото те ходят много бързо. Ако ви кажа, че ангелите са между нас, вие ще питате: „Где са те?“ – ще искате да ги видите. Понеже ангелите са същества на Светлината, тази светлина, която имаме днес – това са ангелите. Чрез своята светлина външно те искат да въздействат върху нашето съзнание. Ако ангелите се оттеглят, веднага около вас и във вас ще настане голям мрак.

За изяснение на мисълта си ще ви дам един прост пример. Представете си, че вие сте изпаднали всред пътя в голям мрак, нищо наоколо си не виждате. В този момент един ангел се яви срещу вас със свещ в ръка. Ангелът ви обича, затова иска да осветли пътя ви. Вие веднага виждате светлината на свещта, но ангела още не виждате. В дадения случай в духовния свят свещта и ангелът са едно и също нещо. Във физическия свят обаче ангелът и свещта не са едно и също нещо. Защо? – Във физическия свят свещта изгаря, а в духовния свят свещта никога не изгаря, а само свети. Тъй

щото днешната светлина е израз на ангелите, които присъстват между нас и носят радост, която вие чувствате. Когато виждате светлината, вие не се радвате толкова на свещта, от която излиза светлината, но се интересувате да знаете кой се крие зад свещта, кой я носи. Значи изгубени ли сте някъде в тъмнината, вие се интересувате от този, който ви носи свещта, а не от самата свещ. Вие се радвате повече на носителя на светлината. Тъй щото виждате ли светлина в мрака, в първия момент се интересувате от този, който носи светлината; във втория момент вие се радвате вече на този, който я носи. Щом влезете у дома си, вие можете да загасите свещта, защото там ще намерите друга запалена свещ.

Днешният ден е определен за работа – работа за Любовта, за Мъдростта, за Истината, която работа наричаме с общо име *свещена*. Ще работите за Любовта, от която произтича Животът. В живота се крие всичката радост и веселие. Ще работите за Мъдростта, от която изтича Светлината – като наслада в живота. Ще работите за Истината, от която изтича Свободата – в свободата се съдържат всички възможности за реализиране на нещата. И тъй, реално е това, което едновременно виждаш и съзнаваш. Не се ровете в реалността, нито се съмнявайте в нея. Съмнявате ли се, вие ще си създадете ред нещастия и спънки в живота.

Казвам: напредналите, възвишените същества, които днес присъстват тук, уреждат вашия живот. Например някой ученик има слаба памет: учи, мъчи се, но не постига целта си. Като го види един от тези братя, бутне центъра на паметта му – и от този момент нещо просветва в ума на ученика и той започва да помни, да учи лесно уроците си. От слаб ученик той става силен, способен. Това е едно щастливо съвпадение, т.е. преминаване през реалността на живота. Ангелите, възвишените същества, имат желание да помагат на хората, но ако те се съмняват, не могат да получат тяхната помощ. Ангелите завързват конците, а хората ги късат. Не късайте конците, които ангелите връзват! Късате ли тези конци, вие ги лишавате от условията на реалността. Хората имат желание да им се помага при всички условия: колкото и лоши

да са, както и да се проявяват, те мислят, че трябва да им се помага. Не е така! Като хора, като разумни същества, и те имат задължения в света, с които трябва да се съобразяват.

Например кой би налял нещо в някое шише, ако е уверен, че нищо няма да вземе от съдържанието на това шише? Всеки, който туря нещо в шишето, има мисълта, че когато му дотрябва, ще може да вземе част от това, което е турил в него. Всеки, който туря пари в касата, мисли, че ще може да вземе нещо от нея. Ако знае, че като тури пари в касата, тя ще се затвори и нищо няма да извади от нея, той нищо не би внесъл. Срещнеш един човек, обикнеш го: ти вече влагаш известен капитал в него. Когато кажеш някому, че го обичаш, това подразбира, че ти влагаш нещо в касата му и го питаш: „Мога ли, когато пожелае, да взема част от капитала, който съм вложил в тебе, или ти ще го задигнеш? Касата ти ще бъде ли отворена, когато пожелае, или ще я затвориш?“ Всеки човек, в касата на когото сме вложили нещо, и той затвори касата си и нищо не връща, той не постъпва според Божия закон. Касата, в която е вложено нещо, трябва да бъде всякога отворена: да може от нея и в нея свободно да се излива и влива като в извор. В извора има постоянно движение на вливане и изливане. Кажете ли ви някой, че ви обича, той влага нещо у вас. Кажете ли някому, че го обичате, вие влагате нещо в него. Мислите ли някой добро за вас, той влага нещо в касата ви; мислите ли добро за някого, вие влагате нещо в неговата каса.

Днес ангелите влагат нещо във вашите каси. За вас е важно да знаете дали това, което те влагат, ще израсте. Ще израсте, разбира се. И вие трябва да вложите нещо в техните каси. Какво трябва да вложите? – Вашата благодарност към тях. Няма по-велика поезия в живота на човека от тази – да може той да благодари. Ние като хора сме слаби, затова ангелите са дошли на Земята – да ни помагат. Това, което вие не можете да направите, те ще го направят. Вие не можете да поправите времето, но те ще го поправят; вие сами не можете да подобрите здравето си, но те могат. Те могат да направят много неща, но имат ред правила, които никога не

престъпват. И ангелът може някога да направи погрешка, но той никога не се изненадва. Щом забележи погрешката си, в момента той я изправя. От това, че е сгрешил, той не се съмнява в успеха на своята работа: веднага коригира погрешката си и резултатът на работата му е сигурен.

Като знаете това нещо, вие не трябва да се самоунижавате, но трябва да се смирявате. Да се самоунижи човек е едно нещо, а да се смири е друго нещо. Смирението подразбира съзнаване, разбиране, виждане на нещата тъй, както са в действителност. Смиреният човек знае какво представлява в себе си за всеки даден момент: той не се мисли нито за повече, нито за по-малко от това, което е. Ако е дете на пет години – това е нито повече, нито по-малко от петгодишно дете. Да си въобразява, че като дете на пет години е много силно, че много неща може да извърши, не е право; да си въобразява, че като дете на пет години е много слабо, това е друго заблуждение.

Много хора искат да придобият новото по магически начин: да завъртят ключа и да влязат в Царството Божие. Те искат магическата тояжка. Адам, прародителят на човечеството, имаше магическа тояжка, но не можеше да я използва, както трябва. Той направи една погрешка: когато Ева отиваше към забраненото дърво, Адам беше зает с друга някаква работа и я остави сама да отиде. Той трябваше да остави всичката си работа, да вземе магическата тояжка и да придружи Ева. Като дойдоха около забраненото дърво, той трябваше да направи един магически кръг с тояжката си около Ева и погрешката щеше да се избегне. Обаче Адам не приложи магическата тояжка в този случай, вследствие на което я взеха от ръцете му и двамата с Ева бяха изгъдени от рая.

Казвам: умът, който ви е даден, е магическата тояжка, която трябва да употребявате на място. Не я ли употребите на място, ще сгрешите. Дойдете ли пред някакво съмнение, направете един магически кръг около себе си. Как се прави този кръг? – Помислете за Бога – нищо повече! Някой казва: „Как да направя кръга правилен?“ – Помислиш ли за Бога, кръгът ще стане правилен. Например вие вземате малки

камъчета, които имат различна форма – едни са правилни топчета, като сферички, други са неправилни сфери, трети са плоски, и ги хвърляте във водата. Обаче щом ги хвърлите във водата, всички образуват около себе си правилни концентрични кръгове, които постепенно се разширяват, докато се изгубят във водата. Питам: тези кръгове по форма съответстват ли на формата на самите камъчета? – Не съответстват. Камъчето може да има кръгла или елипсовидна, или плоска форма, но хвърлено във водата, то произвежда един и същ резултат – концентрични кръгове.

Сега аз искам да схванете правилно този закон. Някой ще каже: „Аз не съм съвършен човек, не мога да мисля за Бога – това е невъзможно за мене.“ Питам: ако едно малко, безформено камъче, което още не е завършило своето развитие, хвърлено във водата, образува концентрични кръгове, ти по-слаб ли си от това камъче? Стремиш ли се към Божествения свят, каквато форма и да имаш, при каквито условия и да попаднеш в този свят, други, по-напреднали от тебе същества ще дойдат да ти помогнат. В света съществува закон на коопериране, на сдружаване между съществата, с цел да си помагат едни други. Съвършените същества виждат, че някой слаб, несъвършен човек, има в себе си всички добри желания да направи нещо хубаво, но не може: оплел се е някъде. И тогава те бързат да му помогнат да се разплете, да се освободи от ограниченията.

Днес, на този светъл ден, всички възвишени същества се събират не само около вас, но и около ония, които имат мисли, желания, стремежи към възвишеното в света. Те работят върху всички тия души, помагат им, за да могат да постигнат онова, което и те са постигнали. И сега аз ви поздравявам с този хубав ден! Аз ви поздравявам с реалността, т.е. със способността едновременно да виждате и съзнавате нещата: това, което виждате отвън, да го съзнавате и отвътре. Мислете върху реалността!

Сега мнозина се спират върху отделни думи и казват: „Какво ли искат да ни кажат с тези думи? Как да го разберем?“ Казвам: ако вие разберете този ден, тъй както е изявен пред

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

вас, той ще се свърже с всички останали дни и ще изясни нещата. Оставете изяснението на нещата да дойде така, както концентричните кръгове постепенно се разширяват и след като хвърленото във водата камъче е престанало вече да се движи. Ако и след това се запитвате какво иска да ви каже този ден, казвам: денят ви обръща внимание на това, че вие още не сте работили за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Да работите за Любовта, за Мъдростта и за Истината – това подразбира във всеки даден случай да прилагате и най-малкото, което едновременно виждате и съзнавате. Човек не е единично същество. С него заедно работят много същества, които са завършили вече своето развитие. Тъй щото трудът на човека е колективен. Като знаете това, от всички се изисква смирение. И които малко знаят, и които много знаят, трябва да бъдат смирени. Някой казва: „Аз искам да бъда като еди-кой си човек.“ Не туряйте никого пред себе си като идеал. И когато си поставите даже някого като идеал, пак няма да го достигнете. Защо? – Защото той е тръгнал по-рано от тебе, и когато ти го виждаш на известен връх и пожелаеш да го стигнеш, той вече ще бъде на друг връх. Не пожелавайте да бъдете като този или като онзи, нито пък казвайте, че не искате да бъдете като този или онзи. И желанието ви да бъдете като някого, и нежеланието ви да бъдете като него, са погрешни. И при двата случая вие се оплитате в тези хора. Когато харесвате постъпките на някого, имате право да желаете и вие да постъпвате тъй добре като него, но да бъдете точно такъв, какъвто е той, не трябва да желаете. Дръжте в ума си мисълта: „Аз искам да бъда точно такъв, какъвто Бог желае да бъда.“

Това, което днес ви говоря, не е за обезсърчение, защото вие сте постигнали много неща, но не сте ги реализирали. Например вие сте дошли вече до извора – това е постижение, но трябва да опитате водата на извора. Първо, вие трябва да опитате силата на водата, която извира, т.е. живота, който изворът носи. После, трябва да опитате съзнанието на този извор, т.е. благословието, което той носи със своята вода. В реализирането на нещата седи изпълнението на Божия план.

Някой казва: „Кога ще се реализира този план?“ Това подразбира: кога ще се реализира пиенето на водата? Това зависи от вас. Щом поседите малко около извора, за да си починете, след това вече можете да пиете вода, колкото искате. През целия ден, докато сте при извора, можете да пиете вода, колкото пъти пожелаете. И вечер можете да пиете от водата на този извор.

Сега основната мисъл, която трябва да задържите в себе си, е да се стремите към постигане на съществени знания. Например някой човек е много наблюдателен, но само по отношение на външната страна на нещата. Той срещне някого и веднага започва да ви разправя с какви дрехи е бил облечен, каква шапка е имал на главата си, какви са били обувките му; но какъв е самият човек – нищо не може да ви каже. Той казва: „Видях, че този човек беше модно облечен, но какво беше лицето му, какви бяха очите му, не видях – това не ме интересуваше.“ Обаче на физическия свят същественото за човека е неговото лице. И затова, срещнете ли човек, гледайте на неговото лице, а не на неговите дрехи. В духовния свят пък същественото за човека е неговото съзнание, а не знанието му. Съзнанието на човека е неговото лице. Каквото е съзнанието му, такова е и неговото лице.

Ще прочета 5-а глава от Евангелието на Матей.

*А като видя многото народ, възлезе на гората;
и щом седна, пристъпиха до Него учениците Му. (1. ст.)*

Какво показва многото народ? – Многото народ показва какви са били всички събрани там същества от видимия и невидимия свят. Разумните хора всякога са много, а глупавите – малко.

И отвори устата Си, та ги поучаваше и говореше. (2. ст.)

Ако народът не беше дошъл, ако Христос не беше се качил на високо място и ако учениците Му не бяха пристъпили до Него, Христос не би отворил устата Си да ги поучава. Значи тия три неща бяха необходими, за да отвори Христос устата Си и да говори.

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

*Блажени нищите духом,
защото те ще наследят Царството Небесно. (3. ст.)*

Това значи: блажени са тези, които познават нещата тъй, както са.

*Блажени нажалените,
защото те ще се утешат. (4. ст.)*

Нажалени са тези, които имат будно съзнание и сърцето им е всякога изпълнено от благородни стремежи и желания за правене на добро на ближните си.

*Блажени кротките,
защото те ще наследят земята. (5. ст.)*

Кроткият човек е винаги снизходителен към слабите и немощните, макар да вижда, че нещата не стават, както трябва.

*Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата;
блажени миротворците...
блажени гонените заради Правдата...
блажени сте, когато ви похулят и ви изгонят
и върх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради Мене.
(6-11. ст.)*

Нека всички тия блаженства бъдат и върху вас.

*Така да просветне вашата виделина пред човеците,
за да видят добрите ваши дела
и да прославят Отца вашего, Който е на небеса. (16. ст.)*

Това означава, че във висшето съзнание на всички хора трябва да има единство. Има ли единство, тогава и виделината на това съзнание ще просветне пред човеците. Няма ли това единство в съзнанието на хората, те ще изпаднат в съмнения, подозрения, противоречия, недоволства и неразположения в живота си.

Казвам: всички недоволства, неразположения, завист и други подобни чувства и състояния, се дължат на някои паднали ангели, адепти или божества, които ви влияят. Те са недоволни от Бога, защото носят последствията от това, че някога не са изпълнили Волята Божия, а вие днес ставате

тяхна жертва. Отхвърлете мислите и състоянията на тези паднали, изостанали в своето развитие същества! Нека те сами носят товара си! Не помагайте на силните.

*Защото, казвам ви, че ако вашата правда
не надмине правдата на книжниците и фарисеите,
няма да влезете в Царството Небесно. (20. ст.)*

Значи светът и неговите действия не могат да бъдат мерило за морала. Оставете морала на света, не се занимавайте с него!

*И тъй, ако принесеш дара си на олтаря,
и там се усетиш, че брат ти има нещо на тебе,
остави дара си там пред олтаря
и иди първо се примири с брата си,
и тогаз ела, та прinesi дара си. (23. и 24. ст.)*

Човек трябва да се примирява не само със своите братя на Земята, но и с тия от невидимия свят. Представете си, че някой човек е скръбен, обременен от нещо, и дойде един ангел да му помогне, но той го обиди нещо и с това го отблъсне. Може ли след това този човек да се моли? Ако рече да се моли, той ще изпитва някаква тежест в душата си. Какво трябва да направи? – Първо ще отиде да намери адреса на този ангел и след това ще се обърне към Бога с молба да му прости за неговото невежество, за неговата лоша постъпка. Бог веднага ще му прости. Прости ли му веднъж, след това той може да прinese своята молитва пред олтара. Само такава молитва може да бъде приета. Този е вътрешният, мистичен смисъл на стиха. Тъй щото, когато хората едновременно виждат и съзнават нещата, тогава вече има вътрешна връзка между тях и ангелите.

Чули сте, че е речено на старовременните:

Не прелюбодействай! (27. ст.)

Когато човек обича света във всички негови форми повече от Бога, той прелюбодейства вече. Христос е разбирал прелюбодейството в широк смисъл. Човек трябва да освободи душата си от всички утайки и нечистотии и да знае, че

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

реалното е горе, а не на Земята. Всеки, който вярва в света и иска да го придобие, той ще обезсмисли живота си.

*Ако ли дясното твое око те съблазнява,
извади го и хвърли го от себе си. (30. ст.)*

Значи ако външното ти разбиране те съблазнява, ако това, което виждаш, те съблазнява, отхвърли го от себе си и влез в съзнанието си, провери го и направи корекция. По-добре е да погине едно твое лъжливо мнение или една твоя лъжлива теория, отколкото да бъдеш изложен на безкрайни вътрешни страдания. Какво струва на човека да се откаже от своята лъжлива теория? Някой човек създаде една теория, защитава я, но дойде време, когато трябва да я отрече и да се откаже от нея. Наистина, не е лесно изведнъж да се откаже от нея. Работил е върху нея, живял е с нея, и току изведнъж да я отхвърли. Все ще изпита известна скръб, че се е лъгал, че е изпаднал в някаква грешка. Той казва: „Как така да призная, че съм се лъгал?“

Има нещо в човека, което се лъже. Казвам: за да се избави човек от вътрешните страдания, по-добре е да извади окото си и да отсече ръката си, щом те са причина за тези страдания.

*Но Аз ви казвам: Никак да се не кълнете...
Но да бъде речта ви: ей, ей, не, не;
а от това повечето – от лукаваго е. (34. и 37. ст.)*

Питам: може ли човек, който не вярва в думите ми, да вярва в моята клетва? Казваш някому: „Ще ти кажа истината.“ – „Не, закълни се!“ – Това вече е от лукавия. Отиваш при някой banker, искаш 1000 лв. назаем. Той иска трима души гаранتي. Значи той не вярва на твоите думи, а вярва на подписа на трима души. Това е примка, с която иска да те улови. Един светия отива при един banker да му иска пари назаем. Bankerът му иска трима души гаранتي. Светията отговаря: „Първият гарант е Бог, вторият – ангелите, а третият – светиите.“ – „Махни се с твоите поръчители! Ни Господа познавам, ни ангелите познавам, ни светиите познавам. Аз искам трима души поръчители от Земята.“ Светията

махнал с ръката си и всичкото богатство на банкера изчезнало, при което той останал сам, без пет пари в джоба си. Казвам: дойде ли някой и ви представи Бога за гарант, дайте му, колкото пари иска. Не дадете ли в Името Божие, всичкото ви богатство ще изхвъркне.

Някой казва: „Защо хората на Земята осиромашават?“ – Защото когато светията дойде при тях като при богати да им иска пари назаем в Божие име, те му казват: „Ни Бога познаваме, ни ангелите познаваме, ни светиите познаваме.“ Кажат ли така, Бог оттегля от тях Своята Светлина и те изгубват всичко, каквото имат. Така пропадат на Земята богатите хора, така пропадат учените, така пропадат и религиозните. Свещено е Името Божие! Свещено е името на ангелите! Свещено е името и на светиите! Споменат ли се тия имена пред вас, кажете: „Да бъде Волята Божия!“

Чули сте, че е речено:

Око за око, зъб за зъб. (38. ст.)

*А пък Аз ви казвам: Да се не противите злomu;
но който те плесне по дясната страна,
обърни му и другата. (39. ст.)*

Христос съпоставя два закона, две култури, съвършено противоположни по външен вид една на друга.

*Който проси от тебе, дай му;
и който иска да земе от тебе,
недей се отвърща от него. (42. ст.)*

Това е относителна, а не абсолютна реалност. Ако една градина иска назаем вода, трябва ли да ѝ се откаже? Човек трябва да е извор, който всякога да дава. Не разбирате ли Писанието в широк смисъл, вие ще се намерите в големи противоречия. Дойде ли някой при тебе и ти каже: „Дай, за Бога!“ – нищо не мисли и дай. – „Ако дам на този, на онзи, какво ще остане за мене?“ – Дай и не мисли. Щом Бог изпраща някого при тебе да ти иска нещо в Негово име, Той знае, че можеш да му дадеш. Целта на Бога не е да осиромашаваме. Ние имаме повече, отколкото трябва. В много извори има повече вода, отколкото курната събира. Засега

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

само една малка част от Божиите блага минава през хората. За в бъдеще ще минава повече. Ако вие сте касиер в английска банка и дойде при вас някой с документите си да ви иска пари, няма ли да му дадете? Ще го върнете ли назад? – Не, ще му дадете, каквото иска. Ще изпълните длъжността си, както трябва.

И тъй, като казвам, че трябва да изпълним Волята Божия, разбирам, че сме поставени като касиери в някои банки, за да услужваме на хората: на този ще дадем, на онзи ще дадем. Целия ден ще казваме: заповядайте! Ще услужвате всекиму, който има писмо и документи, че е внесъл пари в банката. Щом сте турени на служба като касиери, ще услужвате на хората.

Сега аз ви поздравявам с първия ден на работата, с новата служба, на която Бог ви е поставил. Всеки от вас трябва да изпълни службата си, както той разбира. Онзи, който ви е дал службата, той ще ви научи как трябва да я изпълните. Щом се обърнете към един от напредналите братя, той веднага ще се отзове, ще ви каже как да работите. Значи днес всички ще бъдете на работа, външна и вътрешна. Довечера ще видим как сте свършили работата си.

19 август, 6 ч., над лагера при Второто рилско езеро

Носител на Божиите мисли

Всички съвременни хора трябва да имат основни, правилни разбирания върху живота. Нещата трябва да се разбират в тяхното първично проявление, както Бог ги е съпоставил. Това значи да се разглеждат те в тяхната реалност.

Питам: какво представлява водата, която пием? Какво представлява въздухът, който дишаме? Какво представлява почвата, върху която живеем? При сегашните условия, тъй както човек е създаден, немислимо е неговото съществуване на Земята без въздух, без вода и без почва. Водата е връзка, посредник между въздуха и почвата, т.е. между земята и светлината. Значи пет елемента са необходими за живота на Земята: почва, вода, въздух, светлина и топлина.

Най-важният елемент, с който трябва да се занимаваме при сегашните условия на живота, е въздухът. Всеки човек, който иска да се повдигне, да придобие силна мисъл, да стане мощен в себе си, за да преодолява всички мъчнотии, той непременно трябва да разбира законите, на които се подчинява въздухът. Че наистина въздухът е необходим елемент за живота, се вижда от това, че човек без храна може да прекара 40 дена, но без въздух никак не може. Даже най-напредналите адепти в Индия могат да прекарат без въздух най-много 20 минути. Повече от 20 минути те не могат да спрат дишането си. Някои гениални хора могат да спрат дишането си едва от 1 до 10 минути. Казвам: въздухът е носител на Божествените мисли, които първо преминават през дихателната система, където се преработват, трансформират, и оттам чрез кръвта отиват в мозъка. Значи човек не може да възприеме Божествените мисли направо чрез мозъка. От въздуха, чрез вдишването, те отиват в белите дробове, а после в мозъка на човека, който ги облича във форми и ги изявява навън, за да станат видими. Когато някой каже, че му е дошла някаква мисъл отвън, той е прав само в този смисъл, че е възприел наистина мисълта, но през какъв път е минала тя, той не знае

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

това. Мислите не минават направо през черепа. Въздухът е главният носител на мислите. Ако при сегашните условия на живота се отнеме въздухът, човек не би могъл да възприеме никаква мисъл. В този смисъл свещено нещо е дишането. Ето защо човек трябва да диша правилно, за да може правилно да възприема Божествените мисли от въздуха и да ги предава после на мозъка.

Аз говоря за същината на въздуха, а не както вие го разбирате. Аз не говоря за въздуха като за смес, в която има 4/5 азот и 1/5 кислород, плюс още ред примеси и утайки, но говоря за него като за онзи първичен елемент, като за онази първична есенция, която служи днес на човека като среда, като условие за живот. Ето защо, когато човек диша, съзнанието му трябва да бъде будно. Защо? – Защото мислите, които се пренасят чрез въздуха, след като преминат заедно с въздуха през дробовете, ще се възприемат от съзнанието. Движението на въздуха пък се познава чрез влагата, чрез облаците.

Ние сме дошли на това високо планинско място, на този чист въздух, за да възприемем свещените мисли от него. Всеки може да възприеме тези мисли, но той трябва да бъде с отворена душа. Отвори ли душата си, човек ще се освободи и от всички ония съмнения и подозрения, които го измъчват. Ако някой се съмнява в нещо, той трябва да разгледа това съмнение, да види как и отде е произлязло: всяко съмнение има свое начало и край. Освен това вие трябва да се спрете върху съмнението, да видите може ли да ви принесе някаква полза, или не: ако ви принесе полза, задръжте го в себе си, но ако никаква полза няма да ви принесе, турете го настрана, някъде далече от вас. Ако не можете да отстраните едно съмнение от душата си, де е вашата сила тогава? Вие трябва да хванете съмнението си така, както бащата хваща понякога детето си за ухото и го държи: то се дърпа, върви напред, а бащата – подир него. Някои малки деца, кърмачета, като ги кърмят майките им, те ги хапят. Обаче разумната майка веднага възпитава детето си: тя го хваща за ухото и то престава да хапе.

И вие правете същото със съмнението: хванете го за ухото и го изведете навън. То трябва да се подчини. Вие сте по-силни от всякакво съмнение, от всякакво подозрение, от всякаква болест, от всички препятствия, които могат да ви се случат в живота. Вие сте по-силни от тях, защото те се родиха след вас. Без вас те не биха могли да съществуват. Днес те живеят на ваш гърб. Като забогатее, дойде някаква болест при вас, тръшне ви на леглото, обере ви оттук-оттам, и като види, че няма какво повече да вземе, замине си. Едва се съвземете малко от болестта, дойде при вас съмнението: слабо, мършаво – иска да се поправи. Налегне ви, вземе си нещо от вас, и като види, че сте осиромашели, напусне ви. Едва се окопитите от борбата със съмнението, ето, задава се неверието – бледно, сухо като кука. И то иска да си вземе нещичко от вас. Загнезди се някъде у вас, докато разбогатее, и после ви напуска.

Философски трябва да гледате на тези въпроси! Когато ви нападнат някакви паразити из главата, с чесане само можете ли да ги извадите? Тези паразити са нещо подобно на съмнението, на неверието, на подозрението, и човек трябва да потърси начин как да се освободи от тях. Когато някой се почесва по главата, това показва, че той мисли нещо, търси начин да се освободи от някакво затруднение. Как ще се освободите от паразитите? – Вземете един ситен гребен и го прекарайте по главата си. Когато паразитите се намерят между два от тия зъби, те не могат вече да избегнат тясната врата. Попаднат ли там, няма спасение за тях: те са богати, тлъсти гости, не могат да се спасят през тази тясна врата. Някой казва: „Не зная как да се справя със съмнението, не мога да измисля някакъв начин против него.“ Казвам му: „Купи си един здрав ситен гребен – и въпросът лесно ще се разреши.“ Всяко съмнение в този смисъл представлява един паразит, едно чуждо съзнание, от което трябва да се освободите.

Ние сме дошли тук, на височина 2230 м, за да се освободим малко от своите обикновени мисли, както и от тия на останалите хора. В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, с нисши мисли, от

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

които трябва да се освободим. Сега вие трябва да използвате чистия въздух, за да възприемете от него чисти Божествени мисли. От няколко дни насам работниците от невидимия свят туриха в ход своите чистачки: бури, ветрове, дъжд, сняг, депресии. По този начин те пречистиха въздуха на далечно разстояние. Те запушиха всички канали, откъдето биха могли да дойдат нечисти мисли. Благодарение на техните грижи днес вие се радвате на ясен слънчев ден, на чист и здрав въздух. Ако и при това положение нещо ви мъчи, причината се крие в самите вас. Вие имате в себе си грамофонни плочи на съмнението и от време на време туряте ту една, ту друга от тях. Казвате: „Чакай да си туря една от тези плочи, да видя какво ще ми изсвири.“ Какво ще ви изсвири? – Все старата песен на съмнението. Значи съмненията ви днес не идат от въздуха, а идат отвътре, от вас. Казвате: „Какво да правя с тази плоча на съмнението?“ – Извади я и вместо нея туря една от плочите на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на свободата, на музиката, на изкуствата, на знанието, на здравето и т.н. Разболеете ли се, турете на грамофона си една от плочите на здравето и завъртете ключа – да свири.

И тъй, сега вие трябва да учите, да се занимавате покрай другите неща и с въздуха като с животворна вътрешна сила. Доколкото съзнанието ви е будно и окото ви е чисто, дотолкова ще можете да се ползвате и от енергията на въздуха. Ползвате ли се правилно от него, вие ще бъдете и външно, и вътрешно силни, с добре устроен организъм, с хармонични мисли и чувства, с големи познания и с широк простор в живота. По този начин вие ще бъдете свързани с много същества, на които и вие ще помагате, и те ще ви помагат. Ние не искаме да бъдем сами в живота. Според окултната наука сами могат да останат напредналите същества, които са завършили своето развитие на Земята. При това положение те вече могат да се разговарят с Бога и с Природата. Всички същества, които не са готови за Божествения свят, като влязат там, те се чувстват сами, изоставени, защото нямат радио, с помощта на което да влязат във връзка с обществата от този свят, нито пък могат да възприемат Божествените

мисли. Вследствие на това тези хора наричат Божествения свят безформен. Това е така за обикновените хора, но за напредналите същества в Божествения свят съществува такава красота и хармония, каквато никое човешко око не може да види, никой човешки ум не може да си въобрази, никое човешко сърце не може да почувства.

Казвам: има мисли за обикновените хора, има мисли за талантливите, има мисли и за гениалните, и най-после има мисли и за Учителите. Ако съществата от тия категории разменят местата си, тогава тия от тях, които са на по-ниско стъпало, няма да разберат мислите и живота на по-възвишените от тях и ще казват, че светът, в който те живеят, е безформен. Божественият свят не е безформен. Съществата там живеят на далечни разстояния едни от други – изглежда, че всяко същество е само. Достатъчно е обаче да си помислят само едни за други, и те веднага са заедно. Например, ако сърцето на някой човек от Земята е изпълнено с възвишени и благородни чувства, достатъчно е той да помисли за някой ангел, и ангелът ще бъде при него. Няма ли такова сърце, никой ангел не би напуснал мястото си за него. Закон е: никой ангел, никое напреднало същество, не извършва постъпка, от която да има повече загуба, отколкото печалба. И Христос дойде за голяма печалба на Земята. Ако Той мислеше, че ще има по-голяма загуба, отколкото печалба, никога не би дошъл на Земята. Той дойде и понесе всички страдания, защото знаеше, че печалбата, постиженията, които един ден ще има, ще бъдат поне десетократно повече, отколкото загубите и разходите, които се направиха. Тъй щото същото правете и вие. Вършете това, което ще ви донесе десетократна печалба. Това е Божествено. Не е въпросът сега да се стремите да придобиете новото за в бъдеще, но трябва да знаете какво може да ви донесе новото още днес, т.е. да знаете на какви печалби разчитате. Някой казва: „Новите идеи ще се насадят у младото поколение.“ Това е друг въпрос вече, но всеки човек трябва така да работи, че да задоволи и вътрешния копнеж на своята душа.

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

Някой казва: „Материалният живот е едно нещо, духовният – друго.“ Материалното и духовното са едно и също нещо – те са само две различни фази на Целокупния Живот. Ако не можеш да разбереш материалния живот, и духовния не ще можеш да разбереш. Ако не вярваш в човека, когото виждаш и пипаш, как ще повярваш в духовното, което е по-далечно? До реалността на нещата може да се дойде чрез материалното. В човека има външна, привидна страна, но има и съществена, вътрешна страна. Когато духовният човек пипне ръката на някой болен или на някой умрял човек, той веднага може да познае дали болният ще оздравее, или дали умрелият ще възкръсне. Това по какво се познава? – По същественото, неизменното у човека, което и когато той е болен или умрял, остава непроменено в него.

В 1905 година Шлятьър се яви в Америка, където започна да лекува болни по особен начин. При него идваха разни болни. Достатъчно беше да пипне някого по ръката, за да оздравее той веднага. Други оздравяваха по-мъчно. От какво зависи това? Причината е дълбока, но Шлятьър познаваше веднага кой човек ще оздравее и кой не може. Той познаваше добрите хора от лошите, от престъпниците. Един ден в едно събрание от 17 000 души той видя един престъпник и се обърна към него с думите: „Ти си разбойник, престъпник, излез навън!“ Като ви говоря това, не подразбирам, че духовният човек трябва да хваща престъпниците и да се занимава с тях. Този пример има само научна стойност. Казват: „Какво ще стане с престъпниците?“ – Те трябва да се разкаят, да напуснат своите стари пътища. – „Какво ще стане с грешниците?“ – И за тях въпросът е решен: те трябва да се разкаят, да очистят сърцата и умовете си от всички лоши мисли и желания, да напуснат стария живот и да се обърнат към Бога. Обаче ако грешникът мисли, че силите и богатата, които му се дават, трябва да се използват за зло, за престъпления, такова учение не съществува.

Казват: „Как ще се спаси светът?“ – Светът може да се спаси в един ден. „Как?“ – Когато всички грешници, когато всички лоши хора напуснат старите си пътища и се обърнат

към Бога. Днес светът има много учители: един учи едно, друг – друго, трети – трето учение. Казвам: ще дойде ден, когато мненията на всички учители ще се съгласуват, ще има единство в убежденията на хората, и тогава те няма да бъдат лековерни. При това положение на нещата ще има ли нужда от проповеди? Дойде някой човек и ми донася в една кошница череши. Има ли смисъл този човек да ми разправя какъв род са тези череши, как и при какви условия са расли, когато те са налице? Имаше смисъл да ми разправя той всичко това, докато черешите не бяха узрели. Щом веднъж ги носи узрели, проповедта му вече е излишна. Аз опитвам черешите и казвам: „Слушай, приятелю, аз съм специалист в разбирането на плодовете. Всичкото красноречие относно черешите ти пропада. Занеси тия череши на друго място – те не са за мене, аз не мога да ги взема. Нямаше нужда да ми ги препоръчваш толкова много.“ Следователно всеки човек е в състояние за даден случай да провери дали една мисъл е права, или не.

Дойде ли някоя мисъл до положение да се препоръчва от другите, тя не е на мястото си. И тогава вие ще се намерите в положението на онези млади момци, които търсили работа, но само чрез препоръка на външни влиятелни хора. Един американец милионер търсил служащ за фирмата си. Явили се при него около 20–30 души, все млади хора, с различни препоръчителни писма от видни и високопоставени лица. Като ги поглеждал само, вниманието му не се спирало на никого от тях, и затова всекиму казвал: „Ще ви имам предвид.“ Най-после дошъл в кантората му един млад скромен момък, който още при влизането си видял на земята една захвърлена книжка, навел се и я вдигнал. След това се обърнал към господаря на фирмата и казал: „Господине, научих, че търсите лице за работа в кантората си. Аз предлагам своя труд, но нямам от никого препоръка.“ – „Вие носите препоръката в себе си. Тази книжка, която вдигнахте от земята, ви препоръча много добре.“ Разумен човек е бил този богат американец. Той разбрал, че младежът, който има чувство към ред и чистота, ще бъде добър работник. По същия начин

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

и Бог ви наблюдава, за да види дали ще вдигнете книжката, която е захвърлена на земята и препятства на хората в техния път.

Често малките неща носят големи блага в живота на човека. Един философ изпаднал в голямо отчаяние, разочаровал се нещо, вследствие на което изгубил смисъла на живота. Един ден, както вървял по улиците с наведена надолу глава, видял една малка книжка, захвърлена на земята, навел се да я вдигне и забелязал, че има нещо, написано на нея. Изчистил я от праха и прочел: „Бог е Любов. Той толкова възлюби света, че пожертва за него Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ До това време този философ се занимавал с големи работи, не обръщал внимание на дребните неща и никога не поглеждал към земята. Сега обаче, като намерил тази книжка на земята, дълбоко се замислил върху смисъла на стиховете, написани на нея, и казал: „Толкова време вече как търся Истината – и трябваше да я намеря в тази малка захвърлена и опрашена книжка.“ Той взел книжката със себе си и я турил в рамка. От този ден той променил живота си, като казал: „Щом Бог е Любов, има смисъл да се живее!“ Днес всички хора страдат, понеже са изгубили най-важния лист от книгата на своя живот. Той е загубеният ключ, който всички търсят. Докато човек не разбере Любовта, така както тя днес се проявява, а не както се е проявявала в миналото, нито пък както ще се проявява в бъдещето, той не може да намери изгубения ключ. Ако човек не е разбрал Любовта, както се е проявявала в миналото, той не може да разбере и тази в настоящето; не разбере ли Любовта, както се проявява в настоящето, той няма да разбере и Любовта в бъдещето. Ако вие разбирате проявленията на Любовта днес, разбрали сте проявленията ѝ в миналото, а отгук ще разберете и проявленията ѝ в бъдещето. Имате ли положителни възгледи за Любовта, върху тях ще градите и своите научни факти.

Съвременната наука е средство за поддържане на живота. Например един съвременен френолог може да познае какви заложби, какви дарби се крият в човека, но не може да даде

методи за тяхното развитие. Види ли някое дете, той ще каже на майката какви дарби има в детето, но не може да ѝ препоръча методи, с които да се разработят неговите дарби. Защо? – Защото той няма дълбоки познания върху френологията. Повечето от съвременните учени са в същото положение: много неща знаят, но главно теоретически. Дойде ли се до практика, до приложение на нещата, те отстъпват. Например съвременните естественици изучават зоология, ботаника, но не знаят как и къде да приложат знанията за животните и растенията във възпитанието. Тези науки имат своето възпитателно въздействие върху хората. Някой човек изпитва омраза към друг, но иска да се освободи от това чувство в себе си. Той се моли на Бога, прави различни опити, но омразата не го напуска. Казвам: има един практически начин за освобождаване от това чувство. Идете в някоя гора, където има мечки, и като срещнете някоя мечка, приближете се към нея и я помилвайте няколко пъти по гърба. От този момент омразата изчезва. Няма по-злопамятно същество от мечката. Затова, като я пипнете, вие ще се освободите от омразата. Кой смее да пипне мечка, без да трепне сърцето му? Нима положението на авиатора, който лети с аероплан из въздуха, е по-лесно? За предпочитане е човек да срещне мечка и да я поглади по гърба, отколкото да се качи на някой аероплан, който всеки момент може да се повреди. По-лесно е да се справиш с една мечка в гората, отколкото да се качиш на някой повреден аероплан. Голямо безстрашие се изисква от човека, който се качва на аероплан. Питам: щом в света има укротители на злото, и вие не можете ли да бъдете такива?

Един индиец ходил из Индия да търси особени видове змии и ги занасял в дома си, където ги укротявал. Той ги държал обикновено в две каци. Една вечер, по невнимание, той забравил каците отворени, и всички змии излезли навън, плъзнали из стаята. На сутринта, като се събудил, индиецът останал ужасен, като се видял цял обвит със змиите. Той не посмял да се помръдне. Най-малкото помръдване от негова страна щяло да коства живота му, защото змиите били от

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

най-опасните. Сутринта, когато слугата влязъл в стаята и видял господаря си тъй обвит от змиите, веднага турил един голям котел с мляко да се вари на огъня и после го внесъл в стаята. Змиите, привлечени от миризмата на прясното мляко, започнали една по една да се отправят към млякото. Когато индиецът се видял напълно освободен от змиите, той станал от леглото си и прибрал всички змии в каците. Тук слугата спасил господаря си. С какво? – С млякото. По същия начин и вашият слуга трябва да ви даде словесно мляко, за да се освободите от грешките на своя живот. Днес всички хора се нуждаят от словесно мляко.

И тъй, всичко зависи от разбиранията. Някой казва: „Искам да съм учен.“ – Човек всякога може да бъде учен, но учеността не разрешава въпросите. – „Искам да съм свят човек.“ – Човек всякога може да бъде свят, от него зависи. – „Искам да съм силен.“ – Човек всякога може да бъде силен. – „Искам да съм знатен.“ – Човек всякога може да бъде знатен. Да бъде човек учен, свят, силен, знатен – това са резултати, които той всякога може да придобие.

Сега ще прочета 6-а глава от Евангелието на Матей.

*Внимавайте да не правите своите милостини
пред хората, за да ви виждат;
иначе няма да ви заплатят при Отца вашего,
Който е на небесата. (1. ст.)*

Това подразбира: не ставайте учени, добри заради хората. Бъдете добри заради Бога, Който ви е създал. Бъди добър за Бога – да види Той, че ти цениш добрината, която ти е дал. Покажи знанието си пред Бога – Той да види и разбере, че оценяваш дарбите, които е вложил в тебе. Каквото правиш, за Бога го прави, а не за хората. Вършиш ли всичко за Бога, тогава и хората ще разберат, че ти си учен, добър. И щом хората се нуждаят от твоята помощ, те ще те намерят.

*И тъй, кога правиш милостиня, не тръби пред себе си,
както правят лицемерите по съборищата и по улиците,
за да се прославят от хората; истина ви казвам:*

те приемат вече заплатата си. (2. ст.)

Когато става въпрос за милосърдие, човек трябва да бъде такъв пак за Бога, а не за човеците.

*А ти кога правиш милостиня,
да не узнае лявата ти ръка
що прави десницата ти. (3. ст.)*

Дясната ръка на човека представлява неговият ум. Умът на човека има две течения: едното е възходящо, наречено висш ум; другото е низходящо, нисш ум. Затова, когато човек прави милостиня, той трябва да крие това от своя нисш ум. Значи каквото висшият ум прави, нисшият да не знае. Правиш ли милостините си пред хората, ти ги правиш пред своя нисш ум; правиш ли ги пред Бога, правиш ги и пред своя висш ум. В това отношение лявата ръка е нисшето у човека, а дясната ръка – висшето. Следователно, каквото прави висшето у човека, нисшето да не знае.

*За да бъде твоята милостиня в тайно;
и Отец твой, Който вижда в тайно,
ще ти въздаде наяве. (4. ст.)*

Бог ще ти отговори отвътре.

*И кога се молиш, не бивай както лицемерите,
защото те обичат да си правят молбата,
стоящи по съборищата и по ъглите на улиците,
за да се явят на човеците;
истина ви казвам, че те приемат заплатата си. (5. ст.)*

*А ти, кога се молиш, влез в скришната си стаичка,
и като си затвориш вратата,
помоли се Отцу твоему, Който е в тайно;
и Отец ти, Който вижда в тайно,
ще ти въздаде наяве. (6. ст.)*

Този стих се отнася до вътрешния живот на човека, до неговото съзнание. Във вътрешния си живот човек трябва да започне от Бога и да свърши с хората. Започне ли с хората и свърши с Бога, той нищо няма да постигне.

*А кога се молите, не говорете излишни думи,
както езичниците; защото те мислят,*

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

че в многословието си ще бъдат послушани. (7. ст.)

Отивате ли при Бога, не употребявайте много думи. Малко думи кажете, но да са съдържателни.

А вие така се молете:

*Отче наш, Който си на небесата,
да се свети името Ти. (9. ст.)*

Аз признавам, че Ти си единствен Баща в света. И в Небето си само Ти – освен Тебе няма друг. Няма друго Небе, основано върху Твоята основа. Дето е Бог, там е Небето. Небето подразбира Бога. Да се освети Името Ти в моя ум, в моето сърце, в моята воля – в целия ми живот.

*Да дойде царството Твое;
да бъде волята Твоя, както на небето,
така и на земята. (10. ст.)*

Твоего царство да дойде в мене; аз да живея в Тебе и Ти да живееш в мене. Моята воля да служи на Твоята и онова, което става горе, в Тебе, да става и долу, в мене.

*Хлябът наш насъщни,
дай го нам и днес. (11. ст.)*

Хлябът представлява Живото Слово. Придобие ли човек Живото Слово, той ще има и обикновения хляб в изобилие. Храните ли се с Божественото Слово, другите неща ще дойдат сами по себе си.

Мнозина искат да видят чудеса. Представете си, че завали голям, дълбок сняг на планината и всякаква връзка с хората отгън се прекъсне, също и с превозните средства, и вие сте изложени 4–5 дена да прекарате без хляб. Вие ще се уплашите, ще мислите, че ще умрете от глад. Има начин, по който може да се достави хлябът. Това ще бъде голямо чудо, но то не трябва да се прави за вярващите. Чудесата имат смисъл за безверниците, за да се усили вярата им в Бога. При това вярващият сам трябва да прави чудеса. Остави ли другите да правят чудеса, той ще се усъмни в тях. Когато трябва да стане чудо, и хлябът ще дойде. Как? – Ще видите, че в палатката на всекиго седи по един топъл хляб, или пък

ще видите как едно натоварено магаре, без да го придружава някой човек, пристига с хляба при вас. Това може да ви се види като приказка от 1001 нощ, като забавление. И това е възможно, но в чудесата има голяма реалност. Какви по-големи чудеса искате от малкото семенце, или от костилката на някой плод, която, хвърлена в земята, сама извлича потребните за нея сокове, и след 2–3 години я виждате израсла голямо дърво? Тази материя, която житото и всички останали растения извличат от земята и после преработват в организма си, адептът, който разбира законите на Природата, може да я вземе от въздуха, да я съгсти и да създаде от нея всичко, каквото пожелае. Като извлече от въздуха елементите, които са необходими за растене на житото, от тях той може в късо време да приготви хляб, колкото иска. В това отношение всички планини представляват складове от различни елементи. Енергията може да се превръща, да се видоизменя, но трябва да се знаят законите, чрез които става това превръщане. За да стане материята годна за храна, тя трябва първо да премине през камъните, после – през растенията, и най-после да се приеме и от човека.

*И прости ни дълговете наши,
както и ние прощаваме
на нашите длъжници. (12. ст.)*

Щом искаме Бог да прости нашите дългове, и ние трябва да прощаваме на нашите длъжници.

*И не въведи нас в изкушение,
но избави нас от лукаваго. (13. ст.)*

Съществува следният закон: човек изпада в изкушения, когато не върши Волята Божия. Докато той върши Волята Божия, никакво изкушение не може да дойде за него.

Сега ще обясня мисълта си със следния пример. Представете си, че някой човек носи на гърба си една каса, пълна със злато. Ако този човек срещне някого, който също така като него носи пълна каса със злато, ще се изкуси ли от неговото злато? – Няма да се изкуси. Обаче ако касата на първия беше празна, той веднага щеше да се изкуси от златото на втория

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

и щеше да си каже: „Да бих могъл да взема нещо от касата на този човек!“ Следователно, когато човек е проникнат от Божествените идеи в себе си и когато вярата му е силна, неговата каса е пълна със злато и той не може да изпадне в изкушение. Слаба ли е вярата на човека, няма ли в себе си стремеж към великото в света, касата му е празна и за него изкушението неизбежно ще дойде. Дето и да се намира човек, и в райската градина да е, и извън нея, щом не върши Волята Божия, изкушението ще дойде. Значи изкушението иде по единствената причина, че не се изпълнява Волята Божия.

*Защото е Твое царството,
и силата, и славата во веки.
Амин. (13. ст.)*

*Защото ако простите вие
на човеците съгрешенията им,
ще прости и вам Отец ваш небесни. (14. ст.)*

*Ако ли вие не простите
на човеците съгрешенията им,
то и Отец ваш няма да прости
съгрешенията ваши. (15. ст.)*

Вие трябва да простите на човеците съгрешенията им, защото всички хора са излезли от Бога. Ние разглеждаме човека в неговото първично проявление. Затова и вие разглеждайте човека като душа, произлязла от Бога. Ако не можете да простите на човека като на душа заради Бога, вие ще прекъснете връзката си с Бога, а с това и Божията благодат към вас. Следователно човек трябва да прощава, понеже всички живеем в Бога и се радваме в Него. Каквото вършим, за Него трябва да го вършим, и то вътрешно, не пред человете.

*Недейте си събира съкровища на земята,
дето молец и ръжда ги разваля
и дето крадци подкопават и крадат. (19. ст.)*

*Но събирайте си съкровища на небето,
дето ни молец, нито ръжда ги разваля,*

и дето крадци ни подкопават, ни крадат. (20. ст.)

Защото където е съкровището ви,

там ще бъде сърцето ви. (21. ст.)

Значи въпросът за богатството е предрешен. Човек все трябва да вложи някъде нещо, да събира съкровища.

Светило на тялото е окото;

и тъй, ако окото ти е чисто,

всичкото ти тяло светло ще бъде. (22. ст.)

Ако външно не виждаш правилно, ясно, и в съзнанието ти ще има някакъв дефект, тъмнина. Виждаш ли външно ясно, и в съзнанието ти ще бъде светло. И обратният процес е верен: тъмно ли е в съзнанието ти, и окото няма да вижда ясно; светло ли е в съзнанието ти, и окото външно ще вижда ясно.

Ако ли окото ти бъде лукаво,

всичкото ти тяло тъмно ще бъде.

И тъй, виделината, която е в тебе,

ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е! (23. ст.)

Никой не може на двама господари да работи. (24. ст.)

Когато човек служи едновременно на двама господари, той се раздвоява. Да служи човек на две места – туй разбира да се раздвои в любовта си, а това е невъзможно. Любовта не може да служи на двама господари. Човек може едновременно да обича двама души, но не може едновременно да им служи, защото всеки ще иска да се изпълни волята му, както той разбира. Това пък ще обезличи този, който се наема и на двамата да да служи.

Заради това казвам ви:

нямайте грижа за живота си –

какво ще ядете или какво ще пиете,

нито за тялото ваше – какво ще облечете.

Не е ли животът по-драгоценен

от храната и тялото, от облеклото? (25. ст.)

Храната сама по себе си ще дойде. Важно е човек да

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

изпълнява Волята Божия – и всичко останало ще се нареди.

Тези са мислите, върху които трябва да размишлявате. Прочетете цялата глава и приложете в живота си принципите, които се прокарват в нея. Работете върху тях, за да създадете в себе си свои нови възгледи. Корените на дървото работят за себе си, листата работят за себе си, клоните работят за себе си. Обаче в края на краищата всички работят солидарно, за общото благо на дървото. По същия начин и всеки човек работи като уд във великото Дърво на живота. Всеки работи за своето самоусъвършенстване. По този начин се усилва и връзката с Бога.

Христос казва:

*Ако имате вяра като синапово зърно,
ще можете гори и планини да премествате.*

Значи има вяра механическа, има и вяра органическа. Каква вяра е тази, при която човек уповава на Бога само когато е богат, здрав и силен? Човек все трябва да положи вярата си върху нещо. Той е на прав път само тогава, когато положи вярата си в Бога, Който е жив и Който непрестанно работи в света. Да положиш вярата си в Бога – това е единствената жива вяра, която гори и планини премества.

19 август, 9.00 ч., чешичката до Второто рилско езеро

Познава гласа му

Известно е на всички що е реалност. Реални неща са тези, които човек едновременно вижда и съзнава. Тъй щото вие ще имате идея за Бога само чрез едновременното виждане и съзнаване. Дето и да погледнете в света, в центъра на всяко нещо ще видите Бога, а около Него, наредени в кръгове – всички разумни същества, по-близо или по-далече, според степента на своето развитие. В това отношение и материалният свят е създаден такъв – според степента на разумните същества, които са работили в него. Всички небесни системи се движат пак в кръгове, около един център – слънце; всяко слънце от тези системи заема едно или друго място според степента на неговата разумност. И сега, когато говорим за Бога, разбираме, че Той е начало – Център на всяка разумност.

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Йоана.

Истина, истина ви казвам:

Който не влиза през вратата в кошарата на овците, той е крадец и разбойник. (1. ст.)

Значи всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които не влизат през вратата, а през всяко друго място – те са крадци и разбойници. Който влиза през вратата, той всякога си казва името; който минава през плета, той не си казва името и минава за крадец и разбойник. Следователно, когато приятелят ви дойде у вас, той влиза през вратата – и вие знаете неговото име. Всеки, който не влиза през вратата на къщата ви, името му не знаете, и той минава за крадец и разбойник.

А който влиза през вратата, пастир е на овците. (2. ст.)

Който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник за овците. Не употребява ли човек думите, мислите и желанията си на място, и за тях той е крадец и

разбойник. Който не постъпва с другите, както със себе си, той е крадец и разбойник. На всичко това е предпоставен обратният закон: който постъпва с другите, както със себе си, той е пастир на овците, в широк смисъл на думата.

*Нему вратарят отваря;
и овците слушат гласа Му;
и Своите овци по име зове и ги извежда. (3. ст.)*

Ние сме свободни да действаме, както искаме и разбираме, но Бог наблюдава постъпките ни и съобразно тях организира живота ни. Например човек трябва да яде. Колко трябва да яде? – Колкото Природата му е определила. Яде ли повече, отколкото му е определено, той ще се разстрои. Кой е виновен за това? Бог е определил на всеки колко трябва да яде. Яж умерено, докато ти е сладко, но без да преяждаш. Яденето е от Бога, преяждането – от човека; животът е от Бога, смъртта – от човека; доброто е от Бога, грехът, злото – от човека. Грехът не е нищо друго, освен неизпълнение на Великия Божи закон.

*И когато изкара овците Си вън,
ходи пред тях: и овците идат след Него,
защото знаят гласа Му. (4. ст.)*

Значи човек трябва да познава гласа на Доброто, гласа на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Казвате: „Как ще познаем гласа на всички тия неща?“ – Това са елементарни работи, които всеки трябва да знае. Да се задава такъв въпрос, все едно е да ви пита някой как познавате светлината. Какво ще отговорите на този въпрос? Или какво ще отговорите на въпроса как познавате, че вратата е отворена? Ако можете да влезете през вратата, тя е отворена; не можете ли да влезете през нея, тя е затворена. Как познавате кога сте се нахранили? – Ако гладът ви е задоволен, вие сте се нахранили; не е ли задоволен, не сте се нахранили. Това са елементарни положения, които всеки разбира. Човек не трябва да си служи със софизми. В живота има много неща строго определени, които могат да се изразят конкретно. Светлината няма защо да се доказва. Това, което във всеки даден момент

буди съзнанието на човека, наричаме светлина. Тя е първият лъч, който влиза в съзнанието на човека. Онова пък, което приспива неговото съзнание, наричаме тъмнина.

*А след чужденец не щат отиде,
но ще побегнат от него;
защото гласа на чужденците не знаят. (5. ст.)*

Питам: кой от вас би отишъл при някого, който ще върже ръцете и краката му и ще го положи на земята? Кой човек, след като придобие свободата си, ще отиде при някого, за да му завърже ръцете и краката? Няма такъв глупав човек в света. Ако овците познават своя овчар, който ще ги заведе на паша, хората по-малко ли от тях ще познават своя пастир?

*Тази притча им рече Исус,
но те не разумяха що бе това,
което им говореше. (6. ст.)*

Всичко, каквото Христос е говорил някога, е останало неразбрано. Днес и вие не разбирате много неща от това, което ви говоря. Но в бъдеще ще го разберете. Важно е за вас това, което сега сте разбрали, да събуди съзнанието ви.

*Тогаз пак им рече Исус:
Истина, истина ви казвам,
че Аз съм вратата на овците. (7. ст.)*

Значи онзи, който ще дойде да ви събуди или да внесе първия лъч в съзнанието ви, той трябва да бъде носител на Любовта. Кой ще ви събуди? – Който ви обича – само той може да ви събуди. Щом ви събуди, той вече е врата за вас.

*Всички, които са дошли преди Мене,
крадци са и разбойници,
но овците ги не послушаха. (8. ст.)*

Всеки, който не събужда съзнанието, а го приспива, той е крадец и разбойник.

*Аз съм вратата: през Мене ако влезе някой,
спасен ще бъде; и ще влезе,
и ще излезе, и паша ще намери. (9. ст.)*

*Крадецът не иде, освен да открадне,
да заколи и да погуби; Аз дойдох,
за да имат живот и да го имат преизобилно. (10. ст.)*

Това се отнася и до вас. Христос е дошъл да ви даде живот, и то преизобилно. Де ще намерите този изобилен живот? – При извора. От водата, която в даден случай влезе в чашата ви, ще разберете съдържанието и на целия извор.

*Аз съм добрият пастир;
добрият пастир душата Си
полага за овците. (11. ст.)*

Кой човек е добър? – Добър е онзи, който полага душата си за другите. Не може ли да положи душата си за другите, той не е добър. Някой казва: „Добър човек ли съм аз?“ – Ако можеш да положиш душата си в служене на Бога – добър си; не можеш ли да я положиш – не си добър. Няма нужда много да се философства. Христос ясно е определил: „Аз съм добрият пастир, защото полагам душата Си за овците.“

*А наемникът бяга, защото е наемник
и не го е грижа за овците. (13. ст.)*

Когато човек не вложи душата си в някоя работа, той не може да успее. Ако ученикът не вложи душата си в училището, за да придобие знание, нищо няма да постигне: знанието ще бяга от него. Работа, в която не се влага душа, всичко бяга от нея: и мислите, и чувствата, и желанията. Вложи ли човек душата си в някоя работа, всичко ще постигне. Значи животът се изразява чрез мислите и желанията на човека. Какво представляват мислите и желанията? – Те са живи същества. Действията също така са живи същества. Злоупотребите ли с вашите мисли, желания и действия, те могат да ви напуснат. Някога мислите на човека бягат от него, някога желанията му бягат, а някога – действията. Искате ли да бъдете господари на вашите мисли, желания и действия, вие трябва да положите душата си за тях.

Казвате: „Ние трябва да бъдем добри, да правим добро.“ – За да бъдете добри, трябва да прилагате в живота си всяка добра мисъл. Приложите ли я, ще имате резултати. Обаче

част от това, което спечелите от тази работа, трябва да дадете и на самата мисъл. И тя иска дял от работата ви. Когато казвате, че някоя мисъл трябва да се реализира, това показва, че вие изпълнявате нейното желание, понеже мислите, чувствата и действията на човека са живи същества. Тъй щото, когато желанието на някоя мисъл да се реализира умре, с него заедно и мисълта умира. Не знаете ли как да постъпите с някоя мисъл, тя умира, както и хората. Да умре някоя мисъл, това подразбира да изчезне формата ѝ, в която се е проявила тя. Разруши ли се формата ѝ, тази мисъл като същина остава да живее, но се връща там, отдето е излязла, и вие не можете вече да разполагате с нея. Ако мисълта е Божествена, тя се връща при Бога. Мисълта за вас е изгубена, както изгубвате децата си. Имате едно малко дете, което умира, т.е. формата му пред вас изчезва. Като изгубите тази форма, вие отивате на гробищата: плачете, скърбите, но и там вашият Петканчо го няма. Чакате от него писмо, но той и писмо не ви пише. Защо? – Не сте постъпили добре с него.

*Аз съм добрият пастир и познавам Моите;
и Моите Мене познават. (14. ст.)*

Значи всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които минават през нас, представляват разумни същества, които по този начин се свързват с нас, и ние с тях. Следователно, ако човек осакати някои от своите мисли, чувства или желания, с това той прекъсва връзките си с разумните същества, чиито са тия мисли, чувства и желания. По този начин човек се изолира от разумните същества, с които по-рано е бил във връзка. Защо? – Защото той няма вече съответните органи, с които да влезе във връзка. Ето защо човек трябва свещено да пази своите мисли и желания, понеже те са пътища, чрез които той се свързва с Божествения свят, с ангелите, със светите, с всички добри хора, изобщо с всичко онова, което носи радост и веселие за душата.

Казвам: всяко друго обяснение, което може да се даде за мислите и желанията, е механическо. Някой учен ще каже, че мисълта представлява известен род вибрации на някаква

особено тънка материя. Вярно е, че мисълта представлява сбор от вибрации, от светлина и топлина, но всъщност тя представлява среда, чрез която човек влиза в общение с висшия разумен свят. И тогава човек има главно една свещена мисъл и едно свещено чувство в себе си. Те са мисълта за Бога и чувството за Бога. Унищожи ли човек тази свещена мисъл и това свещено чувство, с това той унищожава и себе си. Защо? – Защото само чрез тях той влиза в общение с Бога. Чрез всички останали мисли човек влиза в общение с други същества, но само чрез една специфична мисъл той се съобщава с Бога. Значи тази свещена мисъл и това свещено чувство у човека ние наричаме дух и душа. Докато човек пази свещената мисъл в себе си, т.е. духа си, и свещеното чувство, т.е. душата си, чрез които влиза в общение с Бога, дотогава той е гражданин на Царството Божие. В този смисъл човек най-първо трябва да люби Бога, защото всички мисли и чувства у него са родени именно от тази свещена мисъл и от това свещено чувство.

*Както Ме познава Отец, и Аз познавам Отца;
и душата Си полагам заради овците. (15. ст.)*

Познаването на Бога ще дойде само тогава, когато и Бог ни познава.

*И други овци имам, които не са от този двор,
и тях трябва да събера;
и ще бъде едно стадо и един пастир. (16. ст.)*

Някой има желание да бъде учител. Кое е първото необходимо условие за учителя? – Учителят трябва да познава Бога и Бог да го познава. Човек не може да бъде учител, докато не познава Бога и докато Бог не го познава. Някой казва: „Аз мога да бъда учител.“ – Ако познаваш Бога и ако Той те познава, можеш да бъдеш учител. Не те ли познава Бог, не Го ли познаваш и ти, никакъв учител не можеш да бъдеш. Казвате: „Нима Бог не може да говори и на нас?“ Бог може да говори на всички, но при следното условие: да Го познавате и Той да ви познава. Познавате ли Го, Той ще ви говори; не Го ли познавате, няма да ви говори. Кога могат

двама души да си говорят? – Само когато се познават. Щом се познават, те имат желание да си поговорят. Познаването почива върху закона на Любовта. Вие не можете да говорите на човек, когото не обичате. За да му говорите, непременно трябва да го обичате. Не обичате ли някого, не ви ли обича и той, вие сте глухи един за друг.

*Затова Отец Ме люби,
защото Аз полагам душата Си,
за да я взема пак. (17. ст.)*

Много хора се мъчат да измислят нещо ново в света. Казвам: всичко, каквото хората знаят, е вехто. Всичко, което съществува в Природата, е също така вехто. Ново е само това, което излиза от Бога. И затова Соломон, след като е опитал всичкото знание и мъдрост на света, казал: „Няма нищо ново под Слънцето. Суета на суетите, всичко е суета!“ На това основание днес хората не са доволни от старото. Кой човек е доволен от своите стари дрехи? Сега ще ви предам накратко един мистичен разказ, за да видите какво Бог носи в света, какво Той дава за всяка душа. Едно време, когато Господ създал света, решил да слезе на Земята, между хората, да ги посети. В това време хората били още безгрешни, всеки изпълнявал работата си добре, усърдно. Най-първо Бог слязъл при един книжовник, когото заварил с перо в ръка, потопено в мастило, готов да пише. Бог се спрял при него за малко и първата мисъл, която прочел у книжовника, била: „Колко време ще остане Бог при мене? Да не би да остане повечко, че да изсъхне мастилото на перото ми.“ Бог му казал само една дума: „Пиши!“ – и си отишъл. След това Бог посетил един свещеник, който се приготвявал за служба: бил купил от най-скъпия тамян, турил го бил в кадилницата и бил започнал да изпълнява службата си. Като видял Господа при себе си, рекъл: „Дали няма да остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи в изпълнението на службата ми, и тамянтът ми да изгори напразно?“ Бог прочел и неговата мисъл, казал му само една дума: „Кади!“ – и си заминал. После Бог минал покрай един военен, който тъкмо изваждал сабята и

се готвел да даде команда на войниците си. Като видял Бога, той казал: „Дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да дам командата си навреме?“ Бог му казал: „Командвай!“ – и си отишъл. Отива при една майка, която току-що турила вода в коритото, за да къпе детето си. Като видяла Господа, тя рекла: „Дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да окъпя детето си? Водата ми ще изстине, отново ще трябва да я сгорещявам.“ Бог разбрал и нейната мисъл, но и на нея казал само една дума: „Къпи!“ – и си заминал. Минава най-после покрай една млада мома, която в този момент именно пишела любовно писмо на своя възлюбен, за да се срещнат някъде. Като видяла Господа, тя си казала: „Дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да довърша писмото си и да не успея да се срещна със своя възлюбен?“ Бог ѝ казал само една дума: „Свърши!“ – и си заминал. Така посетил Господ още много хора – и от всички научил едно и също нещо. Какво научил от хората? – Че всеки човек има някакво желание, което поставя в себе си по-високо и от Божественото, от идейното, вследствие на което не може да търпи, не може да издържа Неговото присъствие. Питам: каква култура може да има при такова разбиране на нещата?

Този разказ продължава и по-нататък. Когато книжовникът останал сам, погледнал към перото си и видял, че мастилото по него е засъхнало; топнал в мастилницата – и там мастилото било пресъхнало. По този начин той повече не могъл да пише. Свещеникът, като изпратил Бога, пристъпил към изпълнение на работата си, но какво било неговото учудване, като забелязал, че тамянът в кадилницата не се запалвал; така свещеникът не могъл да извърши службата си. Когато Бог заминал, майката се заела да изкъпе детето си, но водата от котела изчезнала и детето ѝ останало некъпано. Военният пък, като се обърнал към войниците и започнал да ги командва, хванал сабята си, но останал много учуден, като видял, че тя цяла била ръждясала. Момата, която пишела писмо на своя възлюбен, успяла да го завърши и да го изпрати навреме, но възлюбеният ѝ бил заминал

занякъде и тя не могла да го види. След заминаването на Бога всички хора, които Той посетил, останали с убеждението, че слизането на Бога на Земята носи нещастия за хората. Казвам: заключението на хората не е правилно. Идването на Бога между хората не носи нещастия за тях, но страданията и нещастията им се дължат на това, че те не приели Бога, както трябва. Те искали да свършат своята работа, а пренебрегнали Божественото в себе си.

Питам: за кого е писал книжовникът? Кому е служил свещеникът? За кого е воювал военният? От какви подбуждения майката е отглеждала своето дете? Какво е искала момата от своя възлюбен? Нима книжовникът не е пишел за просветление на човешките умове, за придобиване на знание и мъдрост? Нима свещеникът не е служил на Бога? Нима военният не е воювал за истина и свобода? Нима майката не е отглеждала детето си в името на Любовта? Нима момата не е търсила Бога в своя възлюбен? Всичко това показва, че стремежите на хората са прави, но пътищата, по които се реализират тия стремежи, не са прави. За правилното им реализиране се изисква дълбоко разбиране на вътрешния живот.

Този мистичен разказ се отнася и към човешката душа. Не знае ли човек как да постъпи с Божественото в себе си, и най-хубавите копнежи на душата изсъхват, най-красивите мисли и чувства се изгубват. Дойде ли човек до това положение, той започва да отдава всички свои неуспехи на някакви вътрешни или външни причини. Всъщност това се дължи на неразбирането как да се постъпи с Божественото, когато То посети човека. Ако вие сте в положението на книжовника или на свещеника, или на военния, или на майката, или на момата, как ще постъпите, като дойде Господ при вас? Ще оставя вие сами да разрешите този ребус. Какво ще направите вие, когато дойде Господ при вас? – Когато Бог дойде при вас, Той все ще ви намери в едно от изброените по-горе положения: като книжовник, като свещеник, като военен, като майка или като мома, която пише на своя възлюбен.

Сега ще дойдем до края на мистичния разказ. Най-после Господ посетил един готвач, който наскоро завършил курса

по готварство и се заел да практикува своето изкуство. Едва що турил на огъня тенджерата с лука да се пържи, когато Бог го посетил. Готвачът се спрял, позамислил се и си казал: „Дали ще седи Бог много време при мене? Боя се, че ако остане повече време тук, лукът ми ще прегори и яденето ще се развали, няма да бъде вкусно.“ Обаче готвачът бил най-искрен от всички ония, които Бог посетил. Още докато си помислил, че Бог със Своето присъствие ще му попречи, веднага съзнал погрешката си, разкалял се и казал: „Господи, направих една погрешка.“ – „В какво седи погрешката ти?“ – „Прости ми, Господи, аз си помислих, че като дойде при мене, ще останеш за повече време и яденето ми ще прегори. Искам да напусна този занаят – той не е за мене, големи пакости ще ми създаде. Все ще се случи някога яденето ми да прегори и ще мисля, че Ти си причина за това.“

Питам: какво е казал Господ на този готвач след неговата изповед? – Вие сами трябва да отговорите на този въпрос. Казвам: най-учен от всички, които Бог посетил, бил готвачът, който изповядал грешката си. Затова и до днес лукът цъпри в тенджерата на готвача. Тъй щото, ако питате защо цъпри лукът в тенджерата на готвача, ще знаете, че причината за това седи в неговата изповед. Готвачът всякога се изповядва. Който се изповядва, той е на мястото на готвача. Готвачът има по-голям шанс за успех и от книжовника, и от свещеника, и от военния, и от майката, и от младата мома. Защо? – Защото лукът в тенджерата и до днес цъпри. Понеже тази мисъл е реална, преведете я и я приложете в живота си. Намерете кой е готвачът у вас и де е тенджерата, в която готви! Господ казал на готвача: „Готви добре, докато разбереш езика на цъцренето!“

*И тъй, пак стана раздор
между юдеите за тези думи.*

*И мнозина от тях казваха:
Бяс има и луд е; що Го слушате?*

*Други казваха: Тези думи
не са на беснуем човек.*

*Може ли бяс да отваря
очи на слепи? (19., 20. и 21. ст.)*

Тези стихове изразяват вътрешния бунт, който става в човешката душа. Раздорът между юдеите говори за вътрешния бунт у човека. Когато Истината дойде у човека, той винаги се бунтува. Когато човек не може да постигне някое свое желание, той пак се бунтува, готов е да направи големи пакости.

*Отец Ми, Който Ми ги даде,
от всички е най-голям;
и никой не може да ги грабне
от ръката на Отца Ми. (29. ст.)*

Аз и Отец едно сме. (30. ст.)

Христос не казва, че овците са Негови, но казва:

*Отец Ми, Който Ми ги даде,
от всички е най-голям.*

Стези думи Христос обръща внимание на това, че душите са излезли от Бога.

*Тогаз пак взеха юдеите камъни да Го убият.
Отговори им Исус: Много добри дела
от Отца Моего ви показах; за кое от тези дела
хвърляте камъни върху Мене?*

*Отговориха Му юдеите и рекоха:
За добро дело не хвърляме камъни върху Тебе,
но за богохулство, и защото Ти,
като си человек, правиш себе си Бог. (31, 32 и 33 ст.)*

Оттук се вижда, че Христовите думи са засегнали честолюбие то на юдеите, вследствие на което старото у тях влиза в борба с новото.

*Ако не правя делата на Отца Моего,
не вярвайте в Мене;
но ако ги правя, в Мене като не вярвате,
вярвайте в делата, за да познаете
и да повярвате, че Отец е в Мене,
и Аз в Него. (37. и 38. ст.)*

За да им говори Христос така, това показва, че те нито Бога познаваха, нито Христа познаваха.

Сега ще се пазите да нямате мисли и желания като тези на евреите. Често чрезмерните желания са спънка в живота на човека. Те са причина за греха, а грехът разслабва човека, той докарва преждевременна старост. Старият човек пък се занимава само със своите болки, със своето минало. В душата на стария няма нищо ново. Той казва: „На младини беше всичко. Сега няма нищо ново.“ Ето защо трябва да се пазите от греха и от това, което старостта носи. Не се спирайте върху буквата на нещата: буквата умъртвява, духът носи живот. Според процесите, които виждаме в Природата, старият винаги очаква смърт, младият – живот. Затова казваме: старото носи смърт, младото – живот. Когато разглеждаме старостта в смисъл на мъдрост, това се отнася към друг свят. И тогава под думата *стар* се разбира човек с опитност, със знание, със сила. Старият човек, който не е разбрал живота, той умира; който е разбрал живота, той оживява. Старият, който е станал силен, умен и мъдър, той е разбрал живота; старият, който не е станал силен, умен и мъдър, той не е разбрал живота.

Както виждате, днес денят е много хубав, няма никакви препятствия, за да разберете Истината. Всеки сам може да си постави някакво препятствие като параван и да не може да разбере Истината. Някой седи зад паравана и казва: „Не мога да изляза отгук.“ Кога човек си поставя параван? – Когато се отклонява от правия, от Божия път. Пръв Адам си направи параван и се скри зад него. Господ го потърси: „Адаме, де си?“ Скрит зад паравана, Адам мълчал. Господ го намерил скрит зад паравана и го запитал: „Защо не се обаждаш?“ – „Господи, чух гласа Ти, но се боях да Ти се обадя.“ – „Защо се боиш?“ – Веднага философията дошла в помощ на Адам. Той започнал да се аргументира: „Господи, аз мислех, че другарката, която ми даде, ще ми бъде помощница, а тя ме тикна в едно предприятие, в което изгубихме всичко, каквото ни даде.“ Бог хвана тогава неговата другарка, предприемача. Тя каза: „Търговецът, от когото отидох да купувам стока, ме излъга

– даде ми лоша стока и задигна парите ми.“ Така започнаха редица аргументирания: „Светът не е направен, както трябва; отношенията между хората не са разумни; търговците не са честни хора“, и т.н. Господ запитал жената: „Ти защо не опита стоката, която купуваш?“ На онзи адепт, който я изкушаваше около дървото, тя можеше да каже: „Преди да вкуся от забранения плод, аз ще опитам по някакъв начин истинността на твоите думи.“ По това време в рая имаше много животни. Тя трябваше да даде този плод на някой кон например – той пръв да го опита, за да се види дали наистина той ще стане като Бога. Конете обичат ябълки, тъй щото конят щеше да изяде този плод. Обаче жената не направи опита с коня или с друго някое животно, но го приложи върху себе си.

Разказът за грехопадението на първия човек крие в себе си една от великите тайни на Живота. Тази тайна е изнесена в Библията в скрита форма: може би и за хиляди години ще остане неразкрита за човечеството, защото хората не са готови още да я разберат. Засега не е позволено да се обясняват причините за грехопадението. Онези, които разбират вътрешния смисъл на живота, знаят тия причини: те знаят, че има неизбежни неща в живота, но защо, за какво става всичко това, мълчат. Съществува следният закон: всичко изпитвайте, доброто дръжте! Човек не трябва да приема всичко на доверие, но той трябва да проверява, да изпитва нещата. Представете си, че един търговец на въжета дойде при вас и ви предлага от тия въжета, които препоръчва за много здрави. Най-първо вие трябва да ги опитате, за да видите дали наистина тези въжета са яки. Как ще ги опитате: със себе си ли ще направите опита, или с нещо друго? Вие имате един дълбок кладенец, от който вадите с кофа вода. За тази цел вие закачате кофата, която събира около 100 кг вода, за въжето, което искате да опитате, и я пущате в кладенеца. Така спущате кофата няколко пъти в кладенеца – и ако въжето издържа на тази тежест, значи то е здраво. Тогава може да си купите колкото въжета искате. Обаче опита ще направите първо с кофата, а после със себе си. Ще имате предвид метода: първо ще спуснете въжето с кофата в кладенеца, а после ще влезете вие.

Казвам: Ева направи опит със себе си и сгреси. Да прави човек опити със себе си, т.е. със своята душа и със своя дух, това са рисковани неща. Всичко изпитвайте, но себе си не изпитвайте! Това подразбира: изпитвайте условията, в които живеете, но себе си никога! Изпитвайте мислите, чувствата, действията си, но себе си, т.е. своята душа и своя дух, никога не изпитвайте! Тази е истинската философия на живота. Защо трябва да изпитвате душата и духа си? Какво ще придобиете, ако изпитвате душата и духа си? – Нищо няма да придобиете. Не правете опит с това, което Бог е създал! Не правете опит със Свещената книга, която Бог е написал! Тази книга ще пазите като зеницата на окото си. От нея ще четете и ще учите. Тя ще бъде най-главното ви ръководство в живота. Докато имате тази книга и учите от нея, тя ще ви служи като магическа тояжка: с нея ще можете всичко да извършите.

Ето защо казвам: не правете опити с Божествените работи! Има неща, с които можете да правите опити. Те съставляват материалния, външния свят. Той е свят за опити. Дойдете ли обаче до душата и до духа си, тях ще пазите свещено. Те са излезли от Бога. Щом е така, никакви опити не правете с тях. Имате ли свещени чувства и мисли към душата и духа си, вие ще имате такива свещени мисли и чувства и по отношение към Бога. Що се отнася до вашите физически, преходни мисли, чувства и действия в живота – това е друг въпрос: тях можете да подлагате на разни опити. Дойдете ли до човека като до идейно същество, което търси нещо, стреми се към него и когато става, и когато ляга – това е великото, свещеното, красивото – това са духът и душата. Духът и душата представляват велика тайна за човека. Когато човек дойде до онова просветление на съзнанието си – да разбере що е душа и що е дух, той ще намери и своя Учител, който ще го събуди. Този момент – събуждането на ученика от Учителя, представлява същевременно вътрешно мистично разбиране на нещата. Учителят може да ви намери като книжовник с перо в ръка, като свещеник с кадилница в ръка, като военен със своята сабя, като майка, която къпе детето си, или като

мома, която пише на своя възлюбен. Всички тия положения са символи, които трябва да се преведат. При каквото положение и да ви намери Господ, едно е важно – да знаете как да постъпите.

Питам: как нарекохме днешния ден? – Ден на Божествената наука. Как сте постъпвали досега според вашата наука? – Работили сте, писали сте, но мастилото на перото ви всякога е засъхвало. Какво представлява пресъхването на мастилото? – Непостигнати желания. Някой казва: „Имах едно желание, но не можах да го постигна; имах една мисъл, но не можах да я реализирам.“ Защо? – Имало е нещо куцо, нещо хромо у вас. Защо окуця Яков? – Понеже не можа да разбере Истината, той се бори с Господа – Бог го бутна и той окуця. Мъчно можа да се изправи нещо в характера на Яков. Той разбра отчасти само Истината, затова се хвана за Господа и каза: „Няма да Те пусна, докато не ме благословиш.“ Господ го благослови, но го остави куц. Тази хромавост у него се яви вследствие на неговите прегрешения към брат му и към баща му, както и към неговата душа. Той взе първородството от брат си, излъга баща си, като се представи вместо брат си Исав, и по този начин взе благословието от баща си. И след това Бог трябваше цели 14 години да го учи да не се изкушава и да не ходи по чужди умове. След изтичането на тези 14 години той трябваше да се върне в бащиния си дом, но из пътя окуця като резултат на вътрешния недъг в характера си.

Всеки човек иска като Яков да се справи с миналото си, което наричат карма, но трябва да се справи прямо, ребром: да отвори сърцето си, както готвачът отвори сърцето си за Господа, и да каже: „Господи, искам да напусна този занаят!“ Казвам: всички вие искате да бъдете добри, та като дойде Господ, да ви намери такива. Когато Бог дойде при книжовника, работата му трябваше да бъде свършена, а Бог го завари с недовършена работа. Когато Бог посети военния, той трябваше да тури сабята си в ножницата – да е свършил вече работата си. Когато Бог отиде при свещеника, той трябваше да е свършил службата си; когато отиде при майката, тя трябваше да е окъпала вече детето си; когато отиде при мла-

дата мома, тя трябваше да е написала писмото на своя възлюбен. И най-после, когато Бог посети готвача, и той трябваше да е сготвил яденето и трябваше да каже: „Господи, радвам се, че ме посети. Заповядай да Те угостя!“

Драмата в душата на човека се крие в това, че когато Бог го посещава, намира го с недовършена работа. Дойде ли Бог при вас, работата ви трябва да бъде свършена. Тази основна мисъл трябва да държите в ума си, а не само мисълта, че трябва да бъдете добри. Първия път Бог ви завари с недовършена работа. Когато дойде втори път при вас, как трябва да ви намери? Пак ли трябва да държите перо, сабя и кадилница в ръка? Работата на книжовника, на свещеника, на военния, на майката, на младата мома и на готвача трябва да бъде свършена, за да им даде Бог нова работа. Време е вече да ви се даде нова работа. Ако държите перо в ръка, ако държите сабя в ръка, ако държите кадилница в ръка, ако къпете детето си, ако пишете писмо на възлюбения си и ако готвите, когато Бог ви посети, знайте, че ще стане това, което досега е ставало. Слезе ли Бог на Земята, работата на всички хора трябва да бъде свършена!

Веднъж запитали магарето защо го бият. То отговорило: „Бият ме, за да не съм магаре.“ – „Ами защо си магаре?“ – „Исках да мина през посвещение, да разбера тайните на Бога, но не можах и затова станах магаре. Едно научих: докато разбера Божествените тайни, много цепеници ще се стоварят върху гърба ми.“ Днес, когато магарето реве, то казва: „Труден е пътят на посвещението!“ Следователно, за да се дойде до четвъртото посвещение, човек трябва да мине през пътя на магарето. Дълго време ще го бият и след този бой то най-после ще каже: „Посветих се!“ Смисълът на посвещението не седи само в това – да знаеш, че са те били, но трябва да научиш нещо от този бой. Истинско посвещение минава този, който всякога знае за какво го бият. Например натоварят ли те с дърва, трябва да знаеш защо те товарят; ударят ли ти десет или повече тояги, трябва да знаеш защо те бият. Някои ще ти казват, че си магаре с дълги уши, че не трябва да ревеш тъй силно, че не можеш да носиш вода или че си упорит, своенравен.

При посвещението си човек трябва да превръща всички тия неща: да се освободи от положението, в което се намира, иначе ще минава от едно прераждане в друго и ще се намери все в същото положение – като магаре. Магарето е символ на неблагоприятните условия, които човек трябва да преодолее и с които трябва да се справи. Тъй щото в съзнанието си човек трябва да мине в по-високо положение от това, в което се намира. Няма нищо лошо в магарешката форма. Запитайте вълка нещо за магарето, и той веднага ще започне да се облизва. Вълкът високо цени магарешкото месо. Достатъчно е един път само да е ял магарешко месо, за да обикаля след това цели девет месеца на същото място, за да намери още едно магаре. Само вълкът знае какво се крие в магарешкото месо. Когато вълкът яде магарешко месо, той вече придобива неговата опитност и не иска втори път да минава през същата форма. Вълк, който е ял един път магарешко месо, иска или не иска, свързва се вече с магарето и става магаре.

И тъй, ако човек не може да разреши трудните условия на живота, той се ограничава; разреши ли ги, той се освобождава. Тъй както светът е устроен, той представлява път, метод, чрез който Бог работи. Когато изучаваме минералите, скъпоценните камъни, растенията и животните, ние трябва да се спираме върху смисъла, който се крие в тях. Когато изучаваме светлината, топлината, също така трябва да изучаваме техния смисъл и предназначение. След създаването на света Бог е поставил първия човек в райската градина, между растения и животни, като му е казал да ги завладее. Да ги завладее – това подразбира да ги изучи, да се ползва от тях, да бъде разумен господар на Земята, ако иска да бъде щастлив.

Казвам: блажени сте, когато Бог дойде между вас и намери, че сте свършили работата си и че чакате да ви се даде нова.

Сега ще направим една малка екскурзия до връх Дамка.

20 август, 6 ч., Второто рилско езеро

Божествена връзка

Каква беше задачата за днес? – Днешният ден е определен за възстановяване на връзката ни с Бога. Този ден е един от важните дни. Задачата, която имате днес, ще важи и през цялата година. Задачите, които ви се дадоха през тези пет дни, от неделя до четвъртък, ще важат и за цялата година. Първият ден, неделята, беше определен за работа върху освобождението на човека. Значи всеки ще работи за освобождението си. Понеделник беше ден на освещение. Човек трябва да посвети живота си в служене на Бога. Вторник беше определен за работа върху Любовта, Мъдростта и Истината. Сряда беше определен ден за Божествената наука. Четвъртък – ден за възстановяване на Божествената връзка. Питам: какво се изисква на физическия свят, за да направите някаква връзка? Например за да свържете един конец, той непременно трябва да има два края. Ако краят имаше само един край, по никой начин не би могъл да се свърже. Защо и как се свързват конците? Защо и как се свързват въжетата, с които се пушат кофите в кладенците? – Конците се свързват един с друг, за да послужат за нещо. Единият край на въжето се връзва за дръжката на кладенеца, а другият край се връзва за кофа, за да се извади вода от кладенеца. Значи и въжетата се свързват, за да послужат за нещо.

Следователно, ако човек не направи някаква връзка, той не може да постигне своите желания. Връзката е метод за постигане на известни желания. Ако имате въже, с което искате да извадите вода, какво трябва да направите? – Ще вържете въжето за кофата и така ще извадите вода. Нямате ли кофа, която да завържете за въжето, не можете да извадите вода. Значи съедините ли двата края, т.е. направите ли връзката добре, вие можете да работите. За да работи човек правилно, у него трябва да стане вътрешно преобразование, което се постига именно чрез връзката. Казвам: човек може да работи само след като направи връзка. Работа и връзка

вървят едно след друго. Някога човек сам прави връзка, някога други я правят. Обаче който и да направи връзката, важно е човек да има тази връзка и да работи, за да може и Живата Природа да работи върху него. Такъв е Божественият закон, който носи новото в живота. В какво седи новото? – В Божествената връзка. Който разбира смисъла на връзката, за него няма по-хубаво нещо в живота от нея. Който не разбира смисъла ѝ, няма по-лошо нещо от връзката. Значи връзката произвежда два различни резултата. Например ако ръката на човека не е свързана за тялото, може ли тя да бъде това благо за него, каквото всъщност представлява? Понеже ръката е свързана за тялото, затова тя принася полза на човека. Ако езикът не е добре свързан в устата, каква полза ще принесе на човека? Колкото и лош да е езикът на някой човек, като е свързан, той все пак може да каже и нещо добро с него. Ако очите на човека не бяха свързани с мускулите, те не биха го ползвали в нищо. В този случай няма по-хубаво нещо от връзката.

Следователно всяко нещо, което ни принася радост и веселие, се дължи именно на вътрешната връзка между нещата и явленията. Тази вътрешна връзка е поставена от Бога, благодарение на което Той присъства навсякъде. Ние наричаме тази връзка Божествена, без разлика на това дали я съзнавате, или не. Ако я съзнавате, ще се радвате; ако не я съзнавате, ще се чудите как е направено окото, как се държи езикът, и т.н. Тъй щото всяка мисъл, всяко чувство, които се проявяват у нас, не са нищо друго, освен присъствието на Живия Господ, Когото ние търсим навсякъде. Всяка мисъл е резултат на вътрешната връзка с някое разумно същество. Мнозина може да не разбират как е станала тази връзка, но това нищо не значи – връзката съществува. Едно от условията за възстановяване на вътрешната връзка с Бога е благодарността. Защо трябва да благодари човек на Бога? И защо трябва да се радва?

Казано е в *Битие*, 1-ва глава:

В началото създаде Бог

БОЖЕСТВЕНА ВРЪЗКА

небето и земята. (1. ст.)

Ако Бог не беше създал небето и Земята, нямаше на какво да се радвате. Затова всяка сутрин, като ставате, благодарете на Бога, че с очите си виждате небето, а с краката си ходите по земята.

*А земята беше неустроена и пуста;
и тъмнина бе върху бездната,
и Дух Божий се носеше върху водата. (2. ст.)*

Радвайте се, че Дух Божий се носеше върху водата, върху тази безформена материя, и я устройваше, оформяше.

*И рече Бог: Да бъде виделина!
И стана виделина. (3. ст.)*

Радвайте се, че има виделина в света, защото без нея нищо не бихте могли да различите: тя разкрива красотата и хармонията в Природата, които и ние сме дошли тук да видим.

*И нарече Бог виделината ден,
и тъмнината нарече нощ. (5. ст.)*

Радвайте се на деня и нощта, които Бог създаде: деня – за работа; нощта – за почивка.

*И рече Бог: да бъде твърд посред водите,
и да разлъчи вода от вода. (6. ст.)*

Радвайте се на водата в езерата и в реките! Радвайте се на водата в изворите – на всичката вода! Радвайте се на водата в чешмичката, която тук направихме! Водата, която Бог създаде, е проводник на живота.

И нарече Бог твърдта небе. (8. ст.)

Радвайте се на небето, което е устроено и по което виждате слънце, луна и безброй звезди!

*И нарече Бог сушата земя,
и събранието на водата нарече море. (10. ст.)*

Благодарете и за сушата, по която днес стъпвате! Направете превод на думите *земя, суша, море* – те имат вътрешен смисъл. Всички тия неща, които заобикалят човека, завладя-

ват ума му и той започва да учи, да се развива правилно.

*И рече Бог: да прорасти земята
зелена трева, която да дава семе,
и дърво плодносно, което да ражда
плод по вида си, на който семето
да е в него на земята. (11. ст.)*

Благодарете за тревите, за дърветата, за всичко, което виждате върху земята, по която ходите. Значи и днес, заедно с вчерашния ден, благодарете на Бога, че можете да виждате Слънцето и Луната на небето, а вечерно време – и звездите. Когато Бог създаде Слънцето и Луната, тогава и науката се яви у нас. Бог създаде още рибите, птиците и млекопитаещите, които изразяват Божествени сили.

*И благослови ги Бог и рече:
Плодете се и множете се,
и напълнете водата в морята:
нека се умножат и птиците по земята. (22. ст.)*

*И рече Бог: Да произведе земята
животни одушевени по вида им,
скотове и гадове, и зверове
на земята по вида им. (24. ст.)*

Когато у вас се яви някое лошо чувство, това се дължи на животните у вас, които обаче имат своето дълбоко предназначение. Добрите чувства се дължат на млекопитаещите, а лошите чувства – на зверовете, на хищните животни.

*И създаде Бог човека по образу Своему,
по образу Божию създаде го:
мъжки и женски пол ги създаде. (27. ст.)*

Благодарете на Бога, че ви е създал по образ и подобие Свое!

*И благослови ги Бог, и рече им:
Плодете се и множете се,
и напълнете земята, и обладайте я;
и владейте над рибите морски,
и над птиците небесни,
и над всяко животно,*

което се движи по земята. (28. ст.)

Благодарете на Бога за тази власт, която ви е дал. Вие можете да упражните тази власт само тогава, когато благодарите за всичко.

И тъй, днешния ден ще посветим на мисълта, че ние сме направени по образ и подобие Божие, Който ни е дал власт над по-нискостоящите от нас същества. Това се отнася до вътрешния човек, до Божественото у него. Благодарите ли на Бога, давате ли предимство на Божественото у вас, всичките ви желания ще се постигнат. Не признавате ли реда, по който светът е създаден, нищо не можете да постигнете. И религиозните, и учените хора трябва да вървят по пътя, който Бог е определил. Бог създаде света, но още не го е завършил. Тъй както светът се развива, всичко върви към реализиране на Божествените идеи.

Сега ще работите за възстановяване, за уякване на връзката ви с Бога, за да чувствате Неговото присъствие всякога и навсякъде. Например, като наблюдавате сутрин изгряващото Слънце, а вечер – Луната и звездите по небето, сърцата ви да трептят, да чувствате Божието присъствие.

Днешният ден е тържествен, защото Дух Божий присъства между нас. Божието дихание е навсякъде. Много неща не са ясни за вас по единствената причина, че сте в долината. Може ли този, който е в долината, да вижда това, което друг вижда на планината? Това не показва, че този, който е в долината, не е способен да вижда, както онзи, който е на планината. И той може да вижда, както този на планината, но днес няма възможност да се качи на това високо място, вследствие на което много неща за него не са ясни. Следователно, когато някои неща не са ясни за вас, вие трябва да напуснете долината, да се качите на планината и оттам да ги разглеждате. Значи от изгрева на Слънцето до обяд човек седи на планината. Този процес в нашия живот е възходящ. Ние го наричаме служене на Бога. Дойде ли Слънцето до най-високия връх на планината, то започва постепенно да слиза, върви към залязване. С него заедно и човек прави друга дъга

в своя живот: той слиза в долината, дето ще започне Божествената работа.

На другия ден, от изгрева на Слънцето до обяд, човек пак се качва на планината, а след обяд слиза в долината да работи. През нощта човек е пак на работа. Тогава започва най-грубата работа – пречистване на къщата. Господарят излиза от къщата си, т.е. от своето тяло, а слугите пречистват цялата къща. Сутринта, когато господарят, т.е. Божественото в човека, се върне в къщата си, намира всичко пречистено, в пълен ред и порядък, и започва работата си: изкачване на високия връх и после слизание в долината, на работа. Следователно възкачването нагоре е път на Божественото, а слизането в долината е път на човешкото.

И в съзнанието на хората стават същите процеси: възкачване и слизание. Когато работите на хората не вървят добре, те се мъчат, страдат. Това показва, че в съзнанието им става процес на слизание, процес на залязване на Слънцето. За да излязат от това положение, те трябва да направят един полукръг. Следователно, когато човек страда, той трябва да има търпение да почака изгряването на Слънцето. Изгрее ли Слънцето, всичките му страдания и противоречия изчезват. Изгревът на Слънцето носи Божиите благословения. Изгревът на Слънцето носи всички възможности за реализиране на човешките желания. От изгрева на Слънцето до обяд човек не мисли за страданията, защото до това време идат Божиите благословения. От обяд нататък човек започва да мисли за страданията. При залязване на Слънцето той започва да мисли вече за ликвидиране със страданията, с всички вземания – давания. Така човек се приготвява за следващия Божествен ден, който е вечен, понеже извира от Вечното Начало на живота.

Казвам: връзката, която ще възстановите днес, не се отнася само за един ден. Божественият ден се състои от много човешки дни. Вие нямате представа за дължината на Божествения ден по причина на прекъсванията, които стават във вашето съзнание. Във физическия живот има една фаза, която точно определя обстановката на нещата. Например

при определяне на времето в часовника се отбелязва моментът, когато Слънцето изгрява и залязва. Хора, у които чувствителността и чувството за време е силно развито, могат без часовник да определят точно часа, с разлика най-много от пет минути. Ако събудите такъв човек нощем и го запитате за часа, той ще ви определи времето. Даже часовниците не определят толкова точно времето, както някои хора го определят вътрешно. Земята не се движи механически, както ние предполагаме.

И тъй, хубавите дни, които имате тук, са благо за нас, с което Бог ни удостоява. Това благо е признак на Божието благословение. Първия ден, в неделя, имаше тук-таме малко облаци, които говорят за малки противодействия. Днес вече имаме най-хубаво време. По-хубаво време от това не може да се очаква. Последните пет дена, от неделя до четвъртък, представляват букет от хубави дни. Неделя и понеделник бяха подготвителни дни, но последните три дни – вторник, сряда и четвъртък, които бяха определени за работа, времето беше много хубаво. Следователно първите два дена показват, че ако работите по човешки, през годината ще имате малка мъгла. Времето през последните три дена показва, че ако работите по Божествен начин, всичките ви работи през годината ще вървят добре и ще се оправят. Тъй щото има връзка между времето и значението на дните. На това трябва да се обръща внимание. В сряда времето се оправи, денят беше много хубав. Той беше определен като ден на Божествената наука. Значи щом дойде Божествената наука, и времето се изяснява. Следователно знанието, науката разпръсват облаци и мъглите. Четвъртък – денят на Божествената връзка, пречисти всичко. Небето е свършено чисто, ясно. Следователно, когато човек направи връзка с Бога, и неговото небе ще се пречисти свършено, по него няма да има никакви облаци, никакви мъгли.

Казвам: стремете се да възстановите в себе си тази жива връзка! Не мислете, че нещата могат да се постигнат по механически начин. Един стих от Священото Писание казва: „Ние сме съработници на Бога.“ Значи, като работим за Бога, ние

взимаме участие в Неговото дело. И тогава всичко онова, за което душата ни копнее, ще се постигне; всичко онова, към което нашият ум се стреми, ще се реализира; всичко онова, което човешкото сърце желае, ще се осъществи. Изобщо всичко, което човек мисли, чувства и желае, той може да го постигне. Обаче не желайте да постигнете всичко изведнъж! Не желайте всичките ви цветя да цъфнат наведнъж! Защо? – Ако всички цветя в градината ви цъфнат наведнъж, радостта ви ще бъде голяма наистина, но за кратко време. Щом цветята ви прецъфтят, през останалото време от годината ще бъдете лишени от радост. Както Природата е наредила – цветята да цъфтят през течение на цялата година, тъй е най-хубаво. Не желайте всичката вода от извора да изтече изведнъж! Изтичането на водата е закон за постепенно реализиране на нещата. В това отношение и вашата мисъл трябва да бъде подобна на течащата вода, да няма прекъсване. Вашата мисъл трябва да бъде подвижна като въздуха. Дойдете ли до някой извор, благодарете, че Бог е създал водата, за да се ползвате от това благо. Поемете ли въздух в дробовете си, благодарете на Бога, че Той го е създал, за да познавате Неговите мисли. Видите ли сутрин изгряващото Слънце, благодарете на Бога, че го е създал, за да можете под неговите лъчи да различавате нещата.

Съвременните хора са се отклонили от Божествения път, забравили са Бога и търсят нещо отвън, което никой не може да им даде и което нийде не могат да намерят. Те дишат Божествения въздух, възприемат Божествените мисли, а насочват погледа си далече някъде в бъдещето, отдето нищо не могат да получат. Хората казват: „Някога, в далечното бъдеще, все ще постигнем желанията си.“ На кое бъдеще се надяват? В настоящето човек може да постигне това, което желае – няма защо да очаква от бъдещето. Достатъчно е още днес да поеме той чрез въздуха Божествените мисли и да ги обработи в себе си. Един ден тези мисли ще израснат и ще дадат своя плод. Те ще създадат това бъдеще, което хората очакват. Те ще се оплодят в градините на техните души и ще се проявят като светли мисли и желания. Дойде ли това

време, хората ще бъдат разположени едни към други: те ще се обичат. Бъдещето на всички зависи от днешния ден. Помнете правилото: който се осигурява за един ден, той се осигурява за всички останали дни на живота си; и обратно: който се осигурява за всички дни на живота си, той се осигурява само за един ден.

Казвам: който мисли, че може да се осигури за цял живот, той ще се натъкне на стария живот, дето хората очакват щастие по механически начин. Например те очакват щастieto отвън – да ги обичат хората. Някоя мома се облече хубаво, накичи се и отиде на хорото да играе – търси някой момък да я хареса, да я направи щастлива. И момъкът се облече, отиде на хорото – гледа някоя мома да го хареса. Желанието на човека да бъде щастлив не е лошо, но той го търси по крив път. По този начин щастieto не се придобива. Някой човек иска да бъде учен, но след като стане учен, пак не е щастлив. Защо? – Той е придобил това знание неправилно и не е готов за него. Вместо да стане по-смирен, той се възгордява, вследствие на което хората не го уважават и започват да го обиждат. Този философ, ако напише някоя философска книга, ще иска всички да го зачитат, да го ценят. Не срещне ли това от тях, той ги нарича глупци, невежи, а с това ги настройва още повече против себе си. Този учен нарича хората глупци, невежи, а очаква от тях щастieto си, иска те да го повдигнат.

Друг някой казва: „Аз искам да живея по Бога, отричам се от светския живот.“ Питам: какъв е светският и какъв е Божественият живот? Ще направя едно сравнение между светския и Божествения живот, за да видите в какво седи разликата. Когато човек яде: нахрани се хубаво и не благодари на Бога за яденето, като не признава, че всичко това е дадено от Бога, той е в светския живот. Когато човек яде и благодари на Бога за всичко, което му е дал, той е в Божествения живот. Когато някой млад момък се хване на хорото до някоя мома и не благодари на Бога за здравите крака, които има, нито пък съзнава, че момата до него е от Бога създадена и Нему принадлежи, той е в светския живот. Обаче

ако този момък благодари за здравите си крака и съзнава, че момата, която е до него, е Божие създание, той е в Божествения живот. Следователно всичко, което човек върши несъзнателно, е светско; всичко, което човек върши съзнателно, е Божествено. Който не признава, че благата, които има в живота си, са дадени от Бога, той е светски човек; а този, който признава, че благата, които има, са дадени от Бога, е Божествен човек. Когато съзнавате, че в дадена работа Бог взема участие, тя е Божествена; щом Бог не взема участие в някоя работа, тя е светска. В Божествените работи резултатите са добри, в човешките резултатите са лоши. Щом е така, вършете всичко, което е Божествено! Защо не благодарите на Бога, че имате здрави крака, с които можете да играете и да ходите?

Казвате: „Ние трябва да се обичаме, да се любим.“ Какво разбирате под думата *любов*? Ще поясня тази мисъл с един пример. Когато човек се влюби в някого, това означава, че той иска да опита неговия плод, т.е. иска да приеме малко топлина от неговата. Когато откъснете един плод от някое дърво, вие пожелавате да го вкусите, да опитате неговата сладост, да се уверите, че това, което Бог е създал, наистина е хубаво. Като вкусите плода, казвате: „Хубав е този плод!“ На същото основание, приеме ли човек малко топлина от своя възлюбен, вкуси ли от неговия плод, сърцето му непременно трепва. Топлината на възлюбения е плод от духовния свят. Значи момъкът се хваща на хорото при някоя мома заради плода ѝ. Има ли тя плод, той ще играе, ще скача при нея на хорото; няма ли тя плод, няма да се хване при нея – ще отиде при друга мома.

Съвременните хора, които не могат да мислят по новия начин, като видят, че някой момък се е хванал на хорото при някоя хубава мома, те разглеждат въпроса по старому и казват: „Този момък се е хванал до онази мома, защото е красива.“ – Това е криво разбиране на нещата. Те гледат на момъка като на вълк, който обикаля около някое агне. Защо вълкът обикаля агнето? – Да го изяде. Вълкът обаче не разбира Божиите пътища, а момъкът ги разбира. Така щото под-

бужденията на момъка и на вълка не са едни и същи. Вълкът не търси агнето заради неговото мляко, но той иска да го изяде. Той казва: „Аз обичам агнето.“ Да обича агнето, това е правилно, но начинът, по който изразява своята любов, не е правилен. Вълкът казва: „Защо да не обичам агнето? Бог го е създал за мен.“ Щом вълкът разсъждава така и яде агнетата, за него пък ще се намери още по-голям вълк, който ще обиколи няколко пъти около него, ще го нападне и ще го изяде. Вълкът ще каже: „Не, това не трябва да се допуска!“ Питам: де е философията тогава, де е логиката? Вълкът може да напада по-слабите от себе си и да ги яде, а него не може да нападне някой по-силен вълк! Както вълкът напада агнето, на същото основание по-силният вълк ще нападне него. Противоречията в живота произтичат от това, че хората намират, че известни постъпки спрямо тях не са прави. Всяка постъпка на хората към някой човек не е нищо друго, освен отражение на някоя негова крива постъпка към известно живо същество. Както си постъпвал към другите, така ще постъпват и към теб. Казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Това е законът. Нещата се повторят. Лошите, неблагоприятни условия в живота идват да напомнят на хората, че някои техни методи, схващания, учения или служенето им на Бога в някои отношения не са били прави.

Казвам: ние имаме предвид всичко това и то трябва абсолютно да се коригира. Смисълът на живота не седи в изпълнение Волята Божия по буква, но като изпълнявате волята на Бога, трябва постепенно да изправяте живота си, като му дадете онази цена, каквато той действително заслужава. Някой казва: „Непостижими са нашите желания.“ – Непостижими са желанията само за онзи, който не работи, за онзи, който не знае как да работи, и за онзи, който няма връзка с Бога. За този, който работи, за този, който знае как да работи, и за този, който има връзка с Бога, всичко е постижимо. Искате ли да постигнете желанията на своята душа, първо възстановете връзката си с Бога и работете за Него, а не за себе си. Добродетелният човек работи за Бога, а никога за

себе си. „Не работи за себе си!“ – под това подразбирам: не работи за нисшето в себе си. „Работи за Бога!“ – под това подразбирам: работи за висшето в себе си. Понеже Бог създаде всичко, човек трябва да се учи от Бога – да види как Той създаде света; и после по същия начин трябва да работи и той, за да създаде своя живот. Човешкият дух трябва да се носи над бездната, за да устрои в човека това, което не е устроено. В живота на човека има голям хаос, затова Божественото в него, господарят му, трябва да тури ред и порядък в неговия живот. Това значи да създаде човек характер в себе си. Кой ще му създаде характера? – Неговият дух. Духът твори в човека.

„В начало създаде Бог небето и земята.“ Небето у нас – това е нашият дух, земята – това е нашата душа. Божественото, което непрекъснато работи, твори у нас, пише нашата свещена книга. Не пресъздаде ли човек своите мисли и чувства – да съзнава, че всичко, което Бог е направил, е добро – той нищо няма да постигне. Казано е в Писанието, че Бог най-после създаде човека и го постави господар на всички животни. По същия начин, когато и вие създадете и устроите всичко в себе си, все ще поставите някого за господар, за да управлява онова, което сте създали. Кого ще поставите за господар? – Духът, висшето Себе.

И тъй, на всички предстои възстановяване на вътрешната връзка с Бога, вътрешно пречистване, както и придобиване на вътрешно знание, което да донесе правилно разбиране на живота. Придобие ли тези неща, вие ще можете лесно да се справите с мъчнотиите, с противоречията на живота, които ви отдалечават от великата цел. Противоречията, мъчнотиите в живота са временни. За да реализира човек Божественото в себе си, той трябва да разбира общия план на Живота, който Бог е поставил. Който не разбира този общ план на живота и не върви по определения Божествен път, той нищо не може да постигне. Христос казва: „Ако и Аз постъпвам като вас, ще бъда подобен вам.“ Съзнавате ли всичко, което вършите, вие живеете по Бога. Живеете ли с тази мисъл дълго време, постъпвате ли според нея, тя ще ви помогне да реализирате всичко добро, което душата ви желае.

Как ще ви помогне тази мисъл? За изяснение на въпроса ще приведа следния пример. Представете си, че имате кладенец, дълбок 20–30 м. Колко време трябва да въртите дръжката на колелото, за да спуснете кофата в кладенеца и да извадите от него вода? – Трябват ви най-много 5–10 минути. Следователно, ако искате да реализирате някое ваше желание, непременно трябва да вървите в правия път. Вървите ли в този път, няма да минат повече от 5–10 минути, и желанието ви ще се реализира. През това време обаче вие трябва да въртите дръжката на колелото, за да спуснете кофата в кладенеца. Ако не знаете как да я въртите или очаквате други да въртят дръжката на колелото, реализирането на вашето желание се отлага. Някой казва: „Чакам да дойде някой по-силен от мене, да хване дръжката и да ми извади вода.“ – Това подразбира, че този човек чака благоприятни условия. Не чакайте да дойде по-силен човек от вас, но сами хванете дръжката на колелото и въртете. Няма да минат 5–10 минути, и ще изкарате водата горе. Извадите ли сами вода от кладенеца, останалото време от деня ще употребите за друга работа. Мислите ли, че сте деликатни, нежни и чакате да мине някой човек да извади вода вместо вас, вие ще изгубите целия ден в очакване и никаква друга работа няма да свършите. Това се случва и във всекидневния живот. Често много от съвременните хора изгубват целия живот за постигане на някои свои дребни желания.

Тази година ви се дава следната задача: да работите, да учите и да възстановите връзката си с Бога. Хубавото време днес показва, че ще имате Божието благословение: каквато работа започнете, ще я свършите добре. Вървите ли по Божия път, ще постигнете всичко, което желаєте. Съзнавате ли, че всички положения, които хората заемат в живота, са еднакво важни и от Бога определени, вие вървите в правия път.

Ще приведа следния пример за изяснение на последната мисъл. Един ден Бог поставил на един кръстопът една жива ръка, в която имало съзнание, да показва на минаващите пътя за един голям извор. На ръката било написано де е пътят за извора. Всеки пътник се спирал пред ръката,

прочитал написаното и се отправял към извора. В първо време ръката била доволна от положението си, че могла да посочва пътя към извора, а с това да улеснява пътниците. Един ден тя се отегчила от своята еднообразна работа и си казала: „Дотегна ми вече кой как мине, да му посочвам пътя за извора. При това всички минават-заминават и никой не ми благодари. Тези хора не заслужават да седя заради тях цял ден на кръстопътя и да дишам прах.“ Тогава ръката се обърнала към Бога с молба да ѝ даде някаква по-висока служба. – „Каква служба искаш?“ – „Искам да бъда на някоя висока планина, да върша някаква важна работа.“ Господ я поставил на един висок планински връх и я направил ветропоказател. Тя се намерила на върха и определяла посоката на вятъра, но останала самотна, защото никой не минавал покрай нея. Едва сега разбрала тя, че първото ѝ положение, на кръстопътя, било по-важно, отколкото да бъде ветропоказател на някой планински връх.

Много от съвременните хора като тази ръка искат да заемат високи положения в света. И това е добро, но самотни ще бъдат. Малко хора минават по планинските върхове. На върха ръката се въртяла, но била сама, никой не минавал покрай нея. Тогава тя съзнала грешката си и казала: „Толкова време как седя на този връх, показвам на хората какво ще бъде времето, дали ще има вятър, а на мореплавателите показвам посоката на вятъра, ще има ли попътен вятър, но при всички мои услуги никой не ме поглежда, никой не минава покрай мене. Груби са тук хората! Добре ми беше на кръстопътя. Кой как минаваше, все се спираше пред мене и ме запитваше за пътя към извора. По-благородни бяха хората там!“

Какво показва тази приказка? – Приказката показва, че ръката и в двата случая не съзнавала защо е поставена на едното или на другото място и как трябва да изпълни службата си. Следователно, когато човек не съзнава благото, което Бог му е дал, той ще бъде нещастен и при ниското, и при високото положение, което заема. Бедният, който съзнателно служи на Бога, е щастлив; богатият, който съзнателно

служи на Бога, е щастлив. Бедният, който несъзнателно служи на Бога, е нещастен в беднотията си; богатият, който несъзнателно служи на Бога, е нещастен в своето богатство. Нямате ли съзнание за това, което вършите, вие ще бъдете нещастни и в науката, и в религията. Даже и светията, ако мисли, че е светия само за себе си, и той ще бъде нещастен. Човек може да запази своята святост само ако служи на Бога.

Основната идея, която трябва да държите в ума си, е да възстановите вътрешната си връзка с Бога. Тя е ключ към всички тайни. Стремете се към реализиране на тази идея, докато всички неща ви станат ясни. Когато Божествената светлина ви озари, всичко ще ви стане ясно. Натъкнете ли се на някои ваши тъмни мисли и желания от миналото, съзнанието ви се помрачава и вие не можете да разбирате нещата. Например, ако говорите на някой болен за Бога, той ще ви каже: „Какво ми говориш за Бога, не виждаш ли, че аз имам нужда от лек?“ Болният има право да казва така, но той не знае, че ако направи връзка с Бога, по-добър лек от този няма за него. Съзнае ли това, което му проповядвате, той ще се излекува веднага. Отивате при някой невежа да му говорите за Бога. Той казва: „Какво ми говорите за Бога? Аз искам знания, наука, не се нуждая от проповеди.“ Невежият не знае, че най-ученото същество в света е Бог. Следователно, ако направи връзка с Бога, той ще придобие големи познания. Ето защо човек трябва да се свърже с Бога, със своя Учител.

Казвам: свържете ли се с Бога, с Учителя си, трябва да слушате с двете си уши. Сърцата и умовете ви трябва да бъдат така подготвени, че да разбирате всяка Негова дума. Не критикувайте думите на Учителя си. Съмнявате ли се в нещо, проверявайте го. От резултатите ще съдите за истинността на Неговите думи. Свържете ли се с Учителя си, и светлината ще дойде. Дойде ли светлината, тя ще увеличи живота и свободата ви. Ако светлината, животът и свободата на човека се увеличат, какво повече може да желае той? В живота са постиженията на всички желания; в светлината са пости-

женията на всички мисли; в свободата се постига всичко, което човек желае. Нямате ли връзка с Бога, с Учителя си, нищо не можете да постигнете. Всеки, който ви убеждава да вярвате в едно или в друго верую, той трябва да ви даде живот, светлина и свобода. Ще ми възразят: „Когато човек умре и се освободи от ограниченията на своето тяло, той ще види и разбере много неща.“ – Не, човек трябва да види и разбере нещата още докато е жив, а не след като умре. Под думата *смърт* ние разбираме грешен живот. Като грешен човек трябва да умре, но като праведен той трябва да живее и да учи. Следователно човек трябва да умре за греха, да се освободи от него, а да оживее за Правдата, за Бога. Искате ли да оживее за Бога, той трябва да има живот, светлина и свобода. Ние сме за живота, който трябва да е изобилен; ние сме за светлината, която трябва да бъде в изобилие; ние сме и за абсолютната свобода!

И тъй, ние сме за живота на безсмъртието, за изобилната светлина и за абсолютната свобода. В това седи връзката с Бога. Всяко друго учение ще ви отклони от правия път. Това е правилното разбиране на живота. Ние не говорим за смърт, за умиране. На онези, които са умирали веднъж, казвам: „Втори път да не умирайте!“ На онези, които сега са умрели, казвам: „Вие трябва да оживеете!“ На живите казвам: „Вие не трябва да умираете, а живеете, за да дойдете до безсмъртието!“ Казвате: „Който се е родил веднъж, той все трябва да умре.“ – Трябва да умре само този, който се е родил и е сгрешил. И обратно: който е умрял и не греши, той трябва да се роди, отново да оживее.

Желая на всички да имате живот изобилен – живот на безсмъртието; да имате светлина изобилна и свобода изобилна! Искам тази година да възстановите връзката си с Бога, да я съзнавате и за всичко да Му благодарите. Работете всички усърдно, пламенно, за да принесете много плод и да се радвате на плодовете си!

21 август, 6 ч., Второто рилско езеро

ПРИЛОЖЕНИЯ

Речник на непознати и остарели думи

- Анали** (лат.) – летописи
- Атавизъм** (лат.) – връщане към нещо отживяло, поява на белези у човека, често уродливи, които са свойствени на неговите далечни предци
- Всинца** (рус.) – всички
- Гагичка** (тур.) – човчица
- Дам** (ост.) – обор
- Дерибей** (тур.) – самовластен турски управник
- Ефенди** (тур.) – обръщение към богат или образован човек в Турция за израз на почит; господин
- Заматоряли** във възрастта си (ост.) – в напреднала възраст
- Занят** (рус.) – зает
- Звонкови пари** (рус.) – монети
- Иждивявам** (ост.) – изразходвам
- Качулки** (ост.) – тук украшения
- Каракачанин** (тур.) – планински скотовъдец на Балканския полуостров, който обикновено говори румънски или гръцки език
- Копой** (тур.) – ловджийско куче
- Крина** – дървен цилиндричен съд, използван в миналото като мярка за зърнени храни (около 15 kg)
- Курна** (араб.) – каменно или циментово корито под чешма, където се събира вода за миене
- Кърчаг** (ост.) – стомна
- Лестница** (рус.) – стълба
- Манлихерова пушка (манлихерка)** – магазинна пушка, конструирана от инженер Манлихер през 1878 г., която била въведена в нашата армия до Първата световна война
- Мравя** (рус.) – мравка
- Мязат** (ост.) – приличат
- На радо сърце** (ост.) – на драго сърце
- Непреривно** (рус.) – непрекъснато
- Остен** – тънка тояга с остър железен връх, която служи за подкарване на едър рогат добитък

Охтика (ост.) – туберкулоза

Панацея (гр.) – лечебно средство за всичко (търсено от алхимиците)

Пенкелер (англ.) – лек за всички болести

Пермутация (лат.) – разместване, смяна

Пертурбация (лат.) – смущение, нарушение в установения ред или ход на нещата

Перчум (тур.) – перчем – кичур коса на темето на главата на мъж

Полушарие (рус.) – полукълбо

Посторонен (рус.) – страничен

Равин (евр.) – еврейски свещеник

Разумявам (рус.) – разбирам

Софизъм (гр.) – формално правилно, но всъщност лъжливо умозаключение, построено на предварително избрани неправилни тези; хитруване за измама, извъртане, изопачаване на истината

Страждущи (ост.) – страдащи

Струптиво (ост.) – от *струпей* – твърда кора при рани или при някои кожни заболявания; лишей

Топуз (тур.) – къс прът с желязна топка на края, бойно оръжие, боздуган; желязна топка, която се използва като тежест на кантар или на часовник

Трен (фр.) – влак

Тържик (ост.) – торба за път

Уд (ост.) – орган на тяло, крайник

Услишание (рус.) – чуване, слушане

Фалименти (ост.) – фалити

Хоругви – черковни знамена с образи на лица и сцени от Свещеното Писание

Хром (ост.) – куц, сакат

Чоджум (тур.) – дете мое

Цаня (за работник) (ост.) – наемам, спазарявам се с някого да ми работи

Щерна (ост.) – цистерна или водоем, обикновено със застояла вода

Обяснителни бележки

¹ **Сократ** (469-399 г. пр.Хр.) – древногръцки философ, който чрез задаване на въпроси създава нов клон на философията, отнасящ се към морала, наречен *етика*. Противопоставя се на софистите, за които няма абсолютна истина и всичко може да се докаже чрез логически съждения. Затова срещу него е образуван процес и Сократ е осъден на смърт чрез отравяне, като сам изпива чашата с отровата.

² **Лев Толстой** (1828-1910 г.) – руски писател и мислител, родоначалник на движението *толстоизъм*, изградено върху идеологията на ненасилието и несъпротивлението на злото. Сред най-известните му романи са „Война и мир“, „Възкресение“, „Анна Каренина“.

³ **Есеи** – членове на аскетична и мистична юдейска секта от II в. пр.Хр., които живеят според установени правила като езотерична общност. За тях се предполага, че са посветили в своите тайнства и самия Христос. Централен култ на есеите е култът към светлината, изразен като култ към Слънцето. Древното палестинско село Уади Кумран, където са открити прочути свитъци с мистериални знания, е само едно звено от огромната мрежа от огнища на есеите.

⁴ **Онисабуро Дегучи** (1871-1948 г.) – японски свещеник, един от първите ръководители на движението *Оомото*, създадено през 1892 г. от селянката Нао Дегучи, която според легендата е получила Божествено просветление. Главният храм на *Оомото* е в гр. Аябе, Япония. Рожденото име на Онисабуро Дегучи е Кисабуро Уеда. По внушение свише той тръгва да търси Нао Дегучи, оженва се за нейната дъщеря, приема името Онисабуро Дегучи и става ръководител на *Оомото* 6 години след създаването му. В основата на религиозната доктрина на *Оомото* стои реформираният синтоизъм. Привържениците на движението признават висшия единен Бог, чиито проводници са Идзу – мъжката енергия, и Мидзу – женската енергия. *Оомото* проповядва религиозна търпимост и по време на Втората световна война застава на пацифистки позиции. Японското правителство не разбира целите на движението, затова разрушава храма му и преследва

последователите му. Философията на движението издига идеята за единен език и приема за такъв международния език *есперанто*, като *Оомото* става негов пропагандатор. Последователите на движението смятат, че изкуството е „майка на религиите“, затова култивират почит към традиционната японска култура. Свързвайки се с разпространението на езика *есперанто*, *Оомото* изгражда центрове на много места по света.

⁵ **Ян Хус** (1369-1415 г.) – чешки национален герой, проповедник, философ и идеолог на Чешката реформация. Бил е за кратко ректор на Пражкия университет. В проповедите си и в лекциите си пред студентите става идеолог и водач на чехите в борбата им срещу германското влияние. Пише произведенията си на чешки език, съставя чешка граматика, превежда Библията на чешки език. Обявява се срещу висшата църковна йерархия, не признава папата за Божии заместник на Земята, бори се за независима чешка национална църква. Неговите последователи са наречени *хусисти*. Католическата църква смята Ян Хус за еретик и го отлъчва от църквата. Той е изправен пред църковен съд и е осъден на публично изгаряне на клада, като отказва преди запалването ѝ да се отрече от идеите си. Няколко години след смъртта му започват борбите за чешко национално освобождение, наречени *Хусистки войни*.

⁶ **Талант** – антична мярка за тегло, използвана в Европа, Северна Африка и в Близкия Изток. В Римската империя 1 талант съответства на масата на водата, която се съдържа в една стандартна амфора (около 26 литра). В Древен Рим талант наричат теглото на 100 римски либри (1 либра = 327 грама или на 96 драхми). С таланти измервали и среброто и златото, които имали равностойност на определено количество златни или сребърни монети.

⁷ **Фарисей** – еврейска религиозна общност от времето на Христос, членовете на която са ревностни привърженици на Мойсеевия закон и на древните предания. Те са носители на религиозен фанатизъм, строго изпълняват външните обредни норми, като често достигат до формализъм и показно благочестие, поради което названието *фарисей* става синоним на лицемер.

Учителя Петър Дънов

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

СЪБОРНО СЛОВО

1927–1930

Редактор

СПАСКА МИХОВСКА

Художник

ДАНИЕЛА ТОДОРОВА

Компютърен дизайн

ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Печатни коли 33,5

Издателство

„БЯЛО БРАТСТВО“

02/ 9 634 313

izdatelstvo@bialobratstvo.info

www.bialobratstvo.info

www.beinsadouno.org

Цена 14 лв.